

Arpad Nemet

Breskvica

BRESKVICA

Zahvaljujem se svima onima koji su doprineli sredstvima da ovaj roman bude štampan. To su:

Gradska uprava za kulturu grada Novog Sada

Gradska organizacija slepih Novi Sad

Savez slepih Srbije

Neza Đurkić

Optika Antares SZTR Novi Sad

Arpad Nemet

BRESKVICA

Novi Sad
2014

1.

Sunčevi zraci su koso prodirali kroz venecijaner na prozoru. Maja je otvorila oči i pogledala prema okrugloj kristalnoj vazi koja se nalazila na niskom stolu u sredini sobe. Kada jedan zrak sunca dodirne kristale i njihov se odbljesak raširi po plafonu, to je znak da treba ustati. Često je tako bilo, izuzev kada je oblačno. Mogla je da ustane pre ili kasnije nego što se zrak pojavi i činilo je to zadovoljnom. Uvek kada se odmorna budila ta igra senki je zadovoljavala.

Bila je subota. Nije imala nikakvih obaveza. Inače ni u toku nedelje nije imala mnogo obaveza. Fakultet, predavanja, izlasci sa dragim ljudima, žurke, kafa u društvu sa Lelom, odlazak u šoping ili, kada bi joj se prohtelo, pomagala bi majci u kućnim poslovima.

Bilo je normalno da stanuje kod roditelja. Osim mesečnog džeparca koji je dobijala od oca, nije imala nikakve prihode. Svakog petog u mesecu on joj je davao isti, ali, u odnosu na ostale njene vršnjakinje, veći iznos. Pošto je bila jedinica Jovan – njen otac – mogao je da priušti i neku veću svotu. No, to iz principa nije hteo da radi. Znao je da ona troši mnogo. Maji je uvek nedostajalo para. Pre svega trošila je na sebe, na šminku, na haljine i ostale odevne predmete. Prećutno je znao i za njene dodatne izvore od majke Julije.

Njih troje, otac koji je radio kao mašinski inženjer, majka koja je završila pedagoški fakultet, ali nije bila zaposlena i ona sa svojih dvadeset godina, živeli su u maloj, ali lepo uređenoj kući sa četiri prostorije na periferiji velegrada. Kuća u obliku slova „L“ bila je jednospratnica, a imala je sobicu i na mansardi. Maja se često dvoumila da li da se tamo preseli. Do sada to nije učinila. Volela je da bude blizu kuhinje pored majke koja je tamo provodila najviše vremena. Zgrada se nalazila na blagoj padini od svega metar-dva visine. Njihov prijatelj, arhitekta to je veoma uspešno iskoristio kada je crtao planove za kuću. Imali su veliku terasu prema jugu na

uzdignutim kamenim temeljima. Na uglu te terase nalazio se i ugrađeni roštilj od crvenih cigala. Ispred terase se prostirao zeleni travnjak na blagoj kosini. Terasa i travnjak su u letnjim mesecima bili izuzetno pogodni za sunčanje i zabavu. Tu je Maja nekoliko puta priredila žurku. Jovan bi porodicu ponekad usrećio pečenjem mesa i viršli na roštilju. Sa terase se stepenicama silazilo do travnjaka. Maja je imala zadatak da brine za svežinu travnjaka. Redovno ga je zalivala, a Jovan bi jednom nedeljno kosilicom prepešaćio preko tog prostora.

Maja je imala svoju sobu gotovo od rođenja. Soba je jednim velikim prozorom gledala na jugoistočni deo travnjaka. Pored svetloplave zavese nadiranje jutarnje i dnevne svetlosti mogla je zaustaviti i plastičnim venecijanerima. Po majčinom izboru majstori su menjali tapete i nameštaj u odnosu na njen uzrast. Od svoje dvanaeste godine izbor nameštaja i tapeta pripao je Maji. Zeleni kožni kauč na razvlačenje nalazio se ispod prozora. Na tom kauču je spavala. Ponekad, kada je stizala umorna nije ga ni raspemila. Na desnom zidu nalazile su se police od mahagonija. Na te police je smeštala knjige i male bronzane ili porcelanske figurice koje je sama birala. Taj red polica presečen je stolom na kojem se nalazio televizor.

Iznad televizora je bila okačena njena velika fotografija. Trokrilni garderobier smešten je na suprotnom zidu sobe. Na srednjim vratima ormana nalazilo se veliko ogledalo. To je bio Majin omiljeni rekvizit. Tu, ispred tog ogledala, Maja je provodila veoma mnogo vremena. Na zidu koji se nalazio nasuprot prozora bila su ulazna vrata i njen radni sto sa nekoliko fioka. U njima je držala knjige, ljubavna pisma, fotografije i pribor za ulepšavanje. Taj sto nije bio baš na pogodnom mestu. Maja je uvek morala da uključi stonu lampu jer je sedela leđima nasuprot prozora. Jovan, njen otac, predložio je da zajednički izmene raspored nameštaja u sobi, ali ona se uvek protivila. Izgovarala se da malo vremena provodi za stolom. Kada čita ili uči obično se spusti u poluležeći položaj na kauču, ili se namesti u veliku, kožnu fotelju u sredini sobe. Tamo je bio i mali, niski stakleni bar sa pepeljarom i pomenutom kristalnom vazom. Ogromna fotelja sa svega dve noge bila je tako konstruisana da se u njoj moglo i ljuljuškati bez bojazni da će se prevrnuti.

To što nisu živeli blizu centra grada ponekad je Maju nerviralo. Stalno je morala da putuje, već od srednje škole. Da bi stigla na predavanja, morala je sedeti u autobusu više od četrdeset minuta.

Kad je ustala i sela na ivicu kauča, pojavio se odbлесак na svodu. To ju je obradovalo.

„Baš na vreme“ – pomislila je.

Ustala je i prišla velikom ogledalu. Dobro se osmotrila. Duga, smeđa talasasta kosa padala joj je na ramena. U poslednje četiri godine često je razmišljala da je skrati, ili da bar oboji kosu u plavo. To su joj predlagali i neki njeni udvarači.

Nije smela, mada je želela, da oboji kosu zbog škole. Profesori srednje škole nisu to dozvoljavali. No sada, pošto je bila već sudent, možda će u dogledno vreme to i učiniti.

Vlasi kose su, posle spavanja, malo neuredno pokrivala njeno čelo i izrez na spavaćici. Vratni izrez je bio u obliku slova „V“. Uvek je nosila isti kroj, samo od raznog ali jednoboynog materijala. Nije volela pižame. Uveče, kada je dolazila umorna kući, spavaćicu je mogla da obuče u jednom potezu. Jednostavna, kratka spavaćica dosezala je do sredine butina. Ovoga puta na sebi je imala onu koju je dobila na poklon od Dragana. To je bilo kada mu se prvi put prepustila u Krletovom stanu. Spavaćica je bila svetlo krem boje sa stilizovanim krilima leptira. Osnovna boja je bila boja njene kože.

Bila je zadovoljna sobom. Okrenula se i prišla fotelji. Kada je sela, pogled joj se zaustavio na velikoj fotografiji. Tu fotografiju, a i mnoge slične portrete uključujući i tri akta, izradio je Ivan.

U ono vreme kada su se upoznali on je već imao foto-aparat. Kvaliteta-nu *Lajku* dobio je od svog kuma na poklon. Tim foto-aparatom je snimio bezbroj fotografija prirode.

Međutim, ova fotografija na zidu bila je njen portret. Snimljena je u crno-belaj tehnici. Bila je velikog formata. Na toj fotografiji imala je tek šesnaest godina. To je bilo vreme kada se počela zabavljati sa Ivanom. Prikazana je kako sedi ukoso, naslonjena na lakat. U ono vreme, a to se vidi na snimku, imala je klasičnu pundu. Smatrala je da joj ona daje poletnost i svežinu. Na temenu glave zadenula je belu trakastu mašnu. Tada je to bio trend. Ozbiljan pogled i bujne grudi davali su joj stariji izgled. Duboko dekoltirana haljina crvene boje sa cvetovima odražavala je vreme hipijevske kulture.

To fotografisanje i zabava sa Ivanom počelo je vrlo bezazleno. Bilo je proleće. Približavao se završetak školske godine. Maja je bila u prvom razredu srednje škole. Mada su verovatno često putovali zajedno u istom autobusu, ona ga nije primetila.

U stvari, Uča je bio taj koji ih je upoznao. Uča i Maja uvek su putovali u istom autobusu i često su sedeli zajedno i družili se. Naime, on je stano-vao u istoj ulici gde i Maja. Pošto je prolazio pored Majine kuće, a išli su u

istu gimnaziju, sačekivao bi je pred kapijom da bi zajedno uhvatili autobus. Uča je u ono vreme išao u drugi razred. Nadimak je dobio po tome što se uvek pravio pametan. Bilo koja tema da se započne u društvu, on je uvek bio najglasniji i najpametniji. Inače, Učino krsno ime bilo je Ljubomir ali niko ga tako nije zvao. Svi su ga oslovljavali nadimkom „Uča“. Maja je pretpostavljala, a to je kasnije Ivan i potvrdio, da je on nagovorio Uču da ih nekako upozna.

Ivan je bio je vitak, visok oko 180 centimetara. Nosio je tamnoplavi sako od veštačke kože. Ispod tog sakoa menjao je samo boju i kroj majice. Uvek je bio u svetlosivim farmericama. Mnoge devojke su ga opsedale, ali on nije obraćao pažnju na njih. Možda je to i bio jedan od razloga što se Maja upustila u razgovor sa njim na Učin predlog.

Ivan je veoma bojažljivo prišao Maji. U razgovoru se ispostavilo da idu u istu gimnaziju, samo je on bio u trećem razredu. Bio je veoma zgodan, prijatan, i vrlo inteligentan. Da bi nekako započeo razgovor pokazao joj je pregršt fotografija prirode. Uča koji je bio stalno tu u društvu objašnjavao je kako Ivan skuplja fotografije za izložbu. Da bi o Ivanu stvorio što bolji utisak napomenuo je čak i to da se on sprema za izložbu u gradskoj umetničkoj galeriji. A Ivan je govorio da mu je jedan stariji kolega, koji se bavio umetničkom fotografijom, predložio da snimi nekoliko portreta u studiju u raznim pozama sa različitim osvetljenjem. Znao je i on sam da za uspešnu izložbu nisu dovoljne samo fotografije iz prirode. Zbog toga je prihvatio sugestiju, samo nije znao kako da je ostvari.

Dok je Maja gledala i prebirala po fotografijama, Uča je bio taj koji je nagovarao Maju da pomogne Ivanu u snimanju portreta. Ubeđivao je Maju, kao da se razume u to, da ima veoma lepo i fotogenično lice. Ni Ivan nije zaostajao u komplimentima. Govorio je o njenim izrazito lepim plavim očima i o diskretnoj šminci. Nije zanemario njeno skladno građeno telo sa bujnim grudima. Maji su se svidela ta laskanja pa je prihvatila da postane model za nekoliko portreta.

Sa portreta na zidu Majin pogled skrenuo je na radni sto.

„Tamo, u nekoj od fioka nalaze se umanjene kopije tih fotografija“ – pomislila je i ustala iz fotelje.

Na dnu treće fioke iza nekoliko pisama u jednoj koverti, nalazile su se i fotografije. Izvadila je kovertu u želji da ih pogleda. Dok se vraćala ka fotelji zainteresovala su je i pisma. Vratila se po njih. Kada je sela i raskomotila se počela je da razgleda fotografije. Bilo ih je barem pedesetak. Prisetila se kako su nastale.

Ivan i Uča su u garaži razapeli platno od zida do zida i tako stvorili improvizovani studio. Uča je pozajmio iz foto-kluba nekoliko jednostavnih reflektora. Ivan je postavio Maju ispred platna i fotografisao, a Uča je pomagao oko osvetljenja.

Ivan u početku nije tražio od nje da načini neku pozu ili iskorak. Oboje su bili suzdržljivi. To se moglo videti na prvim fotografijama koje je držala u ruci. Na njima je Maja samo stajala ili sedela na stolici okrenuta čas na jednu, čas na drugu stranu. Sećala se i toga da je Ivan škljocao foto-aparatom nekoliko puta prilikom jedne postavke. Tek kasnije ju je zamolio za neke poze. Želeo je da bude ozbiljna ili da se nasmeje ili pak da usmeri pogled direktno u foto-aparat. Maja je ponekad namerno pokrila lice dlanovima, smatrajući sebe nedovoljno privlačnom. Bilo je i fotografija na kojima je pogled usmerila ka zemlji ili ka plafonu. Na jednoj je držala knjigu u ruci i „ozbiljno“ je čitala. Na sledećoj je sedela sa tanjirom u krilu i ljuštila jabuku. Sve te fotografije snimane su u dužem vremenskom periodu. Maja je više puta dolazila u improvizovani studio.

Ivan je jednom prilikom doneo čak i jednu fotelju u garažu. Maja je morala da sedi u njoj u različitim položajima. Tih fotografija je bilo barem desetak.

Maja se vremenom oslobodila. Ivanu se činilo da ona voli da se slika. Tada je zatražio od nje da spremi nekoliko haljina i bluza da bi fotografije bile različite ne samo u pozama. Za vreme tih snimanja Uča je ređe dolazio. Osećao se nepotrebnim ili ga je sam Ivan udaljio. U to vreme je snimljena i fotografija koja je visila na zidu Majine sobe. Ivan je prvo razvio mali format veličine razglednice. Tek kada se uverio da je ona dobra načinio je tu veliku.

Sledila je fotografija u kojoj je Maja bila zaista neobična i izrazito lepa. Bila je obučena samo u jednu providnu majicu sa bretelama i u veoma plitkim *slip* gaćicama. Duga kosa joj je bila spuštена preko polovine lica tako da bi je bilo ko teško prepoznao. Sedela je na podu. Desna noga joj je bila savijena u kolenu. Levu nogu savila je iza sebe. Jednom rukom naslanjala se na koleno, a desnu je spustila na pod ispred plitkog veša. Fotografija je bila zaista dobra, senzualna i bez erotskog naboja.

Dok je gledala tu fotografiju prisećala se kako je nastala. Setila se da je to bilo vreme kada je Ivan osvojio njeno srce. Prvo su se samo družili i razgovarali prilikom fotografisanja. Zatim su ušli u fazu zabavljanja. Ivan je među prvima u srednjoj školi prihvatio uticaj *bitls* generacije. Često je, dok su se samo družili, govorio o novoj hiپی kulturi koja se javila u Kali-

forniji. *Hipici* su osporavali instituciju braka i ulogu porodice. Nastojali su da organiziraju život po svojim pravilima. Pitanje ljubavi u *hipi* ideologiji nije samo pitanje seksualnih sloboda i ljudskih prava, nego i slavlje života. Bilo je to vreme oslobađanja od tadašnjih tabu tema. Za svoj simbol odabrali su cveće.

Kada se Maja počela ozbiljno zabavljati sa Ivanom oblačila je lagane haljine sa cvetnim motivima. Prihvatila je obrazloženje da *hipici* nisu neprijatelji nikome, samo se bore za seksualnu slobodu. Ona je mesto *hipi* pokret nazivala pokret dece cveća.

Jednom prilikom, pre nego što su prionuli fotografisanju, Ivan je pokazao Maji nekoliko časopisa u kojima su bile objavljene fotografije svetskih fotografa. Bilo je u njima i serija od nekoliko diskretno osvetljenih akt fotografija. Na jednoj od njih bila je i devojka u sličnoj pozi i u sličnoj garderobi kao Maja na fotografiji koju je držala u ruci. Ivan je želeo da snimi takvu fotografiju. Ubedio je Maju da to urade zajedno. Objektivno, Maja se nije morala stideti pred Ivanom. On ju je već video u dvodelnom kupaćem kostimu na plaži. A duga kosa preko lica kao na fotografiji ne bi dozvoljavala da je iko prepozna. Posle kratkog ubeđivanja pristala je, pod uslovom da tu pozu snime posle nekoliko dana. Maja se pravdala da je to vreme potrebno da nađe prikladan veš i da se malo psihološki pripremi.

U stvari, odugovlačila je jer je želela da se posavetuje sa Lelom. Maja i Lela su se družile još od osnovne škole. Kasnije Lela je krenula u srednju učiteljsku školu, a Maja u gimnaziju. No, bez obzira na to, ostale su prisne prijateljice. Ne samo zbog detinjstva, nego su i stanovale blizu. Sve dogodovštine oko škole, predavanja i o muškarcima ispričale bi jedna drugoj uz kafu i nekoliko cigareta. Kao i ostale devojke Maja je imala još nekolicinu prijateljica, ali sa njima se ređe susretala jer su se one kretale u drugim krugovima.

Evu je poznavala iz gimnazije, ali ona je bila u društvu studenata sa pravnog fakulteta. Sa Spomenkom se ranije družila, međutim, izgubila je kontakt sa njom.

Sledećeg dana dok su pile kafu kod Lele, Maja je ispričala šta Ivan traži od nje. Lela se samo nasmešila.

- Ja mislim da to nije ništa strašno. Ti znaš i sama da ja volim umetnost. Konkretnije, slikarstvo. Mogu ti reći, a i pokazati, da su mnoge žene učinile velike stvari radi umetnosti, – rekla je i otišla do police sa knjigama.

Maji se učinilo da Lela govori o sebi jer je znala da voli da slika. Možda će ona biti prva i jedina koja će videti njene crteže – pomislila je.

Međutim, Lela se vratila sa jednom debelom knjigom velikog formata. Na koricama je pisalo Vumen in peint (*Woman in the paint*) ili *Žene u slikarstvu*. Stavila je knjigu u Majino krilo i samo rekla:

- Otvori... bilo koju stranu.

Maja je u položaju u kojem su joj se prsti postavili na listove, otvorila knjigu. Naišla je na Aleksandra Kabanela (*Alexandar Cabanel*) iz 1823. godine. Lela je stala iza nje da bi objašnjavala ono što je u knjizi. Na toj stranici je bila reprodukcija nage žene koja leži na talasima mora. Iznad nje su letele male krilate vile. Maja se zagledala u sliku te nage žene. Tada se prvi put srela sa slikama poznatih autora. Motiv ju je malo iznenadio. Ispod reprodukcije pored autora pisao je naziv slike. *Bird of Venus (Birth of Venus)* ili *Rađanje Venere*.

- Aleksandar je francuski slikar devetnaestog veka. Voleo je da slika istorijske i klasične religiozne motive u akademskom stilu. No, mogu ti pokazati motiv – *Rađanja Venere* – i od mnogih drugih slikara iz daleke prošlosti. Od ove što je pred tobom poznatije je Botičelijevo (*Sandro Botticelli*) platno pod istim nazivom. On ju je naslikao još u vremenu rane renesanse.

- Ne moraš...ne moraš. Verujem ti...

Maji je malo bilo neprijatno, te je brzo nasumice otvorila drugu stranicu. Na toj stranici je bila reprodukcija žene koja sedi na obali i briše se peškirom. Bila je, takođe, bez odeće. Ispod slike je pisalo ime autora i naziv dela: August Renoar (*Pierre Auguste Renoir*). *After bath After the Bath*. 1888.

- Delo se zove „*Posle kupanja*“, inače Renoar je, takođe, veoma poznat francuski slikar – objašnjavala je Lela – Bio je istaknuti predstavnik impresionizma. Slikao je život Pariza na ulicama i u pozorištu. Česti su mu motivi kupaćica, kao što se vidi i na ovom platnu. U nagonском zanosu za lepotom slikao je sve do duboke starosti.

Na sledećoj strani bila je slika žene koja je sedela okrenuta profilom prema obali jezera. Pogled joj je bio uperen prema zvezdama. Autor je bio Maksfild Paris (*Maxfield Parrish*) iz 1870. Naziv slike je *Zvezde (Stars)*.

- Kada se među slikarima kaže „parisko plavo“ tada se misli na njega. On je poznat kao tvorac te boje. Vidiš i ova slika je u tonovima pariskog plavila (*Parrish blue*).

Najzad je otvorila knjigu pri kraju. Tu je naišla na jednu vrlo realističnu sliku. Učinilo joj se da je u pitanju fotografija, a ne slika. Bila je to zadnjica jedne mlade žene u providnim gaćicama, okrenuta leđima. Naslikao ju je 1920. Džon Kecer (*John Kacere*).

- Ovo je klasična umetnost, pošto je autor pionir slikarskog pravca koji se bavi seksi guzama. Dobra stvar je to što umetnik ima svu slobodu sveta

da odabere čime će se baviti. Ako voli da piše, tada samo piše, ako voli foto-aparat, kao tvoj Ivan, neka fotografiše. A Džon Kecer voli da slika ženske guze. On se specijalizovao za to slikanje. Živeo je od 1920. do 1999. godine a svoj ceo stvaralački opus posvetio je ovom prelepom delu ženskog tela. Ima na stotine sličnih foto-realističnih slika. Možeš da otvoriš bilo koju stranicu. Ova knjiga je skup reprodukcija slikara i vajara od rane renesanse do kubizma. Tu su prezentovani svi oni koji su pored ostalih dela slikali i aktove. Ne želim da te ubeđujem, ali vidiš i sama: Da nije bilo žena koje su pristale da poziraju tim umetnicima ne bi ni postojala ta platna.

Maja se začudila što Lela ima takvu knjigu. Znala je iz razgovora da je veliki poznavalac slikarstva i da voli tu umetnost pa da i ponekad crta, ali da ima tako vrednu knjigu nije ni pretpostavljala.

Maja je kao devojčica godinama slušala roditelje koji su joj govorili šta jedna devojka sme, a šta ne sme. U tim razgovorima važna tema bila je nevinost i brak. Uvek su je opominjali da se pazi. Oni su bili konzervativnog gledišta na seks i golotinju. Objašnjavali su Maji kako da se pripremi za brak. Pre braka muškarci joj se mogu udvarati i biti samo površna zabava. Ti razgovori su postali češći baš u vreme *hipi* pokreta.

Maja je uvek bila romantičan tip, bar je tako gledala sebe. Verovala je da će jednog dana i po nju doći princ na belom konju i zavoleti je toliko jako, da će se spojiti u jednu dušu i telo.

- To što će te fotografisati u oskudnoj odeći ili bez nje, ne mora da znači da treba da legneš sa njim. Na kraju krajeva, mislim da smo obe još mlade za to. Ima vremena. Ako se odlučiš, ponašaj se profesionalno. Pogledaj nekoliko situacija i postavki u knjizi. Neke od njih će te podstaći da i ti tako poziraš. Ja smatram da ne bi trebalo da propustiš priliku, da se i ti možda nađeš na stranici tako važnog izdanja kao što je ovo ispred tebe – prokomentarisala je Lela.

I Maja nije propustila tu priliku. Posle one u *slipu* sledile su još tri fotografije. Na prvoj je sedela na podu okrenuta prema kameri. Savila je desnu nogu u kolenu ispred sebe. Obe šake i bradu postavila je na to koleno. Poza je veoma znalački izabrana. Videlo se da nema odeću na sebi ali ni jedan deo intimnog dela tela nije bio otkriven. Na sledećoj fotografiji poza je bila slična. Ona je bila manje uspešna jer je Maja sedela u profilu te su joj se nazirale gole grudi. Treća, poslednja, bila je sasvim drugačija od prethodnih. Maja je stajala u poluprofilu. Slobodno su joj se videle grudi. Bila je gola. No Ivan je kompoziciju napravio tako da su joj bedra bila van snimka. Nisu se videla.

Vremenom Maja se toliko oslobodila da se svlačila bez stida pred Ivanom. Ivan je i te trenutke iskoristio. Smatrao je da su ti njeni pokreti toliko privlačni da ih treba ovekovečiti. Naravno. one nisu bile za izložbu. Više su predstavljale materijal za kućnu upotrebu, za gledanje.

Posle dugog i mukotrpnog rada, kada je Ivan skupio pedesetak fotografija za izložbu – ona je otkazana. Maja ne bi ni dozvolila da se ta poslednja fotografija uvrsti u postavku. Svi bi je prepoznali. Verovatno bi je izbacili iz škole. Zato se dogovorila sa Ivanom da se te fotografije prikažu kasnije, kada ona završi srednju školu.

Sav očajan zbog otkazivanja izložbe, Ivan se bacio na izradu velikih fotografija i reprodukcija. U to vreme konsultovao se sa Majom, koju od one četiri fotografije želi da joj uveliča. Želeo je da joj je da na poklon sa potpisom i posvetom. Odlučila se da to bude fotografija koja je bila na zidu u njenoj sobi. Taj snimak bio je sasvim bezazlen u odnosu na one preostale tri. Nije mogla ni da zamisli da okači na zid bilo koju od onih *slobodnih* poza. Odmah je pomislila na to: Šta bi joj rekli roditelji. Posveta se nalazila na poledini slike. Znala ju je napamet.

„Kad spavam, sanjam o tebi.

Kad sam budan tvoje poljupce sanjam.“

Ivan

Posle onih čestih susreta u improvizovanom studiju rodila se duboka emotivna veza među njima. To je pretpostavljalo neminovnost seksualnog odnosa. Ivan nije bio razmetljiv, ali u svakom njegovom pokretu, u svakoj rečenici koju je izgovarao bilo je prisutno iskustvo i samouvernost. Maja nije spominjala Ivanu da bi ona želela da ostanu zajedno do kraja života, mada je u dubini duše maštala o tome. To je bilo zbog toga što nije čak ni pretpostavljala da se može desiti da se zbog nečega prekinu njihovi odnosi. Već nakon nekoliko meseci, a naročito posle fotografisanja, duboko su zagazili u skoro sve oblike i načine ispoljavanja ljubavi. Satima su se milovali i ljubili. Otkrili su jedno drugom i najintimnije delove tela. Ivan je u Maji zbog njenih gestova video iskusnu ženu, te nije pretpostavljao da je ona još nevina.

Onog sudbonosnog letnjeg dana pozvao je Maju da pogledaju francuski film reditelja Mišela Bosroa (*Michel Boisrond*) „Parižanka“ sa Brižit Bardo (*Brigitte Bardo*) u glavnoj ulozi. Nagovestio joj je da će posle svratiti kod njega pošto su mu roditelji otputovali na dva dana zbog neke sahrane. Maja je odmah pomislila da Ivan nešto sprema. Bila je to dobra prilika da

najzad „stignu do kraja“. Maja se za to nešto veličanstveno pripremala duhom i telom.

Da su kod kuće gledali film bio bi on dovoljno erotičan za neku predigru, za uzbuđenje. Jedva su čekali da se film završi. Krenuli su ka Ivanovoj kući. Poznavala je prostorije u kući. Ušli su zajedno u njegovu sobu. Posle kratkih intenzivnih poljubaca navalio je na nju. Nije sačekao ni da Maja skine letnju haljinu, ili on sam košulju, već ju je samo strasno milovao i ljubio. U početnim trenucima ona je uživala u toj intenzivnoj strasti, ludoj želji, jer je bila srećna što je on baš nju izabrao za svoju veliku ljubav i da baš sa njim može da se dogodi taj najvažniji trenutak u njenom životu. Ali Ivan je postajao sve grublji i agresivniji. Nije ga zanimala predigra, milovanje, poljupci. Rešio je da pređe na konkretno. Maja ga je odgurnula od sebe. On nije razumeo taj njen gest.

Tiho kucanje na vratima vratilo ju je u sadašnjost. U prvi mah nije znala odakle dolazi taj zvuk. Malo iznenađena, podvukla je noge pod zadržicu, namestila spavačicu da joj prekrije koleno. Dlanom desne ruke mahinalno je u nekoliko poteza ispravila bore platna na butini. Tek kada je začula glas svoje majke Julije shvatila je gde se nalazi. Okrenula je glavu prema ulaznim vratima i tiho zapitala:

- Da. Mama jesi li to ti?

Njena majka je promolila glavu.

- Budna si? – zapita – Što se ne javljaš? Spremila sam ti kafu.

Sačekala je trenutak očekujući da Maja odgovori. U tim prilikama uvek bi samo kratko odgovorila: „Dolazim“ – i obe bi otišle u kuhinju da zajedno, uz čavrljanje, popiju kafu.

- Mama, volela bih sada da popijem kafu ovde.

Njena mama nije bila preterano začuđena jer je Maja ponekad i ranije tako zahtevala. Pošto se nije pomerila majka je pretpostavljala da je ona ta koja mora da je usluži pa je samo zapitala:

- Da ti donesem? – bilo je to izlišno pitanje.

- Ukoliko ti nije teško...

- Naravno da nije. – odgovori majka i izađe iz sobe.

Ponovo su se probijala sećanja na one događaje u Ivanovoj sobi, na krevetu. Ivan ju je tada odlučno privukao k sebi.

- Znam da i ti to hoćeš, da želiš. Pusti na kraju krajeva...Dodi sada – uzdisao je nestrpljivo i odlučno.

- Ne tako. Molim te budi malo poželjiviji. Pa baš sada ti dajem najlepši poklon svog života. To sam za tebe čuvala.

- Hoćeš da kažeš... da si još nevina?
- Jesam... pa, nije ti drago.
- Jeste... samo bila si tako sigurna u želji. Ponašala si se kao... nisam pretpostavljao. – rekao je Ivan.
- To je bio samo način da prebrodim strah...
- Izvini. Zaista izvini...To je najlepši dar od tebe. Nisam očekivao da ću to baš ja od tebe zaslužiti...

Tada su se slike sećanja usporile. Maja je uronila u zadivljujući svet koji se otvorio pred njom. Ono što je tada osećala bio je njen smisao života.

- Volim te... – čula je svoje reči u mislima.
- Volim te – bile su to Ivanove reči dok su ležali na krevetu jedno pored drugog slatko umorni od sreće. – Volim te kao cvet u suncu. Volim tvoj glas, tvoje ruke, tvoj zagrljalj. Volim tvoj smešak kada si zadovoljna. Volim te...

Maja se sećala svih reči koje su tada bile izgovorene.

Ta prijatna sećanja opet su prekinuta šuškanjem pred vratima. Maja je brzo spremila fotografije u kovertu i stavila ih ispod pisama. Julija je ulšla sa šoljom kafe. Stavila je na sto ispred nje i malo pričekala. Kao da je osećila da bi možda Maja imala nešto da joj saopšti. No, Maja ju je samo pogledala i kratko rekla:

- Hvala mama – zatim je spustila pogled prema šolji i malo se dvoumila da li da popije gutljaj, ili prvo da zapali cigaretu. Za to vreme Julija je izašla iz sobe pa je Maja ostala sama.

Odlučila se da zapali. Želela je da u miru uz kafu popuši jednu cigaretu. Nije trebalo da se srami ni od mame. Julija je već odavno znala da ona puši. Koncentrisala se na plamen upaljača koji se približavao cigareti. Ta koncentracija, pretpostavljala je, odvratice joj misli koje su navirale iz prošlosti. Pazila je da se ne opeče.

No, ipak se opekla. Ne tada, dok je pripaljivala cigaretu, nego ranije, mnogo ranije. Opekla se sa Ivanom. Posle onog sudbonosnog, ali na kraju krajeva prijatnog događaja, koristili su svaku priliku da budu zajedno, da se vole. Nisu birali gde: kod prijatelja, u parku na klupi, u zabačenim ulicama... svugde gde se ukazala prilika za to. Posle pola godine dogodilo se da je Maja, zbog svoje i Ivanove nepažnje, zatrudnela. U to vreme tek je krenula u drugi razred srednje škole. U početku nije shvatila to stanje ozbiljno. Prvo je „kašnjenje“ pripisala malom nazebu, određenoj napetosti. Izmišljala je svakojake razloge do momenta kada je prošlo više od dva meseca.

U njenoj porodici su vladali dobri, ali konzervativni odnosi. Nije smela da prizna roditeljima i da potraži savet od njih. Krila je od majke čak i to da je već u dubokim vodama seksualnog života.

Tek posle deset nedelja uhvatila ju je panika. Bila je očajna. U prvim trenucima nije videla nikakav izlaz iz te situacije. Tada se prvi put setila priče o „Caru sa kozjim ušima“. Poželela je da u očaju izrekne svoju muku u neki izolovan prostor, u bunar, u rupu, gde je niko neće čuti.

O tome da zadrži dete, nije bilo ni govora. Nije bila udata. Išla je u školu. Ivan nije imao nikakvih prihoda jer je i on bio još srednjoškolac.

Ali posle nedelju dana duševne patnje morala se nekome ispovediti. Zнала je da će, što više bude čekala, situacija biti gora po nju. Pošto je Ivan bio stariji, potražila je pomoć od njega. Ni Ivan nije bio pripremljen da rešava takve probleme.

Dok su tako bespomoćno sedeli na klupi u parku Ivan je započeo razgovor:

- Maja, želeo bih da te nešto ozbiljno pitam, ali molim te iskreno mi odgovori i nemoj se smeјati.

Maja nije imala nikakvu predstavu o tome šta to može biti ozbiljnije od postojeće situacije. Šta bi je to sada moglo nasmejati. Spustila je pogled u krilo, a zatim pogledala Ivana u oči očekujući *ozbiljno pitanje*.

- Ja mislim... odnosno razmišlјam o tome da smo mi već dugo zajedno. Stvorila se ozbilјna situacija. Šta bi rekla, recimo, da te zaprosim?

Mada ga je Maja gledala u lice, to pitanje nije dopiralo do njene svesti. Samo ga je tupo i bezizražajno gledala. Ivan je, smešeći se, detinjasto čekao njen odgovor. Posle izvesnog vremena ona ozbilјno odgovori:

- Je l' se ti sada samo šališ...?

Sada je Ivan sa nevericom spustio pogled.

- Jesi li normalan? Znaš li uopšte koliko ja imam godina? Šta će biti sa školom? Od čega ćemo živeti? Šta će nam reći roditelјi... Da mi se sada ne povraća, smeјala bih se...

Maja je sledećeg dana potražila Lelu. Posle razgovora sa Ivanom shvatila je da je јedino još Lela ostala ta sa kojom može da podeli svoju muku. Ona se konsultovala sa svojim roditelјima ne otkrivši o kome je reč. U prvom momentu, kao svaki roditelјi, pomislili su da je u pitanju ona, a ne neko drugi. No, kada ih je umirila oni su se raspitali i ugovorili ilegalni pregled kod јednog ginekologa dosta sumnjive prošlosti.

Posle pregleda lekar je utvrdio da je trudnoća prešla desetu nedelju i da će zahvat biti dosta „krvav“. U dosta neurednoj ordinaciji sa oskudnom hirurškom opremom izvršena je intervencija.

Majin problem je bio saniran. Novac su skupili njih troje: Maja, Lela i Ivan. Posle kiretaže Majina majka je primetila da joj je ćerka malaksala,

umorna i da provodi dosta vremena u mirovanju. Maja je našla lak izgovor za to. Imala je bolnu menstruaciju onih dana – govorila bi. – Ali istina je bila da je mnogo krvarila. Ne samo da se fizički teško oporavljala nego ju je savladao i strah. Stalno je sebi postavljala isto pitanje: „Da li ću kasnije moći da imam decu?“.

Posle ovih događaja Maja je izgubila poverenje u Ivana. Smatrala je da se dosta glupo ponašao u toj, za nju, teškoj situaciji. Morala je sama da rešava tu zajedničku muku. Da nije bilo Lele, ko zna kako bi završila. U nedeljama posle kiretaže osećala se mnogo zrelijom devojkom, ženom u odnosu na svoje godine. Nekako joj se činilo da je odrasla, da je sposobna da reši i teške životne probleme. To joj je dalo za pravo da se više ne oseća kao mlada *hipi* šiparica, nego kao ozbiljna žena. Taj momenat odrastanja nije osećala u trenucima gubitka nevinosti, mada je tada to jako želela.

Njen odnos sa Ivanom je, u nastaloj krizi, stavljen pred ozbiljnu proveru. Bez obzira na to koliko je bila jaka i velika ljubav, ona je izbledela posle tih događaja. Najzad, odlučila je da ga ostavi, da ga se reši. Čak se i sama začudila sa kolikom lakoćom je donela tu odluku. No, Ivan se nije tako lako dao. Stalno je slao poruke preko Uče i pisao ljubavna pisma.

To su bila ta pisma koja su sada ležala u njenom krilu. U ono vreme kada ih je čitala nisu ostavljala na nju neki upečatljiv utisak. Rana u njenom srcu bila je tada još sveža. Gledala ih je i poželela je da sebe stavi na probu. Kakav će utisak imati na nju sada, posle tri-četiri godine.

Otvorila je prvo pismo koje joj je bilo na dohvat ruke.

„Voljena slatka Majo,

Još uvek je duboko u meni bol koji je nastao zbog tvog odlaska. Ne razumem kako možeš i da pomisliš da teret koji si podnela nije ostavio traga i u meni. Tek kasnije sam shvatio da su komplikovane stvari u životu rešive, ako se malo potrudim. Žao mi je, voljena, što to nisam odmah shvatio.

Žao mi je.

Od tada svaki moj dan ispunjen je ljubavlju prema tebi. Svake noći te grlim i osećam u svom naručju. Kad se budim soba u kojoj smo vodili ljubav postaje hladna jer jedina si u mom srcu i jedina u mojoj duši.

Prestao sam i da snimam fotografije. Kada uđem u garažu pogled i sećanja bacaju me u očaj. Neka sam proklet jer znam da sam ja uzrok tome što te nema. Hoće li doći dan kada ćemo se ponovo sresti, voleti?

Reci mi to.

Odgovori mi da se bar na vreme pripremim na sreću koja me čeka...

*Majo, srećo moja, dušo moja... Ne tražim od tebe večnu ljubav, niti ver-
nost, već istinu i iskrenost bez granica. Znam da sam izgubio dan i trenutak
kada si mi rekla: „Volim te“.*

*Tužan sam jer moje srce je i dalje tvoj rob. Strašno se plašim i da pomislim
na predstojeće vreme u kojem tebe nema. Voliš li me manje? Ali za tebe, moje
je srce mekše od pamuka. Zauvek ću biti samo tvoj, uprkos sumnjama koje
me čine nesrećnim i ako me već voliš manje, to znači da me nikada nećeš ni
 voleti...*

Odgovori, molim te. Reci mi da još uvek ima nade za nas...

Voli te strasno Ivan“

Maja je podigla pogled.

- Bože, pa on je nepismen. Nije bio u stanju ni jedno ljubavno pismo da
napiše. – izgovorila je poluglasno.

Nije mogla dalje da čita. Pomislila je: „Kako može njemu da bude žao...
pa mali prst nije pomerio da reši problem. Ta nevolja nije bila samo moja.
Nije nastao samo zbog toga što sam ga ja neizmerno volela. No, to je bio do-
bar nauk za mene. Muškarcima ne treba verovati... Ta pisma su opet puna
laži i licemerja. Treba dobro da razmislim za koga ću vezati svoj život.

Bila je ljuta ali ipak zanimalo ju je šta je u sledećem pismu. Nije ih obe-
ležavala kojim redom su stizala. Samo ih je slagala jedno na drugo. Poneko
je još tada pročitala a poneka su ostala neotvorena.

Njena majka se ozbiljno zainteresovala za obožavaoca koji je bio toliko
uporan. No Maja je čvrsto odlučila da ne govori ništa jer je smatrala da
nema svrhe. Između nje i Ivana sve je gotovo. Uzela je u ruke sledeće pismo.

„Draga, nezaboravna Majo...

*Želim da ti poklonim najlepše cveće, crvenu ružu u obliku reči jer nadam
se da moja pisma moje pokušaji da se pomirimo ipak će jednom uroditi plo-
dom. Da li osećaš svu moju energiju koju ti šaljem preko ovog pisma? Veru-
jem da će ti se jednog dana pokazati moji snovi, nade, želje i hiljadu misli,
koje kao cveće, šareno i nežno leti i teče do tvojih snova. Sudbina nas je raz-
dvojila mojom krivicom. Žarko želim to da popravim. Ona stara ljubav još
uvek gori u meni i ne dozvoljava da pomislim na nešto drugo.*

*Gledam tvoje slike, fotografije tvojih portreta, poza na kojima si u raznoj
odeći. Dok ih gledam ljubav gori u meni u mom srcu. Neizdržljivo želim
ponovo da ti ih poklonim. Javi se. Daj bar nekakav mali znak da još uvek
živim u tvojim sećanjima...*

Još uvek u nadi tvoj Ivan“

„Veoma neuspelo ljubavno pismo“ – pomislila je Maja. „Kao da je pre-pisao iz nekog jeftinog ljubavnog romana. Mnogo bolje je znao baratati foto-aparatom nego perom.“

Dogorela joj je cigarata. Razmislila je da li da zapali novu ili da nastavi sa čitanjem pisama. Na kraju posle kraće pauze odlučila se za oboje. Zapalila je i otvorila sledeće pismo.

„Draga Majo,

Poslao sam ti nekoliko pisama na koje nisi odgovorila. Žao mi je i iz toga osećam da mi još uvek nisi oprostila. Pa ipak, mislim da bi se morali videti, ako ne zbog toga da obnovimo naše lepe zajedničke trenutke nego poslovno. Čisto poslovno.

Naime, digitalizovao sam sve tvoje fotografije portreta i aktove. Pre neki dan bio je kod mene Velimir. On je direktor Kulturnog centra. Želi da nadoknadi to što onomad nije napravljena postavka mojih fotografija. Sada me ponovo nagovara da odaberem pedesetak fotografija od kojih bi se mogla spremiti izložba. To sam i uradio. U toj kolekciji nalaze se dve fotografije na kojoj si ti. Sećaš se verovatno one fotografije gde sediš na podu u slipu i onog akta gde si okrenuta prema kameri. To je ona gde si savila noge u kolenu ispred sebe. Obe šake i bradu postavila si na ta kolena. Nisi imala na sebi odeću ali ni jedan deo intimnog dela tela nije bio otkriven...”

Posle te rečenice Maja je spustila pismo na svoje koleno i pogledala prema fotografiji na zidu. Prisetila se i ozbiljno razmislila o toj Ivanovoj molbi. Privlačila ju je pomisao da bude zapažena preko fotografije koja je izložena ali još je bila gnevna na Ivana. Znala je da su te dve fotografije među Ivanovim najboljim ostvarenjima. Sigurno bi i njemu donele veliko priznanje, no, ipak bila je neodlučna u odluci da bi dozvolila da ih on izloži.

Posle tog pisma prvi put posle dugog vremena pojavio se Uča i preneo joj Ivanovu poruku: On je moli da se nađu u parku kod klupe na kojoj su često sedeli dok su bili zaljubljeni jedno u drugo.

Ivan je prvi stigao na dogovoreno mesto. No, Maja je insistirala da pređu na drugu klupu. Dajući na taj način Ivanu do znanja da ne želi ništa od onoga što su ranije zajednički imali i voleli.

Ivan se nije protivio i bio je vrlo ljubazan dok je Maja ostala veoma uzdržana. Odlazeći na sastanak čvrsto je odlučila da ne dozvoli Ivanu da okači njene fotografije u postavci. To mu je odmah i dala do znanja. Ivan je pokušao smireno i argumentovano da je nagovori da odustane od te svoje

odluke. Pošto Maja nije popustila, došlo je do svađe. Na kraju Ivan je potegao svoj poslednji argument i zapretio joj da će reći njenim roditeljima kako su spavali zajedno.

U tom momentu, Maji nije ništa drugo palo na pamet nego da uzvрати pretnju sa činjenicom da je bila u to vreme još maloletna. A mogla je posvedočiti i da ju je on silovao.

Taj njihov sastanak završio se veoma ružno. Ivan je u svađi odlučio da će njene dve fotografije ipak biti okačene na izložbi...

A Maja je na to rekla da će doći na otvaranje i poderati ih tamo na licu mesta.

Na kraju nešto slično se i dogodilo. Maja je bila među prvim prisutnim na otvaranju Ivanove postavke. Prišla je okačenoj fotografiji svog akta i crnim sprejem ga isprskala. Uradila je to tako brzo da se prisutni nisu ni snašli. Ubrzo potom pojurila je ka izlaznim vratima i nestala. Onu drugu u *slipu* nije dirala. Ta kompozicija je bila takva da se nije moglo prepoznati ko je na slici.

Taj njen gest okarakterisan je u lokalnim novinama kao vandalizam ali je i povećao interesovanje za tim ko je na fotografiji. Ivan je mogao da oda Maju jer ju je video kada je došla na otvaranje. Nije to uradio jer se verovatno bojava Majine još veće osвете. No baš zbog tog događaja izložba je stekla veliki publicitet. Na novinarsko pitanje ko je i šta je na fotografiji koja je tako išarana, Ivan je šturo odgovorio da je u pitanju portret jedne žene.

Posle tog događaja Uča je još nekoliko puta pozvao Maju da se druže. Maja je znala da ti pozivi potiču od Ivana. On je bio taj koji ga je nagovarao da i dalje održava kontakt sa Majom. Prilikom jednog susreta u autobusu Uča je objasnio Maji da se Ivan ne ljuti zbog incidenta na izložbi. Smatrao je opravdanim to što je ona preduzela da se njen akt ne pojavi u javnosti. Na kraju krajeva on nije ni dobio dozvolu za to od nje.

Zazvonio je njen mobilni. Taj zvuk ju je vratio iz prošlosti. Imala je u krilu još jedno pismo. Bacila je pogled na telefon koji je brujao na stolu a zatim na pismo. Odlučila se za telefon.

„Pismo ima vremena“ – pomislila je – „A vreme je i da se vratim u sadašnjost.“

2.

U isto vreme na drugom kraju grada u ukusno opremljenom stanu pojavila se Eva sva zajapurena u licu. Njen beli grudnjak kupaćeg kostima je bio neuredno vezan tankom trakom na leđima. Posle nekoliko trenutaka Evino lice pretopilo se u Mirosavljevo. Brektanje zvona oglasilo se za ponovni početak snimanja. Miroslav i Eva su nestali.

Zazvonio je budilnik. Nikola se teškom mukom probudio. Zamahnuo je rukom da zaustavi zveketanje časovnika. Trebalo mu je samo nekoliko trenutaka da razluči da li još sanja ili je već u javi. Još malopre je bio na snimanju jednog filma.

Sanjao je kao svi ostali, sa tom razlikom što se on posle buđenja sećao celokupne priče i svih situacija koje je doživeo u snu. Već kao dečak imao je taj bogom dan dar.

„Bio je ovo vrlo poučan san.“ – pomislio je Nikola dok je ustajao i krenuo u kupatilo. – „Moram taj san ispričati Evi i Zoranu na Milanovoj proslavi. Društvo ću da iznenadim i poezijom. To do sada još nisam radio.“

Nikola je imao nekoliko dobrih, možda je bolje reći, zabavnih osobina. Pre svega, voleo je mnogo da priča. Mada su te priče uvek bile na ivici stvarnosti, većina njegovih prijatelja zabavljala se slušajući ga. Neki njegovi drugovi, koji su već navikli na ta njegova kazivanja, smatrali su ga brbljivcem. Nisu bili uvereni u sve ono što im je govorio. Drugi bi ga, kao na primer Milan, slušali otvorenih usta i verovali u sve ono što su čuli od njega. Te priče su uvek bile protkane nekim željama, fantazijama, ili, kako bi on ponekad rekao, razmišljanjima u slobodno vreme. Reklo bi se da su ti njegovi monolozi ličili na ono: „Šta bi bilo kad bi bilo“. Međutim, kada je govorio, to je radio tako upečatljivo i sugestivno da su ga svi morali slušati. Slušali su ga i oni koji su mu verovali i oni koji to nisu. Iz tog razloga bio je omiljen u društvu.

Za neke od onih koji su ga poznavali Nikola je imao dva imena. Otac, Srbin, zvao ga je Nikola, odnosno skraćeno Nik. Majka mu je bila Mađarica. Ona mu je dala ime Mikloš, a često ga je zvala skraćenim imenom, samo Mik. Prijatelji su ga oslovljavali sa oba imena i to skraćeno Nik ili Mik, mada niko nije znao pod kojim imenom je bio upisan u matičnu knjigu rođenih.

Još u ranom detinjstvu oko njega se isplela priča da je usvojeno dete. Majka ga je ostavila u porodilištu i nestala. To se nije moglo obelodaniti jer Nikola, a ni njegovi roditelji ili staratelji, tu činjenicu nisu ni potvrdili ni negirali.

Otac mu je radio u bioskopu. On je rukovao projektorima. Nik je često bio tamo. Može se reći da je video sve filmove koji su pristigli u grad između 1955. i 1970. godine. Njegova bujna mašta sa uplivom poluistina možda je bila rezultat tih filmova. Ponekad, baš u nekim njegovim najzanimljivijim pričama, krio se detalj nekog odgledanog filma.

Otac ili njegov staratelj umro je od infarkta pre nekoliko godina. Ostavio je za sobom stan i vrednu kolekciju starih foto-aparata i filmske kamere. One su bile izložene u jednom staklenom ormanu i skupljale su samo prašinu. Nikolu te svari nisu zanimale. Osim toga on i njegova majka nasledili su bogatu kolekciju poštanskih maraka čiju verdnost nikada nisu procenjivali. Otac je uvek govorio da u kolekciji postoji nekoliko serija maraka koje su vrlo vredne. Niti su znali o kakvoj seriji se radi niti koliko one vrede.

Kada je Nikolin otac preminuo ona je relativno brzo odlučila da se preseli kod Dražena. On je bio od ranije veoma čest gost u njihovoj porodici. Nikola je sumnjao da su oni spavali zajedno još u vreme kada je njegov otac bio živ. Ni pre ni posle nije to majci prebacivao. Tako je Nikola ostao u stanu, ali često bi odlazio na ručak kod Dražena i majke.

O tome kako i šta sanja konkretno, govorio je samo nekolicini svojih najbližijih prijatelja, Evi i Zoranu. Čak ni oni nisu mogli da odgonetnu da li Nikola priča svoje snove, detalje nekog filma, ili pak stvarne doživljaje. Zoran ga je poznavao još iz detinjstva. Već je u to vreme bio takav brbljivac. Njegovi stariji drugovi su morali po nekoliko puta da ga opominju da njegove priče nisu zanimljive za svakog. Dešavalo se ponekad da bi jedino šamar bio taj koji ga je mogao zaustaviti u blebetanju. Kasnije, Eva je postala Nikolin stalni pratilac. U društvu u kome su se kretali prihvatili su Nika i Evu kao par, kao da se zabavljaju, ali u suštini nije bilo tako, bar na početku njihovog poznanstva.

Eva je bila nekoliko godina mlađa od Nikole. Išla je u četvrti razred gimnazije. Trebalo je uskoro da polaže veliku maturu. Hodala je, kako bi se

reklo: – na zemlji. Sa nevericom bi slušala one Nikoline priče koje su bile na ivici stvarnih i mogućih događanja. Prihvatila bi verzije koje su bile bliže istini i njenim razmišljanjima.

Zoran je završavao likovnu akademiju. Bio je slikar koji *nešto obećava*. Nikola je često na njegovim uljanim slikama prepoznao fragmente svojih priča. Bio je poznat po tome da je često menjao devojke-modele. Nikada se nije znalo sa kojom će se pojaviti na nekoj proslavi.

Milan je bio taj kod koga se najčešće skupljalo društvo. Uvek bi našao razlog za neki *tulum*. Takve prilike su dobro došle Milanu jer se udvarao Olji. Na tim druženjima bilo je pića, hrane i prostora na pretek. Milan je stanovao sa roditeljima u jednospratnoj kući. Ceo gornji sprat bio je samo njegov. Narednih dana Milan je „kao“ slavio imendan.

Onog dana dok su čekali goste, a ponajviše Nikolu, Olja je prišla Evi držeći sendvič sa morskim plodovima.

- Zamisli, htela sam da napišem nekoliko prigodnih rečenica Milanu za ovu priliku – žalila se Olja – i nisam uspela.

- Olja, zato postoji internet. – upućivala ju je Eva – tamo možeš pronaći sve što želiš.

Dok je Eva izgovarala ova uputstva, Olja je zagrizla u sendvič.

- Bljak, fuj – odmahivala je Olja glavom.

- Sada misliš na internet, ili sendvič? – upitala je Eva.

- Na jedno i drugo. Ne volim taj sendvič, a ne volim ni internet. Ja sam početnica na računaru.

Posle nekoliko minuta naglo su se otvorila ulazna vrata. Na njima se pojavio Nikola. Svi su ga primetili, jer bez obzira na to što je bio Milanov imendan, Nik je bio „zvezda“ druženja.

- Zdravo narode – rekao je i nehajno bacio kapu na jednu od fotelja, odredivši na taj način mesto gde namerava posle da sedi – imam novi hobi.

Izvukao je iz zadnjeg džepa malu beležnicu i otvorio prvu stranicu. Teatralno je proverio pogledom da li su svi obratili pažnju i počeo da čita:

Tebi

Sam, sasvim sam sedim tu u mraku.

U mislima lutam po ovom novom svetu.

Dani kao godine prolaze sporo

Mašta je jedina što me nosi ka tebi.

*Tvojim poljupcima želim da zaustavim vreme
Da se naša tela spoje u vihoru strasti
Kada krv uzavri u venama našim
Novi dan dolazi u naletu strasti
jer moja si ti.*

Prepuštam se tebi i tvojoj istinitoj lepoti i slasti...

Posle ovog stiha naglo je zatvorio beležnicu. Nastala je kraća pauza. Eva je prva progovorila:

- Dalje... kako ide pesma dalje...?

Nikola nije odgovorio. Okrenuo se i seo na prvu stolicu koja se nalazila iza njega. Svi pogledi su bili usmereni ka njemu. Očekivali su nastavak. Nikada do sada se nije desilo da Nikola zanemi. Gledali su ga sa nevericom. Zoran je bio taj koji je razbio tišinu:

- To si za Evu napisao...?

- Ne... – odgovorio je Nikola kratko.

Eva nije želela da pita kome je pesma namenjena i o kome govori. Bila je uverena da se radi samo o njoj. Pretpostavljala je, znala je duboko u sebi, da je Nikola ovu pesmu njoj posvetio. Pa na kraju krajeva, ljubili su se, voleli su se. Samo, kopkalo ju je kako se nastavlja. Znala je da će saznati sve detalje kad budu zajedno sami. A možda postoje i još neke pesme koje je Nikola napisao, samo ovoga puta nije hteo da ih predstavi.

I dalje je Nikola bio u cetru pažnje. Svi su ga posmatrali sa iščekivanjem. Gledali su u njega očekujući da će ipak objasniti kako je nastala pesma i za koga je napisana, jer očito, već po naslovu „Tebi...“ ona je nekom namenjena.

Nikola ovog puta nije dao nikakvo objašnjenje. Da je to uradio, morao bi da ispriča veoma prijatan susret sa devojkom iz školskih dana. Taj susret je probudio u njemu usnula osećanja jedne mladalačke nedoživljene ljubavi. To bi povredilo Evu. Tek tada je shvatio da je trebalo da te stihove zadrži samo za sebe, ili da ih pokaže onome kome su namenjeni. A bili su namenjeni Vesni.

Samo potreba za isticanjem uvalila ga je u ovu situaciju. Pa, na kraju krajeva, mogao je opisati neki svoj san. Trebalo je da održi neku poluistinitu govoranciju kao uvek. Da bez patetike izloži neki neutralan slučajan susret. Ali, začudo nije progovarao. Samo je ćutao i prisećao se.

Pre otprilike mesec dana sedeo je u kafiću u glavnoj ulici i pio svoj omiljeni kapučino. Jednom ili dva puta nedeljno odlazio bi tamo sam i uz šo-

ljicu kafe utonuo bi u razmišljanje o svojoj budućnosti. Čak je imao svoj omiljeni sto u *Korzou*. Toliko je bio privržen tom mestu da, kada bi neko drugi sedeo tamo, okrenuo bi se i izašao ne popivši kafu. Mogao je da pokuša sledećeg dana, jer nije sebi odredio vreme kada treba da obavi taj ritual. Bio je privržen tom stolu u kafani, jer je sa tog mesta imao pregled na celu prostoriju. A mogao je videti prolaznike kroz stakleni zid između ulice i bistroa.

Tog dana o kojem nije hteo govoriti, prošla je ulicom njemu poznata ženska osoba u društvu nepoznatog muškarca. Pomislio je na tren da je to Vesna, ali nije bio siguran. Hteo je da potrči ka izlazu da proverí. No, kada je ustao da bi to učinio, muškarac i Vesna su se pojavili na ulazu u *Korzo*. Kao što to predviđa bonton, prvi je ušao malo prosed, kratko ošišan, sveže obrijan, sredovečan čovek. Bio je u elegantnom teget odelu sa svetlosivom kravatom. Kroj odela bio je kvalitetan. To se videlo na njegovom vitkom telu. Rukavi na košulji su virili oko dva centimetra, pa su se videla zlatna dugmad za manžetu. U desnoj ruci držao je aktovku. Nik je stekao utisak da se radi o dobro situiranom gospodinu.

Kada je ušao držeći otvorena ulazna vrata, propustio je devojkú koja je mogla imati na prvi pogled oko dvadeset godina. Dugačka plava kosa padala joj je u blagim uvojcima preko ramena na leđa. Na sebi je imala dekol-tiranu haljinu kratkih rukava, tamne boje sa belim diskretnim tufnicama. Svileni materijal dosezao joj je do visine butina. Široki crni kožni kaiš oko struka je isticao njenu vitkost. Od iste kože, na desnoj podlaktici nosila je narukvicu. Ispod kratke elegantne haljine imala je bele helanke. Bela tašna i ukusno izabrane cipele sa visokim potpeticama stvarali su utisak da se radi o osobi koja ima veoma istančan ukus.

Ta soba je bila u poluprofilu okrenuta prema Nikoli. Zbog taga je nije odmah prepoznao. Tek kada su prišli jednom od praznih stolova shvatio je o kome se radi. Kao da je doživeo strujni udar. Sećanja na nju iz školskih dana prostrujala su mu kroz glavu.

„Pa to je Vesna“ – pomislio je. – „Toliko se promenila. Jedva sam je prepoznao. Sada je još lepša i privlačnija.“

Nikola se sećao i toga da ga je jedino ona oslovljavala imenom Mikloš, kao njegova majka. Zvala ga je i nadimkom Mik, jer je znala mađarski. I Vesnina majka je bila Mađarica kao Nikolina. Zbog toga je ona perfektno govorila taj jezik.

Na njegovu nesreću Vesna i njen pratilac seli su za sto kojeg je zaklanjao široki potporni stub u sred *bistroa*. Zbog toga je mogao da vidi samo

deo njenog tela i to sa strane. Tek kada je ona širokim zamahom glave zabacila kosu, video je njene crte lica i diskretnu šminku. Nikoli su navirala sećanja i uzburkala sećanja. Ponovo se zaljubio u nju. No nije smeo da joj priđe. Pretpostavljao je da je gospodin koji sedi naspram nje njen muž. Nisu ni obratili pažnju na ostale goste. Raspravljali su poluglasno o nečemu što nije doprlo do Nikolinih ušiju. Na kraju, Vesnin pratilac pozvao je konobara i nešto naručio. Čak i kod narudžbine njih dvoje nisu imali isto mišljenje. Na kraju konobar je otišao kolutajući očima. Posle kratkog vremena, Vesni je doneo čaj, a muškarcu kafu i čašu viskija. Dok su pili, poluglasno su dalje raspravljali.

U međuvremenu Nikola je sa velikim naporom odgađao trenutak da im se pridruži. Želeo je da sazna više o njoj ali činilo se da nije bio pogodan trenutak jer su oboje bili nervozni. U jednom trenutku muškarac je izvadio pregršt fotografija iz svoje aktovke. Vesna je, dosađujući se, kružila pogledom po *bistrou*. No pre nego što je Nikola spustio pogled prema svojoj šolji bio je primećen. Vesna je ustala i prišla Nikolinom stolu.

- Čoveče, jesi li to ti, Serbus Mikloš... – pozdravila ga je na mađarskom – Pa nismo se videli još od mature.

- Serbus Vesna – odgovorio je Nikola. – Još se sećaš mog mađarskog imena. Jedino ti i moja mati ste me zvali Mikloš ili nadimkom Mik.

- Pa kako da se ne sećam... Dođi za naš sto da malo popričamo, da se setimo školskih dana.

- Rado, ali možda je nezgodno... tvoj muž...

- Nije on moj muž. On je Srđan, moj poslovni partner. – odgovorila je odsečno – hajde da te upoznam sa njim.

Nikola je bio zaljubljen u Vesnu kao tinejdžer. Često su bili u istom društvu. Razgovarali bi o svakojakim stvarima, ali on nikada nije smeo da je zamoli da izađu zajedno. Plašio se da će ga ona odbiti. Bilo mu je prijatno da bude u njenoj blizini. Nije hteo da rizkuje da se ona naljuti na njega.

Od tada je prošlo tri-četiri godine. Svako je išao svojim putem. Nikola je studirao prava a Vesna... u stvari, nije znao šta Vesna radi. Saznavši da uglađeni gospodin nije njen muž rado se premestio za njihov sto. Vesna je Nikolu predstavila kao bivšeg školskog druga. Dok je sedao Srđan je kupio fotografije koje su bile razbacane po stolu. Nikola je primetio da je na svakoj od njih Vesna u raznim pozama i u raznoj odeći.

- Ja sam manekenka – konstatovala je Vesna kratko – sve o meni može se naći na intrenet stranici.

Ovoga puta Nikola, čudeći se samom sebi, nije bio govorljiv. Ona je bila ta koja je vodila razgovor...

Vesna i Srđan su žurili zbog nekog snimanja. Čim su popili piće izvinili su se i pošli. No pre toga Vesna je dala Nikoli vizitkartu na kojoj se nalazio njen broj telefona i internet adresa.

- Nadam se da ćemo se još sresti... – bile su njene poslednje reči pri odlasku.

Nikola je ostao sam za stolom, ali veoma raspoložen i srećan što je došlo do tog slučajnog susreta. Zanesen i ponovo zaljubljen osetio je žarku želju da tu svoju radost podeli sa nekim. Odmah je pomislio na svoje društvo. Prvom prilikom će ispričati šta mu se desilo... ali: U tom društvu je i Eva. Njoj se sigurno ne bi svidela ova ljubavna priča.

Napustio je *bistro* sav veseo i razdragan. Mora naći rešenje da podeli to svoje zadovoljstvo sa nekim.

Tada se setio priče o berberinu i caru Trajanu sa kozjim ušima.

„Pa nema smisla da kopam rupu negde na livadi“ – pomislio je. – „Možda bi bilo prikladnije da stavim sve na papir. Papir može da podnese sve kao i rupa na livadi.“

Tako se rodila pesma istog dana, iste večeri kada je došlo do susreta.

- Šta ti je? – Vratila ga je Eva u sadašnjost. – Da nisi bolestan?

Pred njim je stajala Eva, a ne Vesna. Držala je dve čaše viskija sa ledom. Jednu je pružila Nikoli. Znala je da, ukoliko postoji prilika za to, pije to piće sa dve kocke leda.

- Ne... – skočio je Nik iz fotelje i u trenutku postao onaj pravi, svima poznati pričalica. – Da vam kažem kako sam sreo Miroslava?

- Reci nam... Da li to ima veze sa novim hobiem? – upita Milan.

- Reći ćeš nam kako si postao pesnik? – napomenula je Eva. Ali Nik kao da nije primetio taj komentar. Započeo je priču:

- Kroz ovu priču dokazaću da je *Androgena legenda* postojala. – rekao je Nikola.

- Šta je to *Androgena legenda*? – upita Olja.

Nikola nije odgovorio direktno na Oljino pitanje nego je nastavio:

- Ranije, jednom prilikom dok sam bio u Budimpešti, svratio sam u tamošnje rimsko kupatilo. Ono se nalazi ispod Gelert planine na Budimskoj strani. Bio je običaj kao kod starih Rimljana da se u kupatilu na golo telo obmota oveće belo platno. Platno je bilo tako dugačko da su žene mogle da ga prebace preko ramena i pokriju grudi. Neki stariji muškarci su na sličan način pokrivali svoje telo. Ja sam samo oko struka vezao manji peškir.

Lagano, opreznim, kratkim koracima ulazio sam u vodu. Prva pomisao mi je bila da će ona sa svakim novim korakom biti dublja i dublja, ali nije. Staro rimsko kupatilo nije bilo duboko. Voda je na najdubljim mestima dopirala samo do prsa. No, malo je bilo nezgodno sa tim peškirom. Počeo se lelujati oko mene na površini vode. Bilo je očito da je belo platno praktičnije za kupanje u rimskim kupatilima. Na kraju krajeva bio sam zadovoljan time što voda nije bila duboka. To je zato što ne znam da plivam. Voda mi je prijala jer je bila mlaka. Taman za kupanje.

- Pričaš nam svoj san ili javu. Želela bih da znam... – prekinula ga je Eva malo zajedljivo. Još je uvek bila pod uticajem poezije za koju nije zasigurno znala kome je namenjena.

Nik nije dozvolio da ona završi svoje pitanje. Gledajući je direktno u oči samo je rekao:

- Pričam o tebi. – i nastavio – Svodove su držali jednostavni stubovi. Svako bi pomislio da je to nerealno, jer bi se na tim i sličnim mestima morali nalaziti bar neki od sistema klasične arhitekture. Nije se moglo raspoznati da li su stubovi jonski, dorski ili toskanski. Jedini ukras bila je freska na svodu između dva stuba. Na ispucalom malteru jedva su se mogle prepoznati tri razgolićene osobe na jednom ležaju.

Poza tih triju figura nedvosmisleno je prikazivala polni odnos. Jedna od njih, žena, klečala je potrbuške sa savijenim nogama u kolenima. Lice je smestila na podignuti deo ležaja. Gledala je pravo u mene. I druga je bila žena, samo ona je sedela iza one prve i rukama je milovala njeno telo. Treći je bio muškarac. Uspravno je klečao iza zadnjice žene koja je ležala. Freska je predstavljala neki grupni polni čin u kojem su učestvovalе dve žene i jedan muškarac.

Čitao sam o tome da je bilo uobičajeno u tim rimskim kupatilima pored kupanja i obilne hrane da se upražnjava i seks. Ali zaprepastila me je sličnost dveju žena. Bile su u različitim pozama ali telom i licem bile su tako istovetne kao da je slikar preneo lik jedne na drugu kopir papirom.

Na drugoj strani bazena nalazile su se kamene stepenice. Njima je bilo lakše ući u zelenkastu, mirnu vodu. Na tim stepenicama primetio sam svog poznanika Miroslava. Miroslav nije ulazio u vodu. Sedeo je na poslednjem stepeniku pored vode. I on je, kao i svi prisutni, imao na sebi belo platno. Podvukao je ispod sebe desnu nogu, a levom mlatarao po vodi. Ponekad bi šakom zagrabio i poprskao grudi ili leđa. Zbog takvog načina rashlađivanja, pretpostavljao sam da ni on ne zna da pliva.

Nas dvojica nismo bili prijatelji, samo smo se poznavali. U stvari, upoznali smo se kada je Miroslav priredio malu svečanost u svom stanu povodom izlaska njegove pete knjige. Sećam se da je neko recitovao njegove pesme. Meni se učinilo da je najbolja ona što govori o jastucima i tajni.

„Kad bi jastuci progovorili o tome šta neko sanja i krije, kada bi zaista progovorili o tome šta neko radi kradom, o devojčici, na primer,...“

- Mani sada jastuke – reče Milan, koji je sa velikom pažnjom pratio Nikolinu priču – šta se dalje desilo?

- Miroslav me je primetio i mahnuo rukom da mu pridem. Kada sam to učinio on je ispravio desnu nogu na kojoj je sedeo. Tada sam primetio tetovažu na potkolenici. Bila su to stilizovana dva konja koja se utrkuju koji će pre stići od gležnja do kolena sa spoljne strane noge. Tetovaža je veoma stručno, ali sa umetničkog aspekta veoma lepo, urađena. Tu kompoziciju sam već negde video, samo u tom trenutku nisam mogao da se setim gde. Miroslav je primetio da zurim u njegovu nogu. Da zadovolji moju znatiželju, objasnio mi je da je konje nacrtao njegov prijatelj Rade, a istetovirala ga je jedna Milica u Moskvi.

Izašao sam iz vode i hteo sesti pored njega. Međutim, on mi je pružio ruku, dajući mi na taj način znak da mu pomognem da se podigne. Učinio sam to. Kada je ustao, zagrlio me je preko ramena i poveo ka izlazu. Usput sam ga poverljivo zapitao šta radi tu u kupatilu. Ne čekajući odgovor, nadovezao sam i drugo, gluplje pitanje: Da li još piše...?

Samo je odmahnuo rukom i objasnio mi da snima film tu u blizini, na obali Dunava. A došao je u kupatilo samo malo da predahne. U svlačionici smo se rastali, ali samo na kratko. On se oblačio u kabini, a ja ispred ormančića za garderobu.

Brže sam se presvukao i morao sam ga pričekati. Iz svlačionice su vodila dva izlaza iz kupatila. Prednji je prolazio kroz restoran, pa *bistro* pored recepcije, a drugi... za taj drugi nisam ni znao dok mi ga Miroslav nije pokazao. Bio je to dugačak prolaz, isklesan u kamenu planine. Reklo bi se, sporedni izlaz ili ulaz za poslugu. Možda i za one koji su hteli da ostanu neprimećeni. Goli svodovi tog tunela bili su jezivi, grubi, bez ikakve potpore. Činilo mi se da se kamenje može srušiti na nas svakog trenutka i ako se to desi umrećemo kao u nekom rudniku. No, prolaz je bio isklesan stručno. Obe strane tunela spajale su se na tavanici u špicu. Bila je to arhitektura kakva se koristila pri izgradnji svodova u katedralama. Dok smo išli prašnjavim putem kroz tunel, Miroslav me je upitao da li me zanima kako teče snimanje. Naravno da me je zanimalo, pa sam potvrdno odgo-

vorio. On je samo klimnuo glavom i objasnio da se ekipa nalazi tu, nedaleko. Dok je izgovarao ove reči, stigli smo skoro do izlaza. Svetlo je dopiralo kroz otvor, a sa njim zajedno ulazio je svež, prijatan miris šume i prolećnog cveća.

Mesto snimanja se nalazilo na rukavcu reke. Visoka, višegodišnja stabla breze i topole zaklanjala su nebo. Bistra, mirna voda bila je omeđena širokim pojasom trske. Tek kada smo prišli bliže mogla se videti filmska ekipa. Kada su ugledali reditelja, odmah je počela priprema za snimanje. Sastavljanje aluminijumskih šina za farkolica na koja su montirali kameru bila su pri kraju. Trojica muškaraca su opsluživala kameru. Jedan je bio zadužen za vožnju kamere na šinama, drugi je asistirao oko kamere, a treći, glavni, bio je snimatelj. Oko te trojice vrzmala se jedna mlada devojka. U ruci je držala crvenu deblju omotnicu. Nešto je govorila snimatelju. On je odobravao to njeno objašnjavanje i na kraju je prigrlio i poljubio u čelo.

Tek posle toga poljupca sam obratio više pažnje na nju. Imala je na sebi samo kratak svetložuti šorts i beli grudnjak, gornji deo kupaćeg kostima. Zapitao sam se koga ona može da predstavlja tako obučena. Kada smo prilazili bila nam je okrenuta u profilu tako da joj lice nisam mogao videti.

Kada smo stigli iza kamere i nje, ona se okrenula prema nama. U momentu mi je zastao dah. Lice i telo te devojke toliko su ličili na Evu... – i tu je Nikola napravio kratku pauzu.

Značajno je usmerio pogled ka Evi koja je sedela na visokoj barskoj stolici u društvu uz šank i lagano ispijala svoj viski. Sačekavši da se ona okrene prema njemu nastavio je:

- Znao sam u to vreme da se ona nalazi kod kuće. Ipak, za momenat sam pomislio da me je želela iznenaditi time da je prihvatila asistenciju na realizaciji Miroslavljevog projekta. Začudo, nesigurno, obratio sam se toj devojci.

- Eva...?

- Da...? Ja sam Eva... Dobro dan. Vi ste...?

Tada sam se još više zaprepastio. Pa ta devojka ne samo da liči na Evu kao jaje jajetu, nego se i zove Eva.

Verovatno sam glupo izgledao, pa me začuđeno pogledala.

- Da li postoji neki problem gospodine? – zapitala me poslovno.

Setio sam se freske u rimskom kupatilu. Za crteže uvek postoji kopir papir, ali za živa bića... Nisam mogao da poverujem. To je jedan od razloga zašto vam to pričam.

Posle tih reči i Eva se zainteresovala za Nikovo izlaganje.

- Primetio sam – nastavio je Nikola – Da Eva ne samo što je sto posto ličila na moju Evu, nego je čak i beli dekoltirani grudnjak, u stvari gornji deo kupaćeg kostima, koji je pokrивao njene bradavice, ličio na onakav kakav nosi moja Eva. To znam sigurno jer taj dvodelni kupaći kostim sam ja poklonio Evi, znajući da često odlazi na *Štrand*. Mislim da Eva ima i svetložuti šorts. Je li da sam u pravu? – uputi Nik pitanje Evi.

Ona je sada bila okrenuta celim telom prema Niku i sa velikim zanimanjem pratila njegovu priču u iščekivanju kako će se ona završiti. A na pitanje samo je potvrdno klimnula glavom i popila gutljaj pića.

- Crte njenog lica – nastavio je Nik – njen stas, pokreti, baš sve u njoj bila je Eva. Kada sam joj prišao sasvim blizu, jedina razlaka koju sam uočio bila je, mali okrugli beleg na levoj dojci. Inače po svemu ostalom kao da su bile jednočelijske bliznakinje.

Već kada smo stigli na mesto snimanja Miroslav me je napustio i prionuo na rad. Davao je instrukcije snimatelju i ostalima. Kada su svi bili pripremljeni, obratio se devojci sa belim grudnjakom i rekao joj:

- Eva, idi pozovi glumce...

Hteo sam da priđem Miroslavu kada je Eva otišla, da ga zapitam ko je, u stvari, ta devojka, kako je dospela u ekipu. Ali ustuknuo sam. Na njegovom licu primetio sam određenu napetost, nervozu. Nije to bio baš najpogodniji trenutak da ga gnjavim takvim stvarima kada je imao, videlo se to na njemu, i većih briga.

U nastavku moje priče – obratio se Nik svim prisutnim – da bi razlikovali Evu koja je prisutna od Eve koju sam sreo na snimanju, nju ću nazivati Evom-2.

Posle kratkog vremena Eva-2 se pojavila sa dva mlada glumca. Jedan od njih je bio obučen u poderanu, prljavu sivu majicu i iznošene bermude. Valjda je trebalo da igra lik nekog probisveta. Drugi je imao na sebi letnju plavkastu kariranu košulju i bokserice. Taj je izgledao malo urednije. Meni oni nisu bili poznati. Verovatno su bili članovi nekog pozorišta iz Budimpešte. Po tome kakve im je instrukcije davao režiser, videlo se da se radi o epizodnim glumcima. Jedan od njih trebalo je da uđe u čamac koji je bio privezan za dugački drveni molo kraj neke tršćare na vodi. Ovaj drugi je imao zadatak samo da odveže čamac i skoči u njega pa da zajedno zavešlaju prema sredini rukavca.

Dok je čovek odvezivao čamac, kamera je trebalo da se približi mestu radnje na postavljenim šinama (far kolicima). Sve je izgledalo jednostavno. Dok sam pratio pogledom pripreme, instrukcije i glumce, nisam primetio

da je Eva-2 stala pored mene i sa tog mesta gledala šta će se dogoditi. Samo kratko, ali pomalo plašljivo izgovorila je:

- Scena mora da se snimi iz prve... – rekla je i prekrstila ruke na grudima, držeći *fige*.

Brektanje zvona oglosilo je početak snimanja. Nije mi baš bilo jasno zašto se takva jednostavna scena mora snimiti iz prve. Pa ako se ne snimi iz prve, može iz drugog ili trećeg pokušaja. Kada je sve bilo pripremljeno i svako na svom mestu, režiser je viknuo:

- Akcija – i snimanje je zaopočelo. Kamera na kolicima približavala se obali. Onaj odrpanac ušao je u čamac. Drugi je odvezao konopac i skočio.

Čuo sam samo jedno veliko „buć“. Glumac je promašio čamac i upao u vodu. U tom momentu Eva-2 je samo zagnjurila lice u šake, okrenula se i počela da jauče.

- Stop...stop. – nervozno se derao režiser – „Pa taj je totalno nesposoban.“

Petpostavljao sam da će se scena ponoviti. To je značilo da će glumac samo da promeni mokru košulju. Eva-2 je sela na travu i uzrujano ponavljala:

- Propala sam... Totalno propala...

- Što se nervirate, gospođice Eva – pa na kraju krajeva scena se lako može ponoviti. U čemu je problem? – pitao sam je.

- Nema druge suve košulje. – odgovorila je kratko i pošla prema Miroslavu koji je nešto raspravljao sa snimateljem. Na glumce uopšte nije obraćao pažnju.

Smatrao sam da je bolje da ostanem sa strane, jer je izgledalo da će *leteti perje*. Tako je i bilo. Impulsivni Miroslav derao se na Evu-2. Svašta joj je rekao. Pale su i takve pogrdne reči da ih sada ne bih mogao ponoviti. Ona je sve to trpela spuštenog pogleda, bez reči. Kada se režiser „istresao“ na nju okrenuo se i žurnim koracima nestao među stablima i trskom. Verovatno je želeo da se prošeta da bi se smirio.

Eva-2 je naredila glumcu da skine mokru košulju. Iscedivši je bacila je na obližnje žbunje, na sunce. Trebalo je sačekati da se osuši. Tek se tada može ponoviti scena. *landrover* koji je bio parkiran u blizini služio je i kao garderoba. Tamo je Eva-2 mogla da nađe suvu košulju, ali one nisu bile iste boje i dezena. A glumac koji je „ubrljao stvar“ igrao je već u nekoliko scena u toj kariranoj košulji. Nikako nije mogao nositi košulju druge boje i dezena jer bi to gledaoci primetili i smejali bi se, naravno, ne njemu, nego režiseru. Sve vreme dok je Eva-2 dobijala prekora, cedila je košulju i stavljala je da se

suši, snimatelj ju je sa osećanjem posmatrao. Na kraju Eva-2 je ušla u terensko vozilo i sela da se malo opusti.

Jedan od rasvetlivača koji u ovakvim eksterijerima nije imao posla, sažalio se na Evu-2 i ušao u *landrover* za njom. Iz daleka sam video da ju je, verovatno, tešio, jer ga je na kraju ona poljubila.

Posle izvesnog vremena Miroslav se vratio. Bio je mnogo smireniji nego ranije. Raspitivao se kod snimatelja o Evi-2. On mu je rekao da se odmara u terenskom vozilu čekajući da se košulja osuši.

Primitivši da se režiser vratio, Eva-2 je izašla iz vozila znajući da će dobiti nov zadatak. Miroslav ju je pozvao da ga sledi. Posle par minuta nestali su među drvećem i trskom u gustišu. Prošlo je dosta vremena dok se nisu vratili. Prva se pojavila Eva-2 zjapurena u licu. Njen beli čipkasti grudnjak bio je neuredno zakačen na leđima svega jednom kopčom od one tri. Odmah je prišla košulji da proveri da li se osušila. Tek posle nekoliko trenutaka pojavio se Miroslav sasvim smiren i dobre volje.

Brektanje zvona oglasilo je ponovni početak snimanja. Ovoga puta scena je snimljena iz prvog pokušaja.

Ispricao sam vam ovu dogodovštinu zato što mislim da svi mi imamo negde u svetu svog dvojnika. Samo veoma su retki oni koji mogu da sretnu jedan drugog.

Među prvim, Platon se bavio tom temom. Opisao je takozvanu *Androgenu legendu*. Ljudi su, kaže legenda, bila kombinovana vrsta bića. Postojale su tri vrste. Jedna su bila istovremeno muškog i ženskog pola. Druga su bila samo muškog, a treća samo ženskog pola. Ona prva imala su jednu glavu i dva lica, četiri ruke i četiri stopala i oba pola. Svi oni, tako objedinjeni, imali su izvanrednu snagu. Ta androgena bića bila su tako veličanstvena da su se usudili da nasrnu na bogove. Bogovi, bez obzira na pretnju, nisu hteli da ih ubiju. Tražili su neko zadovoljavajuće rešenje. Zevs je na kraju doneo konačnu odluku. Prepolovio je sva ljudska bića na dva dela. Na taj način oslabio je ljudima snagu. Apolon je pomogao u tome da se ljudima zaceli rana. Rane su postale neprimetne. Na kraju svaka ljudska polovina bila je poslata na suprotnu stranu sveta. Posle izvesnog vremena ljudi bi ostatak života utrošili na pronalaženje svoje savršene polovine u želji da povrate celovitost i snagu. Zato svako od nas traži svoju savršenu polovinu u duši ili telu. Muškarci muškarca, žene ženu a najčešće muškarci ženu ili žene muškarca.

Sigurno ste imali prilike da vidite nekog u prolazu za koga sigurno znate da je umro. Isti lik, čak i u sličnom odelu može da vas mimoiđe na ulici.

Vi sa čuđenjem gledate za njim, misleći da je to nemoguće, jer je dotična osoba mrtva. No, ne mora biti uvek tako. Možda je baš taj prolaznik ona polovina koja je tražena kao u slučaju sa Evom-2. Ali veoma mala je verovatnoća, a ja čisto sumnjam da će se ikada za života njih dve sresti. Jedino sam ja imao tu privilegiju da ih vidim obe.

- E ja u to ne verujem – oglasio se Milan – Proveriću na internetu da li postoji takvo objašnjenje. Da li je neko već pisao o tome.

- Proveri... samo proveri i videćeš da sam ja u pravu – rekao je Nikola – Ali ako je reč o kompjuteru, – nastavio je – Milane, da li bi mi mogao pomoći. Kupio sam i ja računar ali ne znam da rukujem njime. Došao bih za neki dan kod tebe da mi pokažeš osnovne stvari. Želeo bih pisati na njemu i pretraživati na internetu. Javiću ti se telefonom.

3.

Bio je ponedjeljak. Već celo popodne Maja je sedela za kompjuterom bez ideje. A trebalo je započeti rad iz istorije za predstojeći seminar. Tema je bila slobodna mada ograničena na period renesanse i to na period *Trecenta* u Italiji. Mogla se odlučiti za slikarstvo, vajarstvo, arhitekturu, književnost, sociologiju, vladavinu prava pa čak i porodične odnose iz tog perioda. Zнала je da će se većina studenata odlučiti za slikarstvo ili vajarstvo. Teme iz tih oblasti su najobimnije obrađene. Najlakše je bilo naći materijal za njih. Iz tog razloga nije htela da se prihvati tih tema. Htela je nešto posebno. Nešto neobično što verovatno niko neće obraditi, ali šta je to trebalo da bude, još nije imala pojma. Da ozbiljnije razmisli o temi sprečavao ju je prepodnevni događaj koji se desio na fakultetu. Renesansa i Boško. Ta dva pojma nisu imala nikakvu sličnost i nikakvu vezu pa ipak stalno su se prepletala u njenim mislima. Najzad je smogla snage da događaj sa Boškom stavi u drugi plan. Sa njim će se zabaviti u sredu. Danas treba da razmisli o zadatoj temi, o renesansi.

Možda bi trebalo, pomislila je, da se priključi na internet i otvori stranice koje obrađuju period između trinaestog, četrnaestog i petnaestog veka. Tamo, osim tekstova o tadašnjoj umetnosti, možda može da nađe i neku drugu temu.

Taman je upisala reči: „Renesansa u Italiji“ u *Google-ov* pretraživač kada je zazvonio telefon. Podigla je slušalicu i na drugom kraju linije začula poznati muški glas:

- Imam problem.
- Kavav problem? – zapita Maja.
- Prozaičan. Čale mi je naredio da moram sa njim sutra to jest u utorak, kod bake. Tamo treba da sredimo baštu. Idemo rano ujutru, ali ne verujem da ću stići da se vidimo. – odgovorio je Dragan.

- Ne brini. Sigurno ćeš biti umoran. Možemo da odložimo sastanak za neki drugi dan. Inače i ja sam u velikom poslu. – tešila ga je Maja.

- Ne ljutiš se?

- Ne. Nema problema.

- Možemo li onda u sredu? – upita Dragan.

Maji je odmah sinulo kroz glavu da je u sredu već zauzeta. Treba da se vidi sa Boškom. Napravila je malu pauzu da smisli nekakav izgovor. Pogled joj je pao na kompjuter.

- Izvini Dragane – rekla je posle kraće pauze – sreda mi ne odgovara. Moram da završim seminarski rad do četvrtka pre podne. Mogli bi smo u četvrtak popodne ako to i tebi odgovara.

- Odgovara – odgovorio je Dragan bez natezanja sav radostan.

- Dobro, Dragane vidimo se u četvrtak u osam na istom mestu?

- Da, ljubavi...na istom mestu...

-Vidimo se... Zdravo. – rekla je na kraju Maja i spustila slušalicu.

To „isto mesto“ odnosilo se na park pored autobuske stanice. Maja je tamo stizala iz predgrađa. Dragan ju je uvek čekao kod male fontane na ulazu u park. Kada su se tamo sreli obično bi on već imao nekoliko ideja gde da provedu to večer. Maja i Dragan zabavljali su se već nešto više od godinu dana. Dobro su se slagali. No, ipak, Dragan je za Maju predstavljao *klin*. Znala je dobro onu poslovicu: *Klin se klinom izbija*. Kada se Dragan pojavio u njenom životu Maja je bila u velikoj depresiji zbog Ivana.

Morala je priznati sebi da je on mnogo pomogao u tome da se ona izvuče iz te neuspele ljubavne afere. U velikoj meri se razlikovao od Ivana. Voleo je sport, druženja, i ples. Bio je idealan muškarac za zabavu. Često su odlazili na proslave i u disko klubove. U početku Maja ga je prihvatila kao prijatnog i zabavnog momka. Kasnije, kada je videla koliko je on zaljubljen u nju i u kojoj meri joj sve ugađa, ta ljubav je postala obostrana. Davno su prešli granicu koja razdvaja tinejdžerske poljupce od seksualnog života.

Draganu nije smetalo što on nije bio prvi. Dobro su se slagali, a njoj je bilo prijatno u njegovom društvu. Međutim, ponekad je osećala neku prazninu dok su bili zajedno. Dragan je postao malo monoton i uvek predvidiv. I u njihovim odnosima bi se ponekad pojavila kriza. Maja u tim momentima nije mogla razlučiti da li je stvarno zaljubljena u njega ili su zajedno samo zato što je bila zahvalna. Pa ipak bez obzira na te teškoće, bila mu je privrženica i volela ga je jer je u velikoj meri pomogao da zaboravi Ivana. No, sada je nastao krizni period. Maji se činilo da Dragan ne vodi dovoljno računa o njoj. On se opravdavao da ima mnogo obaveza kod kuće. Maju je počela

da kopka sumnja. Nije bila sigurna u to da li su u pitanju obaveze u kući ili kod neke nove poznanice.

Ali danas pre podne pojavio se Boško u njenom životu. Posle dužeg vremena bilo je to novo lice i nova mogućnost za avanturu. Upoznali su se, reklo bi se, na klasičan *ženski trik*. Kada je Maja izlazila iz zgrade fakulteta sa nekoliko udžbenika u naručju malo se spotakla na stepenicama zbog visokih potpetica. Slučajno, ali stvarno slučajno, ispala joj je jedna knjiga iz svežnja. U tom trenutku Boško se baš tamo našao. Morao je da je primeti. Ne samo zbog ispuštene knjige, nego i zbog njene haljine vrlo modernog kroja i dezena. Jednodelna crna haljina od tankog streča sa belim vodoravnim prugama pripijala joj se uz telo. Isticali su joj se bokovi i grudi. Streč i crno-beli dezen bio je u modi tog porleća. Boško je skočio je da joj pomogne. Da je imala nameru da se upozna sa njim bio bi to jedan od poznatih ženskih trikova radi sticanja poznanstva. Ali bila je to zaista slučajnost. Boško je ljubazno smešeći se podigao knjigu i rekao:

- Ja sam Boško – rekao je, i blago je prihvatio za ruku. – Ove stepenice su zaista strme. Treba da pripaziš.

Boško je bio vitak visok smeđooki muškarac razbarušene kose. Imao je na sebi belu majicu sa dugačkim rukavima od finog pamučnog materijala. Na grudima u predelu srca bio je diskretno stilizovan utkan natpis *Aj lav Britiř Earveř* (I love British Airways). Nosio je pomalo pohabane farmerice kao svi mladi u to vreme. Na ramenu mu je visila tařna za *laptop*. Po obliku moglo se zaključiti da nije bila prazna.

I naravno, kako to obično biva, on ju je pozvao na kafu u obližnju poslastičarnicu. Boško nije bio zanemarljivog izgleda. Ostavio je veoma povoljan utisak na Maju te je ona prihvatila poziv. Na kraju krajeva na vidiku se nalazio još jedan njen obožavalac.

Dok su pili kafu on je mnogo pričao o sebi. Maja je saznala da je apsolvent na katedri za engleski jezik. Radio je kratko vreme kao stjuard u avionu na relaciji Beograd-London. Stanovao je u centru Sremskih Karlovaca sa roditeljima. Živeo je tamo u apartmanu sa zasebnim ulazom. Govorio je zanimljivo, naročito o tom njegovom privremenom poslu. Ona ga je sa interesovanjem sluřala. Boško je ispričao i jedan događaj u kome je ženskom polu dao veliku prednost. To se, naravno, svidelo Maji.

Naime, jednom prilikom dok je avion leteo prema Londonu iznad Alpa upali su u vazduřni džep. Avion je naglo izgubio na visini. Tada se kapetan letelice obratio putnicima: *Gospođe i gospodo, obratite pařnju, molim vas i stavite na lice maske sa kiseonikom*. U momentu kada je kapetan zavrřio

rečenicu maske su pale sa stropa. Većina, može se reći skoro svi muškarci u avionu su bez razmišljanja prvo sebi stavili masku na lice pa tek posle pri-tekli u pomoć osobi koja je sedela pored njih. Žene su, međutim, prvo pomogle deci koja su putovala sa njima, pa tek zatim stavile masku sebi.

Na kraju druženja, posle kafe, Boško je ljubazno zapitao Maju da li postoji neka prepreka da se oni ponovo nađu. Tako je Boško indirektno želeo da sazna da li ona ima već momka.

Maja je spustila pogled prema praznoj šoljici. Trebalo joj je samo nekoliko trenutaka da se sabere i razmisli da li da započne još jednu vezu. Prilika je bila pred njom. Zanimajući osnovna pravila u ljubavnoj vezi, pogledala je Boška pravo u oči i rekla:

- Nema nikakvog problema.

Bošku se veoma svideo njen odgovor. Maja je mogla primetiti na njegovom licu da je odahnuo.

- Mogli bismo se ponovo videti u sredu u sedam ovde ispred poslastičarnice, ako to i tebi odgovara? – rekao je na kraju Boško. Ona je samo odobravajući klimnula glavom.

Kada su se rastali Maja je osetila grižu savesti. Pa imala je već Dragana. Sa njim su njeni odnosi bili sasvim prihvatljivi.

„Ne zanima me ko si i šta si Boško, samo me strasno voli... Ostalo nije važno“ – pomislila je kako bi na neki način, opravdala svoj postupak. – „Jedna slatka laka romansa nikako mi ne može naškoditi.“

Nije ni primetila kada se vratila svom pisaćem stolu gde je na ekranu kompjutera proradio *skrin sejver* (Screen saver). Sela je okrenuvši leđa monitoru. Pogledom je šarala po sobi kao da traži nešto što bi opravdalo njen postupak. I našla je. Na zidu je bila njena velika fotografija koju je Ivan napravio dok su se zabavljali.

Pa, na kraju krajeva, i ona je bila izigrana, prevarena. Bila je zaljubljena do ludila u Ivana. Kada su bili zajedno želela je svaki i najsitniji deo njegovog tela. I sve što je bilo njegovo. Čak i njegovu košulju. Želela je da sazna kakav može biti osećaj uvući se u nju. Učinila je i to jednom prilikom, krišom. Često je viđala takve scene u filmovima. U tim trenucima osećala se divno. Pogotovo kada je sa sigurnošću znala, pretpostavljala, da pripada čoveku koga voli. U to vreme je osećala da košulja još uvek čuva miris, toplotu vlasnika i podseća na seks sa njim.

Ali kraj je bio dramatičan.

Kakve su bile žene u prošlosti, da li su trpele svakojake uvrede ili su krišom imale ljubavnika, zapitala se. U stvari, bilo bi interesantno više saznati

o tome. Mogla je to iskoristiti za temu: *Kakve su bile žene u vreme renesanse* – za seminarski rad.

Ponovo se koncentrisala na zadatak. Kada je desnom rukom dodirнула miša, na monitoru se pojavio pretraživač Google sa upisanom rečenicom *Renesansa u Italiji*. Tu rečenicu trebalo je samo dopuniti sa rečju *žene*.

Pronašla je mnogo oprečnih stavova i tekstova. Crkva je zahtevala da žene u ono vreme budu nevine, skromne, jednostavne, religiozne. Trebalo je da budu opredeljene za porodične obaveze, neuke i poslušne u usvajanju onih vrednosti koje im roditelji nametnu. U takvim okolnostima su se rodile pogrdne izreke karakteristične za taj vek:

Stvari koje ne poznaju zlatnu sredinu, su jezik, sveštenik i žena.

Postoje samo tri stvari koje se ne mogu zadovoljiti, a to su slavljublje, žena i more.

Ti tekstovi se nisu svideli Maji. Još više je razočarao tekst koji je *Frančesko Petrarka* (Francesco Petrarca) pisao: *Žena... je pravi đavo, neprijatelj mira, izvor nestrpljenja, krivac svake svađe, od koje muškarci treba da se klone...*

To je napisao *prvi moderan čovek*? – zapitala se – Pa on je svoju slavu stekao zahvaljujući sonetima pisanim voljenoj Lauri. To su uvrede koje je srednji vek stvorio, izmislio, protiv biblijske Eve.

Pa šta je sa onim bezbrojnim piscima, slikarima, vajarima koji su veličali lepotu žene. Renesansa je početak ženske jednakosti. Ali što je više tekstova pronalazila o tom dobu sve više su ličili na crno belu tehniku. Jedni su govorili o lošim karakteristikama žene a drugi o lepoti.

Našla je i jedan tekst *Gnolaa Firenzula* (Agnolo Firenzuole) koji je pisao pismo nekom *Klaudiu Tolomeju* (Claudiu Tolomeju) poznatom ženomrscu *O ženskoj lepoti*, gde opisuje koji su kriterijumi za lepotu jedne žene. Piše o boji kose, o frizuri, o baršunastoj finoći kože, o obliku usana, itd. sa toliko obilnim detaljima da je svaki čitalac može zamisliti u mašti.

To znači da je umetnost prihvatila ljudsku lepotu kao osnovni kriterijum. Pesnici govore o ljubavi što, u stvari, predstavlja želju za lepotom. Nago telo žene u Platonovoj *Estetici* kao i čovekova duša predstavlja kraljicu sveta.

Baš bez veze – pomislila je Maja – pa tu se nigde ne govori o tome kako su stvarno živele žene ranog renesansnog doba.

Shvatila je da nema dovoljno materijala za temu koju je izabrala. Ili mora krenuti *utabanim stazama* sa obiljem materijala, ili da menja temu. Na kraju krajeva mogla je o tome mirno da razmisli. Seminarski rad trebalo bi

da završi do kraja semestra, a ne do četvrtka, kao što je to Draganu napomenula. To je bio samo izgovor da ostane slobodna za Boška.

Kao većina žena Maja je imala urođen smisao za boje. Kada je birala šta da obuče, tačno je znala koji dezen, kroj ili koja boja odevnog predmeta odgovara njenom tenu, boji kose kao i mestu koje želi da poseti. Kupovala je ženske časopise u kojima su objavljivani trendovi i pravila oblačenja za određenu priliku. Ali, ipak, Maja je bila u nedoumici. Boško nije rekao gde će da izađu. To je malo nerviralo jer je uvek pazila da bude primereno obučena i našminkana. U sredu rano popodne započela je odabir haljine za to veče.

Da je unapred znala šta je Boško nameravao da ponudi, umela bi, bez problema, da napravi izbor. Ovog puta je imala težak zadatak. Trebalo je da predvidi Boškove namere i da se obuče tako da to odgovara za odlazak u neki bistro na kafu ili pak na večeru u neki otmeni restoran. To su bile dve suprotne varijante. Mogla je pretpostaviti i da će posetiti nekog od svojih prijatelja gde se održava baš neki *tulum*. Za njihov prvi sastanak teško da je to mogla poverovati. Boško je bio dobro vaspitan muškarac koji će proceniti i predložiti gde da svrate kada je bude video kako je obučena.

Tako je rešila prvi problem prebacivši ga na Boškovu odluku. Drugi problem je bio da se opredeli za boju i kroj haljine. Kada je otvorila plakar na čijim vratima je bilo veliko ogledalo, pred njom su se ukazale sve njene haljine i kostimi za predstojeće proleće i leto. Sa leve strane ređale su se crne i tamne haljine. Zatim su bile okačene svetle i potpuno bele haljine i kostimi, da bi na desnoj strani plakara bile uredno obešene one sa raznim dezenima.

Majin pogled se zaustavio prvo na levoj strani. Crno je crno, i to je većno, pomislila je, nezaobilazno i neprolazno. Najbolje ističe lepotu tela, a ujedno i najbolje prikriva ono što ne želi da bude upadljivo. Međutim, ona nije imala takve probleme. Imala je lepo oblikovane grudi i standardne kukove. Možda bi haljina u crnoj boji bila isuviše otmena za prvi izlazak, a možda bi je učinila i malo starijom.

Belo je opet samo belo. Ono je više mladalačka boja. Prebirajući primetila je jednu jednodelnu čisto belu haljinu. Sam materijal od kojeg je sašivena bio je neobičan. Bila je to neka mešavina satena i streča. Kupila ju je zbog te neobičnosti i kroja. Još se ni jednom nigde nije pojavila u njoj. Smatrala je da bi to bila dobra prilika da je pokaže.

Sa prednje i zadnje strane na gornjem delu imala je dubok izrez i priprijala se uz telo. Njena lepa i obla prsa još više su došla do izražaja. Nasuprot gornjem delu haljine donji odnosno suknjasti deo, bio je širok i naboran od početka visine kukova. Prednja i zadnja strana haljine bila je mnogo

kraća od bokova. Ta široka suknja kao deo haljine bila je idealna za ples. Pri svakom naglom zaokretu lepršala je po vazduhu odvajajući se od njenih butina.

Smatrala je da je haljina pogodna i za izlazak sa Boškom. U njoj se mogla pojaviti u nekom otmenijem restoranu kao i u kafiću. Obukla ju je pred ogledalom da se uveri kako joj stoji. Odmah je primetila da je materijal toliko proziran da su joj se nazirale gole grudi i beli veš. Da izađe negde u toj haljini sa Draganom bila bi zaista zapažena. Draganu to što je malo iza-zovna ne bi smetalo, ali sa Boškom... i to prvi put... smatrala je neprikladnim. Jedino ako bi ispod haljine obukla korset. Preturala je dalje po haljinama. Sada je prvi put osetila nervozu. Pored bezbroj haljina koje su visile u ormanu pomislila je da *nema šta da obuče* – tipična ženska pomisao.

Rukama je prešla da prebira po desnoj strani plakara. Tu je naišla na haljinu u crno-belom stilu. Gornji deo, u stvari bluza, bila je bela sa čipkastim dubokim izrezom i kratkim rukavima. Suknja je bila uzana i kratka. Jednom prilikom dok su se šetali sa Draganom kroz robnu kuću, on je primetio tu haljinu. Nagovorio je Maju da je zajedno kupe. Kada ju je obukla, još u prodavnici pred Draganom, osećala se udobno. Sve joj je odgovaralo osim suknje koja je bila malo prekratka i pripijala se uz bokove i butine. Imala bi niz nepogodnosti sa tom suknjom kod sedenja.

Ljubičasto i crno. Ni tom kombinacijom nije bila zadovoljna. Na kraju izabrala je crno belu haljinu koju je kupila sa Draganom. Smatrala je da će ta haljina odgovarati za svaku priliku. Nije zaboravila ni pisanu napomenu koja je govorila da žena može da se nađe u svakojakoj prilici te da pazi da joj donji veš uvek bude takav da ga se ne mora zastideti.

Nekoliko minuta posle sedam Maja se približavala mestu sastanka. Boško je izašao pred nju iz poslastičarnice. Bio je u svetlosivom letnjem odelu sa crnom kravatom. Maja je primetila da je elegantno odeven, što znači da je u planu neki restoran. Boško je sa osmehom prišao Maji i sačekao da ona prva pruži ruku radi pozdrava. Maja je to i učinila. Kada su im se ruke spojile Maja je osetila da su u pitanju dve dominantne ličnosti. U tom rukovanju stvorila se prividna borba nametanja jedne osobe drugoj osobi. U toj prilici stvara se vertikalni čvrst stisak u kome svaki od učesnika to čini sa uvažavanjem i podređenošću prema drugom. Njihove ruke su ostale nešto duže spojene od uobičajenog iz razloga što je to prijala oboma.

- Izgledaš vrlo elegantno – rekao je Boško – frizura i ova crno-bela haljina izražavaju vitkost tvoga tela. Drago mi je što si se tako obukla jer sam imao u vidu nekoliko predloga gde da izađemo. To je zavisilo od tebe.

- Zar si sumnjao da ću prevideti tvoje namere – odgovorila je Maja praveći se malo uveredenom.

- Ne, nipošto. Hajdemo do mojih kola. Želeo bih da posetimo moj omiljeni restoran.

Prilazili su jednom sivom *opelu korsi*. Maja se nije baš mnogo razumela u kola, ali kada je ušla i sela primetila je da su ona nova i da su prilično moderna. Sedeći u automobilu osetila je prve nepogodnosti kratke suknje. No Boško se pravio da ništa ne primećuje.

- Jesu li to tvoja kola? – upitala je Maja zainteresovano.

- Da. Kupio sam ih uz pomoć očevih i mojih para što sam zaradio kao stjuard.

- A gde, u stvari, idemo?

- U Stari grad. Na Tvrđavu... ako ti to odgovara.

- Svakako. Bila sam tamo jednom prilikom ali preko dana. U večernjoj atmosferi je sigurno još prijatnije.

- Da, nadam se da će ti se svideti.

U Starom gradu bilo je nekoliko restorana i kafića. Donekle je poznavala to mesto. Setila se da su ona i Dragan preko leta često dolazili tamo u šetnju i obilazak kafića. Nije bila ni u jednom od postojećih restorana. To nije smela da prizna Bošku.

Boško je parkirao auto na za to određeno mesto i krenuli su u šetnju. Kada su prolazili ispod sata Maja se setila da je tamo dobila prvi poljubac od Dragana.

- Restoran se zove *Botticelli* (Botičeli) – rekao je usput Boško – sigurno si čula za njega.

- Da. Međutim, moram ti priznati da nisam još nikada bila u njemu – odgovorila je Maja. Za trenutak je pomislila da je došlo vreme da iskreno zaigra sa Boškotom, naravno do jedne određene granice. Odlučila je da o Draganu nikako i ništa ne govori. Boška je smatrala za potencijalnog kandidata za zabavu i izlaske. Bilo je rano da odlučuje o tome da li da nastavi sa Draganom ili da ga zameni sa Boškom.

Na ulaznim vratima Boško je ušao prvi. Maja je to primetila sa odobravanjem. Šef sale ga je poznavao jer se naklonio ljubazno i oslovio ga imenom. To je značilo da je Boško bio čest gost u ovom restoranu.

Sala nije bila popunjena. Bilo je još rano za večeru. Maja je krišom pogledala okolo. Restoran je izgledao kao dugačak i širok osvetljen hodnik u kome su bili poređani stolovi za četiri osobe. Na levoj strani bili su sme-

šteni odvojeni *separei*. Jedni su bili manji samo za dve ili četiri osobe a drugi veći za brojnije društvo.

Glavni konobar ih je doveo do jednog *separea* u sredini sale. To je bilo ujedno i centralno mesto ovog restorana. Na zidu su bile reprodukcije poznatih svetskih slikara a među najvećim reprodukcijama bila je Botičelijeva slika *Radanje Venere*. Dugokosa naga žena u sredini otvorene školjke sa anđelima bila je u centru restorana. Zbog te slike restoran je i dobio naziv *Botticelli*. *Separe* je bio za četvoro, ali najkomotnije su se mogli osećati dvoje, naročito dvoje mladih. Pored zidova u uglu bila su smeštena dva udobna tapacirana dvoseda u obliku slova „L“. Masivni drveni sto bio je pokriven ručno tkanim stolnjakom. Pribor za jelo je bio serviran za dvoje. Boško se smestio u ugao na jedan dvosed a Maja na drugi.

U zadnjem delu tog otmenog restorana bio je mali orkestar koji je tiho svirao *evergrin* muziku. Sve zajedno: prigušeno svetlo, ukusni dekori sa primamljivim detaljima, poznate reprodukcije na zidovima i tiha muzika davalo je intimnu, prijatnu atmosferu.

Kad je Maja videla reprodukciju poznatog renesansnog slikara jedva da se uzdržala primedbe da se baš pre neki dan mučila oko te teme. Htela je da izbegne vrlo poznate umetnike tog perioda, a, eto, našla ih je u restoranu. No, nije htela da opterećuje Boška svojim mukama oko seminarskog rada.

Dok je Maja razgledala prostoriju stigao je i konobar sa jelovnicima.

- Maja, šta bi da popiješ pre jela?- zapitao je Boško.

- Ja obično pijem vinjak...ali...?

- Ne. Nikako. Možda jedan viski koji pomalo makar bojom liči na vinjak. I ja bih tako nešto popio. – rekao je i obratio se konobaru pre nego što je Maja imala vremena da negoduje.

- Molim vas, donesite nam dve čaše *balantajns* (Ballantinesa) sa po dve kockice leda.

Konobar se udaljio a Maja je otvorila jelovnik. Izbor je bio velik i što se tiče predjela a i glavnog jela. Na spisku je bilo mnogo italijanskih specijaliteta što je razumljivo. No i cene su bile nešto veće od uobičajenih cena po restoranima u gradu. Primetila je da ovaj restoran nije ekskluzivan samo po izgledu nego i po cenama.

- Zašto si izabrao baš ovaj restoran? Voliš Botičelija ? – upitala je Maja preko otvorenog jelovnika.

- Volim *renesansu*. – odgovorio je kratko Boško.

- Misliš na ovu celu atmosferu ovde?

- Da i to i ono drugo. Volim *trećento* (Trecento) i *kvatroćento* (Qvatrocento) u pravom smislu te reči. Moja soba u kući puna je knjiga koje govore o renesansnom dobu u Evropi. – odgovorio je Boško – Zašto pitaš? Nije ti po volji možda restoran? Ako misliš možemo da svratimo negde drugde.

- Ne, u redu je. Dobro sam se smestila ovde. – rekla je Maja.

Konobar je upravo dolazio i donosio piće. Kada je ostavio dve kristalne čaše sa kockama leda pred njih Maja nehajno upita Boška:

- Ovde te znaju po imenu. Ti si verovatno čest gost.

- Bio sam ranije. Zabavljao sam se sa jednom devojkom. Zove se Ruža. Sa njom sam dolazio u ovaj restoran. Nedavno sam shvatio da me je dugo obmanjivala. Raskinuli smo.

- Žao mi je... – rekla je Maja pokušavajući da joj naglasak bude što iskreniji.

- Nema veze. Moji su me vaspitavali da je laž jedno od najvećih zala u društvu. Nego, jesi li se odlučila za nešto? – pokušao je Boško da promeni temu.

- Još razmišljam. – odgovorila je Maja.

- Nema problema. – rekao je mirno Boško i obratio se konobaru:

- Za početak donesite nam predjelo. Ono što nazivate *Srpskom brvnarom*. Konobar je samo klimnuo glavom i otišao.

- Nije trebalo to da poručiš Boško. Ja ću se ugojiti a ti istrošiti.

- Ne treba da brineš ni za jedno ni za drugo.

Konobar je doneo predjelo. Bio je to lepo dekorisan oval sa tanko isecanom šunkom, kulenom, zelenom salatom, kajmakom, crvenim rotkvicama i zelenim maslinama. Po načinu na koji su smešteni ti suhomesnati proizvodi videlo se da je to neko znalčki uradio.

- Ako voliš piletinu dozvoli da ti ja nešto predložim.

- U redu. I tako se ne snalazim u ovim jelima sa tim specifičnim nazivima. – odobravalala je Maja i zatvorila jelovnik.

Boško ponovo pozove konobara i poruči *pileći file* sa šunkom za Maju, a *kraljevski odrezak* za sebe. Dok su čekali glavno jelo pili su viski i razgovarali.

- Malo pre si spominjao renesansu. Mogu ti reći da sam i ja zaokupirana ovih dana njome. – započela je razgovor Maja.

- Jeli? Pa to znači da se u tome slažemo. – odgovori Boško.

- Da, samo sa tom razlikom – Maja otpi gutljaj aperitiva – da sam ja prisiljena da istražujem taj period. Ranije me nije toliko zanimala.

- Kako to?

- Pa moram da napišem seminarski rad o toj temi. Htela sam nešto posebno, nešto što nije iz oblasti renesansne umetnosti, ali mi to dosta teško ide. Nema mnogo materijala o ženama iz tog perioda.

- Možda nisi tražila na određeni način. Pravo da ti kažem ja mnogo znam o italijanskoj renesansi ali i mene zanima nešto drugo. Dok sam putovao na liniji Beograd – London, jedan putnik, profesor, me je zaintrigirao da upoznam malo i renesansu u Engleskoj.

- I?

- I prošao sam kao ti. Malo literature ima o tome. Svi pišu samo o Italiji, o Firenci... Jedva sam našao nešto o nekom *Hansu Holbajnu* mlađem iz 1527. (Hans Holbein). No, ni on nije bio pravi Englez. Bio je Namac, ali slikao je na engleskom dvoru Henrika VIII. Mnogo više tekstova ima o engleskim piscima iz tog perioda.

- Kad već govorimo o Engleskoj, jel' istina da je *Šekspirova* (Shakespeare) priča o *Romeu i Juliji* izmišljena? – pokušala je Maja da promeni temu. Bilo joj je previše o renesansi za izvesno vreme.

- Postoji dosta pisanih tekstova o tom problemu. Većina istoričara smatra da je priča već bila napisana pre Šekspirovog pozorišnog komada. Neki smatraju čak, grubo rečeno, da je on ukrao tu priču od jednog Italijana. No, imam knjigu o tim kontradiktornim pričama na polici kod kuće...

Boško se tako udubio u objašnjavanje da nije primetio dolazak konobara sa večerom. Maja ga je blago pomilovala po rukavu sakoa da i on obrati pažnju na pristiglo jelo. Konobar je prvo stavio *pileći file* sa šunkom pred Maju. Panirano belo meso bilo je presečeno napola da se vidi sir i tanki sloj šunke koja je udenuta u njenu sredinu. Veoma ukusno je servirano i dekorisano. A *kraljevski odrezak* je izgledao isto tako ukusno kao i piletina, s tim da je u paniranom telećem odresku bila umotana tanko nasečena kriška šunke i dosta šampinjona.

Dok su jeli malo su razgovarali. Oboje su, uglavnom, hvalili jelo. Maja se opustila i svojom nepažnjom dozvolila da joj kratka suknja skroz otkrije butine. Tek kada je Boško treći put spustio pogled u tom pravcu, Maja je reagovala vrlo znalački. Prekrstila je noge. Kada su završili sa jelom konobar je ponovo naišao. Boško je naručio šampanjac. Hteo je da ostavi dobar utisak.

Šampanjac ih je oboje dobro raspoložio. Razgovarali su o planovima za predstojeće leto. Maja je hvalila severni deo Jadrana, a Boško je voleo da putuje u Grčku. Posle druge ili treće čaše Boško je počeo da govori o svojim snovima. To je Maju zainteresovalo. Napomenula je da i ona sanja,

ali kada se probudi brzo sve zaboravi. Boško se sećao svojih snova. Ispričao je da je nedavno sanjao da se nalazio na Islandu. Očarala ga je lepota prirode. Na beskrajnim zelenim livadama kao bele tačkice pojavljivale su se ovce. Na tom vulkanskom ostrvu bile su to jedine životinje koje su se mogle videti. Bilo mu je jako hladno zbog vetra i snega. – pričao je.

- Verovatno ti je skliznuo pokrivač dok si spavao. – Maja kratko prekinu priču.

- Ušao sam u jednu obližnju kolibu da se malo ugrejem – nastavio je Boško priču. – Tamo su oko vatre sedeli Vikinzi i njihove žene. Nisu ga ni pogledali. Seo je među njih da posluša priču koju je jedna mlada devojka sa plavom kosom i dugim kikama pričala...

Boško je tu napravio pauzu da sazna da li je Maja zainteresovana da ga dalje sluša.

- I o čemu je ona pričala...? – zapita ona.

- Pa to je duga priča... Želim da ostavim neku temu i za drugi put.

- Ti... Boško kao da si čitao ili slušao priču o Šeherezadi...

- Da. Ali kasno je, ne bih hteo da te dugo zadržavam... – rekao je to Boško neiskreno.

- Mislim da nije to u pitanju nego... u pravu si... dosta smo sedeli. Hajde da prošetamo. – rekla je na kraju Maja.

Kad su izašli iz restorana svež povetarac udario im je u lice.

- Pa nije baš idealno vreme za šetnju – primeti Maja.

- Da. Da se vratimo ili da svratimo negde drugde? – upita Boško.

- Pa možda je bilo dovoljno za večeras – rekla je Maja – poljubivši ga u obraz. – Hvala ti za ovo divno veče.

Gledali su se nekoliko trenutaka dok Boško nije svhatio njenu želju. Strano su se poljubili. Ostatak puta do automobila prešli su držeći se za ruke.

- Nisi mi rekla gde stanuješ? – zapitao je Boško

- Nisi rekao ni ti gde stanuješ.- odgovori Maja.

Prividan razlog da Maja svrati u Boškov stan bila je knjiga o Romeu i Juliji. Posle večere i prijatno provedenih nekoliko sati Boško je obećao da će joj tu knjigu pokazati. Zatim će zajedno odgonetati istinu o priči stranskih ljubavnika.

Kada su ušli u stan, Boško je ponudio Maji da se negde smesti, dok on pripremi neko piće. Maja je sa interesovanjem razgledala sobu. Bio je to ukusno namešten prostor u dva nivoa. Taj deo gde se ona nalazila je bio tek dvadesetak centimetara viši od ostalog, većeg dela prostorije. Na tom delu

nameštaj je bio u evropskom stilu. Dve fotelje, trosed i veliki plakar dopunjavali su se međusobno.

Nizak četvorougao sto tamne boje dominirao je u nižem delu prostora. Na sredini stola bila su dva, različito uzgajana, bonsai stabla. Oko stola bile su niske pletene stolice bez naslona. Taj deo sobe ličio je na japanski stil. Bio je vrlo skroman što se tiče nameštaja. Krevet je bio sa leve strane nasuprot prozora. Pošto je bio u delu japanskog stila i on je pratio takav izgled. Između dva debela stuba bila je tanka providna zavesa koja je za sada bila naborana i privezana za tu potporu.

Boško je pripremao piće ispred malog bara. Maja je izabrala fotelju u delu evropskog stila. Učinilo joj se da je taj izbor prikladan za njenu mini haljinu. Da se smestila na jednu od niskih stolica morala bi prvo kleknuti i spustiti zadnjicu na pete. Bio bi to za nju verovatno vrlo neugodan položaj.

Znali su oboje da je seks i ljubav umetnost. Treba biti umetnik i ostvariti ljubav na obostrano zadovoljstvo. Nisu bili početnici u tome zato nije bilo razloga da žure.

Boško je doneo flašu poluslatkog belog vina i ponudio Maju. Kada je ona prihvatila sipao je i sebi u čašu. Zatim su se pogledali u oči i nazdravili:

- Za buduće prijateljstvo, a i više od toga – rekao je Boško.

- I više od toga – rekla je Maja.

Kada je Boško popio dobar gutljaj ustao je i prišao polici sa knjigama. Izvadio je jednu i dodao Maji. Knjiga je bila dosta tanka svega stotinak stranica. Na koricama je bio crtež dvoje zaljubljenih. Iznad crteža velikim slovima u gotskom stilu isticao se naslov: *Istine i laži o Romeu i Juliji*.

- Pogledaj malo. Preporučujem ti 36. stranicu. Ja idem da se brzo istuširam ako ti to ne smeta.

- U redu je – rekla je Maja i počela da lista. Dok je pronalazila stranicu koju joj je Boško preporučio setila se pravila koje je zapamtila. Žena može da se nađe u raznim situacijama kada je potrebno da se skine. Njen donji veš uvek treba da bude takav da se ne mora zastideti.

Na 36. stranici pisalo je da je 1476. *Mazado Salernito* (Massuccio Salernitano) napisao novelu o ljubavnom paru Romeu i Đulijeti (Giulietti), a da je 1555. Francuz *Pjer Baist* (Pierre Boistaeu) preveo i objavio kao *Tragične priče*. Tako je razotkrivena kanonizacija ljubavnika iz Verone za koje se ne zna da li su istiniti ili ne, ali da ih Šekspir nije izmislio to je sigurno.

- Jesi li pronašla – zapitao je Boško kada se pojavio u šarenom kratkom badematilu.

- Da. Pa zašto se javno ne govori o tome nego se sve pripisuje samo jednom piscu. Pa kako vidim Romea i Juliju pisao je između 1591. i 1596. kada je ona već bila napisana. – rekla je Maja.

- To je verovatno generalna volja istoričara. Ako želiš i ti možeš da se istuširaš. Ostavio sam ti tamo moj beli bademantil i jedan veliki peškir.

- Želela bih – odgovorila je kratko Maja i krenula prema kupatilu.

Maja se dugo tuširala. Posle izvesnog vremena kada je ona još uveliko stajala ispod tuša pojavio se Boško u kupatilu. Maja se nije iznenadila. Očekivala je da će se to tako dogoditi. Boško je zbacio sa sebe mantil i stao pored nje u tuš kadu. Ljubio je Maju prvo u usne, zatim je pronalazio sve njene detalje na licu. Ona je uzvraćala poljupce. Boškova strast se spustila na njene oble izuzetno lepo oblikovane grudi. Najzad ju je uhvatio obema rukama i izdigao je iz plitke kade. Maja nije ni pretpostavljala da je Boško toliko snažan da je lako može podići. Tako su mokri i zagrljeni izašli iz kupatila i pali na krevet. Maja je ležala na leđima i malo se opustila dozvolivši da je Boško ljubi po celom telu. U Maji se budila strast kakvu do tada još nije osetila. Boško nije prestao da je ljubi, ali ona je smatrala da je dosta i snažno ga je privukla sebi. Spojili su se u klasičnoj pozi.

Na kraju umorni od uzbuđenja i prijatnih osećanja ležali su jedno pored drugog. Maja je zatim smestila lice na Boškove grudi i blago ga nekoliko puta poljubila. Kasnije kada je razmislila o svemu tome imala je uvek dobar seks i sa Draganom jer u njega je bila zaljubljena, ali ovo još nije doživela sa njim. Zbog toga nije osetila grižu savesti.

- Draga, možeš li ostati do jutra? – upita Boško uz dug poljubac.

- Žao mi je srce ali ja ne živim tako slobodno i sama kao ti. Kod roditelja sam. Oni bi se brinuli. Možda sledeći put. – odgovorila je veoma ljubazno Maja – Inače moram da idem. Već je dosta kasno.

Posle tih reči Maja je ustala i počela se oblačiti.

- Pretpostavljao sam, ali ipak pomalo sam se nadao. – govorio je Boško dok je gledao kako se Maja oblači. – Tek sada primećujem da nemaš one uobičajene svetlije tragove na telu od kupaćeg kostima?

- Ja se kupam i sunčam na nudističkoj plaži. – rekla je Maja.

- Moram i ja jednom da probam – primetio je Boško – Nego...pričekaj samo trenutak, odbaciću te kolima.

- Bila bih ti zahvalna.

Usput, dok su se vozili prema predgrađu, prema kući gde je Maja stanovala, Boško zapita:

- Kada bi se mogli ponovo videti? Za mene je ovo veče nezaboravno.

- I za mene... – posle kraće pauze Maja nastavi – Ne znam dragi. Možda sledeće nedelje. Moram da završim taj dosadni seminar.

- Za kad on treba da je gotov?

- Do početka sledećeg semestra, ali veoma sporo napredujem.

- Pomoći ću ti. Ja imam obilje materijala o renesansi. Skupiću sve i dati ti. Kad ti odgovara?

- Pa u tom slučaju što pre tim bolje. Može u nedelju? – odgovorila je Maja.

- Nema problema, samo mi reci otprilike koliko stranica treba da ti bude seminarski rad. To mi je važno zbog količine materijala.

- Profa je rekao najviše pet a najmanje tri kucane stranice.

- U redu, ne brini. U nedelju dolazim kod tebe sa materijalima.

- Nemoj, molim te. Moji još ne znaju da se zabavljam. Želim da to još zasad ostane naša tajna. Bolje je da dođem opet u poslastičarnicu. – kada je to izgovorila – pogledala je prema Bošku koji je bio koncentrisan na vožnju – nadam se da se ne ljutiš.

- Ne, nema problema, odgovara mi. Onda, vidimo se u nedelju. Da dođem ranije?

- Da bilo bi dobro. Popodne u pet?

- U redu – rekao je Boško na kraju jer su stigli do Majine kuće. Ona ga je poljubila za rastanak i nestala u mraku.

Kasno u noći kada je Maja legla u svoj krevet ramišljala je o događajima te večeri. Znala je, osetila, je da je to bilo obostrano stvaranje jednog novog međusobnog odnosa. To veče, taj njihov spoj, stvorilo je jednu formu koja se retko događa. Stvorio se trougao. Oboje su znali da seks i zaljubljenost ne počinje u krevetu. Ona nastaje u pravom trenutku susreta jedne žene i jednog muškarca. Svaki novi dan je novi trenutak koji donosi novu mogućnost. Trebalo je samo razmisliti i definisati pojam iskrenosti. To je bio sledeći koraku ovom odnosu, o čemu je Maja morala da razmisli.

4.

Olja i Milan su pili jutarnju kafu kada se ogласilo zvono na ulaznim vratima. Sva sreća Olja je imala na sebi crvenu tanku kućnu haljinu dok je Milan bio još u donjem delu pidžame.

- Tek je devet časova. Ko to može tako rano da nam dolazi. – negodovao je Milan – Idi, draga, pogledaj. Ti si već obučena. Ili je prosjak, ili neko nešto reklamira. Oslobodi se te propalice.

Olja je krenula prema vratima dok je Milan mirno sedeo za stolom i nastavio da pije kafu. Bio je dobro raspoložen. Ni ova jutarnja zvonjava nije mogla da mu promeni raspoloženje. Najzad je uspeo da nagovori Olju da ostane preko noći kod njega. Posle burne večeri imali su zaista divnu noć. Milanu se činilo da je i Olja zadovoljna. Oboje su malo spavali protekle noći.

Kada je Olja otvorila ulazna vrata iznenadila se. Na vratima je bio Nikola sa *laptopom* ispod pazuha.

- Zdravo Olja. – reče Nikola. Nasuprot Olji, on nije bio iznenađen što je ona tu. Znao je od ranije da je ona svim silama pokušavala da zadobije Milanovu naklonost. Izgledalo je da je najzad uspela. – Veoma lepo izgledaš danas. Mada još nisi našminkana. Ova malo neuredna frizura ističe lepotu tvoga lica. A ta jednodielna crvena haljina uz struk naglašava tvoje obline. Mogao bih se kladiti da ispod nje nemaš ništa... Nego, gde je Milan?

Na ovu Nikovu primedbu Olja je pocrvenela.

- Pije kafu. – rekla je kratko i ljutito. Dajući mu na taj način do znanja da nije baš uvažavala njegove primedbe. – Eva nije sa tobom?

- Ne, ona u poslednje vreme uživa sa svojom školskom drugaricom na *Štrandu*.

Posle tog kratkog objašnjenja, Nikola je žurno prošao pored nje, čak ne sačekavši ni da se ona skloni sa ulaznih vrata.

- Zdravo Milane. Uradio sam sve kako si rekao. Sklopio sam ugovor za ADSL sa posrednikom za takve usluge (provajderom) i izmislio *juzer nejm* (user name). Tu je i moj *laptop*. Mogli bismo odmah da počnemo.

- Čekaj, čekaj malo... što si toliko navalio? Mogu li bar da popijem kafu...?

- Dobro... dobro. Imaš još toliko vremena. – odgovori Nikola šaljivo.

- Nešto se dešava sa tobom. Odavno znaš za računar, ali do pre neki dan nije te to zanimalo. Počeo si da pišeš i pesme... Kriješ li nešto od nas?

- Ne... samo, shvatio sam da ne mogu bez računara. Svi govore o tome. Kažu: Sve se može naći na internetu... Jednostavno interesuje me. Želim da pratim nova tehnološka dostignuća i sve ono što se dešava u svetu.

- Okej. (O.K.) Nadam se, pre svega, da ta tvoja žurba i navaljivanje nije zbog nekoliko porno filmova koje bi tamo mogao naći...

Na ovu primedbu i Olja se pojavila. Zainteresovano je gledala u Nikolu. Ovog puta bila je diskretno našminkana i očesljana. Ispod dekoltirane crvene haljine virio je deo belog grudnjaka, a na zadnjici su joj se ocrtavale ivice donjeg veša.

- Pogledaj računar. Mislim da će zadovoljiti moje potrebe. Prodavac je rekao da pripada srednjoj kategoriji. Kaži Milane gde da se namestim? – zapita Nikola uzbuđeno.

- Tu gde si i sada. Tu ću doneti i ja svoj *laptop* pa možemo uporedo da radimo. Znaš li opšte da ga uključiš?

- Pa u prodavnici su mi rekli da treba da pritisnem samo ovo dugme. – I Nik pokaže kažiprstom na starter.

- Dobro...dobro. Uključi ga. – rekao je Milan malo oštrije. – Sačekaj da ja donesem svoj *laptop*.

Kada se Milan udaljio Nikola direktno zapita Olju:

- Jesi najzad uspela da ga smuvaš? Spavala si sa njim?

- Zar to nije očito, ali na kraju krajeva zašto te to toliko interesuje?

- Navijam za vas dvoje. Milan je dobar dečko, mada ti to ne moram objašnjavati, znaš i sama. A pošto ja znam tebe... voleo bih da ga ne izneveriš. Ako se to slučajno desi...

Nik nije uspeo da završi rečenicu jer se pojavio Milan. Imao je na sebi karirani kućni ogrtač.

- Evo i mog računara – rekao je donoseći svoj *laptop*. – On je već uključen. Možemo započeti obuku...

- Pošto to mene baš preterano ne zanima – rekla je Olja nezainteresovano – biću u dnevnoj sobi. Tamo sam videla da imaš dosta različitih časopisa. Ako vam nešto bude trebalo, javite se.

Ove Oljine poslednje reči već sigurno nisu čuli jer su se obojica zadubili u monitore.

- Pretpostavljam da tebe ne zanima šta se sve nalazi u računaru nego samo kako se rukuje njim. Što znači da si ti samo korisnik...

Posle nepunih nedelju dana Nik je naučio da obavlja osnovne operacije u *windovs* (Windows) operativnom sistemu. Saznao je kako se organizuju podaci, mogao je da koristi program za uređenje teksta, da uspešno radi na internetu. U okviru pretraživača *gugl* pronalazio je razne adrese i saznao je kako da šalje i prima elektronsku poštu.

U svemu ga je najviše zanimao pretraživač. Kada se upustio u tu *avanturu* shvatio je koliko mnogo podataka i znanja može da pokupi sa raznih sajtova. Odmah je pomislio da više ne mora izmišljati priče i povezivati događaje iz nekih delova odgledanih filmova da bi bio u centru pažnje. Na internetu je mogao naći sve. Mada je njegova iskrena želja da nauči da se snalazi na internetu bila adresa na vizitkarti koju je dobio od Vesne u bistrou.

Tokom te nedelje dok je Nikola odlazio na obuku kod Milana, redovnom avionskom linijom iz Beča stigla su dva dobro odevena muškarca. Niko nije obratio pažnju na njih jer se nisu isticali među ostalim putnicima. Jedan od njih imao je gustu tamnu bradu i brkove. Nosio je tamne naočare. Bio je malo deblji u telu. Imao je na sebi kožni sako. Drugi je bio izbrijanog lica prosečnog izgleda. Jedino je njegov šešir sa širokim obodom odudarao od ostalih putnika. Bilo je toplo i većina putnika je bila gologlava. Sivi *balonkaput* mu je bio raskopčan. Ispod njega imao je uredno letnje odelo. Osim ovećih putnih torbi, koje su ukazivale na duži boravak, imali su i ručni prtljag u vidu pljosnatih aluminijumskih aktovki. Te tašne su bile slične onima u kojima se prenosi novac, važni dokumenti ili čak oružje.

- Jesu li nam sredili smeštaj – upita onaj bradati.

- Da. Idemo taksijem do hotela *Sloboda*. On je blizu njenog stana.

Više nisu razgovarali. Ušli su u prvi taksi i odvezli se prema hotelu.

Nikola je najzad završio obuku na računaru. To mu je Milan potvrdio. No, napomenuo mu je da učenju nema kraja. Samo vežbom i samostalnim pokušajima pretrage u programima, može sam da unapredi svoje znanje. Rekao mu je i to, da ukoliko negde zbog nečega zastane, slobodno može da ga nazve. On će mu uvek pomoći.

Došlo je vreme da započne samostalnu pretragu na internetu.

Na vizitkarti koju je dobio od Vesne pored sajta: www/manekeni.lep.vesna.org.com bio je i njen broj mobilnog telefona. A došlo je vreme i da poseti taj sajt.

Ispostavilo se da je to stranica za fotomodele i manekene. U zaglavlju su se redala samo imena devojaka. Među njima nije bilo Vesninog imena, a čak ni prezimena Zorić. To je malo zbunilo Nikolu. Ponovo je pogledao vizitkartu pretpostavljajući da je možda prevideo neko slovo i na taj način otvorio neku nepoznatu stranicu. Ali posle provere ustanovio je da je sve u redu. Tada mu je sinulo da je možda Vesna promenila ime. Većina starleta imaju i svoja umetnička imena.

Počeo je redom da otvara ponuđeni meni pored svakog imena. Bio je u pravu. Kod četvrtog imena *Vella* nalazila se Vesnina fotografija. Snimljena je polugola u profilu. Imala je na sebi samo vrlo kratke pohabane farmerice, čije su nogavice oko butina bile poderane. Šorts na kukovima bio je malo širi, pa je skliznuo taman toliko da joj je virila polovina zadnjice. Gole grudi pokrila je prekrštenim rukama. Pogled joj je bio usmeren direktno prema foto-aparatu. Pomalo vlažna, neuredna kosa dosezala joj je do sredine leđa.

Osim te fotografije redale su se i druge. Na sledećoj sedela je pored nekog jezera samo u kratkoj bluzi, takođe u profilu, i prstima šarala po vlažnom pesku. Kod istog jezera bila je snimljena još jedna fotografija. Na toj je stajala u belom kupaćem kostimu okrenuta prema kameri sa podignutim rukama. Fotografija koja je sledila verovatno je nenamerno snimljena prilikom pripreme. Vesna odnosno *Vella* je stajala pognute glave u providnoj bluzi sa praznom flašom koka kole u ruci.

Ostale fotografije bile su snimljene u studiju. Na jednoj od njih je bila snimljena u kratkoj zelenoj bluzi sa podignutim rukama. Pridržavala je kosu na temenu. Tamna pozadina isticala je njene dobro građene obline.

Sledilo je još barem desetak fotografija u raznim pozama. Vesna je bila vrlo lepa i u prirodi, ali na tim fotografijama bila je mnogo lepša. Onaj ko ju je slikao pronalazio je uvek takve poze u kojima je istaknuto njeno skladno telo i lepo lice.

Pored tih fotografija bio je naziv agencije odnosno brokera koji ju je plasirao i, naravno, proporcije njenog tela: *Vella* nosi konfekcijski broj 36, obim kukova 84, visina 1,75 cm, obim grudi 90 cm i imala je 54 kilograma.

Nikoli su se jako svidele Vesnine fotografije. Pregledao je fotografije i ostalih manekenki ali za njega Vesna je bila najlepša. Dugo se zadržao na onoj prvoj fotografiji koja je bila najupečatljivija. Odlučio je da na svoj *laptop* prekopira celu stranicu gde se nalazila Vesna.

Malo se odmakao od monitora, smestio se u fotelju i uronio u misli iz prošlosti. Setio se kako je bio zaljubljen u Vesnu kao tinejdžer. U gimnaziji

su išli u paralelne razrede. Nikola je bio godinu dana stariji jer je Vesna ranije krenula u osnovnu školu. Kada je zapazio bila je nešto niža i punija u telu. Tako su joj oble grudi bile izražajnije. Često su bili u istom društvu. Svoju brbljivost nikada nije iskoristio da se zbliže. Uvek je imao neku zadržku kada je ona bila u pitanju. Povoljna situacija se pokazala kada su na kraju godine njihovi razredi zajedno otputovali na ekskurziju. Tamo, na moru ukazala mu se dobra prilika, pa ipak nije je iskoristio. Bez obzira što su u društvu razgovarali o momcima ili devojkama i svakojakim stvarima, on nikada nije smeo da je zamoli da izađu zajedno. Plašio se da će ga odbiti, jer u to vreme je bila zaljubljena u jednog plavokosog, vitkog, među devojkama veoma popularnog momka. Zvao se Kristijan. On je, međutim, samo vuкао za nos. Nikola je tada shvatio da je bolje da se povuče iz njenog društva.

Nakon nekoliko meseci ponovo se ukazala prilika. Vesna i Nikola su se sreli u gradu. Njemu je bilo dovoljno samo da bude u njenoj blizini. Nije znao u kakvim odnosima je bila sa Kristijanom, pa opet nije započeo temu koja bi dovela do njihovog zajedničkog izlaska.

Posle tih razmišljanja ponovo se vratio na internet pretragu. Dok je učio kod Milana, saznao je kako može da otvori stranice sa najnovijim vestima. Pojavile su se stranice o događajima u politici, sportu, tehničkim dostignućima i o kriminalu. Doslovce, čitao je sve. Na početku sve ga je to zanimalo. Kasnije je postao probirljiv. Shvatio je da toliku količinu informacija ne može da prihvati. Trebalo bi da sedi za računarom dvadeset četiri časa dnevno.

Hteo je da obraduje Evu za njen rođendan zlatnim prstenom. Pošto se na internetu mogu naći i zlatarske radnje sa ponudama, pretraživanje je usmerio u tom pravcu. Iznenadilo ga je koliki je bio izbor. Od običnog zlatnog venčanog prstena do prstenja ukrašenog dijamantima i raznim dragim kamenjem, sve je mogao da pronađe. Jedini limit bio je iznos koji želi da žrtvuje za taj poklon. Tako birajući pročitao je među ostalim i vest da se *crno* tržište dijamantata iz Južne Afrike preselilo u Egipat i Austriju.

„Ni Amsterdam nije ono što je ranije bio“ – pomislio je.

Na kraju je pronašao pogodan prsten. Odgovarala mu je i cena i izgled. Jedino što je morao saznati je bio obim Evinog četvrtog prsta na kojem nosi prstenje. Da se to meri i da je to potrebno znati pre kupovine Nikola je saznao sa interneta. Evin rođendan je tek za tri meseca. Imao je vremena da sazna taj obim. Ako ništa drugo zamoliće Olju da dođe do te informacije od Eve.

Bez obzira na to što je razmišljao o Evi, stalno se Vesna vrzmala po njegovoj glavi. Bila je *božanstvena* na sajtu. Jedva da ju je prepoznao. Kada su se sreli u kafiću bila je zanosna, ali na fotografijama u prikladnoj odeći sa dobrom frizurinom i usklađenom šminkom bila je prekrasna. Na kraju to joj je bio posao da reklamira odeću ili gotove proizvode. Pa bila je model.

Prošlo je dve godine od završene srednje škole. Svako je išao svojim putem. Nikola je studirao prava, a Vesna... Vesna je postala traženi model i maneken. Nikola je držao njenu vizitkartu i obrtao je u nedoumici.

„Pa ako mi je napisala i telefonski broj, verovatno očekuje da se ponovo sretnemo i ispričamo.“ – pomislio je – „Pokušaću da je nazovem“

Posle ukucanog broja mobilni telefon na drugom kraju je dugo zvonio. Već je pomislio da prekine vezu kada se Vesna javila:

- Da...

- Ja sam, Nikola. Jesi li ti to Vesna.

- Da. Serbus Mikloš... – pozdravila ga je na mađarskom... Izvini radim. U Beču sam. Vraćam se u subotu... Javiću ti se... Sa tvog telefona zoveš?

- Da... ja...

- Memorisaću ga. Javiću ti se... Zdravo...

Veza se prekinula. Nikola je jedva smogao snage da je nazove. Nadao se da će taj njegov poziv ipak uroditi plodom. Ali eto sve se desilo kao u školskim danima. Vesna je bila neuhvatljiva za Nikolu.

Prošlo je dva dana. Nikola je zaboravio na telefonski razgovor kada mu je u subotu pre podne zavibrirao mobilni telefon.

- Serbus Mik... Ja sam, Vesna. Obećala sam ti da ću se javiti kad stignem kući.

- Zdravo... pomislio sam da si toliko zauzeta da se nećeš ni javiti...

- Istina je, jako sam zauzeta, ali obećala sam ti. Volela bih da se nađemo i da se dobro ispričamo. Šta radiš večeras?

- Ništa specijalno...

- Dobro. Pozivam te na večeru. Idemo u restoran *Park*. Dođi po mene u sedam. Adresa je: Bulevar kralja Petra 38. Zvrnci telefonom kad stigneš. Doći ću dole... Izvini... Zvoni mi drugi telefon... Vidimo se... Je l' u redu?

- U redu je.

Razgovor se odigrao tako brzo da Nikola nije imao vremena da reaguje i da nešto kaže osim „U redu“. Tek kasnije, kada je prekinuta veza, shvatio je da će mu se možda ostvariti želja od pre nekoliko godina.

Tačno u sedam sati Nikola se pojavio na zakazanoj adresi. Bila je to dugačka novogradnja od devet spratova. Već sam ulaz sa osvetljenjem i video

kamerom ukazivao je prolaznicima da se tu nalaze luksuzni stanovi. Došao je taksijem jer je pretpostavljao da će pre ili posle večere nešto popiti.

Pozvao je Vesnin broj na mobilnom. Ona se javila ljupkim glasom:

- Dolazim za par minuta...

Naravno, kao i kod svake žene to par minuta bilo je vrlo neodređeno. No nije ga bilo briga. Pretpostavljao je da je Vesni potrebno više vremena da se spremi. On je bio sveže obrijan u elegantnom svetlosivom odelu. Oko vrata na modernoj beloj košulji visila je braon kravata. Bilo mu je drago što će večerati sa Vesnom i još bliže je upoznati. Tu je podrazumevao da će saznati i kako obavlja taj interesantan posao manekenke. A ko zna kako će se ovo druženje završiti, ponadao se Nikola. Na kraju krajeva, kako je rekla, ona je slobodna a i on je donekle, ako tu ne računa Evu.

Posle dvadesetak minuta pojavila se Vesna na ulaznim vratima zgrade. Na Nikolino iznenađenje nije bila u večernjoj haljini. Imala je na sebi košulju od tankog svetloplavog materijala krojenog u stilu gornjaka i obične, nove, uske pantalone. Jedino je kaiš na tim pantalonama bio od čvrstog pamuka sa malim kratkim resicama. Kosa joj je bila uobičajena bez neke izuzetne frizure. Na ramenima je nosila tašnu pletenu od istog pamuka kao i njen kaiš. U toj odeći umnogome se razlikovala od lika sa onih fotografija koje je video na internetu. Izgledala je kao obična devojka.

„Pa za tu košulju i pantalone je trebalo da čekam dvadesetak minuta“ – pomislio je – „Pa to je mogla da obuče za par minuta.“

Kada je prišla Nikoli i pogledala ga je od glave do pete izustila je:

- Izvini, molim te. Da onaj drugi telefon nije zazvonio za vreme našeg razgovora rekla bih ti da se obučeš ležerno, sportski. Moj omiljeni restoran „Park“ nije preterano luksuzan, ali je veoma udoban i imaju dobru hranu... Izvini još jednom. – rekla je i poljubila ga dva puta u obraz, da se nekako iskupi za taj propust.

- Nema problema. Skinuću sako i kravatu i zasukati rukave. Tako ću izgledati malo ležernije. – rekao je veselo dok su ulazili u taksi.

- U restoran *Park* – dao je uputstvo vozaču.

Vesna i Nikola usput nisu puno razgovarali pošto se restoran nalazio dosta blizu. Nikola je čuo za taj *Park*, ali nikada još nije bio u njemu. Kad su ušli iznenadio se. Bio je to restoran srednje kategorije, dekorisan velikim bioskopskim plakatima i reklamnim panoima glumica, foto modela i manekena. Arhitektonski više je ličio na neki podrum sa nizom razgranatih hodnika. Kada su ušli dublje u prostor, Nikola je primetio da su u tim hod-

nicima razdeljeni mali ćoškovci u kojima se može udobno smestiti. Tako niko nikome nije smetao.

- Restoran ne izgleda otmeno, ali, kao što rekoh, hrana je izuzetno dobra – rekla je kada su se smestili u jedan mali separe – A tu u tim odvojenim delovima svako može prijatno da razgovara, a da pri tom ne uznemirava drugog.

- Kako si pronašla ovaj restoran? – upita Nikola.

- Nisam ja, nego moj agent Srđan ga je slučajno pronašao. – rekla je Vesna sedajući u jedan prazan ćošak – Vlasnik zna ko sam, ali to drži u tajnosti pred ostalim gostima.

Kada su se udobno smestili Nikola pozove konobara koji je baš prolazio.

- Čime da počnemo? – zapita Nikola.

- Ja pijem nešto žestoko. To je vrsta koktela. – zatim se obrati konobaru – Kažite šankeru „Za Vesnu“ – znaće.

Zatim uputi pogled ka Niku.

- A ti?

- Ja obično pijem viski ali si me zaintrigirala sa tim koktelom. Probaću ga i ja. Od čega se sastoji?

- Zove se *Swimming pool* (Swimming Pool). Ima u njemu votke, likera, kokosovog sirupa, soka od ananasa i kocke leda. Dekorise se sa kriškom ananasa i trešnjom.

- Mora da je ukusno – rekao je i odobravajući klimnuo glavom konobaru. Zatim se obratio Vesni da malo razbije zvaničnu atmosferu:

- U vezi sa koktelom ispričaću ti jednu dogodovštinu. Gost u jednom noćnom baru zatraži *menhetn* koktel. Konobar mu servira neki mutljag u čaši na čijoj sredini „pliva“ zeleni listić od peršuna. Gost nervozno upita konobara:

„To je vama Menhetn?“

„Da gospodine“ – mirno odgovori konobar.

„A šta vam je taj zeleniš u čaši?“

„Pa...pa to je Central Park!“

- Ta dogodovština može da predstavlja i dobar vic. – nasmeši se Vesna – Nego reci mi šta se sve desilo sa tobom u proteklih nekoliko godina?

Nik je razmišljao da li da joj kaže istinu o tome šta se sve dešavalo sa njim. Vesna je za to vreme izvadila kutiju cigareta iz tašne. Dok je pripalji-vao Vesni cigaretu pomislio je da izmisli neku pogodnu priču koja će je zabaviti, a ujedno i zadovoljiti. Ali bio je i on radoznao. Mada je video njenu

internet stranicu, želeo je više da sazna o njoj. Najzad se setio spasonosne ideje koju je prvi put koristio kada se sreo sa Evom.

- Verovatno me se sećaš još iz srednje škole. Sigurno se sećaš i da sam bio brbljivac, ali, da znaš to sam i ostao! Međutim, pošto i mene zanima šta se sve dogodilo sa tobom, hajde da se dogovorimo: jedno pitanje postavi ti i kada budem odgovorio tada ću ja pitati tebe. Važi...?

- Važi Nikola, odnosno Mikloš sa nadimkom Mik. Mogu li te tako zovati. Nekako mi je to tvoje ime ostalo u sećanju. Ali budi pripremljen, ovo naše druženje može da potraje u nedogled. Meni konkretno ne smeta. Ja sam navikla da budem budna noću, a restoran je otvoren do pet ujutru. Uzimam sebi pravo da ja prva pitam. Zašto me nisi zamolio da izađemo zajedno u srednjoj školi?

Nikola nije bio pripremljen na ovo pitanje. Nije ni pretpostavljao da je Vesna iz njegovog ponašanja tada primetila da je on *zagrejan* za nju.

- Imao sam žarku želju, ali nisam smeo. Bojao sam se da ćeš me odbiti i naljutiti se. Tada bih te izgubio potpuno, čak i tvoju blizinu koja mi je mnogo značila.

- Bože...Mik pa ja sam očekivala samo tvoj mig i došla bih odmah. Bio si mi uvek, i tada i sada simpatičan. Kako si se sada ipak odlučio?

- Pa ni sada nisam ja bio taj koji je načinio prvi korak. Jedva sam smogao snage da te samo pozovem telefonom. Ti si učinila prvi korak... Nego sada sam ja na redu da pitam. Ali pre toga samo da ti kažem, pronašao sam tvoj sajt na internetu. Izuzetno dobro izgledaš na tim fotografijama. Kako si počela da se baviš tim poslom?

- Još u trećem razredu gimnazije primetio me je jedan fotograf na ulici. Pozvao me je u svoj studio i napravio nekoliko fotografija. Imala sam prirodni dar za fotografisanje. Te fotografije je kasnije prosledio svom prijatelju koji se bavio pronalaženjem novih talenata. I tako, slučajno, na prvi kasting došla sam u sedamnaestoj godini. Bila sam gimnazijalka i niko nije znao da se spremam da postanem fotomodel. Ozbiljno sam počela da radim posle osamnaeste godine. Ako me pitaš šta me je privuklo tom pozivu, rekla bih radoznalost i možda putovanja... A ti, čime se baviš?

- Studiram prava. Ne preterano uspešno, ali ide nekako. Više volim da sam u velikom društvu gde mogu da prikažem svoj dar – pričanje. Inače baš sam ovih dana razmišljao o tome da je vreme da sredim svoj život i da nađem nekakav cilj. Kakav je tvoj cilj?

- Nikakav. Napustila sam fakultet posle prve godine. Nije bilo vremena za to. Bilo je dana kada sam za 48 sati obišla dva kontinenta i ništa nisam

videla. Avion, hotel, pripreme, šminka, haljine i fotografisanje, pa ponovo hotel i avion. Najviše vremena sam provela u avionu. U njemu sam mogla malo spavati i odmarati se. Kada nas vide na fotografijama misle da živimo *sladak život*. Ali, niko se ne zapita da li je baš sve to tako? Naravno, da nije. *Sladak život* je samo plod mašte i imaginacije sveta modelinga. Zabavljaš li se? Imaš li devojku?

- Zabavljam se sa jednom kolegicom sa fakulteta. Zove se Eva. Ali više je to druženje nego ozbiljna veza. A ti? Sećam se iz gimnazije imala si onog Kristijana. Kako sada stoje stvari?

Vesna je spustila pogled na pripaljenu cigaretu, zatim na prste leve ruke. Tamo se nalazio prsten od belog zlata sa velikim četvrtastim dijamantom. Pored njega redala su se još četiri manja dijamanta. Dva sa jedne i dva sa druge strane tog velikog „kamenā“. Mahinalno je uhvatila prsten drugom rukom i nekoliko puta ga obrnula. Taj veliki masivni i verovatno skupoceni prsten odudarao je od onog kako je bila obučena.

- Kristijan?... Bilo je to davno... Pokušavam da ga zaboravim. Bilo je to uzaludno trošenje vremena. – rekla je Vesna i odmah prešla na drugu temu. – Sada... sada nemam vremena ni da dišem. Sutra uveče putujem u Egipat. Putovaću četiri sata tamo i četiri nazad. Snimaćemo u egipatskom muzeju tri sata. Pa zatim... U stvari morala bih da izvadim rokovnik... ali to nije bitno. Direktno da ti odgovorim, nemam nikog sem kolega i kolegica sa kojima radim... radim i samo radim.

- Koliko vas je kad radite, kada putujete?

- U poslu foto modela postoje dve grupe ljudi, dve ekipe. Jedna je ona koja nas priprema i snima, a druga smo mi, modeli.

U ekipi koja nas snima je producent, Srđan, fotograf Aleksa i njegov asistent Darko. O odevanju, šminki i ostalim našim potrepštinama brinu Teodora i Zorica. Znači ukupno ih je petoro.

Broj manekena i fotomodela se menja po potrebi. Ponekad, ali je to vrlo retko, putujem sa njima sama. Najčešće je tu Tijana, Nevenka, Bilja, Angelina, Boris i Dalibor. Kao što ja imam svoje umetničko ime, *Vela*, tako ga imaju i ostali. Srđan je *Abby*, Aleksa je *Bob*, Darko je *Cale*, Zoricu pred društvom ponekad zovemo *Dela* a Teodoru *Elsa*. Ta umetnička imena oni su sami sebi izabrali, ali nisu hteli da budu veoma popularni i poznati.

- Dokle još možeš? Koliki je radni vek fotomodela?

- Ne znam dokle još mogu. Dok me zovu pred kameru do tada će trajati moj radni vek. Dosta sam pričala, a vidim da smo popili piće. Ja sam strašno gladna. Nešto bih pojela. Da naručimo večeru?

- Slažem se. Čim vidim konobara, pozvaću ga. Izbor prepuštam tebi. Rekla si da poznaješ ovaj restoran i da je hrana odlična. Ali dok budu pripremali jelo da popijemo još jednu?

- Može. – odgovorila je Vesna – Ali znam koliko retko zalaze konobari u ove ćoškove, idem da potražim našeg. Inače moram u toalet.

Nik je sa odobravanjem klimnuo glavom i popio poslednji gutljaj koktela. Vesna je nestala sa svojom tašnom u pravcu bar pulta prema ulazu.

Posle nekoliko trenutaka začula su se dva pucnja. Nikola prvo pomisli da su u pitanju petarde i odmah se začudi kako tako nešto vlasnik dozvoljava u restoranu. Dok je o tome razmišljao začu zbrkane glasove a zatim viku iz pravca ulaza.

- Pozovite hitnu... – neko je ponovio te reči nekoliko puta.

5.

U poslednje vreme nekako su se proredili Majini sastanci sa Draganom. Istina i ona je bila zauzeta. Imala je obaveza na fakultetu. Približavao se kraj semestra. Imala je problem i oko seminarskog rada. Boško se još nije javio sa materijalima. Podigla je mobilni telefon sa stola. Na malom displeju bilo je ispisano vreme: Petak 11.02. Morala je da započne sa pisanjem seminarskog rad. Pomislila je da pozove Boška. Pre nego što je stigla da to uradi zazvonio joj je telefon u ruci. Primetila je da je Dragan zove. Uključila je prijem.

- Zdravo Dragane! – bile su njene prve reči – Pa gde si. Očekivala sam da me zoveš.

- Pretpostavljam, – odgovorio je Dragan – ali morao sam da sačekam Krletov odgovor. Obećao nam je njegov stan još prošle nedelje ali nije znao za koji dan.

- I?..

- I, imamo ga za nedelju. On sutra odlazi na dva dana. Daće mi ključ ali se još nismo dogovorili za vreme.

- Dobro dragi, ali javi mi ranije... da znam.

- Ne brini. Čućemo se još danas.

- Dobro, zdravo Dragane – završila je Maja taj kratak razgovor i prekinula vezu.

Na kraju nije imalo smisla da se dugo dogovaraju preko telefona. Maja je znala šta Dragan želi, a ni ona se nije protivila tome. Razgovaraće kada budu zajedno.

Inače taj poziv je dobro došao. Uхватила je nervoza zbog seminarskog rada. Ali posle Draganovog poziva postala je mnogo vedrija.

Prisetila se prvog sastanka sa Draganom. Njihovog prvog odlaska u Krletov stan a i načina kako su se upoznali. Bilo je to u vreme posle raskida sa Ivanom. Bez obzira što je ona bila ta koja je čvrsto odlučila da Ivan nestane

iz njenog života, ipak zajednički provedeno vreme ostavilo je traga u njenom emotivnom životu. Da bi što pre i lakše prebrodila krizu odlučila je da se posveti učenju i druženju sa koleginicama. U to vreme je išla već u treći razred srednje škole. Na velikom odmoru ili posle predavanja, dok je čekala na polazak autobusa, odlazila je sa svojim vršnjakinjama u kafić preko puta gimnazije. U stvari, sve devojke i muškarci koji su imali potrebu da zapale cigaretu i popiju kafu koristili su to mesto. U tom kafiću skupljalo se veliko društvo gimnazijalaca i studenata. Svi su se međusobno družili. Nije bilo razlike u onome ko ide u koji razred.

U Majinom društvu bilo je i nekoliko učenika iz četvrtog razreda. Eva je bila ta sa kojom se sprijateljila i uvek pronalazila zanimljive teme. Ona je hodala sa nekim brbljivcem od koga je saznala mnogo dogodovština koje je prepričavala u društvu. Na taj način postala je popularna i u Majinim očima.

Jednom takvom prilikom dok su ćaskali, pušili cigarete i pili kafu priključili su im se i neki studenti. To je bilo uobičajeno jer pored zgrade gimnazije nalazio se i pravni fakultet. I studenti sa tog fakulteta koristili bi odmor da nešto popiju. Maja se u društvu sa Evom mogla malo slobodnije ponašati jer je bila među poznanicima.

U dobrom raspoloženju i uz bučan razgovor primetila je momka koji je sedeo nasuprot nje. On je često odobravao razgovor i temu posmatrajući je i smejeći se vicevima koji su spontano bili izrečeni. Čak je i on ponekad svojim primedbama pospešivao dobro raspoloženje društva. U prvi mah Maja ništa posebno nije osećala prema tom momku. Jedino je primetila njegov dobar stas i prijatan izgled. Vremenom su postali dobri prijatelji i rado razgovarali u duštvu. Na početku Maja nije imala nikakav određen plan u vezi sa njim. Saznala mu je ime tako što ga je neko oslovio iz društva. Zvao se Dragan. Tek kasnije bi primetila da joj nedostaje kada se on ne bi pojavio na odmoru. Tada je shvatila da se, u stvari, zaljubila u njega. To se desilo u proleće, a na leto su već hodali zajedno.

Pri prvom zajedničkom izlasku Dragan, koji je bio na drugoj godini studija, priznao je da ju je primetio pri dolasku u kafić. Zbog nje je i on odlazio tamo. Tražio je način da se upoznaju.

Maja je sedela u fotelji dok su joj ove misli prolazile kroz glavu. Otresla je pepeo sa cigarete i primakla je ustima. Duboko je uvukla dim i zadržala dah. Pretpostavljala je da će cigareta, odnosno dim, kao što to strasni pušači međusobno govore, razbistriti njen mozak. Posle izvesnog vremena odmakla je cigaretu od usana i, bez da je to bilo potrebno, otresla pepeo.

Njen odnos sa Draganom razvijao se dosta sporo. Korak po korak. Ona je bila na početku suzdržljiva. On je pretpostavljao da je, mada to Maja nikada nije rekla, neiskusna. Dragan je prihvatio takav odnos. Prošlo je više od dva meseca kada su se prvi put poljubili.

Posle tog poljupca postali su mnogo otvoreniji jedno prema drugom. Nedugo posle toga već su i spavali zajedno. Desilo se to u Krletovom stanu posle tuluma. Krle je bio Draganov drug iz detinjstva. Studirali su zajedno na istom fakultetu. Krletovi roditelji su bili dobrostojeći i kupili su mu stan u gradu. On je češće pozivao prijatelje na neku proslavu ili *tulum* nego što je izlazio na ispite.

Dragan nikada nije prigovarao Maji što nije *On* bio prvi. Ali ona je imala grižu savesti. Zavolela je Dragana toliko, da je ponekad pomišljala, da je ipak odluka koju je donela u svojoj petnaestoj godini bila pogrešna. Trebalo je da Dragan bude prvi.

Na početku njihovog međusobnog odnosa Maja je samo želela da bude voljena i mažena. Želela je da kao odrastla žena oseti da se Dragan brine o njoj, njenim osećanjima i da joj ugađa. Htela je da bude poštovana.

Ivana ga je posle rastanka smatrala slabićem jer nije mogao da se nosi sa nastalim problemom. Muškarci, većinom kada utvrde da žena može sama da reši nastali problem, ne petljaju se. Od Dragana je očekivala drugo. Očekivala je da bude jak i muževan i da će voditi računa o njenim potrebama. Maja je znala da najveći broj muškaraca jedva razume ono što je potrebno ženi, a to nije samo seks nego i osećaj безусловne podrške u svemu.

Za vreme dugih šetnji u parku i planiranju budućnosti Maja je osećala da imaju mnogo zajedničkog. O porodici, o deci, razmišljali su skoro identično. Mada Dragan nikada nije spominjao brak između njih, ipak, ona je bila sigurna da će doći vreme i za to. To vreme usledilo bi, pretpostavljala je, kada Dragan diplomira. Do tog vremena i ona bi završila školovanje. Zbog toga nije bilo nikakvog razloga da žure.

Bila je zaljubljena u Dragana. Želela je ponekad svaki i najsitniji deo njegovog tela. I sve što je bilo njegovo. Dok su bili u Krletovom stanu posle intimnog odnosa Maja bi dugo prislanjala glavu na Draganove gole, majlave grudi. U tim momentima Dragan je smatrao da nema potrebe da joj kaže koliko je voli, jer je ona to znala. Da je ne voli, ne bi spavao sa njom. Bila je to zabluda. Ona je želela da joj Dragan mnogo češće kaže „Volim te“ nego što je to Ivan govorio. Žene žele i očekuju svakodnevno potvrdu o tome da su voljene.

Zabrujao je ponovo mobilni telefon. Na taj zvuk nestale su slike o događajima iz prošlosti. Podigla je telefon. Dugo je bila odsutna u mislima. Displej je pokazivao Draganovo ime i 11 časova i 55 minuta.

- Ovog momenta sam saznao od Krleta da je stan slobodan u nedelju od šest popodne pa sve do ponedeljka uveče.

- Naravno, ali to je puno vremena za nas. Dolazim u nedelju oko osam. Ti budi tamo.

Nešto posle osam Maja je stajala pred vratima Krletovog stana. Zazvonila je. On je otvorio vrata sa čašom brendija u ruci. Dragan obožava brendi. Pored njega i Maja je zavolela to piće. Nisu progovorili ni reč. Maja je isključila mobilni telefon. Nije želela da ih iko uznemirava u tih nekoliko sati. U sledećem momentu našla se u njegovom zagrljaju. Poljubili su se. Dragan je podigao sa patosa, a Maja ga je obgrlila nogama oko struka. Znala je šta joj se sviđa kada vode ljubav. Uvek je otvoreno to i rekla da bi na taj način pokazala da ima poverenje u njega. To im je donosilo obostrano zadovoljstvo.

U krevetu on je zaljubljen milovao Majine gole grudi i bedra. Usput je nekoliko puta izgovarao za nju poželjne čarobne reči „Volim te, volim te“. To predivno vreme provedeno sa Draganom trajalo je nekoliko sati.

Na kraju susreta, kada je napustila stan u Draganovom društvu, razmišljala je da li da pozove taksi ili da sačeka gradski autobus. Stajalište se nalazilo ispred same zgrade. Bilo je dosta mračno, ali se Maja nije bojala jer je tu bio njen dragi. Predložila je da malo sačekaju. Ukoliko autobus ne dođe uskoro pozvaće taksi.

Dok su tako njih dvoje stajali držeći se za ruke i čekali autobus odnekud je pristiglo veselo, pripito društvo. Verovatno su dolazili sa neke proslave ili iz kafane. Bilo ih je petoro, šestoro. Zastali su da sačekaju autobus. Jedan momak iz društva, dosta pripit, prišao je Maji i Draganu.

- Zdravo Maja – rekao je.

Maja ga je pogledala. Bio je to Ljubomir zvani Uča, Ivanov najbolji prijatelj. Nije htela da razgovara sa njim zato se okrenula prema Draganu.

- Maja...! Ne pravi se da me ne poznaješ. – rekao je Uča dosta ljutito. Sada me ne poznaješ...? A držao sam tebi i Ivanu sveću.

Uča je uhvatio Maju za nadlakticu i pokušao je privući k sebi. Hteo je da započne razgovor sa njom. Dragan je odmah zaštitnički reagovao.

- Pusti devojkicu... Odmakni se... Ja sam sa njom... – rekao je ljutito.

- Da... sada je sa tobom, a bila je i sa drugim, sa Ivanom... Nije ti rekla?

Na ove Učine reči Maja je stisnula pesnice kao da želi da udari, ali se uzdržala.

- Šta hoćeš Učo!... Znaš i sam da je sa Ivanom davno gotovo.

- Ali on pati...! Očajan je... Razmišlja... razmišlja da sebi oduzme život... On je moj najbolji prijatelj... – govorio je Uča molećivo.

- Lažeš Učo... Ivan je slabić... Nikada on ne bi imao *petlju* za tako nešto. – odgovori Maja cinično.

Posle ovih reči Uča preteći priđe Maji i poluglasno ogorčeno, grubo reče:

- Jebaću te ženska glavo, kad tad. Videćeš.

Na ove pogrdne reči Dragan je oštro reagovao.

- Ko si ti... Marš odavde... Pijana budalo dok ti nisam sasuo zube u grlo... Šta ti imaš sa njom...?

- Muka mi je Učo od tebe i tvog Ivana... doviknula je Maja neprijateljski.

- Šta ti meni „Marš“. Ne znaš ti ništa. Pitaj je... pitaj je samo... Ako ti ne kaže... mogu ti ja reći.

Maja se povukla u stranu i prislonila se uz Dragana.

- Pozvaću Dragane taksi. – šapnula je i izvadila mobilni telefon.

Uča je hteo još nešto da kaže, ali kada je video da Maja uzima mobilni telefon, pomislio je da zove policiju. Nije hteo dalje da se petlja pogotovo što ga je Dragan grubo odgurnuo. Uča se spotakao i pao u ruke prijatelja sa kojima je došao do autobuske stanice.

Bes je zavladao gomilom. Jedan od prisutnih zapitao je Uču.

- Učo... Ko je taj... Da ga *tabamo*?

- Nema potrebe. Dobiće on svoje, ako ne od nas onda od devojke koja je sa njim...

Dok je uključivala telefon uporedo je stigla poruka da ju je neko čak dva puta zvao. Prvo je htela da sredi taksi pa tek posle da vidi ko se interesovao za nju. Sa Draganom se malo udaljila od autobuske stanice i pozvala broj dispečera.

Još dok je izgovarala adresu na koju treba da dođe taksi, jedan *opel korsa* se zaustavio kraj trotoara pored nje i Dragana. Maja se iznenadila kada je videla da iz auta izlazi Boško i prilazi joj. Našla se u vrlo neugodnoj situaciji jer tu je bio sa njom i Dragan. Na brzinu se namestila tako da Boško nije sa sigurnošću mogao da utvrdi da je Dragan sa njom.

- Ako čekaš autobus, – obratio joj se Boško – bolje je da te ja odvezem. Kasno je, u ovo vreme ređe dolaze.

- O, to si ti Boško – pravila se Maja da je iznenađena – pa ne znam. Pozvala sam već taksi.

- Otkazi. – rekao je Boško ozbiljno i uhvatio je za ruku i poveo prema kolima. Maja nije imala vremena da se protivi jer je on već otvorio vrata automobila i ponudio joj da sedne. Imala je samo toliko vremena da mahne Draganu i da mu dovikne:

- Zdravo Dragane, čućemo se ovih dana...

Auto je krenuo sa Majom i Boškom. Videvši to Uča je dugim pogledom pratio odlazeći automobil. Kada je auto nestao Uča je glasno prokomentarisao.

- Izgleda druškane da će i sa tobom uskoro biti gotovo... kao i sa Ivanom.

Dragan je prišao Uči i zapitao sada malo ljubaznije:

- Otkud ti poznaješ Maju?... I na karaju krajeva ko je taj Ivan?

- Hajdemo na pivo. – odgovori Uča – izgleda da neće stići autobus u dogledno vreme.

- Čekaj. Prvo mi reci ko si ti...? Ko je Ivan...? Kakve veze ima Maja sa tim Ivanom...?

- To je malo duža priča. Kao što ne znaš mene niti Ivana tako ne znaš ni Maju.

- Maju znam...!

- Ne znaš... – reče Uča i pogleda Dragana direktno u oči. – Reći ću ti ja ko je ona. Inače ja sam Ljubomir ali svi me zovu Uča.

U automobilu se i Boško zainteresovao ko je bio muškarac u njenom društvu.

- Ko ti je taj tip...? – upitao je Boško sačekavši da Maja otkaze taksi.

- Dragan. On je moj bivši školski drug. Bili smo kod Eve... i ona je moja školska drugarica iz gimnazije. Dogovarali smo se kako da organizujemo razredni susret...

- Izgleda da je taj Dragan ponavljač. Čini mi se da je nekoliko godina stariji od tebe... Nego, šta radiš... Dođi na jedno piće kod mene. Spremio sam materijal za tvoj kolokvijum. Zvao sam te nekoliko puta. Mobilni telefon ti je bio isključen...

- Da. Nismo želeli da nas uznemiravaju dok se dogovaramo... Tek sada, kada sam ga ponovo uključila, videla sam da si me zvao.

- Pa trebaju li ti ti materijali ili ne? – malo uvređeno je zapitao Boško.

- Naravno da mi trebaju – rekla je Maja i poljubila ga na brzinu u usta.

- Pa onda htela-ne-htela moramo da svratimo kod mene.

- Želela bih ali ne mogu Boško... Inače sam dosta umorna. Ova zavrzlama oko organizacije me je izmorila. Nas troje celo popodne i veče smo

telefonirali da se nađemo i da se dogovorimo sa ostalima iz razreda. Molim te ukoliko ti nije teško odbaci me kući...

- U redu... Majo. Nema problema. Možemo li se videti sledeće nedelje...

- Da... Svakako... Volela bih... i to odmah početkom nedelje... Kasnim sa radom. Ponekad pomislim da sam izabrala baš nezgodnu temu... Čućemo se telefonom.

U svom krevetu Maja dugo nije zaspala. Ovo je bila prva prilika u kojoj je mogla da bude otkrivena da vodi dvostruki život. Da je neverna Draganu. I Boško je mogao vrlo lako da sazna da ona ima i Dragana. A taj Uča, kako se stvorio baš tamo u najnezgodnijem trenutku. Ceo susret se mogao kobno završiti. Dragan je nije zabrinjavao. Njemu će lako ispričati istu priču, da je u pitanju školski drug.

Nadala se da će Boško poverovati u njenu priču o razrednom susretu. Volela je Dragana, ali nikako nije želela da izgubi ni Boška. Volela je i njega. Pružio joj je jedno nezaboravno veče. Nešto što nije doživela sa Draganom.

Ležeći otvorenih očiju, gledala je veliku fotografiju na zidu. Prvi put tom prilikom ona je nije podsećala na onog ko ju je izradio. Posmatrala je sebe, svoj lik. Da li je legenda androgena istinita. Da li je moguće da su Dragan i Boško ista duša, samo prepolovljena? Sa obojicom bi mogla da živi do kraja života. Bila je zaljubljena u obojicu. A gde se ona tu nalazi? – zapitala se. Prema toj legendi, telo i duša ljudi rascepljena su na dva jednaka dela, a ne na tri. Nigde se ne govori da je neko u stanju da oseti istu sreću u isto vreme kod dva muškarca. Nigde i nikada se ne spominje jedinstvo tri nego samo dve duše. Izuzeci se mogu naći samo u drugim verama i kulturama. Tamo je dozvoljena poligamija. Teško je naći dokument koji govori da jedna žena voli istim intenzitetom dva muškarca. Pa, ipak, zaspala je u mislima da ona to može.

6.

Nikolu je prodrimala neka zebnja, zla slutnja i radoznalost. Ustao je i krenuo u pravcu odakle su glasovi dolazili. Ispred i iza bar pulta bilo je okupljeno desetak gostiju. Jedan od okupljenih je klečao pored osobe koja je ležala na podu. Iz daljine Niku se učini da je ženska osoba. Od gostiju mogao je da primeti samo ženske noge. Još uvek nije bio svestan toga šta se događa. Neuobičajeno je da su i iza bar pulta bili gosti. Pognutih glava posmatrali su nešto ili nekog na podu. Kada je prišao bliže, kroz gužvu primetio je Vesnu. Ona je ležala na podu bez cipela sa izgužvanom bluzom. Jedan od gostiju, muškarac srednjih godina, klečao je pored nje. Pritiskao je obeima rukama njene grudi. Na tom mestu širila se tamnocrvena mrlja. Maramica, njegove ruke i deo Vesnine svetloplave košulje bile su krvave.

- Zaboga... da li je neko pozvao hitnu pomoć – viknuo je ponovo čovek koji je klečao pored nje.

- Dolaze... dolaze... – rekao je glasno neko od prisutnih posmatrača. – Ovaj iza pulta je mrtav.

Nikola se probio do Vesne. Ona je ležala na podu bez svesti. Otvorena tašna sa razbacanom šminkom ležala je pored nje. Nikola je očajno zapitao čoveka koji je pružao pomoć:

- Šta se desilo? Ona je sa mnom.

Čovek koji je klečao pored Vesne samo je naredbodavno rekao:

- Ja sam lekar. Otkopčajte joj košulju. Treba da vidim ranu i da je što jače pritisnem.

Tek što je Nik drhtavim prstima započeo da otkopčava dugmad začu se iz pozadine glas:

- Neki čovek za šankom izvadio je pištolj i pucao u nju. Hteo je da je ubije. – objašnjavao je čovek u tamnom odelu. Verovatno je on bio vlasnik restorana.

- Sklonite se...! Sklanjajte se! Moramo da pridemo!

Bila su to dva muškarca Nikolinih godina u zelenim mantilima i donosili su nosila. Sa njima je bila i jedna mlađa žena sa stetoskopom oko vrata. Svi troje kleknuli su pored Vesne.

- Ima puls. Stavite je na nosila i brzo u bolnicu... – naređivala je mlađa žena.

- Ja sam sa njom. – rekao je sav uzbuđen Nikola – Gde je vodite? Idem i ja sa njom.

- Dobro. Inače nam trebaju podaci o tome ko je ona i šta se desilo. – rekla je doktorka.

- Ovde leži još jedna žrtva, konobar – povikao je jedan gost iza pulta.

Doktorka je prišla da vidi konobara. Kleknula je pored njega. Opipala je njegov puls na vratnoj žili. Samo je bez posebne emocije odmahнула glavom.

- On je mrtav. Dobio je metak u glavu. Njemu, nažalost, više nema pomoći – rekla je a zatim zapitala – Da li je neko pozvao policiju? Ovde se desilo ubistvo i ranjavanje. Oni treba da izvrše uviđaj. Svi ćete verovatno morati da date izjavu.

- Ja sam ih pozvao. – javio se vlasnik restorana.

Po tom Vesnu su privremeno previli i stavili na nosila, dali joj infuziju i krenuli sa njom ka izlazu. Više nisu obraćali pažnju na Nikolu. On je žurno pratio nosila do kola hitne pomoći. Kada su je smestili doktorka i jedan od tehničara seo je pored Vesne dok su Nikoli prepustili mesto kraj Vesninih nogu. Čim su se zadnja vrata kombija zatvorila, uz zvuk sirene ona su krenula. Lekarka je pazila na Vesnin puls, a tehničar je preko radio stanice javljao da će verovatno trebati hirurška intervencija. Kratko je opisao kakva je ozleda je u pitanju. Vesna je sve vreme bila bez svesti i otežano je disala. Da bi joj olakšali, stavili su joj masku sa kiseonikom na lice.

Kada su stigli na kliniku, Vesnu su već očekivali na ulazu. Odmah je prenesena u operacioni blok. Vrata tog bloka ostala su zatvorena pred Nikolom. Na prijemnom odeljenju rekli su mu da će Vesna verovatno dugo biti u operacionoj sali. Pitanje je da li smeju da joj izvade metak. U svakom slučaju i posle se neće odmah probuditi.

Preostalo mu je jedino da sedi u čekaonici u nadi da će u dogledno vreme čuti neku vest o Vesninom stanju. Međutim, kada su na prijemnom saznali da on nije nikakav rod, rekli su mu da će uskratiti svaku informaciju o njenom stanju. Posavetovali su ga da bi najbolje bilo i za njega i za njih u bolnici da stupi u kontakt sa Vesninom rodbinom. Nažalost, Nik to nije mogao. Jedino što je znao bio je Vesnin broj telefona, adresa stanovanja i sajt na internetu. Nije znao da li živi sama ili sa još nekim na adresi na Bulevaru

kralja Petra. Nije poznao nikog kod koga bi se mogao raspitati o njenim roditeljima. Ni Vesnin mobilni telefon ovog puta nije bio od koristi. Ostao je u njenoj tašni na podu restorana. Bio je očajan zbog svoje nemoći i osećao se krivim. Trebalo je da on potraži konobara i da naruči večeru.

Ali nije znao čak ni to, šta se, u stvari, desilo tamo pored bar pulta. Jedan konobar je bio mrtav, ubijen metkom iz pištolja a Vesna teško ranjena u grudi.

Mogao je jedino da se vrati u restoran i sazna nešto više o tome šta se tamo dogodilo. Ukoliko bi se domogao njene tašne možda bi u njoj našao neke informacije o njenoj rodbini.

Vratio se taksijem u restoran *Park*. Tamo, pred ulazom, bilo je nekoliko policijskih automobila. Žuta traka označavala je za znatiželjнике do koje granice smeju prići mestu zločina. Jer, svakako, to što se desilo bio je zločin. Ko ga je i na koji način ga je izvršio, to Nikola nije znao. Kada je prešao u zabranjenu zonu odmah ga je jedan uniformisani policajac zaustavio. Nikola je objasnio da je bio u društvu devojke koja je ranjena. Došao je samo da potraži njenu tašnu i da nešto više sazna o samom događaju. Policajac je pozvao pretpostavljenog detektiva u civilnom odelu. Nikola je zaključio da je to jedan od detektiva koji je radio na rasvetljavanju tog slučaja. Kada mu je prišao pokazao je legitimaciju i rekao:

- Ja sam kapetan Marković. Rekli su mi da poznajete nastradalu devojku. Bili ste prisutni za vreme pucnjave?

- Da gospodine. – rekao je Nikola – Ja sam Nikola Radanov. Devojka sa kojom sam bio zove se gospođica Vesna Zorić. Došao sam po njenu tašnu i da saznam šta se u stvari desilo.

- Njenu tašnu smo našli. – odgovorio je islednik – Ali i mi bismo želeli da čujemo od vas šta se u stvari desilo. Jeste li videli ko je pucao?

- Ne. – rekao je Nikola žalosno – Nisam video ko je pucao. Vesna i ja smo se družili i prvi put izašli zajedno na večaru...

- Njena tašna ostaje kao dokazni predmet. Recite nam šta ste videli?

- Ništa – ponovio je Nikola. – Ništa. Ona je otišla u toalet i rekla da će usput naručiti večeru za nas dvoje. Bila je čest gost u ovom restoranu. Vlasnik i osoblje su je poznavali. Bio sam sam u separeu kada se začuo pucanj. U stvari, dva pucnja. Sa svog mesta nisam mogao videti ništa. Mislio sam da je u pitanju neko ko se šali sa petardama. Tek kasnije naslutio sam da nešto nije u redu. Kada sam provirio video sam kako su gosti stajali oko Vesne. Ona je već tada ležala na podu. Jedan gospodin, mislim gost, pridržavao je maramicu na njenim grudima da ne iskrvari.

- A onaj drugi iza pulta. Da li ste njega videli?
- Ne nisam znao ni da postoji. Saznao sam za njega tek kada je neko rekao onima iz hitne pomoći da pogledaju i iza pulta. Shvatio sam da je još neko stradao.

- Dobro gospodine Nikola, moraćete dati izjavu o tome u stanici. U njejoj tašni nismo našli ništa što bi upućivalo na neke članove rodbine. Znamo samo njeno ime i adresu. Na telefon koji je na njejoj vizit karti niko se na javlja.

- Vesna ima internet sajt. Tamo je i ime agencije koja je angažuje. Ona je foto-model. Možda bi oni nešto više znali.

- Gde ste do sada bili, gospodine Radanov? – zapitao je Nikolu islednik sumnjivo – Nisam vas video u restoranu kada smo stigli?

– Dolazim iz bolnice. Bio sam sa gospođicom Vesnom u ambulantnim kolima kada su je odnosili. Ona je na operacionom stolu i ne žele da mi daju nikakve informacije o njoj. Kažu da nisam rodbina. Mene najviše zanima šta će biti sa Vesnom... – rekao je Nikola.

- Ja imam nameru da je posetim. Ako se probudi ona bi mogla štošta da objasni.

- Idem i ja sa vama. Znao ovo je bio naš prvi sastanak...

- Dobro samo ako ne budete smetali.

U bolnici Nikola nije saznao ništa što bi ga umirilo. Operacija je završena. Vesna je u dosta kritičnom stanju. Metak je prošao kroz grudni koš i zaustavio se na leđnom delu desnog plućnog krila. Uz mnogo muke i velike umešnosti hirurga, uspeali su da odstrane metak. Tek za koji dan će biti u stanju da da bilo kakvu izjavu.

U međuvremenu kapetan Marković i njegovi islednici su pronašli njenog agenta. Od Srđana su saznali da je gospođica Vesna jedinica i neudata. Živela je sama u svom stanu. Od porodice jedino je bio živ još njen otac, gospodin Aleksandar Zorić, koji se nastanio sa novom ženom u Švedskoj. Vesnina majka je umrla pre nekoliko godina od teške bolesti. Aleksandra su službeno obavestili telefonom o nesreći. On je obećao da će doći da je poseti.

Sutradan je Nik ponovo pokušao da poseti Vesnu. Još uvek je bila u šok-sobi. Lekari su strogo zabranili da je iko uznemirava. Čak ni kapetan Marković nije mogao da je vidi. Policija je morala da pričeka na njenu izjavu. Tek posle trećeg dana dozvolili su Nikoli da poseti Vesnu.

Kada je ušao u njenu sobu tamo su bili Srđan, kojeg je poznao iz restorana, i još jedan gospodin vrlo ležerno odeven. Nikola je doneo veliki

buket crvenih ruža. Jedna od sestara je pronašla vazu i smestila cveće. Vesna je izgledala još vrlo slabašno. Imala je na sebi široku belu spavačicu sa malim zelenim cvetićima. Na više mesta bilo je utisnuto masnim slovima reč *Kliničko*. Bila je priključena na EKG aparat, a iz drena koji je još bio u njenim grudima cedila se crvenkasta tečnost u plastičnu kesu kraj kreveta.

- Ovo je – i pokazala u pravcu Srđana – gospodin Srđan moj producent. A pored njega je gospodin Aleksa, izuzetno nadareni fotograf. – rekla je umorno.

Nikola se rukovao sa dvojicom prisutnih. Nije trebalo da se predstavi jer su oni znali ko je on. Vesna im je verovatno ispričala ceo događaj koji se zbilo u restoranu.

Posle kraćeg vremena oni su otišli. Ostavili su Nikolu i Vesnu da slobodno razgovaraju.

- Ne govori ništa. – umirivao ju je Nik – Ima vremena da mi sve ispričaš. Skupljaj snagu. Pre ćeš se oporaviti.

Ona je samo potvrdno klimnula glavom i posmatrala ga umornim očima. Nikola ju je blago uhvatio za ruku i pomilovao. Ona je jedva mogla da pokaže kratak smešak. Videlo se na njoj da još ima bolove. Nije prošlo ni par minuta, već se ponovo pojavila sestra i zamolila ga da završi sa posetom. Vesna je trebala da se odmara.

Kada je Nikola izlazio hodnikom u čekaonici je sreo kapetana Markovića. Sedeo je na jednoj klupi i sređivao svoje beleške u malom notesu.

- Toliko je još slaba – obratio se Nikola direktno kapetanu – nije mogla ni da progovori.

Kapetan je podigao pogled sa beležnice i prepoznao Nika.

- Meni je rekla malopre kako se sve desilo. – rekao je – Bila je u pogrešno vreme na pogrešnom mestu. Ubica je neki bradati profesionalac u kožnoj jakni. Došao je sa namerom da likvidira tog gospodina Stojana – konobara, *shakera*. Kada je prislonio pištolj Stojanu na čelo i povukao ozor u tom momentu je naišla Vesna. Ubica je pomislio da je ona *pretnja* za njega pa je pucao u nju. Imala je mnogo sreće što je još uopšte živa. Ti profesionalci, izvršioци, likvidatori ili kako da ih nazovem retko promaše. Verovatno se Vesna naglo pomerila kada je videla uperen pištolj u nju.

- Razumem ali zašto baš nju...? – zapitao se Nik

- Rekao sam vam gospodine. Za sada mislimo – bez razloga. Pretpostavljamo da je videla ubicu. Mogla ga je prepoznati. Postala mogući svedok. Nalazila se na pogrešnom mestu u pogrešno vreme.

- A zašto je taj likvidator, kako ga vi zovete, došao uopšte u restoran. – počeo je Nik glasno da razmišlja. – Hteo je novac? Ili šta?

- Za sada to još ne znamo. – kapetan je spustio svoj pogled na beležnicu – To treba da utvrdi istraga. Inače koliko dugo Vi gospodine poznajete Vesnu?

- Pa znamo se iz srednje škole. – rekao je Nikola – Posle su nam se putevi razili. Tek pre oko mesec dana sreli smo se u kafiću. Ona mi je prva prišla. Dogovorili smo se da jednom prilikom zajedno izađemo na večeru. Pretpostavljao sam da će se sve lepo završiti, a eto...

- Vi ste rekli da niste videli pucnjavu. Gospođica Vesna je rekla da je muškarac srednjih godina prvo pucao u gospodina Stojana, a zatim, kada je primetio da ona dolazi, pucao je i na nju. Odmah posle toga je pobeo. Nije znala da opiše detaljnije napadača. To je veoma čudno jer je jedan od gostiju, koji je sedeo u separeu nasuprot bar-pultu ispričao sasvim drugu priču. – konstatovao je kapetan Marković.

- Kako to? Zar se nije tako dogodilo kako vam je gospođica Vesna rekla?

- To još ne znamo. Ali taj gost je rekao da je bradati gospodin srednjih godina u kožnoj jakni sedeo na barskoj stolici ispred bar-pulta i razgovarao sa tim konobarom odnosno žrtvom pijući piće. Nije primetio nikakvu napetost između njih. Kada je naišla gospođica Vesna prvo je pucao u nju, a tek zatim pucao je u konobara i posle nestao...

- Pa to mi je neverovatno. Možda taj gost nije dobro video ceo događaj. Zašto bi neko želeo da ubije Vesnu. Pa mi smo se dobro osećali u tom restoranu pre večere. Bila je raspoložena kada je krenula da naruči jelo i ode u toalet... Meni se više čini da je bio neki nesporazum između konobara i gosta – ubice.

- Moramo sve, svaku izjavu da uzmemo u obzir. O samoj istrazi ne smete nikome ništa govoriti. To bi umanjilo šansu da pronađemo počinio- ca. – rekao je kapetan i krenuo ka izlazu iz bolnice.

Dok je izlazio iz klinike, Nikoli se kapetanova priča učinila potpuno neverovatnom. Zašto bi neko tako zgodnu, mladu, popularnu i traženu manekenku želeo da ubije. Dok je o tome razmišljao zazvonio mu je mobilni telefon. Kada ga je uključio začuo je Vesnin slabašan glas.

- Mikloš, Nikola... Dragi... Molim te... Vрати se... Treba mi usluga... Nemoj da to neko primeti...

Kada je Nikola hteo odgovoriti prekinula se veza. Nije mu preostalo ništa drugo nego da se vrati i poseti Vesnu ponovo. Stigavši na odeljenje izbegavao je lekare i medicinske sestre da ga ne bi zaustavili. Znao je da je

Vesna u teškom stanju i da bi mu sigurno zabranili da je ponovo poseti. Kada je ušao u bolesničku sobu ona je bila budna i nasmešila se. Mahnula je rukom da joj priđe. Uхватила ga je za glavu i privukla sebi. Kada su im se lica približila ona je slabaškim glasom rekla:

- Moja koleginica Tijana... Slobodno joj reci ko si. Javila sam joj telefonom da dolaziš po ključ. Ona stanuje u stanu broj pet a ja u stanu broj šest na istoj adresi. Ona ima ključ od mog stan... Treba da uzmeš moj *laptop*. Tamo su moja privatna pisma. Kritike na račun nekih poslova... Finansi je... Porezi... Molim te uzmi i zadrži ga kod sebe dok se ja ne oporavim... Nemoj reći to nikome... Ne bih želela da to vidi policija ili neko drugi... Zapamti, u tebe imam poverenja... Uzmi *laptop* a ne računar...U spavaćoj sobi je... U fioci... I nabavi mi mobilni... Ovaj sam pozajmila od sestre... Jako sam se umorila... Prsten...Skinuli su mi ga za vreme operacije... Tu je na noćnom ormanu... Pripazi na njega. Ne bih želela da nestane... Idi sad, molim te. Sutra se vidimo.

- Dobro, Vesna. Učiniću kako si rekla... – odgovorio je Nikola i stavio prsten u džep.

Tek što je Nikola završio rečanicu utrčala je jedna od medicinskih sestara i izgrdila Nikolu.

- Šta vi tu tražite. Pa zar nisam rekla da je jedna poseta dnevno i te kako dovoljna. Odmah da ste napustili sobu. – zatim se obratila Vesni – Jel Vam treba još moj mobilni?

Vesna više nije obraćala pažnju na Nikolu, samo je umorno odmahivala glavom sestri. Ona je uzela mobilni i izgurala Nika ispred sebe iz bolesničke sobe.

Na prljavom uskom krevetu za transport bolesnika Maja je ležala na leđima. Bila je obučena u svetložutu tanku spavaćicu sa zelenim cvetovima. Uča je vukao taj krevet i grohotim se smejaao. Bio je toliko blizu njenog lica da je osetila sitne kapi pljuvačke koje su letele iz njegovih širom otvorenih usta. Taj grohot se pretvorio u zujanje. Na Učinim golim grudima visila je crvena kravata uvezana u klasičan čvor. Sa šireg kraja kravate lagano je kapala krv i vlažila njegov stomak. Smejući se podigao je ruku prema njoj da joj zgrabi kosu. U drugoj ruci držao je električni aparat za šišanje. Zujanje je dolazilo od uključenog aparata. Htela se pomeriti, otrgnuti, ali nije mogla. Ruke su joj bile vezane ispod stola. Da bi izbegla Učin grabež naglo je okrenula glavu na drugu stranu. Brujanje je prestalo. Prostor oko nje se promenio. Bila je u nekoj šupi u spremištu za slamu. Mesto zida oko nje, ređale su se pravougao-no presovane bale slame. Kada je ponovo vratila pogled na onu stranu gde se nalazio malopre Uča, ni njega više nije bilo. Nestali su i zidovi od slame. Sada se nalazila na nekoj livadi. Od njenog kreveta na kojem je sedela, pružao se vijugavi prašnjavi letnji put u nedogled. Pokušala je malo da se izdigne da bi pogledala gde se završava taj put. Na svoje iznenađenje mogla je to da učini. Prvo je sela a zatim stala na krevet da bi joj se produžio vidik. Na ivici horizonta nalazila se neka šuma. Okrenula se da vidi šta se nalazi iza njenih leđa. Na toj strani sasvim blizu nje stvorila se šuma visokih stabala. Uplašila se jer su stabla menjala boju. Prvo su bila tamnosiva, zatim zelena i na kraju plava. Kao da je iz njih sijala neka svetlost koja je davala boju kori. Skočila je sa prljavog kreveta da bi pobegla. U tom momentu krevet je nestao, a ona se našla okružena svetlucavim stablima sa svih strana. Široki prašnjavi put pretvorio se u uzanu stazicu koja je nestajala u šumi.

Krenula je tom stazom da bi pronašla izlaz. Posle desetak metara staza se račvala u dva pravca. Stajala je neodlučno na toj raskrsnici. Setila se kako to rade speleolozi. Kada se nađu u pećini sa više tunela oni obeležavaju svoj

put konopcem ili nekim predmetima da bi se, ukoliko zalutaju, mogli ponovo vratiti na početno mesto. Ta ideja joj se učinila prihvatljivom. Ali ona nije imala ništa osim tanke spavačice sa zelenim cvetovima. Počela je da cepa donji kraj u krug. Od tih uzanih traka mogla je da napravi resice koje bi okačila na koru stabla na svakih desetak koraka i tako obeležavala put.

Odlučila je da krene stazom sa desne strane. Nije se kretala dugo kada se i ta staza račvala. Ovog puta u tri pravca. Krenula je srednjim puteljkom. Neumorno je cepala spavačicu i obeležavala stazu. Kada joj je haljetak jedva pokrivaio bedra odlučila se da pocepa rukave i gornji deo. Za divno čudo u šumi koja je i dalje svetlela u raznim bojama, nije bilo hladno. Svetleća stabla kao da su pored raznih boja isijavala i toplotu. Čak se počela i znojiti. Ne samo zbog toplote nego i zbog nervoze. Nije bila sigurna da li se odlučila za pravi put ili za onaj koji je vodio u ćorsokak.

U jednom trenutku neko je strgao ostali deo spavačice. Pogledala je u tom pravcu. Pojavilo se ogromno Ivanovo lice sa foto-aparatom. Bio je ozbiljan. Podigao je foto-aparat ispred lica. Dok je škljocao sa njim, foto-aparat se povećavao tako da je na kraju pokrio ceo pejzaž iza Ivanovog lica.

Bila je bez odeće. Pokušala je u strahu i stidu da rukama sakrije intimne delove tela. Pojavio se odnekud ponovo Uča. Zgrabio je za ruke i naglo trgnuo. Pala je na vlažnu mekanu travu. Uča je dalje držao za ruku i vukao za sobom. Ivan je samo škljocao. Maja se otimala. Na kraju je uspela da oslobodi ruku iz Učinog zagrljalja. Potrčala je da beži sakrivajući se između svetlećih stabala. Uča i Ivan su nestali. Pošla je da ponovo potraži stazu. Naišla je na tronožni metalni plamenik u obliku većeg rupičastog lonca. Kada je stigla do njega, razbuktna se vatra. Pogledala je šta to tako usijano gori. Bile su to njene fotografije. Većinom aktovi koje je onomad Ivan fotografisao. Plamen ih je lizao i uvijao u crni kovrdžavi pepeo koje je lagani povetarac raznosio. Plamen se toliko razbuktno da joj je pekao lice. Okrenula se i pošla prema nekoj zgradi iz koje je dopiralo zvonjenje i brujanje.

Maja se naglo probudila. Zvonio je mobilni telefon. Celo telo joj se kupalo u znoju. Podigla je tanki pokrivač da bi proverila da li je spavačica na njoj. Bila je. To ju je umirilo. Posle desetak signala telefon je zanemio. Maja se potpuno razbudila. Shvatila je, najzad, da su te grozote koje su se dešavale bio samo san. Prvi put se dogodilo da se sećala sna posle buđenja. To je pripisala nedavnom razgovoru o snovima sa Boškom. Pogledala je na sat.

On je pokazivao 9,10 i ponedeljak. Bilo je još rano da ustane. Okrenula se i pokušala ponovo da zaspi. Međutim, telefon je ponovo zazvonio. Bio je to Boško.

- Zdravo draga. Javljam ti se po dogovoru. Meni odgovara danas popodne. Sutra odlazim na jedan razgovor. Našao sam ponovo privremeno zaposlenje. Kako stoji stvari kod tebe. Možeš li doći? Spremio sam ti pregršt materijala. – izgovorio je Boško u jednom dahu.

- Čekaj Boško, probudio si me. – odgovorila je Maja – Čekaj... o čemu je reč...

- O renesansi... odnosno o ženama iz doba renesanse. – ovoga puta malo je usporio Boško – Obećao sam ti materijale za seminarski.

- A... Da, da... Izvini... Nisam odmah shvatila, jako sam loše spavala.

- Da li da se nađemo kod poslastičarnice ili ti dolaziš kod mene. Mislim, pretpostavljam da si zapamtila gde stanujem. Najbolje je da jednostavno kažeš taksisti adresu. – predlagao je Boško

- Meni bi bila najjednostavnija varijanta da se vidimo u poslastičarnici...

- A meni bi to bila najlošija varijanta. Voleo bih da dođeš. Ne samo zbog one nezaboravne večeri nego i iz praktičnih razloga – pokušao je Boško da ubedi Maju – Kad vidiš materijale još uvek mogu da ti poronađem nešto što misliš da nedostaje. A želeo bih da te iznenadim i večerom.

- To znači Boško da ti znaš i da kuvaš! – našalila se Maja.

- Da. I nećeš morati da se prekrstiš pre jela jer ja dobro kuvam.

- Šta to znači, pa ja nisam religiozna? – upita Maja.

- To je samo vic...

- Dobro. Još samo jedno pitanje! Šta će biti sa pričom koja nije dovršena?

- Koja priča? – sada se iznenadio Boško.

- Priča sa Islanda. Tamo gde su oko vatre sedeli Vikinzi i njihove žene. Seo si među njih da poslušаш priču koju je jedna mlada devojka sa plavom kosom i dugim kikama pričala...

- A... to... pa priču ti mogu nastaviti posle večere...

- Ubedio si me. U koje vreme da dođem? Da li ti odgovara uveče u sedam. – zapitala je Maja.

- Savršeno. Očekujem te u sedam.

Oboje su spustili slušalicu.

Maju je loš san i telefon probudio ranije od uobičajenog vremena. Njena mama verovatno još nije spremila kafu jer je to obično radila kasnije. Da bi dala do znanja majci da je budna samo je provirila kroz vrata i povikala:

- Mama...! Budna sam. Ako ti nije teško danas spremi malo ranije kafu...

- Čula sam da razgovaraš telefonom. Znam da si budna. Uskoro stiže i kafa...

Do kafe Maja je imala vremena da proanalizira događaje od prošle večeri. Morala je da bude sigurna u sebe, naročito u tome da može do kraja da izvede prevaru i da se odluči kako dalje. Zbog toga trebala je da razmotri dve stvari.

Prvo, da li je moralno, ili, da li je uopšte moguće, da u isto vreme bude zaljubljena u dva muškarca.

Drugo, pitanje je bilo, da li treba da postupi pravedno i da se odluči za jednog između njih dvojice. Jer, ako bolje razmisli, stekla je u klasičnom smislu ljubavnika. A u odnosu prema Dragana to je prevara.

Prvi put se našla pred moralnom dilemom. Odmah se setila Ivana. Prvo zbog toga što on nije učinio ništa da reše njihovu zajedničku muku koja je proizišla iz ljubavi. Zatim, bez njenog odobrenja postavio je fotografiju na izložbi. Hteo je da je uništi otkrivanjem njenog nagog tela. On je u njenim očima postao nemoralan.

Kada je malo bolje razmislila, mogla se zapitati da li je možda i ona takva. Da li je ipak malo blaža u oceni morala kada je reč o sopstvenim postupcima. Posle kraćeg razmišljanja odlučila je da popriča o toj temi sa Lelom. Sa Julijom nije mogla da se raspravlja. Ona je bila konzervativna i u njeno vreme nije se moglo zamisliti da neko ima ljubavnika. Kada se udavala za njenog oca, za Jovana, ona je bila nevina. To je i sama priznala kasnije Maji. Sada su druga vremena. Davno je prohujao talas seksualne revolucije. Maja je bila jedna od aktera tog vremena. Juliju ne mora ni da pita. Unapred zna njen roditeljski odgovor.

Nazvala je Lelu telefonom.

- Jesi li već popila kafu? – upita Maja Lelu kada je dobila vezu.
- Baš nameravam. – bio je kratak odgovor.
- Nemoj. Dođi kod mene. Mama će skuvati. Nisam ni ja popila... Imam nešto interesantno da ti ispričam...

Lela nije ni dočekala da Maja završi temu odmah je odgovorila:

- Dolazim! – rekla je i spustila slušalicu.

Maja je odškrinula vrata svoje sobe i obratila se majci:

- Mama dolazi mi Lela na kafu. Računaj i na nju.

Nije prošlo više od desetak minuta kada se Lela pojavila u njenoj sobi.

- Da čujem... O kome... O čemu je reč?

- Prvo o čemu, a zatim ćemo o kome. Važi tako?

- Kako ti kažeš. – pomirljivo reče Lela.

Ipak, da bi ceo razgovor o moralu imao nekog smisla, Maja je ukratko ispričala svoju avanturu sa Boškom. Ispričala je i to kako je prošla sa Dragonom na autobuskoj stanici. U kratkim crtama opisala je i dileme pred

kojima se našla i zapitala je, kao svoju vršnjakinju i najbolju drugaricu, šta bi ona uradila u datoj situaciji.

- Ne mogu odmah da ti odgovorim. – rekla je Lela kada je Maja završila izlaganje – Da mi neko drugi kaže da se može voleti u isto vreme i sa istim intenzitetom dva muškarca, ne bih mu verovala.

- Na žalost, može. Veruj mi. Razgovaram sa tobom zato što je to za mene breme. Ubeđena sam da je meni teže nego njima. Od dana kada sam upoznala Boška stalno imam grižu savesti. Tako udvojeno osećanje stvara kod mene osećaj krivice koja me muči i mrcvari. Posle Ivana teško sam se mogla zaljubiti u nekog, a sada, odjednom, u isto vreme zaljubljena sam u dvojicu. Stalno se pitam zašto sam prevarila Dragana sa Boškom, ali nemam odgovor na to.

- Ja mislim da bi prvo trebalo da rasčistiš sama sa sobom. – započe Lela – Prvo i prvo ti nisi u braku ni sa Draganom ni sa Boškom. Ti si mlada i zabavljáš se. Prihvataš onog ko ti se udvara i procenjuješ da li se i on tebi sviđa. Između tebe i njih stvara se emotivna i fizička veza. Ne obećavate jedno drugom brak ili stalnu čvrstu vezu. Ti voliš zabavu. Oni treba da razmisle da li te prihvataju takvu ili ne. Ako nisu u stanju neka krenu korak dalje. Ti ćeš ih preboleti kao što si prebolela Ivana.

- Ali ja ne bih želela da izgubim Dragana. Sa njim sam već duže vreme i dobro se osećam u njegovom društvu. Boško je taj koji me je osvojio ovih dana. Zaljubila sam se i u njega. Ne bih htela niti mogla, da ga ostavim... – rekla je Maja.

- Drugo je pitanje kakve su tvoje moralne obaveze prema samoj sebi. U ovoj situaciji za tebe Boško je ljubavnik. Imati ljubavnika je prevara, a prevara je kao laž. Prećutkivanje i skrivanje iziskuje dvoličnu komunikaciju sa partnerima, a to je nemoralno. No, međutim, sigurno i ti znaš, a imala si prilike da čuješ, da neki to mogu da urade bez ikakve griže savesti. Danas veliki broj žena, posle seksualne revolucije, ima ljubavnika. Možda se čak i ne razlikuju od muškaraca po broju prevara, samo što se upuštaju u takve veze iz emotivnih razloga dok muškarci to rade zbog seksa.

- Shvatam. Ključ odluke je u mojim rukama. Dobila sam sve ono što mi treba. Nesvesno, postigla sam da su oba muškarca zaljubljena u mene. Ono što nisam imala sa Draganom imam sa Boškom i suprotno. – konstatovala je na kraju Maja.

- Biti veran nije samo osećanje, nego i stvar odluke. Ako se odlučiš da ti i dalje Boško bude ljubavnik, kako ćeš rešiti situaciju koja je nastala na autobuskoj stanici? – upita Lela posle zadnjeg gutljaja kafe.

- Kod Dragana je stvar dosta jednostavna. Znam šta treba da mu uradim. Moram mu pružiti najveći užitak. Posle toga postaje *med i mleko*. A, ako Boško bude nešto zapitkivao, pronaći ću i njemu *slabu tačku*.

U isto vreme, dok se ovaj razgovor odvijao kod Maje, Uča je nazvao svog poznanika u policiji.

- Zdravo *šefe* – reče Uča – Imam jednu molbu...

- Pretpostavljam Učo – odgovori pozornik Milutin – ti me zoveš *šefe* samo kada ti nešto treba.

- Nemoj tako Milutine... U stvari, moram priznati da si u pravu. Ali znaš, poslovi, obaveze...

- Znam. Kaži šta ti treba? Sigurno si opet parkirao na nedozvoljenom mestu...

- Ne... Što se toga tiče, sve je u redu, nego želeo bih da znam čiji je opel sa registracijom broj AE 358 SE.

- To nije tako jednostavno. Ne bih smeo. Za šta ti treba...

- Neki tip iz tih kola pokupio je Maju... Znaš onu koja je ostavila Ivana. Čekala je autobus kada sam i ja stigao na stanicu. Posvađali smo se. Pojavio se neki tip u tom opelu i zajedno su otišli.

- Oteta je? – upita uzbuđeno Milutin.

- Ne. Svojevoljno je ušla u kola. Čak mi se čini da se veoooma dobro poznaju.

- Čekaj da proverim na računaru. Šta si rekao? Koji broj je u pitanju?

- Opel korsa AE 358 SE. – odgovori Uča.

Posle kraće pauze Milan se ponovo javi.

- To je neki Boško. Boško Ignjatović. Tu piše da je student...

- Piše li mu i adresa...?

- Da. Sremski Karlovci, Alekse Šantića 38/a

- Šta mu dođe ono kroz „a“? – upita Uča.

- Nemam pojma. Treba videti. Ne gnjavi, i tako sam ti dosta pomogao.

- Hvala ti Milutine... odužicu ti se...

- Ako bi ovu tvoju izjavu ozbiljno shvatio, trebalo bi da mi se odužuješ barem deset puta. Hajde zdravo sada. – rekavši to, Milutin spusti slušalicu.

Uča je sebi zacrtao još jednu obavezu. Za to mu je bilo potrebno da navrati kod Ivana. Njega je pronašao kod kuće pored računara. Većinu vremena provodio je u digitalizaciji i retuširanju starih fotografija. Toliko se izvežbao u tome da je primao i narudžbe od klijenata koji su želeli restaurirati stare porodične fotografije. Relativno dobro je zarađivao na tome.

- Zdravo Ivane – prekinuo ga je Uča u radu.

- Hej... otkud ti...?
- Sreo sam sinoć Maju na autobuskoj stanici...
- Jel bila sama...?
- Ne Ivane, nije bila sama. Bila je sa onim njenim... sada mu znam i ime, Draganom.

- Jesi li razgovarao sa njom? – zapitao je Ivan ozarenog lica.
- Sa njom nisam... Samo nekoliko reči u svađi, ali sa Draganom jesam.
- Ko je on?... Jeli ona zaljubljena u njega?... Šta si saznao – zapitkivao je Ivan nestrpljivo.

- Dragan nije znao za tebe. Nije mu rekla ništa ni o tome da ste bili zajedno, da si je fotografisao ni da je napravila scenu na izložbi. Kada sam mu to uz pivo ispričao nije poverovao. Možda zato što sam bio pijan i ljut. Trebaju mi njene fotografije... Zbog toga sam došao...

- Šta nameravaš da uradiš?
- Ništa specijalno. Samo ih želim pokazati Draganu... Da sazna da si i ti postojao... Učinio bih sve što je u mojoj moći da ti se ona vrati...

- Voleo bih to. Želeo bih da se sve to, što se dogodilo na kraju, nije dogodilo. Od dana kada je bila izložba nisam pogledao njene fotografije. Još uvek su tamo u kartoteci u fioci pod njenim imenom... Ne želim da se podsećam... Uzmi samo one od kojih postoji više primeraka. Ne diraj aktove...

- U redu je. Ne brini... Vратиće ti se ona na kolenima...
- Učo... Nemoj da je povrediš! Ne čini gluposti. Ja i dalje mislim na nju. Bez obzira što me je ostavila.

Uča je prišao kartoteci i pronašao Majine fotografije. Uzeo je sve snimke što mu je palo pod ruku.

Maja je popodne puno vremena provela u razmišljanju o Bošku. Setila se kako je lepo izgledao te večeri u restoranu Botičeli. Bio je u svetlosivom letnjem odelu sa crnom kravatom. Uvek joj se sviđao muškarac obučen u takvo odelo. To ga čini još više seksi i veoma atraktivno. Posle toliko časa provedenih misleći na Boška, neki se detalji izbrišu ili zaborave. Nije se sećala da li su njegove oči imale prelepu maslinastozelenu boju ili su bile svetlobraon.

Posle razgovora sa Lelom rešila je da ga nikako ne izgubi. Tu sigurnost davao joj je način na koji ga je upoznala: slučajnost. Znala je da su je samo odraz njenih misli, a tako se i osećala, srećno...

U sanjarenju prekide je zvonjava mobilnog telefona. Kada ga je uključila, na malom displeju pojavio se nepoznat broj.

- Halo... Halo... – rekla je nekoliko puta.

Nije dobila nikakav odgovor. U slušalici se čulo samo teško disanje, bolje reći uzdisanje. Maja je pokušala ponovo da se obrati nepoznatom pozivaocu.

- Halo... Halo... Ko ste vi?... Javite se...

Čula je samo jedan *klik* i signal da se prekinula veza. Maja nije mogla da zamisli ko je bio u pitanju. Da je Dragan, Boško ili neko od poznatih, njegovo ime bi se pojavilo na mobilnom telefonu. „Sigurno je bila pogrešna veza“ – pomislila je i već zaboravila događaj. Započela je da razmišlja o tome šta da obuča za susret sa Boškom. Ali pre toga trebalo je da obavi jedan ozbiljan razgovor sa svojom mamom. Želela je da dobije dozvolu od nje da ostane duže van kuće. Julija je znala da se ona zabavlja sa Draganom. To da li je već spavala sa njim samo je pretpostavljala. Nije bila sigurna koliko je ozbiljna bila ta veza. Maja nije želela o tome da razgovara. Kako bi dobila dozvolu za duži izlazak rekla je da ide na žurku sa Lelom i Evom kod Dragana. Usput je napomenula da će duže ostati na zabavi. Nije htela da se upušta u detalje jer bi morala da govori neistine i upetljala bi se u sopstvenu laž. Kada je dobila dozvolu počela je da razmišlja šta da obuča za susret sa Boškom.

Istovremeno je uživala u izboru odgovarajuće haljine, ali se i mučila u odluci. Širom je otvorila plakar, pred njom su se redale haljine, bluze, suknje, pantalone i ostali sitni odevni predmeti. Postavila je sebi cilj, prvi put kada je izašla sa Boškom on je nju zaveo, sada je bio red da ona zavede njega. Tom odlukom bila je korak bliže izboru. Nije imala potrebu dugo da prebira po haljinama. Znala ih je sve napamet. Pa pre neki dan je bila u istoj situaciji. Malo se odmakla unazad da razmisli. Setila se da ima jednu svetlonarandžastu jednodelnu veoma kratku haljinu. Sa prednje strane haljine bila je uvučena tanka pantljika od vratnog izreza pa do donje ivice. Zato je duž te korde materijal bio naboran. Bio je to jednostavan kroj ali vrlo izražajan. Odlučila se za nju. Podigla je kosu. Našminkala se i pozvala taksi.

Usput se zaustavila pred specijalizovanom prodavnicom žestokog pića. Na polici su bile složene marke najpoznatijih viskija. blind, singl barel, burbon, tenesi viski, rej, airiš, kanadien. (*Blended, Single barrel, Bourbon, Tennessee Whiskey, Rye, Irish, Canadian*). Maja je čula da je najpoznatija vrsta američkog viskija burbon. Posavetovala se sa prodavcem. On je rekao da je najbolji sa optimalnim periodom starenja od četiri do pet godina. Skinula je sa police jednu takvu flašu, platila, i nastavila vožnju.

Nekoliko minuta posle sedam stigla je pred zgradu u kojoj je stanovao Boško. Zazvonila je. Boško se pojavio na ulaznim vratima sav vedar i ozaren. Maja je osetila toplinu i smirenost na njegovom licu. Bio je obučen

veoma lepo ali skromno, domaćinski. Imao je na sebi čistu, belu, lanenu košulju sa dugačkim rukavima i puno različito dizajniranih džepova. Tamnobraon uzane pantalone sa uredno i oštro ispeganim nogavicama delovale su vrlo seksi. U desnoj ruci držao je belu smotanu kecelju koju je verovatno skinuo u poslednjem trenutku.

- Zdravo Boško... – pozdravila ga je i pre nego što je on mogao odgovoriti poljubila ga. Posle dugog poljupca predala je lepo upakovani burbon.

- Boško je prihvatio poklon i samo iz učtivosti rekao:

- Pa nisi morala...

- Smem li da uđem? – upita ona na ulaznim vratima.

- O... Izvini. Toliko si me očarala izgledom... haljinom, frizurom i na kraju poljupcem, da sam zaboravio da te pozovem unutra.

Boško se odmah sklonio u stranu da propusti Maju. Dnevna soba sa dva nivoa ovoga puta izgledala je mnogo svečanije nego kada je bila tu prošli put. U nekoliko uglova smešteno je cveće. Svetlo je bilo prigušeno. Iz zadnjeg dela sobe čula se tiha, klasična muzika. Mesto niskog stola, koji je bio u sredini sobe, sada se nalazio sto za ručavanje sa dve stolice. Osim pribora za jelo bili su tu postavljeni i svećnjaci.

- Pa, čekaj, Boško... Zar ovo nije trebalo da bude *radni* sastanak.

- Pa, jeste draga, ali čini mi se da si i ti previdela suštinu. – odgovorio je Boško u šali. – Nego da popijemo nešto pre večere pa tek posle da razmišljamo o obavezama.

Dok je izgovarao ove reči otvorio je Majin poklon i pogledao je šta mu je ona donela.

- Bourbon, američki viski... Zaista si znalački izabrala piće. Znaš li nešto o nastanku tog pića?

- Ne... Samo znam da je najbolji kada je star četiri do pet godina.

- U pravu si. Bourbon je najpoznatija vrsta američkog viskija. Mora biti proizveden od fermentisane kaše, koja sadrži ne manje od 51% kukuruza. Treba da odleži najmanje dve godine u novim hrastovim bačvama, nago-relim sa unutrašnje strane. Tečnosti se prilikom flaširanja ne sme dodati ništa u cilju inteziviranja mirisa, ukusa, ili boje. Veoma si dobro procenila, najbolji je kada odstoji četiri do pet pa čak i dvanaest godina.

Boško je tih nekoliko rečenica izgovorio znalački ali ne nametljivo. Jedino je želeo da doprinese svečanoj atmosferi pri konzumiranju tog odličnog pića. Otvorio je flašu i ulio piće u dve kristalne čaše za viski u kojima su bile pripremljene kocke leda. Maja ga je sa zadovoljstvom posmatrala i uživala u onome što je govorio i radio. Svojim pogledom nije tajila da je zaljubljena u njega.

- Ali, hajde da nazdravimo nama i našem slučajnom susretu – rekao je na kraju Boško. Zatim su podigli svoje čaše pogledali se u oči i kucnuli se.

- Za istinsku ljubav – rekao je Boško.

- Za istinsku ljubav – odgovorila je Maja.

Kada su otpili gutljaj Boško zapita:

- Jesi li gladna?... Da sednemo za sto ili još ima vremena...

- Nisam još gladna. Hajde da se malo opustimo. Zaista mi prija ovo piće. Kasnije možemo da završimo *službeni deo* ovog sastanka – predložila je ona.

Popili su još po jednu čašu viskija. Maja se sasvim opustila. Cela atmosfera: prigušeno svetlo, sveće, popularna tiha ozbiljna muzika bila je značaki izabrana. Sve je ukazivalo na to da Boško želi da joj ugađa. Želi da se ona oseća prijatno i da ona vidi da on mari za nju. Posle izvesnog vremena Maja je ipak predložila da obave razgovor o materijalu za seminar, pa tek posle da večeraju. Znala je da posle prijatnog i ukusnog jela dolazi do još većeg opuštanja. Tada nikako neće imati snage za ozbiljne teme o renesansi.

- Jesi li spremio materijale? – upita ona.

- Svakako. Bez obzira što je to bio sporedni deo moje molbe da dođeš uradio sam to maksimalno dobro – rekavši to Boško je doneo pet-šest knjiga iz kojih su virile ceduljice. Bile su to obeležene stranice u kojima su se nalazili tekstovi o ženama renesanse.

- U svakoj od ovih knjiga – nastavio je – ima nešto o ženama. Mislim da se desetak stranica teksta može napisati od tog materijala. U svakom slučaju, videćeš. To doba je možda najcrnji period za žene, bez obzira na to što su bile nadahnuće pesnicima i slikarima. Nisu bile ravnopravne sa muškarcima. Nisu bile cenjene. Ponekad su ih spaljivali na lomači. Bile su *mašine za rađanje* naslednika. Morale su da trpe muževljeve ljubavnice. Pronašao sam i jedan tekst *Frančeska Petrarke* (Francesca Petrarce) o ženama. Nije se baš pohvalno izrazio o njima. Ove knjige možeš da zadržiš sve dok ne završiš seminarski rad – rekao je na kraju Boško.

Još kratko su razgovarali o toj temi i posle treće ili četvrte čaše burbona seli su za sto. Boško je odmah zapalio sveće koje su bile u svećnjaku na sredini stola. Maja je primetila da sto ukusno izgleda. Tanjiri su bili četvorougaoznog oblika moderne izvedbe. Pribor za jelo bio je oivičen tankom niti pozlate. Sve u svemu delovalo je bogato i značaki.

- Jesi li ti to sve sam postavio. Izgleda tako elegantno – primetila je Maja.

- Moram ti priznati da su mi neki ženski časopisi i internet bili od velike pomoći. Iz tih žurnala sam *pokrao* nekoliko ideja za serviranje i spremanje hrane. – rekao je i za momenat nestao u kuhinji.

Vratio se sa kolicima za poslugu. Kolica u dva nivoa bila su prepuna raznih narezaka: dimljenih proizvoda, sireva, pohovane pilettine, pomfrita i raznih salata. Sva ta jela bila su u lepo dizajniranim keramičkim posudama. Jelo je ulepšano peršunovim listom. Hleb je bio postavljen u malu koricu prekrivenu salvetom. Na donjem nivou kolica bila je boca šampanjca u posudi sa ledom. Ne samo da je sve bilo ukusno servirano nego je i miris hrane bio izuzetno primamljiv.

- Nadam se da će jelo biti ukusno. Poštovao sam sugestije iz časopisa da se prilikom jela hrana ne zaglavljuje u zube, da se ne maste prsti. – objašnjavao je Boško.

Dok su večerali Boško je usput zapitao Maju šta su se dogovorili oko proslave godišnjice mature. Maja je spustila pogled na pilettinu i uporno se kila belo meso, a zatim mirno rekla da je u pitanju nekoliko datuma. Odлучili su se za jesen. Telefonom će se ponovo raspitati ona i Dragan oko toga koji će datum najviše odgovarati svima. Sa njenim odgovorom ta tema je bila završena. Boško nije insistirao o detaljima.

- Zaista si pažljiv, Boško. Hvala ti za ovu izuzetno lepu i romantičnu večeru – rekla je Maja uz čašu šampanjca. – Naš susret je za mene bio zaista ljubav na prvi pogled. Ja nisam od onih žena koje će da legnu sa nekim a da nije zaljubljena. Ne očekujem nikakva velika obećanja samo korektnost. To sam i dobila prvom prilikom, a i danas. Za tvoj veliki trud oko mog seminara o renesansi, i ove večere, mogu da te obradujem iskrenom željom da ostanem celu noć, naravno, ako ti nemaš neke druge planove.

Na ove Majine reči Boško je ustao i strasno je poljubio. Dok su se ljubili Boško je zadigao Majinu haljinu i svukao ju je preko glave. Maja je ostala naga. Tek je tada shvatio da se ona zaista pripremala za ovaj susret, jer ispod haljine nije imala ništa. To ga je još više uzбудilo.

U postelji, posle dugog seksa, dok joj se lice odmaralo na Boškovim ramenima, Maja je tiho rekla.

- Bila sam i sa drugim muškarcima. Teško je odabrati najbolji trenutak, ali, za razliku od većine, ja sam sada doživela takvo zadovoljstvo kakvo druge žene mogu samo da sanjaju... Možda je tome doprinela i romantična atmosfera u dnevnoj sobi. Pa duga predigra i lagani uvod u seksualno uživanje. Na kraju grickao si mi uho, kao zahvalnost za prekrasne trenutke. Ti si osoba koja me potpuno ispunjava. Skoro sam se rasplakala od uživanja.

Tako opuštteni, zagrljeni, ležali su neko vreme. Boško je milovao Majinu kosu i zapitao:

- Znajući da živiš sa roditeljima kako si izvela da ipak ostaneš celu noć...

- Rekla sam im da idem sa kolegicom na žurku, na rođendan jednog prijatelja.

Na ovo objašnjenje Boško je malo zadrhtao. Maja se ugrizla za usne. Shvatala je da je ovim objašnjenjem priznala da je sposobna i da laže... Zbog toga je odmah započela novu temu.

- Nego, nedavno si sanjao da si se nalazio na Islandu. Šta je sa kolibom i vikinškim ženama. Rekao si, da si sedeo među njima kako bi saslušao priču mlade plavokose devojke sa dugim kikama... Nastavi sa pričom.

- A... da. Žena se zvala *Freja* (Freya). Ona je bila nordijska boginja ljubavi. Nešto slično kao *Venara* ili *Afrodita*. Pričala je legendu o zemlji *Asgarda*. Rekla je da onaj koji želi stići do te zemlje, mora preći most *Bifrost* (Bifrost znači dugu). Nego, draga, da li te zaista zanimaju snovi? Jer reč je o Vikinzima, nordijskim bogovima, zemlji divova i patuljaka? – upitao je Boško posle tih uvodnih rečanica.

- Da, jer sam i ja sanjala juče. Prvi put se desilo da nisam zaboravila san do jutra. San je bio grozan. Lakše bi mi bilo da sam ga zaboravila.

- O čemu si sanjala?

- O prljavom uskom krevetu za transport bolesnika. Neki nepoznati tip se grohotom smejao. Hteo je da me ošiša. Zatim sam se našla u nekoj šupi. Krenula sam nekom stazom kroz šumu. Naišla sam na tronožni metalni plamenik. Razbuktala se vatra. Gorele su neke fotografije. Kada sam pogledala kakve su to slike, neko mi je strgnuo spavaćicu. Probudila me je zvonjava telefona. To si ti zvao. Uh... bio je grozan san. Ali da ne kvarimo ovo prijatno veče sa neprijatnostima. Šta je bilo dalje sa vikinškom pričom.

- Slažem se da ne kvarimo dalje ovo prijatno veče. Ni moj san – legenda koju je ispričala Freja nije ništa bolja. Bilo bi pametnije da donesem još malo šampanjca. Možemo da pijemo i u krevetu.

Boško nije ni sačekao da Maja potvrdi taj predlog, nego je ustao, obmotao pokrivač oko struka i krenuo prema dnevnoj sobi. Kako je odlazio tako je i pokrivač skliznuo sa Majinog tela. Ostala je ležeći gola bez pokrivača. Bez obzira što su pre nekog vremena vodili ljubav, ipak se osećala malo neugodno. Da bi se malo pokrila skupila je noge u kolenima i stavila bradu na njih. Te poznate poze setila se iz vremena kada ju je Ivan fotografisao. Na taj način pokrila je od Boškovo pogleda intimne delove svog tela.

Posle kratkog vremena Boško se vratio držeći u rukama dve čaše šampanjca. I on je bio gol. Nije mogao da drži obe čaše i prekrivač. Za to bi mu bilo potrebno više ruku.

Izavši iz Kliničkog centra Nikola je seo na klupu u obližnjem parku kako bi razmislio. Izvadio je prsten sa brilijantima i dobro ga osmotrio. Bio je zaista divan. Verovatno je bio i veoma dragocen. Primetio je da je sa unutrašnje strane nešto ugravirano. Kada ga je približio očima mogao je pročitati „K-2312954901“. Bio je ubeđen da se radi o nekom identifikacionom broju za slučaj da ga ukradu. Obazrivo ga je umotao u maramicu, a zatim stavio u džep. Krenuo je ka Bulevaru kralja Petra, tamo gde je Vesna stanovala. Nije znao tačno kako da nazove tu adresu. Bio je na pola puta kada ponovo zazvoni njegov mobilni. Poradovao se da je to opet Vesna. No, kada ga je uključio začuo se Evin glas:

- Dobro Nik, – rekla je Eva pomalo uvređeno. Ona ga je često nazivala nadimkom *Nik*. – Znam da nemaš baš izuzetnu obavezu prema meni, ali mogao bi bar povremeno da se javiš.

- U pravu si. Izvini. Ovaj moj novi računar ili *laptop*, kako ga zovu, u potpunosti me je okupirao. Nisi se čula sa Oljom? Ona zna da sam nedelju dana dolazio svakodnevno kod Milana na obuku...

- Rekla mi je – odgovorila je Eva osorno – ali to je bilo pre dve nedelje...

- Vežbao sam malo. To me okupiralo. Samo da znaš šta se sve može pronaći na internetu?

- Znam Nik – odgovorila je Eva – ja sam počela da koristim računar pre tebe...

- Da, u pravu si. Pa da svratim kod tebe danas predveče? – upita Nikola.

- Može... ali da izađemo negde. – rekla je Eva – Nismo se ni videli niti bili igde od onog dana kada si čitao pesmu kod Milana. Zanima me šta je sa tim tvojim novim hobiem. Jel' je i on bio kratkog veka kao i ostali?

- Pa... Nemoj sada tako Eva – malo nervozno odgovori Nikola – moram da savladam rad na računaru. To mi je zasad najvažnije... Naravno, osim tebe...

- De... De Nik... Dve nedelje ni da se javiš – kritikovala ga je Eva.
- Dolazim u osam po tebe i idemo u neki restoran gde ima muzike, a može se i plesati. Obuci nešto seksi...

- Dobro, gde misliš da idemo? – zapita Eva

- To je tajna – odgovori Nikola – Samo se ti spremi... Zdravo... Vidimo se.

Nikola prekinu vezu i shvati da je još i za njega tajna gde će da izvede Evu. No, razmisliće o tome kad ispuni obećanje prema Vesni u odnosu sa Tijanom.

Posle pola sata Nikola je zazvonio na vratima stana broj pet. Nakon kratkog vremena pojavila se britka crnka, starleta sa kestenjastim očima i širokim osmehom. Kada je videla Nikolu na njenom licu pojavilo se razočaranje. Odmah je shvatio da nije on taj koga je očekivala. To se videlo i po kratkoj haljini i frizuri koju je imala na sebi. Bila je obučena za izlazak. Kao svaka manekenka i foto model imala je na sebi haljinu po najnovijoj modi u veoma *slobodnom* stilu. Bila je to crna haljinu sa širokim, dubokim izrezom u obliku slova V. Crne kožne čizmice sa visokim potpeticama bile su joj skoro do kolena. Izgledala je baš kao manekenka koja se priprema da izađe na modnu pistu.

- Ko ste Vi? – zapitala ga je vrlo neljubazno.

- Ja sam Nikola... odnosno Mikloš. Prijatelj gospođice Vesne... – odgovorio je Nikola spuštajući pogled prema njenim otvorenim grudima.

- A... znam. – rekla je gospođica Tijana i odmah promenila izraz na licu. Postala je ljubazna. – Vesna mi se javila telefonom.

- Ona mi je rekla da imate ključ od njenog stana. Treba da joj odnesem neke stvari. – Nikola namerno nije rekao za *laptop*.

- Da, malopre je zvala. Glas joj je bio dosta umoran. Idem po ključ – rekla je i okrenula se. Tek tada je Nikola mogao da vidi i njena izuzetno lepa leđa. Na leđima bukvalno nije imala ništa. To je značilo da je bila bez grudnjaka. Dok je odlazila zapitala je:

- Pa gde je ona?... Snima?... Ili je na kastingu van zemlje?

Nikola nije znao da li da kaže šta se sve dogodilo. Začudilo ga je što ona ne zna šta se desilo pre tri dana. Sve novine su pisale o događaju u restoranu *Park*. Istina, izveštaj je bio veoma sažet. Imena se nisu spominjala zbog policijske istrage. Dok se Tijana vraćala sa ključem u ruci napomenula je:

- Imate sreću gospodine, i vi i Vesna. Danas sam stigla iz Afrike. Bila sam nedelju dana u Kongu.

Shvatio je odmah zašto ona nije znala šta se dogodilo u gradu. No sigurno će već večeras ili sutradan saznati. On nije hteo da joj kaže detalje o

tim tragičnim trenucima. Priča bi zahtevala mnogo više vremena nego što su oboje sada imali. Dok je predavala Niku ključ napomenula je:

- Izgleda da Vesna ima potpuno poverenje u tebe Mikloš. Idi i uzmi ono što ti je rekla. Ja ne mogu da te pratim, imam sastanak. Inače jel' ona dobro?

- Mislim... da je, dobro je...

U to se začu njen mobilni telefon u maloj crnoj tašnici. Ona ga izvadi i samo kratko odgovori.

- Dolazim...

Zaključala je svoj stan i krenula niz hodnik njišući zadnjicom stavljajući jedno stopalo ispred drugog, baš kao na modnoj pisti. Nikola je ostao sam pred Vesninim stanom.

Iz predsoblja otvarala su se troja vrata. Sa desne strane bila je manja soba, više kao polusoba. Sa leve se ulazilo u kupatilo. U sredini, u produžetku predsoblja bila je prostrana soba za dnevni boravak.

Kada je Nik ušao u nju iznenadio se koliko moderno i mladalački izgledala ta Vesnina soba. Dominirala je bela i svetlo siva boja. Ogroman kauč u obliku slova „L“ bio je smešten u centru sobe. Na zidu ispred kauča nalazio se veliki ekran plazma televizora. Na plafonu su bili dekorativni krugovi koji su se smanjivali prema sredini. Ista šara bila je i na debelom tepihu ispred kauča. U jednom uglu se nalazio mali pisaći sto sa računarom. Na stolu su bili razbacani prospekti i reklame sa njenim fotografijama.

Iz te velike sobe ulazilo se u kuhinju sa trpezarijom i u spavaću sobu. Nije mogao a da ne baci pogled i u nju. Veliki okrugli krevet sa crvenom kožnom presvlakom bio je smešten pored prozora. Na zidu iznad zaglavka kreveta nalazio se veliki crno-beli poster Vesninog akta. Sedela je na belom podu prekrštenih nogu. Nisu joj se videli intimni delovi tela.

Osim dve komode sa fiokama i jednog užeg garderobera čija su vrata bila od ogledala, u uglu se nalazio veliki sto za šminkanje. Pretražio je fioke. U jednoj, ispod većeg broja donjeg veša, nalazio se tanak vrlo skup *laptop*. Da je skup znao je po tome što ga je video u staklenoj vitrini u prodavnici i na njemu je cena bila tri puta veća od one koliko je on platio svoj.

Našao je ono zbog čega je došao ali znatiželja ga nije napustila. Hteo je da vidi i ostale prostorije. Stan je imao veliko kupatilo sa *Džakuzi* (Yakuzy) kadom i bogato nameštenu kuhinju sa trpezarijom. Nikola je odmah primećio da je vrlo malo upotrebljavana. Frižider je bio skoro prazan. Sve u svemu Vesnin troiposobni stan je bio namešten vrlo skupim i ukusnim nameštajem. Vlasnica nije patila od besparice.

Uzeo je *laptop* i krenuo ka izlaznim vratima. Već je pridržavao kvaku kada mu je pala na pamet ideja da ponese i neku garderobu. Verovatno sve ono što je imala Vesna na sebi bilo je umrljano krvlju. Te stvari sigurno neće moći ponovo da obuče.

Vratio se do plakara u dnevnoj sobi. Tamo se pred njim ukazala ogromna količina skupocenih haljina. Jedva je pronašao malo komotniju jednostavnu haljinu sa dugačkim rukavima. Pronašao je i par cipela sa niskim petama. Na dnu plakara bili su koferi raznih veličina. Izabrao je jedan manji. Uputio se zatim u kupatilo. Tamo je našao češalj, četkicu za zube, peškir. U spavaćoj sobi u fioci gde je bio sakriven *laptop* pronašao je veš i grudnjak. U drugoj fioci pronašao je veoma ukusnu, doduše kratku spavaćicu. Nije hteo da pretura. Uzeo je ono što mu je bilo pri ruci a smatrao je da će Vesni biti potrebno.

Sigurno će se Vesna obradovati kad vidi svoje stvari – pomislio je Nikola i napustio stan. Zbog kofera naručio je taksi.

Kada se taksi udaljio jedna prilika u balon mantilu prikradala se zgradi. Spustio je šešir sa velikim obodom na čelo toliko da mu se ne primeti lice. Pritisnuo je nekoliko dugmadi pored ulaza u zgradu. Ponadao se da će neko otvoriti. To se i desilo. Ušao je u zgradu tiho, neprimetno.

Nikola je pogledao na sat. Bilo je kasno da se vrati na kliniku. Posetu je odložio za sledeći dan. Imao je preča posla. Trebalo je da se vidi sa Evom. Da je negde izvede gde će se dobro zabaviti.

Tek što je stigao kući sa koferom i *laptopom* zazvonio je telefon. Bilo je kasno popodne. Odmah se javio jer je pomislio da je Eva koja ga želi podsetiti na današnji dogovor. Međutim, nije bila Eva nego Marković – kapetan iz policije.

- Sutra Vas očekujem, gospodine Nikola, u mojoj kancelariji, u stanici. Treba da date izjavu – rekao je ozbiljno kapetan.

- Dobro, – odgovorio je Nikola – Doći ću malo kasnije pre podne jer idem prvo kod Vesne u kliniku.

Kapetan nije odmah odgovorio. Nikoli se učinilo da bi kapetan želeo prvo da dā izjavu, pa tek posle da poseti Vesnu. Ali na kraju nije to spomenuo. Samo je rekao:

- Očekujem Vas oko jedanaest – i spustio slušalicu.

Ista ona osoba u balon mantilu koji se pre nepun sat prikrađao zgradi, izašao je sa većom torbom u ruci. Kada je zamakao iza ugla i seo u tamo parkirani automobil, pozvao je jedan broj telefonom:

- Ja sam obavio profesionalno. Disk i ostale stvari su kod mene. Red je da ti počistiš za sobom ono što si zabrljao...

Ove rečenice izgovarao je na španskom. Čak nije ni sačekao da mu osoba sa drugog kraja linije odgovori, jednostavno je prekinuo vezu i nazvao drugi broj. Opet je progovorio na španskom:

- U redu je gospodine El... Imam disk. Još samo Miguel da dovrši ono što je započeo... Da gospodine... U redu je... Za koji dan stižemo. – rekavši to prekinuo je vezu i poterao kola u nepoznatom pravcu.

Nikola je spremio Vesnin kofer pored cipela u donjem delu plakara sa odelima. Dugo je tražio pogodno mesto za *laptop* i prsten. Bilo bi mu glupo da ga stavi pored svoga na radni sto. Na kraju je našao jednu pogodnu fioku u kojoj je držao čarape. Tamo ga je smestio da ne bude baš na vidnom mestu. Prsten je spremio u kutijicu gde je držao dugmad za mandžete.

Nikola nije preterano obraćao pažnju na odevanje dok je bio sa Evom. Ona je volela da izgleda ležerno i sportski. Izabrao je svetlosivu košulju i tamniji kožni sako sa niklovanim nitnama. Obukao je farmerice iste boje kao jakna. Verovatno bi mu u patikama bilo komotnije, no, ipak, obukao je plitke cipele jer se odlučio za disko klub *Dazzle*

Nekoliko minuta pre osam pozvao ju je telefonom i zamolio da siđe pred zgradu. Objasnio je da dolazi taksijem. Ona je obećala da će biti pred ulazom za pola sata. Toliko vremena je u proseku trebalo da Nikola stigne do nje.

Kada se auto zaustavio ispred ulaza, Eva je izašla. Bila je elegantno obučena. Imala je na sebi veoma kratku belu haljinu sa dubokim dekolteom. Na gornjem delu oko grudi materijal je bio malo naboran. Široki beli kaiš sa velikom kopčom odvajao je grudni deo od suknje. Bila je to skladna, lepa haljina, koja je više odgovarala za restoran, za izlazak na večeru nego u disko klub.

- Izgledaš fenomenalno, – rekao je Nikola kada je ugledao Evu. Ona nije komentarisala njegovo ležerno odelo.

- Mislio sam da izađemo u *Dazzle*.

- Ali, rekao si neki restoran, gde se može i plesati – negodovala je Eva.

- Da, u pravu si, ali mislio sam da tamo možemo nešto i pojesti a i *đuskati* do mile volje.

- Pa da si mi to rekao, obukla bih prikladniju haljinu. – povisila je ton Eva.

- Pa šta fali ovoj. Meni se baš sviđa. Videćeš i ostalima će se svideti. Sigurno ćeš biti zapažena.

- Dobro... dobro. Sada mi to govoriš samo da bi me umirio, – rekla je spustivši malo glas. – Krenimo već jednom. Cela ulica će izaći da nas isprati.

Seli su u taksi i krenuli prema disko klubu.

Disko klub *Dazzle* je imao dve prostorije. Prednja je bila mirnija, sva u narandžastoj boji. Veliki talasasti bar-pult je dominirao u njoj. Ispred njega su mogli da se smeste barem dvadesetorica gostiju. Za tim pultom se moglo naručiti i piće i jelo. Konobar nije posluživao van pulta. Malo dalje, u uglu, bili su manji stolovi sa po jednom ili dve kožne stolice.

U drugi prostor se ulazilo kroz široka dvokrilna vrata. Ta prostorija bila je bučna sa puno svetlosnih efekata, monitora na zidovima i staklenih balona koji su se obrtali na stropu. U toj prostoriji se nije moglo sedeti. Služila je samo za ples. U jednom čošku na malom podijumu smešten je diskdžokej sa svim potrebnim uređajima za muziku i svetlosne efekte.

Kada su stigli, oba prostora bila su dopola puna.

- Hajde da nešto pojedemo, – predložio je Nikola. – Bićemo brzo posluženi jer nije još gužva. Eva je klimnula glavom odobravajući. Seli su ispred velikog bar-pulta. Konobar im je odmah prišao.

- Prvo, brendi njoj i meni – pokazao je Nikola prema Evi – zatim ćemo nešto pojesti.

- Ja bih školjke ili morske plodove – javila se Eva.

- Za gospođicu predlažem – čuvši Evu, umeša se konobar u razgovor – *Kozice na žaru*. Kada to spomenem gostima obično pomisle na škampe ali iznenadio bih vas kozicama. Za gospodina najbolje bi bilo da kuša *dagnje na žaru*. Ljubitelji školjki priznaju da ne postoje reči koje bi opisale lepotu dagnji u umaku. To je vrlo jednostavno jelo.

- Eva, da li se slažeš? – upita Nikola.

- Prepuštam se konobaru. Ukoliko ne bude dobro znaću koga da kritikujem.

Nisu imali prilike za to jer je pripremljeno jelo bilo izuzetno dobro. Još malo su se zadržali oko bar-pulta a zatim prešli u drugu prostoriju da plešu. Sva sreća u tom momentu je tempo muzike bio nešto sporiji od običnog. Nikola je imao pravo. Svi prisutni su zapazili Evu. Bila je elegantna i izazovna. U nekim momentima kada se malo zahuktala i podigla ruke da uživa u ritmu nazirao joj se veš. No, to nije preterano smetao nikome od prisutnih. Svi su bili mladi i mladalački obučeni.

Plesali su do posle ponoći. Samo su nekoliko puta napravili kratku pauzu i prišli pultu u prvoj prostoriji da bi naručili koka kolu ili šveps radi osveženja. Na Evi se videlo da je zadovoljna. Ovaj izlazak joj je vratio poverenje

da će možda jednog dana zauvek biti zajedno. Svojim postupcima i slatko-rečivošću Nikola tu njenu pomisao nije osporavao.

Bilo je tri sata posle ponoći kada se taksi zaustavio ispred Evinog stana. Nikola je otrpratio Evu do ulaza gde su se poljubili.

- Bilo mi je večeras zaista sjajno sa tobom. Hoćeš na jedno piće? – upitala ga je Eva.

- Hvala ti na pozivu Eva, ali ovoga puta ne. Zaista sam umoran. Ova protekla nedelja me je iscrpela. Mislim da sam malo preterao radeći na računaru. Treba mi nekoliko dana da se odmorim.

- U redu Nik. Na kraju krajeva ti znaš. Možda bih ti mogla ponuditi još nešto osim pića.

Na ovaj primamljivi poziv Nikola se malo nećkao. Odmeravao je da li da prihvati poziv. Ipak, morao je priznati da je zaista umoran. Možda ovog puta ni ona ni on ne bi uživali u seksu. Eva bi stekla utisak da za njega nije privlačna.

To Nikolino odbijanje povredilo je Evu. Da se iskupi, hteo je da je poljubi. Ona je spustila pogled ispred sebe, a zatim je ušla u zgradu. Brzim koracima je nestala iza zatvorenih vrata. Taj Evin razočaravajući pogled Nikola verovatno nikada neće zaboraviti. Dugo je gledao za njom i kajao se što je tako odgovorio. Bilo je kasno da popravi situaciju. Seo je u taksi i odvezao se kući.

Bili su jutarnji sati kada se Maja uvukla u svoj krevet. Posle božanstvene noći provedene kod Boška nije mogla odmah da zaspi. Prvi put od kada je poznavala Boška zapitala se da li je on taj koji treba da preuzme prvo mesto, umesto Dragana. Ali to je bila samo jedna kratka pomisao, jedan trenutak. Kada je malo dublje procenila šta je sve doživela za tih godinu dana sa Draganom, morala je priznati sebi da je, ipak, od njega više dobila nego od Boška. Sa Boškom je još sve sveže. Istina, on je uzburkao njena osećanja. Objektivno Maja nije bila ta koja se lako uvlači u nečiji krevet, ali Bošku je bilo teško odoleti. Ukoliko u buduću, osim seksa i prijatnog ugođaja, njeni prohtevi budu veći, a i Boško bude zainetresovan za ozbiljnu vezu, možda će razmisliti o redosledu.

Postalo joj je toplo ispod pokrivača. Otkrila se i ustala da bi se malo rashladila. Napravila je nekoliko koraka da bi se našla na obali. Prošetala se po peščanoj plaži. Toliko je bila blizu mora da su nadolazeći talasi zapljuskivali njene gležnjeve. Šetajući naišla je na dve nagorele grane debljine ruku. Podigla je jednu od njih. Svojim dahom pokušala je da ga osuši. Tako osušenu granu bacila je daleko na travnati deo obale. Od te grane stvorila se gusta zelena šuma. Iz daljine pojavio se jedan lik, jedna osoba koju Maja nije mogla odmah prepoznati. Išao je obalom nasuprot nje. Tek kasnije, kada se približio, primetila je da se radi o Draganu. Njegov ogroman skladan lik nosio je veliko trozubo koplje u desnoj ruci. Plamtećim očima i nabrekli mišićima izgledao je kao slika i prilika hrabrog vikinškog ratnika. Izazivao je divljenje.

Iz guste šume pojavio se zmaj sa krilima. Jahao ga je Boško. Maja je ocenila da će neizbežno doći do sukoba između dva ratnika. Osetila je da svojom lepotom i umešnošću treba da postane zaštitnica. Treba da stane između njih i da pokuša da ih pomiri. Prvo je razapela obe ruke i zatvorila oči da skupi više energije. Na taj način stvorila je providan štit sa svoje

obe strane. Da bi se ratnici sukobili morali bi da prođu kroz njeno telo jer ona nije bila zaštićena. Međutim, to nije hteo da uradi ni jedan od njih. Ustuknuli su pred njenom odlukom da do sukoba ne dođe.

Maja je osetila da joj je veoma toplo. Probudila se i obrisala čelo. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da se vrati u stvarnost. Shvatila je da su malopredašnji događaji bili samo san. Ranije dok je razgovarala sa Boškom zavidela mu je što se on seća svojih snova i posle buđenja. Sada je uvidela koliko to može biti deprimirajuće. Ona nikako nije želela sukob između Dragana i Boška. Pa, ipak, to se dogodilo, istina, samo u snu. Taj san ju je toliko uznemirio da ga je doživela kao stvarnost.

Do sukoba je još uvek moglo doći. Boško nije olako prešao preko nastale situacije na autobuskoj stanici. Samo nije želeo da pokvari njihovo divno veče. Ostalo je da vidi šta će sa Draganom. Nije znala šta se naknadno dogodilo između njega i Uče. Moglo je doći i do tuče, ali i do ogovaranja. Od Uče se svašta moglo očekivati.

U utorak Dragan se nije javljao ceo dan. Maju je to zabrinjavalo ali nije htela da ga zove. Sačekala je da se on prvi javi. To se dogodilo tek u sredu. Maja je sa strepnjom podigla mobilni telefon.

- Zdravo Maja. Nisam hteo da te uznemiravam ovih dana. Znam da si pisala seminarski...

Tek što je Maja htela nešto da odgovori na tu temu, Dragan je nastavio.

- Jesi li slobodna u četvrtak... Da se nađemo na starom mestu... Oko osam uveče... Može?

- Može Dragane, – odgovorila je Maja smireno.

Po glasu, na način kako je Dragan pozvao na sastanak, Maja nije mogla ništa da zaključi. Dragan se ponašao uobičajeno. Nije mogla ni da pretpostavi šta se događalo sa njim i sa Učom posle njenog neočekivanog odlaska. Nije znala da li je Uča nešto rekao o Ivanu. Pretpostavljala je da su njihovi odnosi i dalje dobri.

U četvrtak u osam i petnaest pojavila se na ulazu u park kod autobuske stanice. Dragan ju je uvek čekao kod male fontane. Da bi mu ugodila, da izbriše sećanja da događaje koji su se desili u nedelju, obukla je belu lepršavu haljinu. Ovog puta tanak materijal joj nije smetao. Ni to što su se nazirale gole grudi i beli veš. Znala je da to Draganu ne smeta. To što su se neki prolaznici okretali za njom Draganu je povećavalo samouverenost.

On je bio sportski odeven. Imao je na sebi svetlo plavu majica sa dugim rukavima i kapuljačom. Platnene farmerice i crne patike odgovarale

su njegovom duhu. Ipak, Maja se iznenadila jer je bila elegantnije odevena od njega, ali nije želela to da komentariše.

- Pa, jesi li predala seminarski rad? – bilo je Draganovo prvo pitanje posle poljupca.

- Zamisli, jutros mi je koleginica javila da je predaja radova odložena. Većina studenata se bunila da je kratak rok da se napiše. No, pređimo na lepše teme. Gde si planirao danas da izađemo? Želela bih da pokažem svima novu haljinu. Ni ti je još nisi video, zar ne?

Da pokaže koliko je zadovoljna haljinom, zavrтела se nekoliko puta sa raširenim rukama. Suknja je lepršavo letela oko nje.

- Da, zaista je seksi. Moramo je pokazati i drugima, – odobravao je on – Ali ja sam planirao da svratimo kod Krleta. Kod njega je neki *tulum*. Prisutni tamo ne bi cenili toliko tvoju haljinu. Znaš da su njegovi prijatelji većinom naklonjeni sportu a manje na modu.

- Pa znam da bi to tebi više odgovaralo...

- Da, ali tebi bi odgovaralo da te vide. Zato možemo u onaj otmeniji *Kalipso* disko. U utorak sam zaradio malo para. Komšija koji stanuje pored bake zamolio me da i njemu sredim baštu sa kultivatorom. Platio je uslugu.

To veče Dragan je uživao u njenom društvu. Sa novom haljinom bila je zvezda večeri. U dobrom raspoloženju odgađala je čak i pomisao, a kamoli da saopšti svom dragom da je prethodnih dana bio dvaput prevaren. Te večeri nije želela da se opterećuje tim stvarima. Bila je zadovoljna time što je u centru pažnje. Dragan nije znao za Boška, a Boško nije znao za Dragana. To joj je bilo dovoljno. Događaji oko stanice i susret sa Učom su pali u zaborav.

Već više od godinu dana zabavljala se sa Draganom. Dobro su se slagali. Stizalo je leto. Maja je počela da odlazila na Štrand. Jednom prilikom tamo je srela Evu. Obradovala se tom susretu jer je izgubila je vezu sa njom još od školskih dana. Eva je, kao i ona, uživala u pesku, suncu i kupanju. Evin momak, neki brbljivac, kojeg nije poznavala, ni jednom nije dopratio Evu. Eva bi ga opravdavala tako što bi govorila da on ne vidi nikakav užitek u vrelom suncu i mokrom pesku. Nasuprot tome Dragan je često pratio njih dve. Na ta kupanja nije odlazila ni Lela. Ona ni jednom nije objasnila zašto ne dolazi na Dunav. Verovatno je imala neki svoj razlog, koji nije htela da oda.

Maji je godilo to što ih Dragan prati i ugađa obema. Ponekad bi osetila ljubomoru. Pomislila bi da je tu ne samo zbog sunca i plaže nego i zbog lepih devojaka koje su se šepurile oko njih. Jednom prilikom je čak to i rekla

kada se Eva pojavila u oskudnom belom bikiniju. Dragan se napadno zagledao u nju i pohvalio je kako dobro izgleda.

Dragan ih nedeljom nije pratio na *Štrand*. Nije voleo gužvu. Bilo bi mu i dosadno dok su se njih dve kupale. Naime, Dragan nije znao da pliva.

Jedne nedelje dogodio se slučajan susret. Bila je, kao i uvek, neizmerna gužva. Maja i Eva su ležale blizu reke u senci velike breze jedna nasuprot druge. Jedva su našle mesto u hladovini. Razgovarale su o tipično ženskim temama, a te teme su se odnosile na muškarce.

- Čitala sam u časopisu – započela je Eva temu – da većina muškaraca zanemaruje ili čak ni ne poznaje potrebe žena. Kad bolje razmislim, ta novinarka je u pravu. Mogu ti reći da mi je dosadilo da mom Niku stalno nagoveštavam šta bi trebalo da uradi.

- Znam – odgovori Maja, tražeći pogledom nekog poznatog u gužvi – ponekad pomislim i ja da sam u situaciji da samo dajem, dajem a za uzvrat malo dobijam. Želela bih da Dragan još više vodi računa o meni. Da osetim njegovu podršku, a ne da mu stalno ja ugađam.

- Već sam razmišljala o tome da bi trebalo da podvučem crtu. Treba da odredim meru do koje mogu da pružam, da dajem. Bez uzvraćanja samo bi samoj sebi škodila...

- Pa, šta je Eva – pogleda je Maja u lice – imaš problem sa tvojim Nikolom. Istina ja ga ne poznajem lično. Samo si mi pričala da mnogo brblja.

- Da, mnogo brblja i osećam da se nešto lomi u našim odnosima... Ne znam ni sama. Ukoliko to još potraje, a moja ljubav ne bude uzvraćena, postaću usamljena. Nedavno sam ga gotovo pozvala u krevet, a on se izgovarao da je umoran...

- Vidi tamo – pokaza Maja u pravcu ulaza u kupalište – stigla je neka TV-ekipa. Verovatno snimaju gužvu da bi pokazali u *dnevniku* kako se studenti i radni ljudi ovog grada odmaraju vikendom.

- Pravo da ti kažem – odgovori Eva pogledavši u pravcu ulaza – ja se baš ne odmaram u ovoj gužvi. Malopre skoro da mi je jedan *konj* stao na ruku...

- Čini mi se da ih je bilo troje. Dva muškarca i jedna devojka ili žena, ali više ih ne vidim. Nestali su u gužvi... Nego hajde da se osvežimo...

- Slažem se, ali... predlažem tuširanje... – reče Eva – pogledaj kakva je gužva u reci. Voda je prljava. Podigao se pesak sa dna od silnih kupaca...

- Važi, – videvši da je Eva krenula u pravcu najbližem betoniranom prostoru sa tuševima – krenula je i ona. Pošto je vazduh bio topao, Maji se činilo da je mlaz vode leden. Ali, telo joj se brzo priviklo na tu temperaturnu

razliku. Posle nekoliko minuta postalo je ugodno pod tankim mlazevima vode. Pazila je da ne pokvasi kosu. Njena duga kosa se dugo sušila.

Provele su duže vreme pod tušem. Kada se učinilo da se dovoljno rashladila, Maja je krenula nazad. Eva je dala znak rukom da će se još malo zadržati. Dok se približavala velikoj brezi, mestu gde su ostavile peškire i torbe, primetila je da se ona dva muškarca i devojka približavaju u istom pravcu. Svako ih je mogao odmah zapaziti jer su bili jedini obučeni. Izgledali su malo smešno između polugolih kupaca. Tek kada su se malo približili videla je da jedan od njih, onaj koji je nosio kameru, bio poznat. Kada ga je bolje zagledala prepoznala je u njemu Ljubomira, zvanog Uča. Maja nije htela da se sretne sa njim. Taj susret bi se verovatno opet završio svađom i nasiljem. Kada je ekipa zastala da snimi razgovor sa jednim od prisutnih kupaca, Maja se prikrala mestu gde su se ranije odmarale i namerno okrenula leđa TV-ekipi. Da eventualno ne bi bila prepoznata, stavila je sunčane naočare i počela je da čita neki ženski časopis. Posle izvesnog vremena pojavila se Eva. Sva mokra ostala je da stoji i posmatra ekipu kako snima. Oni su bili udaljeni oko desetak metara.

- Sedi Eva! – rekla je Maja naredbodavno. – Ne želim da me primete. Na tu primedbu Eva je upitno mahnula glavom.

- Objasniću ti kasnije – nastavila je Maja.

Eva je ćutke sela pored Maje. I baš kada se činilo da će ekipa mimoići njih dve, Maja je čula poznat glas iza svojih leđa.

- Zdravo Maja! – rekao je Uča ljubazno i nastavio. – Pa i ti si tu. Drago mi je što te vidim.

Maja je samo ćutala i razmišljala kako da prekine ovaj neugadan susret.

- Tihomire – obratio se Uča muškarcu koji je držao u ruci mikrofona, – Maja je moja poznanica. Razgovaraj i sa njom. Ona je vrlo obrazovana. A bila je i foto model. Nju možeš da pitaš i neke ozbiljnije stvari.

- Stvarno? – Tihomir je prvo pogledao prema Uči zatim prema Maji. Dobro ju je odmerio i najzad čučnuo pored nje. – Zdravo gospođice. Ja sam Tihomir, novinar. Snimamo reportažu o tome kako se posetioći osećaju na Štrandu.

Posle tih reči Maja je dobro osmotrila Tihomira. Čak je podigla sunčane naočare i zadenula ih iznad čela u kosu. Tihomir je bio ozbiljan muškarac sportski odeven. Mogao je imati oko trideset godina. Njegova košulja i kratke pantalone bile su iz neke starije kolekcije *Armani*. To je primetila jer je nagovarala Dragana da i on kupi odeću od istog kreatora. Morala je priznati da Tihomir izgleda vrlo muževno. Njegova ruka, prsti na mikrofona, ne-

govana kosa i duboke plave oči, verovatno su poput nje zapazile i mnoge druge žene.

- Ja sam Maja – pružila je ruku radi upoznavanja – šta želite da me pitate? – nastavila je malo zatečeno.

Tihomir ju je na početku intervjua pitao uobičajene stvari: da li joj taj odmor na Štrandu prija? Koliko često dolazi da se kupava? Da li ima neku primedbu na osoblje kupališta itd. Posle su prešli na ozbiljnije teme o životu i perspektivi mlade generacije u gradu kao što je upis na fakultet, mogućnost zabave u gradu, naravno, dotakli su se svih onih tema koje su bile zanimljive za mladi svet njene generacije.

Maja je na početku malo zbunjeno odgovarala jer je imala tremu. No Tihomirove oči su je ohrabrivale i na kraju intervjua je uspešno završen.

- Hvala gospođice Majo – rekao je na kraju Tihomir – dobro ste govorili. Ne bih ovako, dobar intervjua stavio u *dnevnik*, nego u našu *emisiju za mlade*. Ako mi date broj telefona javiću Vam kada ćete biti u programu.

- Uča, odnosno Ljubomir, vaš snimatelj zna broj mog mobilnog telefona. Mi se poznajemo od ranije.

Tihomir je upitno pogledao prema Uči. On je sa odobravanjem klimnuo glavom. Kao što su iznenadno došli tako su i nestali. Eva je prva progovorila kada su ostale same.

- Sjajno. Bila si izvanredna. Postaćеш televizijska zvezda... A šta kažeš kako Tihomir izgleda. Strava. Da li si videla, a sigurno si videla, kako te je posmatrao. Mislim da se iz prve zaljubio u tebe.

- Nemoj preterivati. Sve vreme sam sklapala rečenice u mislima. Nisam imala vremena da ga posmatram. Inače za moj ukus on je prosečan – lagala je Maja.

Eva je pokušala još jedno vreme da *zagreva* razgovor oko Tihomira. Bilo je očigledno da ga je i Maja zapazila. No nije imala vremena ni šanse da mu se nametne. Dok je bio tu, Tihomir je sa većim interesovanjem posmatrao Maju nego Evu.

Sunce je sve jače pržilo. Senka ispod velike breze se pomerila. Njih dve su razmišljale da li da promene mesto ili da se ponovo rashlade pod tušem. Odlučile su se za ono drugo. U trenutku kada je Maja ustala i pozelela da krene da se malo rashladi iznenada se pojavio Uča. Ovog puta nije imao kod sebe kameru. Zanimarivši Evu direktno i oštro se obratio Maji.

- Znaš li da Ivan još uvek pati?

Maja kao da je to pitanje prečula. Na pitanje odgovorila je pitanjem.

- Kako to Učo da si ti u televizijskoj ekipi. Nikada nisi spominjao da znaš da rukuješ kamerom.

- Ivan me je naučio – odgovori malo smirenije Uča. – Završio sam kurs u foto-kino klubu. Dobio papire. Konkurisao i eto me. Sada sve znaš. Odgovorio sam na tvoje pitanje. Sada ti odgovori na moje.

- Ne znam, – kratko odgovori Maja.

- Šta ne znaš? – ponovo upita Uča nervozno.

- Pa, pitao si me, a ja sam ti odgovorila. – Namerno nije htela da spominje Ivanovo ime i da dā duži odgovor. Barem ne pred Evom. Ona nije znala celu priču oko Ivana a nije ni trebalo da zna. Ovog puta Uča je bio zatečen odgovorom. Nastala je kratka pauza. Uča se premestio sa jedne noge na drugu i još uvek fiksirajući Maju dao joj je do znanja:

- Tvoje fotografije su mu još uvek na stolu... Ja sam mu ostao jedini prijatelj i veran drugar...

Maja se obratila Evi.

- Idi, Eva, kupaj se, vidim da se znojiš... Odmah dolazim i ja.

Mada je žarko želela da sazna o čemu je reč, ipak, Eva je krenula prema tuševima. Kada se Eva udaljila tada je Maja oštro zapitala Uču:

- Šta to hoćeš Učo? Ivan i ja smo davno raskrstili... Rekao si mi svašta na stanici one večeri...

- Znam, znam... Majo – sada je Uča postao blaži – ali on te ne zaboravlja. Jednom je rekao da neće, ne može, da dozvoli da pripadneš drugome...

Na tu primedbu Maja se samo nasmejala.

- Ostao je isti kakav je i bio. Detinjast i slabić. A sada, izvini me, postalo mi je veoma tolpo. Idem za Evom da se tuširam...

Posle tih reči jednostavno je okrenula leđa Uči i uputila se stisnutih petica prema tuševima.

Već sledeći dan zazvonio je Majin mobilni. Odmah je pomislila da je to Dragan. Ali na displeju se pojavio samo broj telefona sa kojeg je stizao poziv. Imena nije bilo. Kada je uključila prijem začula je prijatan muški glas:

- Dobro jutro. Ja sam, Tihomir, iz televizije. Da li ste to vi gospođice Maja?

Maja je odmah prepoznala Tihomirov glas.

- Da, gospodine Tihomire, ja sam.

- Imam radosnu vest. Skoro ceo naš razgovor koji je snimljen na Štrandu biće objavljen u emisiji posvećenoj mladima. Baš sada montiramo. Bilo bi mi drago, ukoliko vam nije teško i imate malo vremena, da svratite. Mogli biste da pogledate i da, možda, sugerišete nešto u vezi sa tim.

- Pa, ne znam...
- Poslaću službena kola po vas. Bilo bi mi drago... – ponovio je Tihomir.
- Pa, ne znam – bila je i dalje neodlučna Maja.
- Insistiram, – navaljivao je Tihomir i dalje preko telefona. – Kažite mi adresu i u roku od pola sata auto će vas čekati pred kućom.
- Pa dobro – popustila je Maja na kraju.

Naravno, to nagovaranje joj je godilo. Već u prvom momentu je želela da vidi snimak. A na kraju krajeva nikada do sada nije bila u televizijskom studiju. O snimanju i fotografisanju znala je samo toliko koliko je videla i učestvovala u tom poslu sa Ivanom.

Za vreme pregleda emisije u montaži, Tihomir se predstavljao kao da je važna ličnost u redakciji. Nekoliko puta su mlađi saradnici ulazili, pozdravljali ga, zapitali za savet i zamolili da nešto potpiše. Maji se činilo da je ta njegova angažovanost nameštena samo da ostavi dobar dojam na nju.

Posle pregleda snimka Tihomir je pozvao Maju u restoran preko puta zgrade televizije na piće. Tamo su popili konjak i kafu. Usput Tihomir nije zatvarao usta. Pričao je o svojim putovanjima u inostranstvu, o intervjuima koje je snimao sa poznatim političarima, glumcima i ostalim umetnicima. Za to vreme Maja je razmišljala o tome kako je Tihomir isti kao Evin Nikola. Očekivao je da će ona *pasti u nesvest* saznavši sa kojim ličnostima je razgovarao. U tom druženju, bolje rečeno monologu, Maja nije mogla ni da dođe do reči, samo je sa odobravanjem klimala glavom. Tihomir nije znao da te hvalopojke njoj nisu bile važne. Ona je imala drukčije kriterijume o muškarcima. Ako bi joj se neki muškarac svideo, to je bilo zato što je imao dobar izgled i pazio na njene prohteve, a ne zato što je bila neka poznata ličnost sa televizijskog ekrana. Kada je najzad došla do reči otvoreno mu je to i saopštila. Tihomir je tu njenu primedbu odmah shvatio. Počeo je sasvim normalan uljudan i nenametljiv razgovor u kojem je i Maja dobila prostora. Popustila je i dozvolila mu da se udvara, da je zavodi. Tom prilikom je saznala, što je za nju u to vreme bilo najvažnije, kada će se emitovati snimak.

Tihomir je bio iskusan muškarac. Veoma je dobro poznao prohteve žena. Nije bio taj koji je želeo neke duboke emotivne odnose sa partnerkom. Želeo je dobar obostrani seks i ništa više. Dobro je zarađivao kao slobodan reporter, novinar. Imao je savremeno uređen dvosoban stan u kome je živio sam. Kad god je Maji odgovaralo, a Tihomir nije bio na nekom snimanju, mogli su slobodno da provode prijatne trenutke u tom stanu. Zahvaljujući njegojoj umešnosti odnosi između njih dvoje su se munjevito razvijali. Njen

jedini problem je bio da usklađuje zabavu sa Draganom i Boškom. Naime, bez obzira što je njoj Tihomir imponovao i ugađao u svemu, još uvek je volela Dragana. Tihomira nije zanimalo da li ona ima još nekog ljubavnika. Ni Maja njega nije zapitkivala o tome.

Jednom prilikom dok su sedeli u stanu i pili crno vino Tihomir je priznao da ju je Uča nekoliko puta opanjkavao. Ispričao je sve ono što se dogodilo između nje i Ivana. Pokušao je da svu krivicu oko njihovog raskida prebaci na nju. Rekao je da Ivan pati zbog nje i da neće nikome dozvoliti da se ozbiljno zabavlja sa njom. Tihomira nije zanimala njena prošlost. Nije bio ljubomoran. Morao je Uču nekoliko puta grubo da opomene jer ga intrigе nisu zanimale. Uživao je biti sa Majom i više ga je zanimalo kako će se razvijati njihovi odnosi u budućnosti.

I tako je Maja bila razapeta između tri muškarca. Na početku joj je to godilo. Uživala je u tome što se čak trojica brinu o njoj. Bilo je dovoljno samo da nagovesti ono što je želela, a Tihomir, Boško i Dragan su to svesrdno ispunjavali. Skoro svaki dan, svako veče, imala je zakazan ili organizovan neki program. Čas je odlazila na ples, čas na žurku, ili u bioskop, pa na modnu reviju. Njena jedina briga bila je da se dobro oseća i da pazi da njena prevara ne bude razotkrivena.

Maja je sa Draganom gledala emitovanje emisije u kojoj je učestvovala. On je bio zadovoljan kako ona dobro govori i nema tremu. Ali videvši Tihomira kao zgodnog i odvažnog novinara, postao je sumnjičav i javila se u njemu ljubomora. Kada je zapitao kakvi su sada njeni odnosi sa Tihomir-om, ona je jednostavno odgovorila da je posle snimanja srela Tihomira nekoliko puta, ali samo kao čoveka koji se profesionalno odnosio prema njoj. Maju je iznenadilo to što je Dragan prvi put pokazao ljubomoru. Ranije to nikada nije činio.

Otvorenih očiju, ležeći po strani gledala je veliku fotografiju na zidu. Prvi put da je fotografija nije podsećala na onog ko ju je snimio. Gledala je sebe, svoj lik, ali znala je da ona nije više ta koja se nalazila tamo na slici. Ona je postala sasvim druga osoba u duši i telu. Ponovo ju je progonila androgena legenda. Da li je legenda istinita. Da li neko nosi u sebi njenu srodnu dušu. Da li je moguće da su to muškarci s kojima se zabavlja i ulazila sa njima u krevet. Sa svom trojicom bi mogla da živi do kraja života – zaključila je. Bila je zadovoljna.

Međutim, prema legendi, telo i duša ljudi rascepana su na dva jednaka dela, a ne na tri ili četiri. Nigde se ne govori o tome da je neko u stanju da oseti istu sreću u isto vreme sa dva ili više muškaraca.

Izuzeci se mogu naći samo u drugim verama i kulturama. Tamo je dozvoljena poligamija. Teško je naći dokumenat koji govori da jedna žena voli istim intenzitetom više muškaraca. Pa, ipak, zaspala je u mislima da ona to može.

Mada je bio umoran Nikola nije mogao dugo zaspati. Morao je da rasčisti dve stvari. Prvo, trebalo je da razmotri svoj odnos prema Evi i prema Vesni. Između njih troje stvorio se neuobičajen trougao. Nije se stideo toga. Na kraju krajeva niko nema pravo da sudi o njemu. To se desilo bez da je bilo ko od njih tako planirao. Razmatrajući odnos sa Vesnom, nije se ništa dogodilo. Čak se nisu ni ljubili, a kamoli spavali zajedno. No, u duši, Nikola je nju više voleo nego Evu. Mladalačka ljubav se ponovo razbuktala u njemu. Znao je voleti i bez toga da mu ljubav bude uzvraćena. Što se tiče Eve i nju je voleo na neki drugi, više fizički način. Sa njom se ljubio i zabavljao. Da je prihvatio njen poziv da se popne u stan, verovatno bi završili u krevetu. No izgleda da još nije bio spreman za to. Bilo mu je prijatno u njenom društvu. Pa ipak, kada bi morao izabrati samo jednu od njih dve, verovatno bi izabrao Vesnu.

Druga stvar o kojoj treba da razmisli, bio je Vesnin *laptop*. Nije znao koje su njene namere, ali je sigurno da nešto skriva. Zbog čega je, odjednom, on postao taj u koga je imala najviše poverenja. Da li je stvarno u pitanju samo neka intriga, finasije, porez ili nešto mnogo teže i komplikovanije, nije znao. U svakom slučaju držaće se zasad njenih uputstava. Nikome neće reći za *laptop*. Kada Vesna ozdravi, stvari će se sigurno raščistiti. U tim umirujućim mislima savladao ga je san.

Svuda oko njega bila je tama. Držeći baklju u ruci prolazio je dugim hodnikom. Mogao je videti samo ono što je lelujavi plamen osvetljavao. Ponekad se približio kamenom zidu pored kojeg je hodao. Tada je primetio fizički snažne ljude, širokih ramena sa istaknutim mišićima ali tankog struka. Imali su debele usne i ravne tabane, verovatno su hodali bosi. Neki od njih bili su elegantno vitki, visoki, sa ovalnim licima, iskošenim čelom, pravilnih crta i divnih očiju. Muškarci su u većini bili nagi do pupka. Pokrivali su se od struka do kolena kratkom, uskom suknjom od belog lana. Svi

ovi likovi, uklesani u zidove, pojavili su se licem u profilu a telom frontalno. Prema tim slikama i skulpturama mogao je pretpostaviti da se nalazi u utrobi neke egipatske piramide. Znajući kakvih „slepih“ hodnika ima tamo uplašio se. Uхватила ga je panika da nikada neće moći da nađe izlaz.

Odmakavši se od zida krenuo je na suprotnu stranu. Želeo je da oceni koliko je širok hodnik po kome se kreće. Posle nekoliko koraka nestao je zid iza njega pošto ga plamen više nije osvetljavao, a ni ispred sebe još nije ništa nazirao. Bio je ponovo u potpunoj tami. Pomalo boljažljivo nastavio je da hoda. Posle desetak koraka naišao je na zid od krečnjaka. Ocenio je da je to bila suprotna strana hodnika. Na tom zidu bile su oslikane žene u istom stilu kao muškarci. Bile su uklesane ili naslikane kako obeduju i piju u bogato ukrašenim prostorijama. Neke od njih su se udvarale prisutnim muškarcima.

Jednu od tih uklesanih devojaka je prepoznao. Kada je približio baklju primetio je da liči na njegovu Evu. Stajala je u istom stilu kao ostale žene. U jednom trenutku glava Evinog lika se pomerila iz profila u frontalni položaj. Pesak i sitno kamenje oljuštilo se prvo sa njenog lica, zatim sa celog tela potom se pomerila i zatim izašla iz zida.

„Skloni tu baklju Nik... Opeći ćeš mi lice“, – progovorila je Eva.

Zaprepastio se i skamenio. Nije mogao ni da se pomakne od iznenađenja i straha. Eva je zakoračila u prostor i krenula u nepoznatom pravcu. Želeo je da sazna otkud se Eva našla okamenjena na zidu. Međutim, ona nije obraćala pažnju na njega. Posle pet-šest koraka je zastala. Rukom je napravila kružni pokret. Na tom mestu pojavio se otvor iz koga je prodirala svetlost. Otvor se sam od sebe proširivao. Posle nekoliko trenutaka tama, hodnik i uklesani likovi su nestali. Mogao je bolje da je osmotri. Bila je obučena u belu platnenu haljinu sličnu onoj koju su nosili stari Rimljani. Pogled na njenom licu bio je isti onaj, razočaravajući, koji je imala u momentu kada je on odbio predlog da uđe u njen stan.

Posle tog Evinog pogleda Nikola se probudio. Ovaj san sa Evom, bio je toliko realističan da mu je trebalo nekoliko minuta da se sabere u krevetu. Osetio je grižu saveti i žeđ. Ustao je da popije malo vode zatim nastavio da spava.

Pravolinijski prašnjavi put širine svega pola metra prostirao se ispred njega. Sa Vesnom je krenuo tim putem ne znajući gde ga ona vodi. Posle nekoliko stotina koraka put je nestao u velikoj blatnjavoj baruštini ali se nastavljao na drugoj strani kaljuge. Trebalo je preći desetak metara kroz blatište do nastavka puta. Hteo je da obiđe taj prostor, ali ni to više nije mogao,

jer se sada močvara protezala i oko njih. On i Vesna ostali su na malom zemljanom ostrvcu. Videvši da on uzmiče Vesna je hrabro zakoračila u blato kako bi se domogla druge strane. Kada je stigla otprilike do sredine naglo je potonula. Koprcajući se dovikivala mu je da joj pomogne. On je samo stajao užasnut i nije imao hrabrosti da zagazi u močvaru. Pogledom je potražio neki štap ili granu kojom bi mogao da joj pomogne. Okrenuo se i optrčao ostrvce da bi pronašao nešto s čim bi mogao da spase Vesnu od potapanja. No, nije našao ništa što bi pomoglo u spasavanju. Tamo je stajao na kraju puteljka i očajno posmatrao kako Vesna nestaje u dubini močvare.

Naglo se probudio sav oznojan. Celo telo mu je drhtalo od ovog groznog sna. Smatrao je da je najbolje da se istušira pa da krene u bolnicu. Pretpostavljao je da, kada bude video Vesnu i razgovarao sa njom, zaboraviće taj užasan san.

Rano, dok je išao prema klinici, kupio je mobilni telefon za Vesnu. U hodniku na odeljenju sedeo je kapetan Marković. Sve je ukazivalo na to da je bio očekivan. Kada se pojavio kapetan je ustao i krenuo prema njemu. Nikola je prvo pomislio da se Vesni nešto dogodilo, zbog toga je policija tu.

- Dobro jutro gospodine Nikola, – pozdravio ga je kapetan dosta zabrinutog lica.

- Dobro jutro gospodine kapetane. Pa dogovorili smo se da ću doći oko jedanaest da dam izjavu, – rekao je Nikola.

- To je uredu, – odgovorio je kapetan i pogledao u pravcu kofera u Nikolinoj ruci. – Ali stvari su krenule drugim tokom.

- Šta to? Da li se Vesni nešto dogodilo? – zapita Nikola.

- Ona je dobro, ali neko je juče pre nas bio u njenom stanu. – rekao je ozbiljno – To nam se uopšte nije svidelo.

Nikola je ćutao.

- Saznali smo od gospođice Tijane da ste to bili vi. Ona vam je dala ključ od Vesninog stana. Dnevna soba je sistematski i stručno pretražena. Sav nameštaj u toj sobi je ispreturan. Zanimljivo je što ostale prostorije nisu dirane. To nas navodi da je provalnik našao u dnevnoj sobi ono što je tražio. Na osnovu nekih elemenata zaključili smo da je nestao njen nakit i računar. Da li je predmet pretrage bio samo računar i nakit to još nismo utvrdili. Taj računar bi nam, verovatno, mnogo pomogao u istrazi. Proverili smo i pucnjavu u restoranu. Javio se još jedan svedok. On tvrdi da je video jednog bradatog čoveka srednjih godina u kožnoj jakni, sa tamnim naočarima, kako sedi za šankom. Tvrdi da je meta bila gospođica Vesna, a

ne konobar. Šta biste vi rekli na sve to?... Da se sklonimo tu u ovu sporednu prostoriju. Želeo bih da vidim šta to nosite u ovom koferu.

Posle tih reči kapetan ga je uhvatio ispod pazuha. Jedan policajac u civilu otvorio je vrata, a kapetan ga gurnuo u sobu. To je bila neka vrsta ostave. Tamo se nalazio jedan sto na sred prostorije. Pored stola je stajao policajac.

„Čekali su me sva trojica“ – pomisli Nikola i stavi kofer na sto. Hteo je da ga otvori, međutim, policajac nije dozvolio da to uradi. On je preuzeo kofer.

Kapetan je preturio celu sadržinu kofera. U njemu nije bilo ništa zanimljivo za njih. Bili su to samo odevni predmeti koje je on doneo Vesni.

- Jeste li vi uzeli nakit i računar. – zapita kapetan vrlo ozbiljno.

- Ne, zaboga. – odgovori on uplašeno – Vesna mi je rekla da joj donesem neku odeću. Ključ sam zaista dobio od gospođice Tijane. To je Vesna sređila telefonom. Kada sam napustio stan, bio je uredan. Nisam ništa dirao. Pokupio sam ono što je tražila i spakovao u ovaj kofer. Tek desetak minuta sam se možda zadržao.

- Svugde u stanu su samo vaši i njeni otisci prstiju. – ispitivao ga je dalje kapetan – To nam ukazuje da ste možda bili i ranije u njenom stanu.

- Nikada ranije nisam bio kod nje. Nisam ni znao gde stanuje, – očajno odgovori Nikola – pa trebalo mi je vremena da nađem stvari koje je tražila da donesem. Otvarao sam plakar i fioke. Ali kunem vam se, stan sam stvarno ostavio u takvom stanju kako sam ga i našao.

- Imate li ključ od stana?

- Da, dobio sam ga od gospođice Tijane. Nameravao sam da ga vratim Vesni sada zajedno sa koferom.

- Idemo kod nje da čujemo da li će ona potvrditi tu vašu priču, – rekao je kapetan i zgužvao stvari u koferu da bi ga lakše zatvorio. Kofer više nije prepustio Nikoli. Dao je policajcu da ga on nosi.

Kada su sva četvorica ušli u bolesničku sobu Vesna je bila budna. Njen pogled se prvenstveno zaustavio na Nikolinom licu. On je samo blago potvrdno klimnuo glavom i očnim kapcima umirio Vesnu da je sve u redu. Kapetan je preuzeo kofer i stavio ga na krevet kod njenih nogu.

- Tu je garderoba koju vam je gospodin Nikola doneo, – rekao je gledajući Vesnu direktno u lice. – Jeste li Vi tražili da uđe u vaš stan i da donese ove stvari?

- Da... – rekla je i videlo se na njenom licu da je zahvalna – ovde nemam šta da obučem osim spavaćice koju sam dobila od klinike.

- Da li znate da vam je juče obijen stan? – rekao je kapetan.

- Ne, zaboga. Nikola ga nije obio, – odgovori Vesna zaprepašćeno. – Ja sam ga zamolila da mi donese tu garderobu. To ne smatram obijanjem. Ključ je dobio od Tijane.

- Da, ali posle njega bio je još neko u vašem stanu. Dnevna soba je ispreturana. Taj neko je želeo da stvori utisak da je u pitanju provalnik. Međutim, imao je ključ ili je stručnjak za provalu jer ulazna vrata nisu oštećena. Odneo je računar i nakit. Da li ste imali nešto važno na tom računaru?

- Ne, – odgovorila je Vesna pokrivši lice obema rukama. – Na disku sam imala samo neka lična pisma kao i bezbroj fotografija sa kastinga i reklama koje sam snimala. Htela sam da napravim arhivu o tome. Imala sam nameru da napišem knjigu o mom zanimanju. Unosila sam i neke detalje i dogodovštine sa snimanja, kako ih ne bih zaboravila. Ali sve je to bilo nevažno za nekog van mog zanimanja. Osim toga ulaz u memoriju računara bio je šifrovan. Taj koji ga je odneo ne može ga upotrebiti.

- A nakit?

- Imala sam dosta dragocenu kolekciju nakita. Prstenje, minđuše, lančiće i ostalo. Većina je bila od zlata i dragog kamenja. Vrednost tog nakita je nekoliko desetina hiljada evra.

- Da li ste ranije poznavali gospodina Nikolu? Da li je on bio nekada u vašem stanu? – opet se raspitivao ozbiljno kapetan.

- Poznavala sam ga iz srednje škole. U to vreme bili smo simpatije jedno drugom ali ja sam se zabavljala sa nekim Kristijanom. Posle toga dugo se nismo videli. Slučajno smo se sreli u jednom bistrou pre nekoliko nedelja. Posle više od dve godine naš prvi izlazak je bio u restoran „Park“.

- Da li ste možda imali neprijatelja ili nekog ko bi želeo da vam naškodi? – raspitivao se dalje kapetan. – Naime, imamo nekoliko informacija da je ubica prvo pucao u vas, pa, misleći da ste mrtvi tek potom pucao u konobara.

- To vam, nažalost, ne mogu potvrditi ni poreći. Prilazeći bar-pultu tražila sam šminku u tašni. Glava mi je bila sagnuta. Čula sam pucanj. Šta se dalje desilo ne znam. Probudila sam se u ovoj sobi posle nekoliko sati.

- Dogodilo se jedno ubistvo i jedan pokušaj ubistva. To nije mala stvar, – rekao je kapetan. – Moramo stvari da izvedemo na čistac. Ponovo Vas pitam imate li neprijatelja ili nekoga ko želi da vam naškodi?

- Ne... Mislim da nemam. U agenciji smo se svi družili. Uvek je bila, dobra pa čak i vesela atmosfera. U njoj je radio Srđan, kao producent. Njega ste već sigurno upoznali. Ostali saradnici su fotograf, njegov asistent i devojke koje su brinule o nama da lepo izgledamo. Za neku ozbiljniju zabavu ili izlaske nisam imala vremena...

- Bićemo i dalje u vezi. A vi, gospodine Nikola, vas očekujem u stanici da date pismenu izjavu, – obratio se prema Nikoli.

- Svakako, svakako... Doći ću. Samo da malo budem sa Vesnom.

Kada su policajci otišli prva stvar što je Vesna upitala Nikolu, odnosno ona ga je zvala Mik, pitala ga je da li je *laptop* na sigurnom mestu. Nikola je potvrdno klimnuo glavom.

- Da li si mi doneo telefon? – upita zatim Vesna.

- Da. Izvoli. Bila je to dobra ideja. Sada možemo češće da razgovaramo. Tvoj telefon iz tašne nalazi se još uvek u policiji.

- Popodne mi dolazi otac na kratko iz Švedske. Mi, posle majčine smrti, nismo baš u dobrim odnosima. Na kraju krajeva u dobrim sam rukama – rekla je i prihvatila Nikolinu ruku i pomilovala – Da znaš kakve sam planove imala sa tobom posle one večeri u „Parku“. Na kraju sve ću morati odložiti dok se ne oporavim. Da se bar nije pojavio onaj poremećeni ubica. Ne mogu ga drukčije zvati.

- Vesna, meni možeš reći. Da li je zaista prvo u tebe pucao, pa zatim u konobara, ili se dogodilo suprotno.

- Ne znam, Mik. Mislim da nemam nikog poznatog ko bi imao razloga da puca u mene. Zbog toga se nadam još uvek, da nisam bila ja meta, nego onaj konobar. Ko zna možda je dugovao neke pare. Možda je bio ljubomoran suprug ili neki umobolnik.

Dok je Vesna to govorila u momentu su joj se raširile zenice. Nikola je u njenim očima prepoznao strah. Kada se okrenu u pravcu njenog pogleda, na ulaznim vratima se pojavio bradati čovek u belom mantilu sa tamnim naočarima, preko usta i nosa imao je hiruršku masku. U desnoj ruci držao je špric sa iglom. To je Nikolu umirilo. Pomislio je da Vesna treba da primi injekciju, verovatno nekakav lek. No, ona se u strahu podigla u sedeći položaj i počela uzmicati na krevetu. Lekar je bez žurbe prišao uhvatio je za ruke i ubrizgao tečnost u Vesninu karotidu. Kada je to obavio okrenuo se prema Nikoli. On je želeo da ga pita nešto o Vesninom ozdravljenju tada je ovaj uperio pištolj sa prigušivačem u njega. Nikola je spontano reagovao kao u mnogim filmovima koje je gledao pored oca iz kabine sa projektorima. Bacio se svom snagom na čoveka u belom mantilu i počeo glasno da viče:

- Upomoć... Upomoć ovde je neki ludak... Hoće da me ubije.

Čovek u belom mantilu se brzo podigao sa poda. No Nikola se sakrio iza Vesninog kreveta. Na hodniku su se začuli koraci u trku. Ulica više nije želeo da rizikuje. Istrčao je iz sobe sakrivši pištolj u nedra. Posle par sekundi uleteo je kapetan sa svojim pomoćnicima.

- Čovek u belom mantilu... Bradati čovek sa naočarima... Hteo je da me ubije, – vikao je Nikola isprekidanim glasom. Policajci su potrčali u hodnik. Za to vreme on je prišao Vesni koja je gubila svest. Polako ju je pomilovao po licu i šapatom izgovarao utešne reči.

- Nemoj draga da zaspiš... Nemoj... Biće sve u redu...

Ona je polako sklapala oči. Nikola je znao da ona umire. Toliko vremena joj je ostalo da slabašnim glasom nekoliko puta izgovori:

- Kristijan 5491... Kristijan 5491 je šifra, – uspela je tek dva puta da kaže pre nego što je izdahnula.

Na hodniku se čula vika i metež. Posle izvesnog vremena začuli su se pucnji iz pištolja. Nikola je istrčao da pronađe nekog ko bi mogao da pomogne oko Vesne. Hodnik je bio prazan. Verovatno su se svi sklonili zbog pucnjave. Tek kada se smirila situacija jedna sestra je promolila je glavu na hodnik. Nikola ju je odmah dovukao u Vesninu sobu. Kada je opipala puls na vratnoj veni samo je odmahнула glavom. Uzela je i stetoskop i prislonila Vesni na grudi da bi se uverila u svoj zaključak.

- Žao mi je. Ne možemo joj više pomoći, – rekla je i prekrila joj lice pokrivačem.

Nedugo posle toga došla su sva trojica iz policije. Kapetan je, videvši da je Vesna prekrivena, zapitao:

- Šta se desilo?

Nikola je detaljno ispičao ceo događaj i na kraju zapitao:

- Jeste li uhvatili ubicu?

- Da. Opirao se. Pucao je na nas. Uzvratili smo paljbu. U toj pucnjavi je poginuo. Nismo našli nikakav dokumenat kod njega. Istraga će utvrditi ko je on i da li je on ranio Vesnu i ubio konobara u restoranu „Park“. Sada znamo, bez sumnje, da je ipak ona bila meta, a ne konobar.

*

Izbrijan čovek sa šeširom širokog oboda zvani Bot, sedeo je u restoranu na periferiji grada. Na njegovom licu se videlo da nije baš dobre volje. Pio je duplu kafu i često gledao kroz veliki izlog restorana prema ulici. Kao da je nekog očekivao. Posle popijene kafe pozvao je jedan broj na svom mobilnom telefonu.

- Da... Ja sam. Kao što rekoh *krug* je kod mene. Rastavio sam računar i izvadio iz njega tvrdi disk (hard disc)... Da... on je *počistio*, ali se jako *razboleo*... Da... Bojim se da imamo još jedan problem... Neki muškarac... Ne znam koliko je on upućen... Proveriću ali mi treba više vremena... U redu

gospodine El... Kako vi kažete... *Razboleće se* samo ako bude nevolja. Javiću vam se...

Vesnin otac je stigao popodnevnim avionom. Nažalost, svoju jedinu ćerku mogao je da vidi samo u mrtvačnici sudske medicine. Sa njim su tamo bili i Nikola i kapetan Marković. Aleksandar Zorić, Vesnin otac, potvrdio je njen identitet. Kapetan je odmah napomenuo da Vesnino telo ne mogu da predaju radi sahrane, dok se istraga ne završi. Pretpostavka je da je otrovana injekcijom. Kakav otrov je u pitanju to treba obdukcijom da utvrde. Posle identifikacije sva trojica su seli u Markovićevu kancelariju.

- Utvrdili smo da gospođica Vesna ima bankovni račun, – obratio se kapetan Aleksandru – Na njemu se nalazi pozamašan iznos. Osim računa posedovala je i dvoiposobni stan u kojem je živela. Nismo našli nikakav dokument koji bi ličio na oporuku. Prema zakonu vama pripada stan i novac sa bankovnog računa, ali, naravno, posle završetka istrage i ostavinske rasprave.

- Nažalost, ja ne mogu sačekati, jer to može da potraje. Što se tiče stana daću punomoć gospodinu Nikoli da ga on uredi i proda u moje ime.

- To može da uradi i bilo koja agencija za nekretnine umesto vas, – predložio je Marković.

- Verovatno. Ali ako je moja ćerka imala toliko poverenja prema gospodinu Nikoli, mogu i ja. On je bio sa njom do zadnjeg momenta. A kada se javila iz bolnice da je ozleđena, rekla je za Nikolu. Nema razloga da i ja nemam poverenja u njega.

Nikola je Aleksandru predložio da prenoći u hotelu, jer je Vesnin stan bio demoliran. On je prihvatio taj predlog i zamolio ga da ostane neko vreme sa njim. Zanimalo ga je šta je Vesna radila u poslednje vreme.

Dok su sedeli u hotelskom baru Nikola je podrobno ispričao sve što je znao o Vesni. Rekao je da se zaljubio u nju još u srednjoj školi, ali da su im se putevi razišli. Bila je puka slučajnost, ili je sudbina tako htela, da se ponovo sretnu. Govorio je o njenim uspesima kao manekenke i kao foto modela. Rekao je da je imao i ozbiljne namere sa njom. Obećao je da će mu poslati njene fotografije koje je iskopirao sa interneta.

Aleksandar je dao Nikoli svoju adresu i zamolio ga da to uradi. Ujedno, napisao je punomoć kojom ga je ovlastio da može raspolagati sa Vesninim stanom dok se ne proda. Ukoliko to uradi novac može da pošalje na njegovu adresu u Švedskoj s tim da zadrži deo koji bi se odnosio na troškove sahrane i sređivanje stana.

Uz nekoliko pića još su dugo razgovarali o Vesni. Kasnije, Aleksandar je sredio papire za predstojeću sahranu. Nije mogao dugo da ostane jer u Švedskoj ga je čekao posao, a istraga će verovatno potrajati još nekoliko nedelja. Odlučio je da ujutro otputuje.

Sledeći dan, u petak, sve novine su izveštavale o događaju na klinici. U naslovu članka nalazilo se ime Vesne Zorić i Nikole Radanova. Nikola je bio opisan kao jedan od učesnika u tim događajima. Nisu ga mogli opisati kao spasioca, ali su izveštavali da je bio prisutan prilikom ubistva gospođice Vesne, poznate i veoma tražene manekenke. Obrazložili su to time da je on bio njen intiman prijatelj. Posle izlaska novina većina poznanika zvala je Nikolu telefonom zainteresovani za opisane događaje. Više ih je zanimala kriminalistička linija događaja i, naravno, njegovo poznanstvo sa tako lepom manekenkom. Jedino Eva nije zvala.

Dugo je razmišljao o tome da li da se javi Evi i da joj objasni sve. Osetio je potrebu da joj ispriča sve od momenta kada je sreo Vesnu do njene pogibije. Izgubio je Vesnu i prvi put se jako uplašio da će izgubiti i Evu. Znao je da to i zaslužuje, jer je bio veoma neiskren prema njoj.

11.

U petak pre podne Eva se javila telefonom. Veoma uzbuđena direktno je saopštila razlog zbog čega je zove.

- Maja, jesi li čitala današnje novine?...

- Ne... Ne čitam novine. Ono što me zanima pogledam na televiziji ili pronađem na internetu.

- Sve novine pišu o dvostrukom ubistvu. Ubijena je jedna manekenka... neka Vesna i neki konobar. Počinioca je policija prilikom hapšenja takođe ubila.

- Dobro... pa?... Ja ne poznajem nikakvu Vesnu.

- Nije u tome problem... Vidim, ne razumeš... Nikola, moj Nikola bio je u društvu te Vesne kada se dogodilo ubistvo. Novine pišu da je vodio na večeru. Sigurno mu je bila ljubavnica... Pročitaj... Pročitaj novine... – briznula je u plač Eva.

- Čekaj... Ne možemo tako da razgovaramo preko telefona. Hajde da se nađemo. Znaš onaj kafić pored Štranda koji se zove „Raj“. Tamo gde smo navraćale na kapučino. Vidimo se tamo za pola sata. Donesi sa sobom i novine da i ja vidim šta pišu. – predloži smireno Maja.

Otprilike posle pola sata Maja je ušla u kafić. Eva je sedela zadubljena u tabloid „Krimvesnik“ za jednim stolom u uglu prostorije. Novine su izašle toga dana: Petak 29. avgust 2003. godine. Kada je Maja sela nasuprot nje, Eva briznu u plač.

- Pogledaj samo... Pročitaj...

- Dobro, Eva, pročitacu. Do toga vremena naruči jednu kafu i neki sok za mene. Ti uzmi ono što ti je volja.

- Meni nije volja ni do čega... – posle tih reči Eva gurnu novine prema Maji i priđe šanku da naruči kafu i sok.

Maja je za to vreme pogledala članak.

Na naslovnoj strani bila je fotografija jedne veoma privlačne polugole žene snimljene u profilu. Bila je u kratkom pohabanom šortsu. Virila joj je polovina zadnjice. Gole grudi pokrila je prekrštenim rukama. Vlažna, kosa dosegala joj je do sredine leđa. Naslov članka je bio ispisan velikim slovima.

„Vella je ubijena otrovom!“

Sledio je bombast podnaslov:

„Još neidentifikovani počinilac surovog pokolja ubijen u policijskom okršaju!“

Zatim je sledio tekst:

„Prošle subote u restoranu “Park” ubijen je konobar Stojan i teško ranjena poznata manekenka gospođica Vesne Zorić umetničkim imenom Vella. Pretpostavlja se da je ona bila tamo u društvu svog momka studenta prava Nikole Radanova. Vesna je prebačena u Klinički centar gde je izvršena hitna intervencija.

Kako saznajemo iz policije tada je život mlade manekenke spašen. No posle nekoliko dana za vreme posete njenog ljubavnika, Nikole, izvršen je još jedan atak na nju. Pretpostavlja se da je u pitanju isti počinilac. Preobučen u beli mantil i maskiran ubrizgao je otrovnu injekciju u njenu venu. To je policiji ispričao gospodin Nikola koji je sve vreme bio prisutan pored Vesne misleći da je izvršilac lekar. Ubica je hteo da likvidira i gospodina Nikolu, ali on se požrtvovano bacio na ubicu. Uspeo je da izmakne ubistvenim mecima. Posle toga počinilac je pokušao da pobegne ali došlo je do okršaja između njega i policije. Jedan policajac je ranjen, a izvršilac atentata, čiji identitet još nije poznat, poginuo je u okršaju. Zna se samo da je izvršilac srednjih godina, dobro razvijen i nosi bradu, brkove i naočare.

O detaljima pokušali smo da saznamo više od gospodina Nikole Radanova koji je bio prisutan i u restoranu i u bolesničkoj sobi pored gospođice Vesne, ali njegov telefon nije bio dostupan.

Policija je izjavila da će dati detaljnu informaciju o događaju kada se istraga završi.”

Maja je odmah primetila da je članak bio senzacionalistički napisan, što se moglo i očekivati od takve vrste tabloida koji se trudi da poveća tiraž. Reč *pretpostavlja se* bila je česta u članku. Iz toga je mogla zaključiti da je istina tek polovina onoga što je napisano. Stigla je skoro do kraja stupca kada je Eva donela kafu.

- Ne želim Eva ništa da potvrdim i opovrgnem jer ne znam. Ali, pogledaj i sama, dosta stvari se nagađa u tom natpisu. Znaš i sama kako novinari

znaju da izmišljaju, da dodaju neke činjenice koje nemaju nikakvu osnovu. U svakom slučaju Nikola je poznao tu Vesnu. Izašli su na večeru, ali to ne mora da znači da mu je bila ljubavnica. Možda su zajedno išli u školu. Možda ju je poznao od ranije. Moraš da razlučiš o dvema stvarima:

Ako ti se on ne javi, a tebi je stalo do njega, javi mu se ti telefonom i zatraži neko objašnjenje. Možda bi on to rado i učinio ali mu je veoma neprijatno, jer pretpostavlja da si gnevna na njega. Ako ti nije stalo do njega, zaboravi ceo slučaj. Ako te pozove nemoj podići slušalicu i s time je završena cela priča sa njim, – zaključila je Maja.

Tek što je Eva želela nešto da odgovori na ove predloge zazvonio je njen mobilni telefon. Eva ga je izvadila iz tašne i pogledala ko zove.

- Nikola me zove! – rekla je – Šta da radim?

- Rekla sam ti dve mogućnosti. Ti sama moraš odlučiti.

Telefon je i dalje zvonio. Eva je bila neodlučna. Baš u momentu kada se odlučila da uspostavi vezu zvonjava se prekinula.

- Eto, nije bio uporan ni toliko da sačeka da se odlučim, – rekla je Eva.

Posle nekoliko trenutaka telefon je ponovo zazvonio. Bio je to opet Nikola.

- Pa, Eva ovog puta se odluči. Ovo ti je druga prilika zaredom, – ohrabivala je Maja.

Eva je nekoliko trenutaka držala telefon u ruci i posmatrala ga, zatim prihvatila poziv.

- Da... Znam... Čitala sam... – odgovarala je Eva kratko i odsečno. – U redu... bolje je tako... Ja sam sa Majom u kafiću „Raj“ pored Štranda... Pa... dođi, – to su bili njeni odgovori. Posle toga prekinula je vezu.

- I...? – gledala je Maja sa interesovanjem. – Šta si odlučila?

- On dolazi da mi sve objasni... Dolazi ovde.

- To je dobro... Ja ti više nisam potrebna. Taj sukob možeš i sama da rešiš.

- Ne, Maja. Ostani molim te. Ti realnije možeš da oceniš šta je istina od svega onoga što on bude rekao, – zamolila je Eva.

- Dobro Eva. Na kraju krajeva upoznaću Nikolu. Puno si govorila o njemu, pa sam stekla neki dojam. Imaću prilike da ocenim da li sam ga na osnovu tvojih priča dobro procenila.

Eva je ponovo pokušala da „podgreva“ temu o događajima koje su novine opisivale. Maja se protivila. Rekla je da je bolje da sačekaju Nikolu. Trebalo bi da ga saslušaju i saznaju šta on ima da kaže o svemu.

Tek što su popili kafu Nikola se pojavio na vratima. Na licu je imao brižan pogled. Taj izraz smanjio je utisak koji je trebalo da ostavi u elegantnom odelu. Kada je prišao stolu prvo se obratio Evi.

- Zdravo Eva, – rekao je i pružio joj ruku. Eva je prihvatila pozdrav, zatim se obratio Maji, – Ja sam Nikola... Ti si verovatno Maja... Eva je mnogo pričala o tebi...

Pružio je ruku prema Maji radi pozdrava. Maja je prihvatila i ljubazno odgovorila:

- Zdravo. Da, ja sam Maja, – rekla je smešeći se. – Od Eve sam dosta saznala o tebi, ali drukčije sam te zamišljala.

- Da li je to dobro ili loše za mene? – našalio se malo Nikola da bi razbio suviše zvaničnu atmosferu.

- Pa... još nisam u potpunosti odlučila o tome, – rekla je oborivši pogled. Maja nije htela da on primeti da je ostavio veoma povoljan utisak na nju. Na kraju krajeva tu je bila Eva sa kojom je bio u vezi. A da li će ostati zajedno to će se ispostaviti posle predstojećeg razgovora.

-Vidi šta to pišu o tebi „ljubavniče“, – započela je Eva prekor pokazujući naslovnu stranicu novina.

- To su poluistine, nikada ne veruj takvim novinama... – rekao je Nikola ljutito.

- Pa kome da verujem? Tu piše da si bio Vesnin ljubavnik, – rekla je Eva agresivno.

Nikola je mirno seo za sto i ispričao sve ono što se sa njim i Vesnom dogodilo. Nije krio da se u njemu probudila đачка simpatija. Rekao je da mu je bilo zaista žao što nije odmah sve rekao Evi. Pokušao se opravdati time da ni sam nije bio siguran da li će slučajni susret prerasti u obastrano zadovoljstvo. Rekao je i to da nije imao priliku ni da poljubi Vesnu, a kamoli da spava sa njom. Potvrдно je govorio o tome da je zaljubljen u Evu. Vesna mu se svidela, ali da je došlo do neke ozbiljnije veze sigurno bi odlučio sa kim da nastavi. To bi iskreno rekao ili Evi ili Vesni. Nije želeo da vara ni jednu ni drugu. Na kraju krajeva, nije ni imao prilike za to. Napomenuo je da još ima neke obaveze prema Vesni i njenom ocu. Obećao je da će urediti njen stan i prodati ga. Treba da se postara kada bude završena istraga da Vesna bude primereno sahranjena. To je obećao njenom ocu.

- Osećam se krivim da sam te možda u mislima prevario ali fizički nika-ko, – rekao je na kraju Nikola. – Ukoliko smatraš da je taj moj nepromišljeni potez toliko uvredljiv da nisi u stanju da pređeš preko toga ti odluči. Ja te i dalje volim.

- Kako možeš da kažeš da me voliš kada nisi prihvatio moj poziv i želju da spavamo zajedno posle one večeri u diskaću... – počela je Eva da mu prebacuje.

- Eva... Eva, bio sam zaista umoran. Tada sam pomislio da zbog toga verovatno ne bi bilo lepo ni tebi ni meni. Dugo smo zajedno. Bilo bi još prilike...

- Videćemo da li će biti još prilike...

- Time misliš da mi nagovestiš da je sve gotovo između nas?

- Ne znam. Treba mi vremena... treba da razmislim... – rekla je sva uzbuđena. Zatim se obratila Maji, – dođi Maja, idemo...

- Čekajte... Ne idi Eva, – rekao je Nikola i uhvatio Evu za ruku. – Tu sam. Pitaj sve ono što te interesuje... Sve mogu da razjasnim...

Eva se istrгла naglo i uvređeno ustala. Krenula je ka izlazu. Na pola puta je zastala i obratila se Maji koja se nije snašla u toj brzini.

- Maja... ideš... ili ostaješ?

- Idem, idem, – odgovorila je Maja i dok je ustajala pomilovala je Nikolinu ruku u znak umirenja. – Smiriće se ona... samo treba joj vremena... – rekla je šapatom, – Ostani tu, vratiću se.

Kada su njih dve izašle iz kafića Maja zapita Evu:

- Šta sada nameravaš?

- Ne znam Maja... Dođe mi da se rasplačem... – odgovorila je Eva već u suzama.

- To ti je dobra ideja. Idi kući. Ispusti sve ono što ti se nagomilalo u duši. Biće ti bolje i tek tada donesi odluku. U međuvremenu pozvaću ti taksi.

- Hoćeš li samnom? – upita Eva.

- Ne. Ti si velika devojka. Možeš i sama da se izboriš sa time...

Kada je taksi stigao Eva se smestila na zadnje sedište automobila. Pre nego što je zatvorila vrata oprostile su se.

- Čućemo se...

- Čućemo se...

Maja se vratila u kafić. Nikola je još uvek tamo sedeo. Listao je novine. Posebno onu stranicu na kojoj je bio članak o ubistvima.

- Lažu... Kako mogu da izmišljaju takve gadosti... Ni polovina od toga što je tu napisano nije tačna... Nisam ja hrabro skočio na onog ubicu, nego sam se sakrio pod bolesnički krevet, – rekao je više sebi dok je ona sela pored njega.

- Pretpostavljala sam. Na kraju krajeva znaš novinare. Svi izmišljaju i traže senzaciju...

- Ne znam da li će se Eva smiriti. Mora da mi veruje. Bio sam iskren.

- Da... Bio si iskren. To se videlo po tebi kako si joj govorio, – tešila ga je ona. – Nego ako ti bude nešto trebalo, mislila sam oko sahrane... Javi se slobodno... Evo broja mog mobilnog telefona.

- Hvala ti. Zaista si ljubazna. Možda bi bilo dobro da Evu zajedno ube-
dimo da se smiri i da prihvati sve ovo što se desilo samnom.

- Da. Naravno... Samo pozovi... – rekla je Maja i pošla ka izlazu.

Prošlo je podne kada je Maja napustila kafić „Raj“ sama. Dok je u odlasku sedela u taksiju nasmešila se pri pomisli kakvu je scenu napravila Eva zbog ničega. U odnosu na svoje ljubavne avanture u kojima se ona zadržavala sa trojicom muškaraca, Nikola je zaista bio nevin. Da je Eva pametna oprostila bi mu. U stvari, nije imala ni šta da oprost. Vesna je bila atraktivna devojka. To je ono što je privuklo Nikolu.

Ova mala prepirka u kafiću bila je dobra pouka i za nju. Dragan, Boško ili Tihomir, bilo koji od njih, da saznaju jedan za drugog bilo bi mnogo „dramatičnije“ nego ovo sa Evom i Nikolom.

Zbog toga, na kraju krajeva, Lela je u pravu kada me je ubeđivala da pripazim i da se odlučim – pomislila je – Teško je sedeti na dvema stolicama a kamoli na tri.

Kada je pomislila kako je mogla da prođe nedavno na autobuskoj stanici neprijatni žmarci su joj prostrujali kroz telo. Samo njena umešnost u ubeđivanju ju je spasila da ne bude otkrivena. Nije želela da ponovu upadne u takvu situaciju. Odlučila je da tome učini kraj. Sve teže i teže bilo je izmišljati razne izgovore zbog kojih nije mogla da se vidi sa jednim zbog drugoga. Došlo je vreme da se odluči za jednog od trojice. Ali znala je da je to dugotrajna i teška odluka. Za taj izbor trebaće joj više vremena, a možda i nečija pomoć. Ta nečija pomoć bila je Lela. Predveče Maja je okrenula Lelin broj telefona. Dogovorile su se da ovoga puta ona poseti Lelu.

Posle kraćeg uvoda i priče koja se dogodila u kafiću *Raj* pored *Štranda*, Lela je pijuckala kafu i uporno gledala u Majine oči. Pokušala je odgonetnuti da li ona zaista želi da napusti trostruku ljubav ili se samo uplašila videvši šta bi se i njoj moglo dogoditi.

- Ponekad nismo u stanju, ili nemamo dovoljno snage, da priznamo da postoje situacije koje prevazilaze naše umne sposobnosti, – započela je Lela svoj komentar na Majinu priču. – Tako je to sada i sa tobom. Sama si rekla da ja nikada neću saznati šta znači boriti se između dve-tri ljubavi. U tome si u pravu jer nikada nisam ni bila u takvoj situaciji pa iz tog razloga ne mogu ti pomoći. Ne znam šta bi trebalo da uradiš, ali jedno je sigurno: preispitaj sebe. Da li si iskrena prema sebi? Da li zaista voliš svu trojicu istim intenzitetom?

Maja nije znala odgovor. Samo je spustila pogled u krilo i prstima grebala nokte.

- Mislila sam da ćeš ti imati neku ideju. Uvek si mi pomogla, pronalazila rešenja.

- Teorijski bih to možda mogla da pokušam, ali tebi treba neko ko je bio u istoj situaciji kao ti. Žena ili devojka koja je volela istovremeno više muškaraca, a posle toga našla rešenje. Pitaj mamu. Pitaj nekog sa interneta. Započni ili potraži blog sa tom temom. Sigurno ćeš naći nekakav odgovor.

- Mamu ne mogu da pitam jer sam sigurna da ona nikada nije bila u takvoj situaciji, – odbacila je tu pomisao Maja.

- Nemoj biti toliko sigurna. Ona je bila prosvetni radnik. Imala je mnoge prijatelje, kolegice možda se sreća sa nekom kojoj se desila ista stvar.

- Na to nisam mislila... U pravu si. Ako ona ne može da mi pomogne potražiću neki spas na internetu. Pravo da ti kažem, bila sam skoro sigurna da imaš neko rešenje za mene.

- Žao mi je Maja što ti ne mogu pomoći. I sama znaš dok sam se ja zabavljala sa Zvonkom, išla sam samo sa njim. Kada sam sreća Laciku, dala sam nogu Zvonku. Posle Lacike sada je tu Vitomir, Vile. Pored Vileta nema Lacike. Ja sam devojka na duge staze i nemam snage za male igrice u smislu *čas ga vidiš, čas ga ne vidiš*.

- Nisam ni ja to htela. Znaš i sama da je to prvi slučaj kod mene. A kućnem ti se nisam kriva što volim svu trojicu...

- Hajde da promenimo temu, – rekla je na kraju Lela. – Idem da kažem mami da nam skuva još jednu kafu. Vidim na tebi da bi rado popila i popušila još jednu.

Kada se vratila kući mamu je našla kako seki u fotelji ispred televizora. Gledala je seriju koja je snimana po romanu Agate Kristi *Orijent Ekspres*. Sva sreća serija sa detektivom Herkul Poiroom bila je pri kraju. Sela je pored nje da zajedno odgledaju kraj. Tek posle toga Maja je započela temu sa svojom mamom. Prvo je bila neodređena. Napomenula je da ima jednu poznanicu i da ona ima problem...

- Majo!... Poznajem te, – odmah ju je preseklala mama. – Nemoj sad ti tu: Imam prijateljicu. Kaži direktno u čemu je problem?...

Posle ovih direktnih reči Maja se uozbiljila.

- Nisi valjda u drugom stanju?

- Ne mama, – odmahнула je glavom, – pazim. Radi se o problemu druge vrste.

Zatim je sve ispričala o Draganu, Bošku i Tihomiru. Naravno, izostavila je detalje iz kreveta. Ti detalji ovoga puta nisu ni bili važni. Problem se nalazio u njoj. Saslušavši svoju ćerku, Julija je razmišljala kako da započne i

pojasni problem. Naravno, ni ona nije imala slična iskustva. Prebiral je po sećanju da li je nešto već čitala o tome. Nije se stetila ničega pa je morala da to objasni na osnovu svog gledišta.

- Meni je teško shvatiti da je moguće da neko, u ovom slučaju ti, možeš da voliš iskreno i sa istim intenzitetom više muškaraca. U najvećem broju slučajeva, prava ljubav se može samo jednom, i ponovo ti kažem, jednom čoveku podariti. Samo jedna osoba može biti naš duševni pratilac u životu. To se odnosi na sve nas. Dešava se da ponekad ipak volimo dva bića. Takvi odnosi nam uništavaju vreme i živce. Da li je razlog tome što smo ponekad jako gladni i imamo veliku potrebu za ljubavlju. Želimo je dobiti sa više mesta. Ljubav prema jednom muškarcu ne znači da osećaš neki nedostatak kod njega i da to dopunjava neko drugi ili treći. Na kraju, ako se odlučiš za jednog, a to ćeš morati, uvek ćeš smatrati da si pogrešila. Mislićeš da je trebalo da se opredeliš za drugog. Svaki od njih ti nešto drugo pruža. Zato ga drugačije i posmatraš. U suštini ne voliš ih isto jer su po prirodi drukčiji. Svaki čovek je jedinstven na svoj način.

Nekad davno razmišljala sam i ja u tom pravcu, teoretski. Mislim, da ne postoji bolnija situacija od onoga kada si udvojena, jer to donosi sa sobom stalnu napetost, neiskrenost i nesreću.

I sama si rekla da si bila neiskrena prema Draganu zatim prema Bošku i na kraju prema Tihomiru. Trebaš upamtiti, Majo, da prećutkivanje istine uvek vodi ka laži. To znači da ona dovodi do ozbiljnog moralnog posrnuća. Važno je da, ukoliko se odlučiš da prećutkuješ nešto, nikada to ne činiš iz koristoljublja ili težnjom za vlast. Ne kažeš li istinu, treba da imaš u vidu u kojoj meri je ta istina važna onom tvom ljubavniku od koga je kriješ. Žene imaju ljubavnika obično iz emocionalnih razloga. Muškarci iz seksualnih razloga varaju partnerku i traže ljubavnice. Ljubavnik uvek ima negativnu konotaciju kao treće lice u jednom odnosu. Moraš se odlučiti Maja ko je tvoj partner, a ko ljubavnik. To je važno za svu trojicu.

- Nisam mama dobila pravi odgovor na moje dileme. Moraću još puno da razmišljam o tome.

- Pa razmisli. Učini to što pre jer dobri ljubavni odnosi se teško grade a mogu se brzo narušiti.

Mama je bila u pravu. Mora što pre da nađe rešenje. Ni ona svojim sugestijama joj nije mnogo pomogla. Potražiće neko rešenje na internetu. Sigurno ima još devojaka koje su imale istu sudbinu kao ona. Kada je u kolonu za pretraživanje Googlea upisala *Voleti dva muškarca* pojavilo se barem desetak sajtova u vidu bloga. Otvorila je jedan od njih.

Mis-major – je bilo korisničko ime devojke koja je bila na vrhu bloga.

Imam jednostavno pitanje. Mislite li da je moguće biti zaljubljena u dva muškarca istovremeno. Ako neko imao iskustva s tim neka podeli to sa mnom. To me jako muči u zadnje vreme...

Tutti

Moguće je za dvojicu, trojicu i desetoricu osećati nešto, ali to nije ljubav, zaljubljenost... Probaj da se odlučiš biće ti lakše.

Mella

Ti si se zaljubila u dvojicu, a pitaš nas je li to moguće.

Natali

To je kao da pitaš da li se može sedeti na dve stolice. Možda i može, ali nije udobno.

Mella

Natali kaže: To je kao da pitaš da li se može sedeti na dve stolice. Možda i može, ali nije udobno. Za osobe koje ne mogu stati na jednu stolicu pretpostavljam da je udobnije sedeti na dve. Ne mislim doslovno, nego u kojoj meri toj osobi to odgovara njenim potrebama. Isto tako mislim (hajde da i ja podelim svoje iskustvo) da kad žena počne misliti da je umesto u jednog zaljubljena u dvojicu – da nešto debelo ne valja u odnosu s onim prvim.

Mamma

A ja sam mislila da je ovo *sajt* o grupnjaku.

Stud-222

Uvek postoji mogućnost da upadneš i u onu rupu između stolica!

Cordelia

Ne sumnjam da se može osećati seksualna privlačnost prema većem broju muškaraca, pa i zaljubljenost, ali ljubav ne. Bojim se da ne voliš ni jednoga zapravo.

Mis-major kaže:

Imam jednostavno pitanje. Mislite li da je moguće biti zaljubljena u dva muškarca istovremeno. Ako neko imao iskustva s tim neka podeli to sa mnom. To me jako muči u zadnje vreme...

Tutti

To ti se u Americi zove *dejting*. Izlaziš sa dva, tri tipa u isto vrijeme. Možda i oni izlaze sa još drugim ženama. I niko se ne ljuti. To je dobro, kad ti nije do ozbiljne veze.

Krista

Može. Ja sam zaljubljena u dvojicu. I uopšte me ne jebe to nego čekam dalji razvoj situacije pa ću onda videti.

Krista-j-zg

Ja sam volela dvojicu. Sad će mnogi reći da je to bila privlačnost ili samo zaljubljenost, ja ne mislim tako. Ja sam ih fakat volela i bilo je užasno teško.

Billi

I ja sam volela dvojicu a kasnije čak i trojicu. A to je zato što sam iz svakog izvlačila najbolje. Posle sam odjebala dvojicu i ostala kod jednog...

Mis-major

Cure hvala na savetima. Ima tu puno istine. Ne sedim na dvije stolice, jer to ne znam, niti mogu... Sve se to odvija u mojoj glavi i zato sam zbunjena. Treba da shvatim koji mi je dečko...

Krista-j-zg

A koliko dugo traju ti osjećaji prema momcima. Gde studiraš i kako često se vidiš sa njima.

Mis-major

Sa jednim momkom sam jako dugo, skoro dve, tri godine, ali otkad sam na faksu vidamo se malo ređe. Imali smo pauzu kad sam bila na prvoj godini. U to vreme sam kratko hodala sa ovim drugim, ali je to puklo. Ostali smo jako dobri frendovi, a ja sam se vratila sadašnjem dečku kojeg *fuul* volim, ali kao da mi nisu prestali osjećaji i prema ovom drugom...

Av-De

I kako je na kraju završilo? Situacija je bila sasvim drugačija od tvoje tako da ti moja priča ne bi ni malo pomogla. Htela sam ti samo reći da je moguće voleti dve-tri osobe istovremeno, to je sve.

Mella

To je eklatantni primer sebične osobe. Sretao sam već takve.

Stud-222

Mis-major, pokušaj neko vreme u životu biti sama i biti sretna i zadovoljna onda odluči koga voliš.

Mella

Odličan predlog.

Septembar

Mella nije to sebičnost, to je ljudska priroda... pogotovo kada iz prve veze, zamre onaj procenat zaljubljenosti. Tada se traži drugi.

key_4

Najveća glupost je reći da je nemoguće voljeti više muškarca u isto vreme, jer i brat je muškarac pa ga voliš, a s obzirom da ne postoje dvije iste ljubavi, još je gluplje klasificirati osjećaje („volim ga kao brata“, „volim ga kao muškarca“, „volim ga kao prijatelja“...)

Čuj, ti prvo sve sredi u glavi, curo znaš i sama da s više njih nećeš nikad biti odjednom, pobrini se za sebe a tek nako toga za druge. Lobotomija ti mora biti samo krajnja opcija.

Mishka

Joooooj javio se pravi... Kako tebi pada ovo što ona ima čak dva-tri tipa, a ti jedva i do jednog.

Anastasia

Mislim da je *Mis-majoru* uopšte teško biti sama...

Mis-major

Verovatno bih i trebala biti sama neko vrijeme, ne znam. Sve me to zbunjuje. Osećam se kao da varam, lažem. Možda je to još gore. Teško je kada se na nekoga *ful* navikneš. Uglavnom, hvala.

Kad je Maja stigla do dna stranice, shvatila je da su to samo *trabunjanja*. Tinejdžersko posmatranje sveta. Ništa, ali baš ništa korisno nije saznala iz tih dopisivanja. Otvorila je zato novi sajt u nadi da će tamo ipak naići na traženu temu. Bio je to nečiji dnevnik, bolje rečeno ispovest jedne žene koja se borila i davila u ljubavi između dva muškarca.

„Imam dve ljubavi, dva muškarca koje volim,“ – započela je Maja da čita ispovest. – „Dvostruka ljubav sama po sebi možda i ne bi bila ništa neobično. Ali, njih dvojica ne znaju jedan za drugog. Ta situacija meni najviše smeta. Stalno moram da ih lažem. Smatram sebe sasvim običnom zreлом devojkom. Naime, ovo pišem zbog onih koji se nalazile u sličnoj situaciji kao i ja. U velikoj sam nedoumici jer nemam kome da se obratim i nemam koga da zapitam za savet. Iskreno, verujem da nas ima više koji su zaljubljeni u dva ili tri muškarca. Ne mislim da smo društveni fenomen na rubu prihvatljivog.

Možda ćete me proglasiti romantičarkom, koja svoje intimne odnose sa dva partnera vidi kao idealne. Možda je neka od vas čak doživela u toj ljubavi više od mene. Svako od nas ima pravo na svoju viziju o ljubavi. Volim maštati, sanjariti i živeti za ljubav. I znam da nisam jedina.

Ovo moram negde nekome ispričati. Moram jer bi to puklo u meni. U mislima sam pažljivo probirala sve ljude koje poznajem pokušavajući prokiknuti u njihovu psihologiju, ne bih li predvidela reakcije na ono što sam imala reći. Trebala mi je neka objektivna i nepristrasna osoba otvorenog uma i srca. Teret mojih emocija bilo je lakše preneti na papir, nego nekom ispričati.

Dnevnik je dakle zamenio gladne uši i sačuvao moje najskrovitije dileme, strahove, težnje i uzburkane osećaje.

Moja romansa započela je naglo sa Borisom i čini se da intenzitet zbijanja ne jenjava... Boris, moja *nova* ljubav ne zna za Roberta za mog *starog* voljenog. Svih troje prošli smo kroz ozbiljna iskušenja. Kao odrasli postali smo dublje i jače povezani. Nikako se nisam usudila da otkrijem taj trougao, a bojim se, i ukoliko bih to uradila, da nekoga od njih bih sigurno izgubila.

Ponekad mi se čini da je šteta što verovatno do toga nikada neće doći i šta ako zauvek budem morala da vodim *dvostruki život*? Uglavnom, više ne razmišljam o tome. Trudim se da budem strpljiva i čekam da se stvari same reše. Ne gledam u budućnost previše. Želim maksimalno živeti u sadašnjosti, koja je zapravo najvećim delom prekrasna.

Pre ovog iskustva, bila sam *normalna*. To znači monogamna, sretna, zaljubljena, žena. Bila sam tako samouverena i sigurna. Izmaknulo mi se tlo pod nogama i otvorio se procep koji je nudio novo, neverovatno, iskustvo ali i propast, jer u ljubavi je sve moguće.

Niko mi nije pomogao da rešim ovaj problem niti je predložio u kom pravcu da krenem. Nisam ni sama znala šta me čeka. Zato sam odluku morala doneti sama. Reći ću vam kako i koju odluku sam na kraju donela...”

I tu se priča završila. Maja je bez uspeha tražila nastavak dnevnika. Nije ga bilo. Pa ipak nešto je shvatila iz priče: „Zato sam odluku morala doneti sama.“ Predstojalo joj je da ispita sve aspekte Draganovog, Boškovo i Tihomirovog ponašanja. Ne sme da dozvoli da je emocije povedu na pogrešan put. Treba trezveno, možda na osnovu nekog ličnog testa, da proceni ko je od njih trojice prikladan da bude u budućnosti njen dragi, njen životni saputnik.

Prvo je trebala pronaći na internetu odgovarajući test koji bi joj pomogao u donošenju odluke. Procenila je da je već kasno za ozbiljno i detaljno započne odmeravanje.

Stajala je pred važnom odlukom. Bila je na raskrsnici. Trebalo je da izabere put. Mnogima nije data takva mogućnost. Kada bolje razmisli možda je onima i lakše. O njima odlučuje sama sudbina. I ona bi mogla da se prepusti, ali nije bila takav tip žene. Želela je da sama upravlja svojom sudbinom. Još kao tinejdžerka često se prepirala sa roditeljima. Sada je dobila priliku da sama odluči o mnogo krupnijoj stvari nego koju haljinu da obuče, ili kakvu šminku da stavi, ili, pak kakvu frizuru da napravi. Odluka koju treba da donese može da bude konačna. A i da joj odredi ceo životni put.

Imala je dvadeset godina. Bila je sasvim zrela za konačnu odluku. U pitanju su bili Dragan, Boško ili Tihomir. Dragana je volela skoro kao Ivana. Kada se tog jesenjeg dana pojavio, bio je uporan i nepokolebljiv. Želeo je da se što češće sastaje sa njom i svojim postupcima pokazivao je da ima

ozbiljne namere. Sada se u isto vreme zabavljala sa Draganom, Boškom i Tihomirom, s tim da su odnosi sa Draganom emotivno bili dublji i vremenski najduži. Često su, kada se stvorila prilika za to, i spavali zajedno.

Sa Boškom je imala svega dva puta seksualne odnose. To joj nije smetalo jer je uvek bila zadovoljena. Povremeno se sastajala sa Boškom, uglavnom kada je Dragan zbog nečega bio zauzet. Boško je bio mnogo pričljiviji, uljudan pravi gospodin. Bio je obrazovan, načitan. Proputovao je skoro ceo svet. Puno je obećavao. Želeo je, svakako, da stekne dobar utisak kod nje. Kada su bili zajedno ona je bila čutljivija. Nije znala gde da ga smesti u svojim osećanjima. Jedno je bilo sigurno Boško se nalazio iza Dragana, po važnosti pripadao je drugom redu.

A tu je bio i Tihomir. On se pojavio niotkud. Mogla je sasvim opravdano da ne prihvati njegovo udvaranje. Međutim, Tihomir nije zatvarao usta. Pričao je pričao i pričao. Na kraju popustila je i dozvolila mu da se udvara, da je zavodi. To je zabavljalo. Kada su se upoznali pomislila je da je „verovatno po pričanju isti kao Evin Nikola“. Međutim, sada kada je upoznala Evinog Nikolu shvatila je da je bio potpuno pogrešno predstavljen. Nikola je, osim što je bio elegantan, bio i duševan, dobar čovek, pun kvaliteta.

Posle nekoliko izlazaka sa Tihomirom odnosi između njih su se brzo razvijali. Došlo je do poljubaca, milovanja i sledio je seks. Finansijski Tihomir je bio dobra prilika. Dobro je zarađivao kao slobodan reporter, novinar. Imao je dvosoban stan. Kad god je njoj odgovaralo mogli su slobodno da provode prijatne trenutke u tom stanu. Tihomir je znao za njenu prošlost u vezi sa Ivanom. Uča je pokušao da je diskredituje. Tihomira to nije zanimalo. Nije bio ljubomoran već zaljubljen u nju. Maja je znalački usklađivala zabavu između njih trojice. Tihomir joj je imponovao i ugađao u svemu, pa tako nije znala na koje mesto, u njenim osećanjima, da ga smesti.

Posle te kratke analize njenih ljubavnika Maja je odlučila da se istušira i legne. Dok je oblačila spavačicu setila se da je sutra subota, a nije imala nikakve planove. Ni jedan od trojice nije je pozvao na zabavu. Prvo joj je palo na pamet da pozove Dragana, ali kada je bolje razmislila sa njim bi mogla samo da se provodi u nekom kafiću ili disko klubu, a za to nije bila voljna. Događaji sa Evom i Nikolom su je zamorili. Pomislila je i na Tihomira, ali znala je, pretpostavljala je da je negde na snimanju. Jer, da je u gradu i da je slobodan, sigurno bi se interesovao za nju. Ostao joj je u kombinaciji Boško. Sa Boškom će se osećati veoma prijatno jer je on voli i mari za nju. Kujući planove prostrujalo joj je kroz glavu zadovoljstvo. Ipak do-

bro je imati više partnera. Mogla je da bira. Uvek je jedan od njih stajao njoj na raspolaganju.

Pogledala je na sat. Nije još bilo preterano kasno. Nazvala je Boška. Posle nekoliko trenutaka Boško se javio.

- Zdravo Boško... Kakve planove imaš za sutra... – bila je dosta direktna Maja.

- Zdravo... čekaj... šta je sutra?

- Subota... a ja nemam nikakav program.

- To me raduje. Nisam ti se javljao jer sam malo pre stigao sa dogovora o ponovnom privremenom zaposlenju. Nisam stigao ni poštu da otvorim. Bio sam odsutan tri dana.

- I je li se taj dogovor uspešno završio? – upita Maja.

- Ne, nažalost, uslovi su bili takvi da mi to nije odgovaralo. A i od mene su tražili da položim neke dodatne kurseve. Nisam imao volju za to i odustao sam. Ispričaću ti sve ako sutra naiđeš. Da dođem po tebe ili dolaziš taksijem?

- Dolazim taksijem. Da li ti odgovara oko osam. Imaš li neke planove. Kako da se obučem?

- Nisam još o tome razmišljao, ali za svaki slučaj obuci se za izlazak.

- Dobro, Boško. Vidimo se sutra kod tebe oko osam... – rekla je Maja i spustila slušalicu.

Nikola je bio umoran i depresivan kada se vratio iz kafića *Raj*. Iscrpilo ga je dokazivanje i objašnjavanje sa Evom. Bio je i ljut na sebe. Sve ove neprijatnosti bi mogao da izbegne da se nije upustio u zavođenje Vesne. Da nije prihvatio njen poziv, da nije tragao za njom na internetu, da je nije zvao telefonom da nije izašao sa njom u restoran *Park* možda ne bi bila ranjena, a kasnije otrovana injekcijom, jer to ubistvo je jako ličilo na neku vrstu pogubljenja.

Ali bilo je puno onoga *da nije*. Morao se pomiriti sa tim *da jeste*. Sada mu je glavni problem bio da uveri Evu da mu se vrati. Nije hteo da je izgubi. Ponadao se da će je možda Maja, njena prijateljica, ubediti da je govorio istinu i da nije imao nikakve namere da je prevari.

Popodne je ponovo uključio Vesnin *laptop*. Nije imao šta drugo da radi. Morao je strpljivo pričekati da se Eva javi. Na ekranu se pojavio mali pravougaonik iznad kojeg je na engleskom bila napisana poznata reč: *Jor pasvord* (Your password). Trebalo je da ukuca lozinku da bi mogao da uđe u datoteku računara. Ali lozinku nije znao. Pokušao je sa *Vesna*, *Vesnazoric*, *Zoric-vesna* ali ni jedina od navedenih nije bila ispravna. Zbog toga program se nije pokrenuo. Pomerio se i seo pored prozora. Počeo je da analizira svaki momenat u kojem su Vesna i on bili zajedno. Pretpostavljao je da je ona rekla nešto što bi možda moglo da se iskoristi za otkrivanje lozinke. Posle dužeg razmišljanja u potpunosti je odustao. Pomislio je da možda postoje *hakeri*, (Hacker) programski eksperti, koji bi mu pomogli.

Utonuo je ponovo u sećanja na školske dane. Razmišljao je o tome kako je propustio još tada priliku da se zabavlja sa Vesnom. Onaj Kristijan... i tada mu sinu:

- Pa rekla mi je na Klinici, pre nego što je izdahnula. Rekla mi je *Kristijan5491*, verovatno je to šifra.

Odmah je prišao računar i ukucao lozinku: Kristijan5491. *Laptop* je prihvatio šifru i pokrenuo programe. Na računar su bila instalirana dva programa. Jedan uslužni i jedan program za pisanje. Nikola se već toliko izvežbao da je znao pokrenuti datoteku na programu za pisanje teksta. *Vord* (Word) koji je instaliran bio je isti na Vesninom laptopu kao na njegovom.

U folderu pod imenom *maj dokument* (My Document) nalazili su se *fajlovi* sa datumima. Otvorio je prvi.

20. januar 2001. subota

Danas sam odlučila da vodim dnevnik. Trebalo je to mnogo ranije da uradim. Omelo me uživanje u putovanjima i prijatnim trenucima. Međutim, pre neki dan u Španiji mi se dogodilo nešto što moram zabeležiti. To me podstaklo da ozbiljno razmislim o pisanju dnevnika. Zbivanja oko mene verovatno neću moći pisati svaki dan, ali važnije trenutke i događanja moram zabeležiti.

Da bi ovaj moj dnevnik bio razumljiv i za mene samu u mojim poodmaklim godinama kada budem postala zaboravna, moram prvo da napišem neki uvod. Kada bolje razmislim, i ranije, pored niza prijatnih stvari bile su i takve kojih se nerado sećam. Ipak, trebalo bi sve da zabeležim. Ko zna, možda će ovi redovi postati dobar materijal za jednu knjigu.

Prvo, želim kratko da se osvrnem na to kako sam postala maneken i foto-model. Još u gimnaziji primetio me jedan fotograf na ulici. Pozvao me u svoj studio i snimio nekoliko fotografija portreta i postavki. Verovatno sam imala prirodan dar za izvođenje pokreta i dobru komunikaciju sa foto-aparatom. Bila sam veoma fotogenična. Za uzvrat fotograf je zatražio i dobio moju nevinost, mada je to možda trebalo pripasti Kristijanu u koga sam u to vreme bila zaljubljena. Tada sam bila sigurna da će on to meni oprostiti. I zaista nije nikada, dok smo bili zajedno, bilo šta prebacivao. Ali posle izvesnog vremena Kristijana je počelo ozbiljno zanimati oružje i borilačke veštine. Sve više i više vremena provodio je u streljani i na parteru u fiskulturnoj sali.

Na kraju nije imao hrabrosti da mi kaže u oči da je između nas sve gotovo. Napisao je pismo koje mi je predao. Smatrao je da nemamo isti pogled na budućnost. On voli *borbu*, a ja volim da se *pokazujem*. Tako je nazivao moju ulogu ispred foto-aparata. Nakon nekoliko dana posle onog pisma saznao sam pravi razlog našeg raskida. Bila je to jedna Jelica koju je upoznao za vreme obuke borilačkih veština. Ona je volela karate i lov. Bila sam veoma ljuta na nju jer sam smatrala da mi je ona oduzela onoga ko je pripadao meni.

Posle ovih rečenica Nikola je zastao sa čitanjem. Otkrio je činjenicu koliko je Vesna bila neiskrena prema njemu. Rekla mu je u restoranu da je ona čekala samo na njegov mig i došla bi odmah. Rekla je i to da je bio uvek simpatičan. A u dnevniku piše koliko je volela Kristijana. Čak je i šifru za laptop sastavila po njegovom imenu. Ta spoznaja zahtevala je od njega određenu rezervisanost prema Vesni.

„Izgleda da je Vesna jednu stvar govorila a drugo činila“, – pomislio je Nikola. I nastavio je da čita dnevnik.

„Dugo sam patila zbog toga. Najteže mi je bilo kada sam ih videla zajedno. Ali posle izvesnog vremena Kristijan je nestao iz grada zajedno sa Jelicom. Svaki trag o njemu se izgubio sve do momenta kada mi je prišao u Španiji. Ali o tome kasnije.

Napisala sam već da sam veoma fotogenična. To su mi svi rekli čim su vedeli snimke. Te fotografije su kasnije prosleđene Srđanu koji se bavio pronalaženjem novih talenata.

Stigla sam na prvi kasting u sedamnaestoj godini. Bila sam još gimnazijalka, ali niko iz razreda, čak ni moji roditelji nisu znali da se spremam za poziv foto-modela i manekenke. Ovom poslu privukla me je radoznalost i možda putovanja. Ozbiljno sam počela da radim kada sam navršila osamnaestu godinu. Tada me Srđan upoznao sa Biljom koja je već bila iskusan foto-model. Ona me uputila u mnoge tajne. Objasnila mi je da osamdeset posto mog uspeha zavisi od fotografa. Mogu imati bilo kakav prirodan dar, on to može za tren oka upropastiti ili nadgraditi. Dala mi je u zajam priručnik za modele i fotografije. Bila je to knjiga *Lenor Majera i Herijet Šepard: Posing for d kamera* (Lenore Mayera i Harriet Shepard: Posing for the camera) Ta knjiga postala je bukvar za mene.

Kada sam stala prvi put pred *Bobov* foto-aparat, bio je zadržan pozama koje sam mu prezentovala. Posle toga moja karijera je krenula uzlaznom linijom. Napustila sam fakultet. Najviše vremena sam provodila u avionu putujući sa jednog objekta na drugi.

Imala sam *sladak život* sa puno seksa i velikog broja poznanstva. To je bio deo mog posla.

Sredinom januara 2001. godine bila sam u Španiji u Kartageni. Snimali smo kolekciju za proleće. Kolekcija nije bila brojna pa smo samo Tijana i ja išle. Najviše materijala smo snimili u rimskom pozorištu. Ono impresivno izgleda i svojim stepenastim kamenim sedištima daje velike mogućnosti za postavku. Jedan manji deo snimili smo i na obali pored hotela *Isla* koji se delom nalazi na vodi. Svojim upečatljivim krovom i rastinjem daje veliku

moгуćnost izbora pozadine. Posle napornog dana nedeljno popodne, pre leta aviona, bilo je slobodno. Tijana i ja prošetale smo se starim delom Kartagene. Istoriju grada znale smo samo u grubim crtama. Za tih nekoliko dana stalno smo radile. Kao uvek nije bilo vremena da obilazimo znamenitosti. To popodne rekli su nam da pogledamo stari deo grada. On je mediteranskog tipa sa uskim ulicama i visećim balkonima. Balkoni su dekorisani sa umetnički oblikovanim drvenim gredama.

Zaista je bio zanimljiv taj deo grada. Lutajući tako i gledajući visoko građene balkone stigle smo do karja ulice. Stale smo da razmislimo: gde dalje? Da li da pozovemo taksi ili da krenemo pešice prema hotelu. Dok smo tako razmatrale te mogućnosti, stao je pored nas crni veliki *mercedes*. Prvo smo pomislile da je u pitanju taksi. Iz njega je izašao jedan mladi gospodin. Bio je sportski odeven, ali po najnovijoj modi. Košulja i pantalone bile su od skupocenog materijala. Već prema svojoj profesiji, zagledala sam prvo u odevne predmete pa tek zatim u lik onoga ko ih nosi.

Bio je to Kristijan. Nisam ga odmah prepoznala. On je prvi prepoznao mene. Bez obzira na koji način smo se rastali ipak bilo je to prijatno iznenađenje. Videla sam na njegovom licu da se i on veoma obradovao. Istovremeno smo zapitali jedno drugo: – Otkud ti ovde?

Ja nisam trebala puno da objašnjavam. Kris je video moje fotografije u modnim časopisima. Samo, zanimalo ga je kako to da se nalazim baš sada u Kartageni, kada tamo turisti dolaze većinom leti. Objasnila sam mu to sa nekoliko rečenica. Kada sam se zainteresovala kako se on tu našao, rekao je da je to duga priča. Predložio je da sednemo negde i da se ispričamo. Zapitao nas je gde, u kojem hotelu smo se smestile. Rekla sam mu, jer ja sam više govorila nego Tijana, da smo u hotelu *Princ Filip*. Uveravao nas je da smo izabrale dobar hotel i da nas poziva tamo na jedno piće. Bile smo već umorne i prihvatile smo ljubazan poziv. To je ujedno značilo da ćemo biti i odvezene na mesto gde smo boravile.

Dok je naručivao piće i *bruskete* (prženi hleb sa raznolikim premazom) ispričao je da je zaposlen kod jednog veoma uglednog ovdašnjeg bogataša gospodina *Konranda* (El Conrando) kao lični sekretar. Kasnije u toku razgovora ispostavilo se da je on zadužen za bezbednost toga gospodina i njegove porodice. Rekao je da i on veoma mnogo putuje, ali najviše u južni deo Afrike i Brazil. Malo je govorio španski, italijanski, francuski i nemački ali veoma je dobro znao engleski. Sa tim jezikom mogao se sporazumeti skoro sa svakim. To sam znala jer i ja govorim engleski. Morala sam da ga naučim jer u svetu mode svi znaju engleski jezik.

Dok smo razgovarali, bio je veoma ljubazan. Primetila sam da mu je jako žao što su se među nama stvari tako neslavno završile. Kada sam ga upitala za Jelicu samo je odmahnuo rukom rekavši da ga je napustila, dok je boravio u Beču povodom nekog posla. To je bilo pre skoro godinu dana. Od tada je izgubio svaki trag o njoj, ali to ga nije zabrinjavalo.

Tijana nas je u međuvremenu napustila jer su joj naši lični razgovori postali dosadni. Popela se u sobu da spakuje prtljag. Kristijana je zanimalo koliko dugo ostajemo u Kartageni. Kada sam mu objasnila da putujemo još iste večeri postao je vidljivo neraspoložen. Predložio mi je da ostanemo još te večeri jer njegov gazda, gospodin El Conrando, priređuje prijem. Među pozvanima su i, osim predsednika grada, još i nekoliko političari čija imena nisam zapamtila. Objasnio je da će se pored njih na prijemu naći i nekoliko ličnosti iz javnog života. Spomenuo je neke matadore, slikare i kreatore. Rekao je da je pozvan i *Kalvin Klajn* (Calvin Klein) koji se u poslednje vreme istakao u izuzetnim kreacijama donjeg veša. Bio je na odmoru u Torevjeri (Torrevieji). To je svega 20-30 kilometara udaljeno od Kartagene. Nije garantovao njegov dolazak, ali to ime je bilo ono što je prevagnulo kod mene.

Kada sam mu rekla da ostajem odmah je promenio raspoloženje. Postao je jako zadovoljan i radostan. Uveravao me je da će on biti moj pratilac i da će me tamo upoznati sa El Conrandom i naravno sa Calvinom Kleinom. Napomenuo je da će srediti moj boravak u hotelu i dolazak na prijem. Poslaće *mercedes* po mene u osam sati. Ja treba samo da se prigodno obučem i da uživam. Pretpostavljao je, a to je bilo i normalno, da sam imala sa sobom odgovarajuću haljinu.

Nije znao, a nije ni morao da zna, da mi ne nosimo takve haljine sa sobom. Obično imamo nekoliko ležernih odevnih predmeta za privatne izlaske po gradu. Ali zato, naravno, Zorica i Teodora nose za nas 5-6 putnih torbi krcatih garderobom. One nas odevaju i šminkaju za nastup pred foto-aparatom. To mogu naravno da urade i za nastup na prijemima.

Zorica mi je predložila jednu plavu elegantnu svilenu haljinu kroja Koko Šanel. Haljina je imala duboki grudni izrez i ležerno krojen rukav sa otvorenim nadlakticom.

Tačno u osam auto je bio ispred hotela. Vozač je uljudno otvorio vrata *mercedesa*. Kada smo krenuli napomenuo je da je *hacijenda* gospodina El Conranda udaljeno oko osam do deset kilometara i nalazi se iznad privatnog pristaništa Petro dela Algamenca (Petro del La Algamenca).

Ispred ulaza u ogromnu zgradu zidanu u španskom stilu, na stepeništu sačekao me je Kristijan. Bio je zadovoljan mojim izgledom. Bio je i on elegantno obučen. Beli sako i tamne pantalone.

Kada smo ušli pozvao je rukom jednog prijatnog mladog gospodina tridesetih godina da nam se priključi. Rekao je da ima još obaveza oko obezbeđivanja prijema. Umirio me je da će se malo kasnije i on pridružiti nama. Do tada mogu se slobodno prepustiti Sančezu. On se predstavio kao poznati matador. Kristijan se izvinio i nestao.

Sam prijem se nije razlikovao od mnogih na kojima sam bila. Upoznala sam mnoge ljude čija imena nisam zapamtila. Bila je i mala predstava uz pratnju tamburaškog virtuoza. Jedna brineta obučena u bogatu čipkastu haljinu igrala je tango. Posle nje nastupio je neki zabavljač koji je pričao o toreadorskim uspesima u areni. Zatim se tu našla i jedna trbušna plesačica. Sve u svemu bilo je zabavno.

Posle programa pridružio nam se i gospodin El Conrando. Domaćin je bio malo prosed pedesetih godina. Bio je u društvu nekoliko žena srednjih godina u vrlo skupocenim večernjim haljinama. Odmah sam shvatila da ni jedna od njih nije njegova supruga. Verovatno je samac, udovac ili razveden. Bio je vrlo ljubazan mada nije znao ko sam. Tada mi je Kristijan priskočio u pomoć i predstavio me. Dobila sam džentlmenški poljubac u ruku kao znak izuzetne pažnje.

Na moju sreću bio je tamo i Calvin Klein. Lično ga nisam poznavla. Nisam imala prilike da učestvujem na njegovoj modnoj reviji. On me je odmah primetio jer je poznavao kroj večernje haljine na meni. Razgovarali smo. Zatražio je ime i broj mog menadžera, Srđana, rekavši da mi dobro stoji večernja haljina iz kolekcije *šanel*. Za svoj sledeći kasting verovatno će me angažovati. Takva obećanja se često izgovaraju na prijemima. Znala sam da je mala šansa da i ja budem među svetski vodećim manekenkama.

Taj naš razgovor primetio je i gospodin El Conrand. Kasnije kada nam je ponovo prišao ljubazno me zamolio da ostanem u njegovom društvu sa Kristijanom. Napomenuo je da sledeći dan planira krstarenje svojom privatnom jahtom po Mediteranu. Putovanje bi trajalo svega pet-šest dana. Kristijan je odmah naglasio da na jahti ima sedamnaest spavaćih soba što govori o veličini jahte.

Po planu nisam imala nikakve obaveze narednih dvadesetak dana, a veoma ugodno sam se osećala u Kristijanom društvu. Prihvatila sam poziv. Do kraja prijema bilo je mnogo plesa, muzike, jela i pića.

Sledeći dan Kristijan je došao po mene u hotel. Zajedno smo otišli na jahtu. Nije insistirao da se smestimo u istu kabimu. Međutim, ja naviknuta na brze i velike preokrete nisam imala ništa protiv da budemo u zajedničkoj kabini. Čak, ako se dobro sećam, ja sam to predložila. Na kraju krajeva ljutila sam se na njega kada me je napustio, ali ovakav prijem i krstarenje veoma mi je godilo. U ovom trenutku Kristijanova blizina me je smirivala i opuštalala. Bila sam svesna da naši odnosi neće zavisiti od toga da li spavamo zajedno. Ono će se nastaviti i održati isključivo samo od naše eventualne zajedničke volje. Svoj mali prtljag u vidu nekoliko sportskih odevnih predmeta i bižuterije premestila sam iz putne torbe u plakar kabine. Kris mi je nabavio nekoliko novih kupaćih kostima, mada sam ja bila sigurna da u januaru to uopšte nije bilo potrebno. Možda će, pomislila sam sunce dovoljno grejati za sunčanje ali nikako za kupanje.

Prvo pristajanje bilo je u Palmi, malom ostrvu u Mediteranu. Zatim smo plovili prema Palermu na Siciliji. Tunis je bio krajnja tačka našeg izleta. Na svim mestima gde smo pristajali zaista su nas lepo i prijateljski dočekivali. Izgledalo mi je da su gospdina El Conranda mnogi poznavali. Za vreme plovidbe između Sicilije i Tunisa, Kristijan je pronašao pogodnu zavetrinu. Tu sam mogla malo da se sunčam.

U Tunisu smo pristali u zalivu Siomi Šekef (Sebknef el Sijoumi). Kristijan me je proveo kroz grad pokazavši njegove najosnovnije znamenitosti. Bili smo na plaži Hamamet, zatim oko marine, Port Kantau (Port el Kantau), poznate kao i afrički Monte Karlo. U Pasažu (Le passage) prošetali smo bazarom. Ponudio mi je da uđemo u jednu od prodavnica nakita. Želeo je da mi dā poklon za naš ponovni susret. Protivila sam se tome ali on je insistirao. Tačno je znao u koju zlataru treba da uđemo, jer izgledalo je da tamo nije bio prvi put. Vlasnik, Arapin Ismail, duboko nam se poklonio. Kristijan je započeo razgovor sa njim na francuskom. Ja sam malo razumela francuski. Govorili su o nekim dijamantima. Posle nekoliko rečenica vlasnik je nestao iza debele plišane zavese u zadnjem delu zlatare. Ubrzo se vratio sa tankim, somotskim jastukom na kom su se redali prelepi prstenovi od dijamanata. Po mojoj brznoj proceni bilo ih je barem dvadesetak. Bili su ukusno izrađeni u belom i žutom zlatu.

Kristijan je izabrao jedan prekrasan prsten. Navukao mi ga je na prst. Bio je sjajan i brilijantan u pravom smislu te reči. Protivila sam se da mi ga pokloni, ali je on insistirao. Došapnuo mi je da je to bižuterija.

„Dijamanti su veoma kvalitetno izrađeni ali nisu prirodni.“ – rekao je. To me je umirilo jer, po mojoj proceni, da je prsten od prirodnih dijamanata

vredeo bi veliko bogatstvo. Na kraju posle kraćeg ubeđivanja prihvatila sam poklon. Kada sam pristala Kris mi ga je skinuo sa prsta i vratio ga Ismailu. To me malo začudilo ali objasnio mi je da želi da se nešto ugravira u prsten. Ponovo su njih dvojica razgovarali na francuskom. Arapin se poklonio i opet nestao negde u pozadini. Vrativši se dao je prsten Kristijanu a on meni. Kada sam ga upitala šta se to dešavalo rekao mi je da je zatražio da se ugravira samo jedan običan serijski broj. Prsten je platio čekom. Nisam mogla da ustanovim koliko je koštao.

Posle obavljene kupovine pronašli smo radnju sa kvalitetnom kineskom svilom. Hteo je i tu nešto da mi kupi ali ja sam odbila. Imala sam u svom plakaru toliku raznovrsnih kvalitetnih haljina od svetski poznatih dizajnera da mi nije trebalo ništa. Od kada sam se bavila manekenstvom nisam kupovala niti šila ništa za sebe. Sve sam dobijala posle snimanja i revija na poklon.

„To sam i ja primetio,“ – pomislio je Nikola dok je čitao ove redove.

Kristijan mi je uz obilan ručak sa specijalitetima ispričao kako dijamanti ponovo prodiru u modu. No mali broj žena ima mogućnost da ih kupuje i nosi zato su svugde u svetu započeli izradu nakita i od lažnih dijamantata. Taj nakit je u stvari bižuterija.

U Tunisu smo se zadržali svega jedan dan. Kada pomislim i ovo putovanje je bilo slično svim onima kada sam radila. Nigde nisam ništa videla. Svugde samo more i paluba. Jedina dobra strana je bila ta što nisam bila napeta. Magla sam mirno da se odmaram na palubi u društvu sa Krisom. Na kraju krajeva prijalo mi je. Kris i ja ponovo smo uspostavili neke emocionalne odnose.

Nikola je osetio da je izigran.

Pa Vesna je govorila da se nije viđala sa Kristijanom još od završetka srednje škole. Da su raskinuli. Da se posle toga nisu nikada više sreli. Da je imala ozbiljne namere sa njim. Da ga je zato pozvala da izađu na večeru u restoran *Park*. Rekla je čak i na krevetu u klinici da je imala ozbiljne planove sa njim.

Prema ovom dnevniku nije se moglo razlučiti kakvi su to bili planovi. Pomislio je kako treba malo da odahne. Da sažvaće sve ono što je do sada pročitao. *Laptop* je tu. Neće pobeći. Možda sva ta nova saznanja trebaju da se slegnu, da mu se razbisti u glavi. Sledeći dan će da nastavi.

Bila je zadovoljna jer je sebi obezbedila provod za sledeći dan. Htela je da zna na osnovu papirologije ko bi bio na prvom mestu od njih trojice. Zaspala je sa čvrstom odlukom, da će sutradan kada se probudi napraviti test.

Ležala je na palubi velikog broda. Raskomotila se. Imala je na sebi samo donji deo bikinija. Sunčevi zraci zagrevali su joj lice i celo telo. U momentu brod je udario u oveći talas. Zaljuljala se. Pogledala je prema gornjoj palubi. Tamo je stojao iza kormila Dragan. Mahnuo joj je rukom da ne brine. I zaista, posle kratkog vremena brod se ponovo umirio.

Velikom brzinom približavali su se obali. U vidokrugu se nazirala prvo samo deblja neravna linija. Ona je pretpostavljala da je to plaža na kojoj treba da se iskrcaju. Međutim, kada je brod doplovio bliže, nigde nije primetila plažu. Ispred njih bilo je samo belo stenje. Ustala je sa ležaljke obukla gornji deo bikinija i okrenula se prema Draganu.

- Gde je tu peščana plaža? Obećao si mi lep provod i opuštanje.

- Nemoj biti nestrpljiva. Sačekaj. Odmah stižemo tamo. – rekavši to Dragan je usmerio brod prema obližnjoj steni. Širok i dugačak brod smanjio se na četvrtinu svoje veličine. Postao je svega nekoliko metara dugačak i možda metar širok. Dragan se stvorio pored nje. Oboje su posmatrali kako se brod približava steni. Ona je očekivala sudar. Plašila se ozlede. Dragan se samo smeškao. Nije se brinuo. Kada je pramac broda dodirnuo stenu ona se otvorila i pustila da brod uđe u nju. Procep se širio vidljivo, istom brzinom kao i stranice broda. Stena se čak i razdvojila na gornjem delu. Uplovili su u mirno jezero koje se nalazilo iza stena. Obala jezera je bila peskovita. Pesak se prostirao desetak metara duž cele obale. Iza peska nastavljala se šuma od visokih palmi.

- Gde smo to Dragane? – upitala je.

- Na mom imanju. – odgovorio je mirno Dragan.

- Pa gde je vila ili konak.
- Nemamo je Maja. Sami treba da izgradimo svoj raj na zemlji.
- Pa ti nemaš ništa. Šta ćemo jesti... piti. Umrećemo ovde od gladi.
- Pa ako si se odlučila da samnom provedeš predstojeće dane moraš zasukati rukave. Sve što nam bude potrebno moramo sami da spremimo, napravimo i izgradimo.
- Pa ja ne želim da živim kao Robinzon. To je priča koja se nalazi u knjigama. Ja želim stvarnost. Želim da imam sve...
- E draga moja, ne možeš da imaš uvek sve. – rekao je Dragan i nestao među stablima. Ona je ostala sama uplašena i veoma loše volje...
- Kao svakog jutra kada nije bilo oblačno sunčevi zraci su koso prodirali kroz venecijaner na prozoru. Maja se probudila i pogledala prema kristalnoj vazi a zatim prema plafonu. Tamo se nalazio rašireni odbljesak. Osećala se odmorno. Ti nepravilni svetlosni snopovi su uvek bili različiti. To je zavisilo od položaja vaze na stolu.
- Bila je subota. Pre podne nije imala nikakvih obaveza. Začula je tiho kucanje na vratima. Znala je da to ne može biti niko drugi no mama. Julija je promolila glavu.
- Spremila sam ti kafu, – rekla je.
- Dolazim, – odgovorila je Maja kratko.
- Julija se povukla, a Maja je krenula za njom u kuhinju, da zajedno, uz razgovor, popiju kafu.
- Jesi li pronašla neko rešenje za tvoju ljubavnu avanturu, – zapitala je mama.
- Još ne, ali rešila sam da to uradim još danas. Uveče odlazim kod Boška. Do tada bih želela da znam da li je on taj koji treba da zauzme prvo mesto u mom srcu.
- A kako ćeš to saznati?
- Nemam na raspolaganju veliki izbor. Razgovarala sam sa tobom, i sa Lelom. Potražila sam odgovore na internetu. Sve se svodi na jedan zaključak. Sama moram odlučiti. Danas ću to pokušati. Našla sam nekoliko testova koji bi možda mogli da pomognu prilikom odluke.
- Možda nije potrebno da toliko brineš. Pa na kraju krajeva ne vršiš izbor budućeg supružnika.
- Ko zna mama...ko zna.
- Pa još si mlada. Zabavljaj se. Ja mislim da je rano za udaju. Ali što se tiče toga da se prikloniš samo jednom zavodniku to bi bila dobra odluka.

- Idem mama u svoju sobu da razmišljam o toj temi, – rekla je na kraju Maja.

Dolila je još kafe i ponela šolju u svoju sobu. Planirala je da tamo u miru, dok popije i popuši cigaretu, pokuša da napravi izbor.

Odlučila je da će prestati da mašta. Treba svoje misli da uklopi u realnost. Od majke je saznala nekoliko važnih argumenata.

Ona je rekla da samo jedna osoba može da joj bude duševni pratilac u životu. To se odnosilo na svakoga od njih.

Upamtila je da prećutkivanje istine uvek vodi ka laži. Odlučila je da prestane sa laganjem.

Julija je rekla i to, da žene imaju ljubavnika obično iz emocionalnih razloga. Sve je to i sama znala. Jedino nije znala kako da odluči.

Setila se i rečenice da, bez obzira kome se bude priklonila, zažaliti će što nije izabrala drugog. Ova odluka o kojoj razmišlja može da predstavlja predigru za buduću izgradnju zajedničkog života sa muškarcem.

Šćućurena u fotelji podvukla je obe noge ispod zadnjice i počela da spaja argumente. Ali zaista kako može devojka da oseti, odnosno da sazna, da je momak zaista voli. Muškarci su skloni da se udvaraju devojci ako je ona atraktivna, izvanredna u krevetu, ili ako mu prijatelji zavide, to im je dovoljno. Malobrojni su oni koji mogu da izgovore ili napišu nekoliko reči o svojim osećanjima. Veći broj je onih koji ne mogu čak ni da kažu: *Volim te* nego samo *i ja tebe*. Neke stvari koje su važne za život u braku može slobodno da eliminiše. To je, uglavnom, materijalno stanje ili zaposlenje.

Na kraju Maja se odlučila da krene svojim putem. Razmislila je o nekoliko stvari koje su bile važne za nju. Smatrala je da bi iz tih odgovora saznala da je zaista voljena. Nije smela da izostavi činjenicu koja je govorila koliko je i ona bila zaljubljena. Redosled pitanja nije važan. Važni su samo odgovori.

1. Ako je zaista zaljubljen zanima ga cela moja ličnost ne samo spoljni izgled.

2. Za mene je važan osim njegovog izgleda i njegov stav prema opštim stvarima u životu. Recimo, kako tumači neke probleme sa kojima se možemo sresti dok smo zajedno.

3. Prava ljubav počinje polako. Potrebno je više vremena da se upozna partner. Prava ljubav iziskuje vreme. Zabavljanje na duge staze je mnogo uspešnije. Prava ljubav lagano raste i pušta duboko korenje.

4. Treba imati topla i meka osećanja, a ne vruća ili hladna.

5. Prava ljubav izvlači iz partnera najbolje osobine.

6. Voljena osoba je najvažnija u nečijem životu. Važan je i njegov odnos prema njenim prijateljima.

7. Ako niste u saglasnosti sa nekim stvarima taj problem ne sme da dotiče zaljubljenost.

8. Ako se govori o zajednici ne kaže se „ja“ nego „mi“.

9. U pravoj ljubavi niko nije samovoljan. Partner bi sve uradio da učini srećnim drugog.

10. Veoma je važno da udovoljava svim njenim željama.

11. Važno je da i ona voli njega ili makar da može da zamisli život sa njim.

12. Njen partner treba da je inteligentan. Maji je to samo po sebi bilo razumljivo. Nikada se nije ni družila sa glupavim muškarcima.

Kada je u glavi složila sve te činjenice ustala je i posegla za papirom i olovkom. Prvi koraci su joj bili malo nesigurni jer su joj utrnule noge. Nije ni primetila koliko joj smeta taj neprikladan položaj nogu toliko se udubila u analizu. Uzevši papir nacrtala je dvanaest rubrika i u njih smestila argumente. Na gornju ivicu papira upisala je samo početna slova „D“ Dragan „B“ Boško i „T“ Tihomir. Zatim je odredila jednu zamišljenu skalu od 1 do 5 s tim da je jedinica najslabija a petica najbolja ocena.

Gledajući u još neipunjene kolone, duboko u njoj se pojavila dilema. Upitala se zašto sve to radi kada podsvesno želi da Dragan pobedi. Pa, bila je u njega najduže i istinski zaljubljena. Ali neke činjenice govorile su u prilog Bošku i Tihomiru. Zato nije htela da prenaagli. Zapalila je još jednu cigaretu sa čvrstom odlukom da, kada je popuši, mora realno da sagleda na čemu je. Sama odluka o tome u kom će smeru da krene sa *raskrsnice* može malo i da prička. Na kraju krajeva zašto bi morala odmah tih dana da se odluči. Ali za bilo koju vrstu odluke morala je prvo da sagleda realno stanje na osnovu zamišljenih argumenata.

Trebalo joj je više od pola sata da ispuni tih dvanaest kolona sa tri imena. Radila je to objektivno koliko je bilo moguće.

Na kraju je sabrala brojke. Malo je odahnula. Dragan je vodio sa dva poena. To ju je obradovalo.

Znala sam to i bez te papirologije, – pobedonosno je pomislila Maja. – Dragan je taj sa kim treba da ostanem i da delim svoju sudbinu.

Počela je da mašta o tome kako ona i Dragan već žive zajedno. Kako ga ona sa ljubavlju dočekuje sa posla. Kako mu posle prijatne večere uz ugodnu atmosferu sedi u krilu grleći ga, a on je iz zahvalnosti ljubi.

Tu scenu nije bilo teško zamisliti jer se ona povremeno i događala kada su se za to stekli uslovi. Slike zagrljalja i strasnog poljupca su se ukazale

pred njom, ali ovog puta bez prostora oko njih. Bez sobe, bez stana, bez nameštaja.

Sva zadovoljna zgužvala je papir sa rezultatima i činjenicama i bacila ga u ćošak svoje sobe gde je držala pletenu kropu za otpatke. To što smotuljak nije pogodio cilj nije je uznemirilo. Smatrala je da je dobro uradila vršeći analizu. Narednih dana, kada se sretala sa Lelom mogla joj je slobodno reći da se ne brine oko one poslvice sa stolicama. Odluku je donela. Sada je bilo samo pitanje kada i na koji način treba da saopšti to gubitnicima.

Tog istog dana, tačnije iste večeri trebalo je da se vidi sa Boškom. Bilo je uvek prijatno u njegovom društvu. Bio je pažljiv. Udovoljavao je njenim željama. Možda će mu tek sledeće nedelje saopštiti nameru da želi da raskine sa njim. Nije htela da pokvari predstojeći provod. Šta više, želela je da on bude veličanstven. U poslednje vreme dok je tražila na internetu razjašnjenje za svoj problem oko ljubavnika, srela je više tekstova o depilaciji i brijanju nogu. I ti tekstovi su je zanimali. Povremeno je i ona brijala ili depilirala noge. Jedan od tekstova je navodio koliko je moderno i higijenski ispravno izvršiti depilaciju bedara. U tekstu je napomenuto da se nekim muškarcima to izuzetno sviđa. Odlučila je da i ona to uradi. Želela je da bude veoma dopadljiva pa je to uradila. Međutim, tek kada je to uradila, setila se Dragana koji je uživao mrsiti njene dlake. Verovatno će mu dlake nedostajati.

Pre nego što je otvorila plakar Maja je znala šta će da obuče. Želela je da ovoga puta bude izuzetno poželjna i atraktivna. Htela je da Boško oseti, kada budu sledeće nedelje raskinuli, šta je njome izgubio.

Imala je jednu vrlo kratku uzanu crnu haljinu. Dugački rukavi bili su zasečeni sa spoljne strane tako da joj je veći deo nadlaktice virio. Isto tako duboki izrez na prednjoj strani u visini grudi bio je povezan trakama. Materijal haljine je bio tanak i elastičan. Nazirale su joj se grudi i unutrašnjost butina. Da bi privukla pažnju na šminku i frizuru stavila je u uho velike okrugle minduše. Ponela je i malu crnu kožnu tašnu sa dugačkim tankim naramenicama. Bila je zadovoljna svojim izgledom. Znala je sigurno da će se Bošku izuzetno svideti.

Bilo je blizu osam kada je pozvala taksi. Pred Boškov stan stigla je oko pola devet. Boško ju je dočeka u belom bade-mantilu. Pustio ju je da uđe ali nije joj podario poljubac niti je komentarisao njen izgled. Maja je to shvatila tako da on sprema neko iznenađenje za nju i da zbog toga glumi „hladnog poslovnog partnera“.

- Raskomoti se Maja. Tu na stolu ima još *burbona*, onog što si prošli put donela. Sipaj nam. Ja idem da nešto obučem. Malopre sam stigao i ja iz grada. Imao sam tek toliko vremena da se istuširam.

- U redu Boško – rekla je Maja sa manje vedrine.

Boško je otišao prema kupatilu. Maja je prišla stolu i sipala piće u već pripremljene čaše. Začudilo ju je i to što ni čaše nisu bile kristalne iz kojih je prvi put pila. Na stolu nisu gorele ni sveće. Sto nije bio pripremljen za večeru. Sve je delovalo nekako sumorno, obično. Kao da se Boško nije ni pripremao da je sačeka sa radošću.

Upravo kada je sela u obližnju fotelju, neko je zazvonio na ulaznim vratima. Boško se oglasio iz drugog prostora:

- Maja molim te otvori. To je dostavljač. Naručio sam *picu* za nas. Pare su tamo na stolu pored pića.

Taj gest je Maju krajnje zabrinuo. No učinila je ono što je od nje traženo. Preuzela je *picu* i platila. Dok se vraćala u sobu Boško je stajao pored stola obučen. Nosio je jednostavnu košulju i obične platnene pantalone.

- Po garderobi, čini mi se da nisi planirao naš zajednički izlazak, – rekla je Maja malo uvređeno.

- U pravu si Maja. Planirao sam da ostanemo u stanu i da malo razgovaramo, nešto popijemo i vodimo ljubav.

Sve vreme Boško nijednom nije pogledao Maji u oči. Izgovarao je rečenice spuštenog pogleda ili gledajući u svoju čašu.

Na osnovu tih postupaka Maja je shvatila da se sa Boškom nešto dogodilo. Uvek je bio ljubazan, uviđavan, primećivao je i hvalio njenu garderobu i frizuru. Ovoga puta ništa od toga se nije desilo.

- Ako želiš možeš da se istuširaš. Pripremio sam bade-mantil za tebe u kupatilu.

Popili su piće ćutke a zatim je Maja otišla u kupatilo. Dok se tuširala pokušala je rastumačiti zašto se Boško tako ponaša. Nije ga htela pitati jer, ako to želi, daće joj neko objašnjenje, a pretpostavljala je da će posle seksa omekšati. Očekivala je, nadala se, da će se on pojaviti u kupatilu, kao što je bivalo ranije. Namerno je zbog toga odugovlačila sa tuširanjem. Čak se dva puta namazala šamponom da bi stvorila bogatu penu na svom telu. Međutim, on se nije pojavio.

Obukla je mantil i izašla u dnevnu sobu. Boško je sedeo na svom mestu i pijuckao *burbon*. Bez reči pružio je Maji do pola punu čašu sa dve kocke leda. Ona je prihvatila i na kraju, ne izdržavši, zapitala:

- Šta je Boško... šta se dešava?

- Ništa Majo, samo sam saznao nešto zbog čega sam veoma neraspoložen i slomljen. Treba mi vremena...

Maja je taj odgovor protumačila na svoj način. Pomislila je da je ona ta, koja je u stanju da ga oraspoloži.

- Spremila sam ti iznenađenje... – pokušavala je Maja razveseliti Boška.

Sela mu je u krilo i počela ga ljubiti. On se malo opirao i predložio da pređu u spavaću sobu. U krevetu Boško se smestio na leđa. Posmatrao je Maju koja je malo nespretno, početnički započela da skida bade-mantil kao strip-tizeta. Kada je u potpunosti zbacila ogrtač sela je Bošku na bedra.

- O, pa ti si se zaista spremala da me iznenadiš, – rekao je Boško začuđeno.

- To sam učinila za tebe, – rekla je Maja i strasno ga poljubila.

- Nisi morala jer i ja sam nešto učinio za tebe.

Narednih sat vremena nije trebalo opisivati šta se sve dešavalo ali može se reći da nijednog sekunda nije bilo otaljavanje inicijative sa njene strane. Naprotiv.

Na kraju, posle ponovnog tuširanja, popili su još po jedno piće. On je upitao Maju iz ljubaznosti, kako stoje stvari oko pisanja o *renesansi*. Ona nije dala direktan odgovor. Boško je zatim ponudio da se zajedno posluže *picom*. Ona je odbila rekavši da se žuri. Nije rekla roditeljima da će ostati duže van kuće. Boško je pozvao taksi za nju.

Na ulaznim vratima su se blago poljubili za rastanak.

- Bilo mi je lepo sa tobom, – lagala je Maja.

- Nemoj stalno lagati Maja. Nemoj bar meni. Za mene laž je najveći greh. Tako su me vaspitali, – rekao je Boško.

Dok se Maja približavala vozilu Boško je viknuo za njom:

- Pozdravi Dragana i Tihomira kada se budeš srela sa njima.

Maja se okrenula zapanjeno. U tom trenutku nije do kraja shvatila poruku. Tek kada se smestila u taksi i kada je on krenuo prozrela je šta je Boško time hteo da kaže. Na taj način dao joj je do znanja da zna za rivale. Osetila se nelagodno i poraženo. Najviše ju je pogodilo to što Boško nije odmah bio iskren i rekao da zna za drugu dvojicu. Verovatno se ne bi toliko trudila da ga usreći poslednji put, mada joj to nije palo teško. Uz razložno objašnjenje shvatio bi da je bila zaljubljena u njega. Na kraju krajeva i sama je bila kriva. Uvidela je da ni ona nije bila iskrena. Trebalo je odmah da kaže Bošku da je osim njega zaljubljena u Dragana i Tihomira. Ko zna, možda mu to ne bi smetalo. Možda. Da nije lagala. Ali iz njegovog ponašanja moglo se zaključiti da bi mu teško pala ta zamisao.

Dok se vozila kući u jednom trenutku pomislila je da bi, ipak, mogla da ispravi svoju grešku. Ako bi porazgovarala sa njim i pokušala da objasni kako se zaljubila, mogli bi zajedno da odluče šta dalje. Ali to je bila samo varka. Maja je već pre podne donela odluku. Pre nego što su se uveče sreli, ona je znala da ne namerava da se dalje viđa sa Boškom. Odlučila se za Draganu.

Kada je stigla kući Julija je bila budna. Kao svaka majka nije mogla da zaspi dok joj se ćerka ne vrati.

- Stigla si?... – upitala je kada je Maja ušla u dnevnu sobu. – I kako je bilo?... Jesi li mu sve rekla?

- Nije bilo potrebe, – odgovorila je Maja besno. – Znao je za onu drugu dvojicu.

- Pa dobro. Barem si se lako rešila jednog momka.

- Nije bilo lako, mama. Samo sam gnevna na njega jer nisam se ja rešila njega, nego on mene. To mu ne mogu oprostiti...

- Pa kakva je razlika. Da si se ti rešila njega da li bi on trebalo da oprostí tebi...

- Da! Mama. Ja sam žensko...

- Da ti si žensko. Ali si neiskrena devojka. A on je muško... On ima ista prava na istinu kao ti.

- Pusti me mama. Mesto da me braniš...

- Branim te kćeri i podučavam... To je suština. Trebala si razmisliti pre nego si započela toliko veza odjednom...

Maja je zgrabila tašnicu i pojurila u svoju sobu. Tašnu je ogorčeno bacila na pod. Od udara ispao je podeblji koverat. Pretpostavljala je da je to verovatno Boško stavio u njenu torbu. Podigla je koverat i pogledala sadržinu. Našla je nekoliko desetina fotografija koje je još Ivan snimao u improvizovanom studiju. Bili su to uglavnom njeni aktovi i one intimne fotografije na kojima se skida i priprema za snimanje. Između njih nalazile su se i one koje su bile sa Draganom u parku, u diskaću, na ulici, na *Štrandu*. Bile su sve kompromitirajuće. Sa Tihomirom su se ljubili na ulici, u restoranu. Sve je to neko snimio i predao Bošku.

Prvo je pomislila da je to uradio Ivan iz besa što ga je ona ostavila. Među fotografijama pronašla je i dve novčanice od 50 evra. Nije odmah shvatila značaj te poruke. Tek tada je otvorila presavijen papir na kome je pisalo:

„Danas sam dobio ove fotografije i jedno anonimno propratno pismo. Tamo je opisana cela tvoja zanimljiva prošlost i sadašnjost. Govori se o tvom poziranju kao foto-modela. To me nije zabrinjavalo. Svako ima neku svoju

prošlost, to je razumljivo. Ali biti neiskren, prećutati i lagati to je sasvim nešto drugo. Kada se sazna za laž, gubi se poverenje. Mislim da smo zaista lepo počeli. Zaljubio sam se u tebe Maja na prvi pogled. Dok smo bili zajedno zavedila si me. Ali izgleda da si se i zabavljala na račun mojih osećanja. Teško mi je jer sam baš pomislio da nas dvoje imamo neku budućnost. Bila si izvanredna. Za moje shvatanje ako žena ili devojka održava seksualni kontakt sa tri muškarca, ona je kučka ili prostitutka. Razmisli o tome. Zvaću te kada mi zatrebaš“

Shvatila je. Boško ju je ponizio do zemlje. Verovatno nije mogao da joj oprostí njene laži. Pokrila je lice dlanovima i počela da plače. Tiho jecajući govorila je sebi:

„ Lagala sam... Znam... Lagala sam ali nisam kurva koja vodi ljubav za novac...“

Vozio je ogromni autobus kroz Savanu. Autobus je bio preuređen za duži boravak u prirodi. Unutrašnjost mu je bila luksuzna. Imao je posebnu kuhinju, spavaću sobu, kupatilo i dnevni boravak. Njemu je bilo naporno da ga održi na prašnjavom letnjem putu. Vesna, njegova saputnica, doviknula mu je nekoliko puta da vozi malo sporije jer se toliko tumba da će dobiti na kraju morsku bolest. Dok su se vozili on je zaustavljao vozilo nekoliko puta. Ne toliko zbog Vesne, koliko zbog lavova. Oni su se u čoporu lenjo šećkali pored puta. Ponekad su čak i legli na put, ne obraćajući pažnju na veliki autobus.

Posle kratkog vremena stigli su u selo od nekoliko koliba sa slamnatim kupastim krovovima. Ispred jedne sedele su dve polugole žene skrštenih nogu. Bile su afričke urođenice. Jedna od njih je svirala na dugu jednostavnu trubu, dok je druga lupala u bubanj koji se nalazio između njenih savijenih nogu. Bile su to preplanule mlade devojke. To se moglo odmah zapaziti po njenim lepo oblikovanim i čvrsto stojećim dojčkama. Raznobojne perle i sitni ukrasi su im prekrivali kosu i bedra. Vesna je izašla iz autobusa i sela pored njih. Oslobodila se košulje i haltera. Htela je da bude odevena kao one Afrikanke. Međutim, kada je to uradila, približili su im se ratnici istog plemena. Spremno su podigli koplja i zauzeli napadački stav. Vesna se uplašila i utrčala u vozilo. On je naglo pokrenuo autobus udaljavajući se.

Nakon nekoliko kilometara stigli su do obale mora. On nije zaustavio vozilo nego ga je usmerio pravo prema talasima. Znao je da je vozilo tako konstruisano da može da se ponaša i kao manji brod ili jahta. Plovili su tako nekoliko stotina metara kada je voda počela da prodiru u autobus. Tonuli su lagano ali sigurno. Kada su se potopili Vesnine noge pretvorile su se u oblik ribljeg repa. Postala je sirena. On se počeo daviti. Mahanjem ruku zatražio je pomoć od Vesne-sirene. Ona ga nije primećivala. Bila je

zauzeta pretragom potonule rimske galije. Tamo je pronašla okovan drveni kovčeg. Otvorila ga je. Bio je prepun sitnih zlatnika. Nikola je polako tonuo i gledao šta ona radi. Zadnje što je mogao primetiti bilo je da Vesna razbacuje zlatnike po potonuloj palubi i da se oni pretvaraju u svetlucave dijamante.

Nikola se probudio mamuran. Sledeći dan je bila nedelja. Sanjao je da se davi. To nije bilo prijatno.

Tog dana nije imao nikakve obaveze. I dalje se nadao da će ga Eva pozvati. Nije bilo smisla da on zove nju. Sve je rekao u tom kafiću. Na njoj je bila odluka o tome kako dalje da se ponaša prema njemu. Ukoliko se ona ne javi, nema smisla moliti je. To bi, svakako, značilo da je kraj njihovim odnosima. Za momenat je pomislio da pozove Maju. Da se preko nje interesuje šta je sa Evom. Ali kada je razmislio i o tome, shvatio je da je i za to još rano.

Ostalo mu je na kraju, da čita Vesnin dnevnik. Možda će tamo naći odgovor zbog čega se ponovo zagrejala za njega kada je imala Kristijana. Hteo je da zna, šta je to što je na kraju prouzrokovalo njenu smrt.

Pokrenuo je ponovo programe u *laptopu*. Pronašao je folder koji je bio označen sa 20. januar – 2001. subota. Da se malo podseti pročitao je zadnje redove:

U Tunisu smo se zadržali svega jedan dan. Kada pomislim i ovo putovanje je bilo slično svim onima kada sam radila. Nigde nisam ništa videla. Svugde samo more i paluba. Jedina dobra strana je bila ta što nisam bila napeta. Magla sam mirno da se odmaram na palubi u društvu sa Krisom. Na kraju krajeva prijalio mi je. Kris i ja ponovo smo uspostavili neke emocionalne odnose.

Sledio je novi datum:

6. februar 2001. utorak

Danas mi se Kristijan javio telefonom. Rekao je da dolazi u Beč u četvrtak i da bi mu bilo veoma drago da se tamo sretnemo. Napomenuo je, da je veoma važno da se vidimo jer želi da podeli sa mom jedno *skriveno blago*. Odmah sam pomislila da se šali u vezi sa skrivenim blagom. Pomislila sam da je to bio jedan od izgovora da mi nametne razlog da se sastanemo. Da to nije bilo samo obećanje, uverila sam se još isti dan kad je stigao telegram iz *Radisson BLU Palais* hotela iz Beča. Obaveštavali su me da je za petak 9. februara rezervisana soba za Kristijana i mene.

Pa, kada je tako, pomislila sam, idem u Beč. Sva sreća imala sam avion istog dana u rano popodne. Ovog puta spremila sam putnu torbu sa dve

haljine za izlazak. Zorica i Teodora nisu bile tu da mi se nađu pri ruci, da mi priteknu u pomoć garderobom koju su uvek nosile na snimanje i imale u ogromnim količinama.

Taksijem sam stigla u hotel. Kristijan je već bio tamo. Kada sam se i ja smestila u sobu, zamolio me je da odmah krenemo u banku. Želi nešto da obavi tamo, ali hteo je da i ja budem prisutna.

Otišli smo u *Bank Austrija* koja se nalazila nedaleko od našeg hotela. Kristijan me odmah poveo kod službe za trezore. Objasnio mi je da dobro pratim šta on radi i šta će se desiti posle. Za momenat me je uhvatio strah. Pomislila sam, valjda nije toliko nesmotren da obija banku u mom prisustvu. Nije se to desilo. Kod službenika je na jedan jednostavan formular ispisao sledeće brojke: K-2312954901. Službenik je te brojke preneo u računar i samo klimnuo glavom. Tada se Kris obratio meni i rekao da ne moram da ih pamtim. Ti brojevi su ugravirani u prsten koji mi je kupio u Tunisu.

Kada je spomenuo prsten, rekla sam mu da povodom toga imam i ja jedan ozbiljan razgovor sa njime. On se samo nasmešio i rekao da to može da prička. Pojavio se drugi službenik i na izuzetno dobrom engleskom zamolio nas da ga pratimo. Sišli smo u odeljenje trezora. Tamo su se redale metalne fioke sa obe strane. Službenik je svojim ključem otključao jedan vertikalni niz i napustio prostor. Kristijan je svojim ključem otključao fioku sa brojem 901. To su bila zadnja tri broja onog dugačkog niza brojeva. Izvukao je iz metalnog ormara kasetu i stavio je na sto. U njoj su se nalazila tri oveća svežnja američkih dolara, jedan pištolj i nekoliko različitih narukvica i ogrlica. Iz jednog belog omota virio je *disk*. Kada sam ga zapitala čiji je to novac i nakit odgovorio je kratko „Moj, a sada i tvoj“. Htela sam da mi odmah objasni o čemu se radi ali to nije uradio. Rekao je da nije siguran da li možda prisluškiju razgovor i da će mi sve objasniti u hotelu. Pre napuštanja banke kod onog prvog službenika ispunio je ponovo jedan formular. Posle kraćeg vremena dobila sam i ja isti ključ kakav je imao i Kristijan. „Moraš dobro da paziš na njega“, objasnio mi je.

Kada smo se vratili u hotel seli smo u restoran na večeru. Tamo mi je Kris objasnio da ima ozbiljne namere u vezi samnom. Smatrao je da ključ predstavlja veridbeni prsten. Nije me zaprosio na klasičan način, ali njegovo bezgranično poverenje u mene dovoljan je dokaz da me zaista voli. Prihvatila sam takav način prosidbe. Oko samog venčanja se nismo dogovarali. Ja sam, pak, smatrala vereničkim prstenom, pre svega onaj, koji mi je kupio u Tunisu. Na njemu nisu bili veštački dijamanti nego pravi. Kada sam ga

pokazala jednom mom poznaniku, koji se razume u drago kamenje, rekao je da njegova vrednost premašuje deset hiljada dolara.

Nisam znala kako to da je on toliko bogat. Nisam imala još pravo na to da ga upitam, a on mi nije rekao. Kada sam ga zapitala za roditelje rekao je samo da su ga ostavili na *cedilu*. Otac mu je umro od karcinoma, a majka se preudala. Živi sa jednim pijancem u sretnom braku. Kris nije želeo da ima nikakav kontakt sa njom.

Ja sam mu obećala da se ne brine. Neću nikada iskoristiti njegovo poverenje. Banka i te stvari su u njegovoj nadležnosti.

Nikola je bio iznenađen onim što je pročitao. Veoma mu je teško palo što je Vesna bila verena a možda i udata za Kristijana. Sva ova događanja datiraju od početka 2001. godine, a sada je skoro kraj 2003. Prošlo je gotovo tri godine od veridbe. Pa gde se nalazi sada Kristijan? Vesnin otac izgleda nije ništa znao o veridbi ili udaji jer bi inače on obavestio Kristijana o njenoj smrti.

Nikola je uzeo prsten iz kutijice gde je držao dugmad za mandžete. Pogledao je drago kamenje prema svetlu. Nikola nije mogao golim okom videti bilo kakvu nečistoću u njima. Bili su savršeni. Ako pronađe Kristijana dužan je da mu ga preda. Od uzbuđenja Nikola je počeo da se znoji. Ustanovio je da mu je potrebna i šetnja i čist vazduh u prirodi. Tek kada se malo smiri nastaviće da čita dalje. Možda će mu dnevnik dati odgovor gde se Kristijan sada nalazi.

Bila je nedelja. Nije hteo da uznemirava kapetana, da ga pita kako napreduje istraga. Nedostajala mu je Eva. Da je sada ona tu mogao bi da popriča sa njom.

Setio se Maje. Pozvao je njen broj telefona. Telefon je dugo zvonio, ali Maja se nije javila.

Najzad nije mu preostalo ništa drugo nego da izađe i prošetati se.

Kasnije, u večernjim časovima, nastavio je da čita dnevnik:

Do subote nismo izlazili iz sobe. Nije bilo potrebe za to. Sve što nam je trebalo od hrane i pića mogli smo naručiti od sobne posluge. Mene zanimljivosti Beča nisu zanimale. Bila sam u njemu bezbroj puta. Bob me je fotografisao na svim poznatim turističkim mestima u gradu. Kristijan nije poznavao Beč u tolikoj meri kao ja, ali nije ni njega to zanimalo. Više se interesovao za mene. Tih nekoliko dana bila sam sve vreme ili u spavaćici ili bez nje.

Rastali smo se u nedelju. On je morao natrag u Kartagenu. Gospodin El Conrando je putovao u Brazil. Trebalo je tamo da ga prati. Po saznanju ostaće tamo barem dve nedelje. Treba da obave tamo neki važan posao.

Kada se bude vratio javiće mi se, rekao je. Zamolio me da ga ne zivkam telefonom jer se može desiti da nije u situaciji da odgovori. Bolje je da on zove mene ukoliko je u takvoj poziciji.

Od tada još dva puta smo se videli za vreme vikenda u Beču. Nekako smo oboje zavoleli Beč. Naši susreti tamo bili su uvek nezaboravni. Svaki put kada smo bili tamo on je posetio i banku da bi nešto stavio ili izvadio iz sefa. Nikada se nisam raspitivala šta je to.

29. april 2001. nedelja

Pre neki dan sam stigla iz *Đena* (Djenne). On se nalazi u državi Mali u Africi. Veoma sam se umorila. Teško je bilo stići tamo. Imali smo dva prese-danja avionom. Prvo *Frankfurt* pa *Bamako*, zatim sa tri iznajmljena teren-ska vozila kroz prašnjave puteve. Preko *Sega* (Segua) vozili smo se oko 250 kilometara da bismo stigli do *Đena*. Tamo smo boravili u hotelu *Čezbaba* (Chez Baba) od utorka do petka (24-27. aprila). Mislila sam da, pošto je tek april, neće biti nesnosna vrućina. Pa ipak je bila. To je severozapadni deo Afrike. U *Đena* se nalazi najveća zgrada-tvrđava sagrađena od blata. Tako nešto još u životu nisam videla. Inače tamo su sve zgrade, kuće, lokali od blata i čerpića.

Bob je zatražio od Abija (Abbyja) da pronade nekoliko žena statista, što nije bilo teško. Sve su se nudile za sitniš. Turizam je tamo bio u povoju. Trebalo je da su u tradicionalnoj nošnji i da, kao što je tamo običaj, nose na glavi plehane lavore sa glinom za gradnju kuća ili sa opranim vešom.

Kal, Del i Elza (Cale, Della i Elsa) imale su zadatak da naprave veliku kaljugu ispred ulazne kapije tvrđave. To im je teško padalo jer nije bilo vode u blizini. U plastičnim kantama i aluminijumskim lavorima donosile su i sipale vodu na određeno mesto.

Bilo je predviđeno da se fotografišem u *hidžabu* koji je prekrivao celo telo. Modna kuća iz Londona je naručila desetak fotografija. U kolekciji su bile haljine za svakodnevni i večernji izlazak. Neke su šivene od somota neke od svile i čipke ukrašene vezom u istočnjačkom stilu. Na njima su bili i savremeni detalji u obliku poludragog kamenja. Strukirane siluete i tanke tkanine obrađene su u duhu muslimanske tradicije. Najlepše su bile od ljubičaste i svetlozelene svile. Ove haljine usred *nedodžije* izgledale su kao savremeni računarski dizajn. No nije na meni da biram pozadinu.

Bob je napravio nekoliko stotina snimaka dok sam bila u društvu žena u nošnji i nekoliko koza koje su kružile oko nas. Sve što je od mene traže-no uradila sam.

Ženama koje su mesile blato u pozadini izgleda da se nije svidela moja haljina, jer su počele da bacaju blato na mene. Na kraju snimanja obmotala sam se belim čaršavom i odlučila da se istuširam u hotelu *Chez Baba* gde smo prenoćili.

15. maj 2001. utorak

Ne znam kako da započnem pisanje ovih redova. Mislim, da ovaj utorak nikada neću zaboraviti. Poštar mi je doneo jedno podeblje preporučenno pismo. Kada sam pogledala žig, shvatila sam da je iz Kartagene. To me je za momenat obradovalo jer sam pomislila da je od Kristijana. „Pa krajnje je vreme da se javi,“ – pomislila sam – „Nije se oglasio ni telefonom ni elektronskom poštom već skoro mesec dana.“

Poslednji put smo se čuli pre nego što je otputovao u Brazil. Nestrpljivo sam otvorila pismo. U njemu je bio jedan CD i propratno pismo. Odmah sam pretpostavila da nije od Kristijana. U zaglavlju hartije bio je memorandum jedne advokatske firme iz Kartagene. Vasnik, advokat ili službenik me je oslovio imenom pišući na engleskom jeziku. U kratkim crtama je objasnio da je gospodin Kristijan ovlastio tu firmu da, ukoliko se njemu nešto dogodi, priloženi CD pošalju na moju adresu. Nedavno su obavešteni da je njihov klijent, odnosno Kristijan, tragično preminuo u Brazilu. To je potvrdio i izvršio identifikaciju gospodin El Conrando iz Karagene. Prema dogovoru i njihovoj obavezi oni sada to i čine. Na kraju pisma poželeli su mi iskreno saučestće. Potpis je bio nečitak.

Prvo sam pomislila da je to neka šala. Kristijan mi sigurno šalje video snimke sa svog putovanja u *Riju*. Mada nije bilo vreme karnevala kada je on boravio tamo, ipak, pomislila sam, da se dobro proveo na nekom prijemu pa to želi da podeli sa mnom. Te reči „tragično preminuo“ uopšte nisam uzimala za ozbiljno. Kako bi on mogao tragično da umre kada je bio mlad i zdrav. Bavio se borilačkim veštinama i bio je u izuzetno dobroj kondiciji.

Ipak, počela me je nagrizati neka sumnja, imala sam loš predosećaj. Želela sam što pre da pogledam CD. Čim se pokrenuo u računaru videla sam Kristijana. Gledao je u mene ozbiljnog lica i započeo ovim rečima:

„Ako sada Vesna gledaš ovaj snimak znaj da više nisam živ...“ – Govorio mi je tako živo sa monitora Kristijan... moj Kris. Ja sam još uvek verovala da je u pitanju neka šala. Snimila sam ceo CD na „Tvrđi disk“. Duboko udahnula i ponovo počela da gledam snimak.

Iskreno je ispričao da se bavio švercom nebrušenih dijamanta iz Južne Afrike i Brazila. U tom poslu bio je već nekoliko godina. Nije stekao ogro-

mno bogatstvo ali je pratio poslove gospodina El Conranda. On je bio vodeći u tom poslu. Učio je od njega i sve podatke o tim poslovima beležio je tajno na računar. Kasnije je te podatke snimio na CD i sklonio u trezor *Banke Austrija*. Taj disk je mnogo vredniji nego valute i nakit koji su se tamo nalazili.

Govorio je o svojim planovima. Želeo je da se još više obogati ucenom. Pripremao je lukavi plan da izmami novac od svog gazde El Conranda. Zatim da se oženi samnom. Međutim, rekao je, ako gledam tu njegovu izjavu, u tome nije uspeo. Nije uspeo ni u uceni ni u braku sa mnom.

Novac i nakit je ostavio meni kao poklon za one lepe trenutke koje je proveo sa mnom. Ali preporučio mi je da barem nekoliko godina ne prilazim toj banci i sefu u njoj. Pretpostavljao je da postoji doušnik među službenicima banke. Tako je verovatno i on bio otkriven. Svakako, neko ko je bio viđen u njegovom ili El Conrandovom društvu bio je sumnjiv. Ako pokušam da ispraznim sef to bi me moglo stajati života jer El Conranda zanima samo taj disk. Dok je CD u sefu to je garancija da me neće dirati.

Rekao je i to da nije siguran da uopšte znaju ili sumnjaju gde se nalazi disk. Najsigurnije je da pričekam nekoliko godina dok se *prašina ne slegne*.

Preporučio mi je da se ponašam kao da je među nama bila samo kratka avantura. Da što manje putujem u Beč. Bilo mu je žao što se sve tako završilo među nama. Istinski je bio zaljubljen u mene. Da je imao malo više sreće verovatno bi sada provodili prijatne trenutke na nekom mirnom, zaštićenom arhipelagu do kraja života.

Bilo mu je žao što nije pored prijatnih trenutaka naneo i toliko briga i straha. Svu krivicu je prihvatio na sebe. Preporučio mi je da nađem nekog dobrog muškarca koji će se brinuti o meni. Smatrao je da je sudbina ta koja nas je ponovo razdvojila, ali ovog puta zauvek.

Sa nevericom sam slušala njegove reči. Nisam znala ni kako je i gde ubijen. Gde je sahranjen i ko je to učinio.

Kako se onog nedelnog dana iznenadno pojavio u mom životu tako je posle skoro pola godine i nestao bez traga. Tebalo mi je nekoliko nedelja da ponovo dođem sebi. Upravo kada sam pomislila da sam našla saputnika u životu sa kojim bih mogla da proživim u toploj porodičnoj atmosferi, on je naglo iščezao.

Nema više Kristijana.

Od njega mi je ostao samo taj lep dijamantski prsten i duplikat ključa od sefa u *Bank Austria*. Noseći prsten Kris može zauvek ostati pored mene. Jedini problem je postao ključ. Bio je oko pet centimetara dugačak i možda

jedan milimetar tanak. Nije bio velik. Nikako nisam imala nameru da ga bacim ili uništim. Trebalo je jedino da ga dobro sakrijem na nekoliko godina.

Obišla sam ceo stan nekoliko puta u nameri da pronađem skrovito mesto. Kad god mi se učinilo da sam ga pronašla u sledećem trenutku se rodila sumnja u to. Sela sam na krevet u spavaćoj sobi da dobro razmislim. Prva stvar za koju sam sigurno znala, bila je da onaj ko bude, eventualno, tražio ključ, biće profesionalac. Taj zna sva skrovita mesta u stanu i poznaje psihologiju skrivateља. Tada mi se rodila pomisao da je taj profesionalac verovatno muškarac. Treba da razmišljam logikom žene. I tako pronašla sam mesto gde muškarac verovatno neće pomisliti da je neki predmet sakriven.

U nastavku Vesninog dnevnika nije se spominjalo mesto gde je u stvari ključ sakriven. Jedina sigurna pretpostavka je bila da je on sakriven negde u njenom stanu.

„Kada sam pozvao telefonom Vesnu, ona mi se javila iz Beča“ – pomisli Nikola – „Nije valjda pokušala da isprazni sef? Ako je bila u banci to ju je možda koštalo života.“

Maja je patila ceo sledeći dan, mada je bila nedelja dan za odmor i opuštanje. Trebalo je da se čuje sa Draganom, ali nije imala snage za to. Do kasno popodne nije izlazila iz svoje sobe. Čak ni iz kreveta. Ustala je samo da nešto pojede i vratila se pod pokrivač. Ceo taj dan provela je u polusnu i suzama. Bila je gnevna na Boška. Bila je ponižena kao ljudsko biće i kao žena. Znala je da je on verovatno i dalje voli, ali više ne tako kao pre. Te subote raskinula je sa njim, ali kada je bolje razmislila, on je raskinuo sa njom. Još pre nego što se juče pojavila na vartima njegovog stana Boško je planirao da je uvredi i ponizi.

U ponedeljak se osećala malo bolje. Prihvatila je da je delimično i ona kriva. Nije trebalo da se upušta u toliki broj veza. Te veze bile su slatke ali, rekla joj je Lela, mogu da postanu kobne. Da bi malo umirila dušu i da ulepša sebi dan pozvala je telefonom Dragana. Telefon je dugo zvonio ali niko se nije javio. Prvo je pomislila da je Dragan možda negde, zaturio mobilni telefon ili je izašao negde, a zaboravio da ga ponesu. To se već nekoliko puta dešavalo. Moguće je i da se nalazio u kupatilu pa zato nije podigao slušalicu. Kad bude uzeo u ruke telefon ustanovit će da ga je ona zvala i javiće se.

Nakon pola sata Majin mobilni još uvek nije zazvonio. Postala je ozlojeđena i na Dragana. Sa pravom je očekivala da se javi na njen poziv. On to nije učinio i zato je postala razdražljiva. Julija je prva osetila tu njenu ogorčenost kada, je ušavši u njenu sobu, zapitala da li bi da popije kafu.

Ona je samo žustro odgovorila, da ne bi i bacila jastučić prema njoj, rekavši da je ostavi na miru. Nije joj ništa potrebno, samo malo mira.

Padao je sneg. Postalo joj je hladno. Na uglu je primetila dobro osvetljenu poslastičarnicu. Ulazeći otresla je sneg sa kaputa i šala. Bilo je toplo u maloj prostoriji sa svega nekoliko jednostavnih stolova. Ostala je u tankoj jednodelnoj svetlosivoj haljini. U uglu prostorije za jednim stolom pored velikog izloga sedeo je Dragan. Posmatrao je prolaznike napolju. Sela je na-

suprot njega. On je samo okrenuo glavu prema njoj da bi je registrovao i vratio pogled prema ulici. Ona je to isto učinila. Napolju je prestao da pada sneg. Devojke i muškarci hodali su u letnjim odelima. Jedna mlađa žena prošla je čak u kupaćem kostimu sa velikom tašnom na ramenu. Moglo se primetiti da se spremala za Štrand. Dragan joj se obratio dok je posmatrala prolaznike:

„Šta želiš da popiješ?“

„Pa posle svega možda otrov,“ – odgovorila je.

„Pa ako želiš otrov, dobićeš ga!“

Mahnulo je devojci koja je usluživala. Ona je samo klimnula glavom i nestala iza bar-pulta. Maja je ponovo pogledala kroz izlog. Napolju se vreme opet promenilo. Padala je gusta kiša. Ispred izloga stajao je neki čovek leđima okrenut izlogu. Držao je iznad sebe crni kišobran. Ona ga je netremice posmatrala, čovek kao da je to osetio, okrenuo se. U isti mah prepoznala ga je. Bio je to Ivan. Odmah je okrenula glavu da je ne bi prepoznao. U poslastičarnici približavala im se konobarica sa prepunom tacnom. Ispred Dragana je stavila tanjirić sa nekoliko kolača, ispred Maje spustila je šoljicu za kafu i mesto šećera malu zatvorenu bočicu. Na etiketi bila je naslikana crna mrtvačka glava se ukrštenim kostima. Dragan je nezainteresovano prokomentarisao:

„To ti je umesto slasti...“

Bio je utorak. Maja se naglo probudila. Bila je sva oznojana. Isuširala se i pogledala poruke na mobilnom telefonu. Nije bilo poruke mada je očekivala da ju je Dragan zvao dok je spavala. Imala je nameru prvo da pozove Lelu da se isplaće na njenom ramenu, a zatim da dobro prekori Dragana što se ne javlja na njene pozive. Začudo, kada je pozvala Lelin broj, uslužni automat joj je javio da nazvani broj trenutno nije dostupan.

Pozvala je Draganov broj. Posle dugog zvonjenja Dragan je podigao mobilni telefon. Maja nije ni sačekala da se Dragan prvi javi nego ga je odmah „zasula“ razdraženim rečima:

- Pa gde si ti Dragane? Zovem te već nekoliko puta, a ti nisi u stanju ni da odgovoriš! – povikala je Maja u telefon.

Nije dobila odgovore na ta zlovoljna pitanja. Čula je samo jedan duboki uzdisaj.

- Dobro Dragane jesi li to ti na vezi?... Kaži nešto!

Posle kraće pauze Dragan progovori:

- Šta treba da kažem Maja?...

- Pa... kaži mi između ostalog da me voliš...

- Volim te Maja... ali...

Sada Maja nije odgovorila. Sačekala je da Dragan nastavi.

- Možda bi trebalo da se vidimo. Želeo bih da rasčistimo neke stvari...
- rekao je mirno Dragan.

Posle ove rečenice Maju je uhvatila nervoza. Taj Uča... nije valjda i Draganu nešto rekao o njoj. Ako jeste onda te poluistine i spletkarenja treba da izvede na čistac. Na kraju krajeva sa Boškom je prekinula, a sa Tihomirom ozbiljna veza još nije ni započela.

- Pa da se danas vidimo na starom mestu u parku, – predložila je Maja.

- Dobro Maja. Ja sam slobodan već posle četiri popodne. Kada ti odgovara da se vidimo?

- Dolazim Dragane između šest i pola sedam. Posle možemo da sednemo negde na kafu. Jel u redu? – predložila je pribrano Maja.

- Dobro – odgovorio je kratko Dragan i spustio slušalicu.

U park kod autobuske stanice Maja je stigla već u šest. Bila je zabrinuta šta se to dešavalo sa Draganom. Pojavila se u veoma kratkoj i uskoj haljini od džinsa. Gornja ivica haljine počinjala je tek iznad grudi. Kroj je bio u obliku korzeta, s tim da su dugmadi po celoj dužini bili napred, a ne nazad, kao što je to obično. Izgledala je božanstveno. Zналаčki spremljena frizura i šminka trebalo je ponovo da osvoje Dragana.

Prilazeći fontani uz osmeh i sigurnim koracima, pogledom je tražila Dragana. Ali njega još nije bilo. Njen izraz poprimio je zabrinutost. Pogledala je okolo. Zašla je na vijugavu usku stazu u pravcu iz kojeg je on mogao da stigne. Na stazi su se vodali neki mladi parovi i jedna starica. Sada već ozbiljno zabrinuta vratila se kod fontane i pičevala.

Minut pre pola sedam žustrim korakom Dragan se pojavio na stazi. Kada je primetio Maju vidno je usporio.

- Pomislila sam već da nećeš doći, – rekla je Maja malo zabrinuto.

- Rekla si između šest i pola sedam. Sada je pola sedam.

- U pravu si. Ne bih da se prepirem, – rekla je i poljubila ga u usta. Odmah je primetila da taj poljubac sa Draganove strane nije bio toliko strastan kao obično. Postala je svesna da Dragan nešto zna o njenim provodima sa Boškom i Tihomirom. Sigurno je Uča i njemu poslao njene fotografije koje je Ivan snimao. Da bi malo dobila u vremenu zaustavila se nekoliko koraka iza Dragana da on to nije ni primetio. Raširila je ruke i prekorno je rekla:

- Pa ti Dragane nisi ni primetio kako sam se spremila za ovaj naš sastanak. Obukla sam novu seksi haljinu, *nabacila* šminku i frizuru. Pa zar se to ne primećuje na meni?

- Pa, pravo da ti kažem primetio sam... ali pomislio sam da to možda nije zbog mene... – rekao je učtivo Dragan.

- Pa za koga drugog bi bilo nego za tebe... – rekla je Maja malo uvređeno. Znala je da ta Draganova opaska ne zvuči ohrabrujuće za nju. Postala je još sigurnija u to da je Uča razgovarao sa njim. Mora dobro da se snađe i koncentriše na ono što bude saznala od Dragana. Svojim ženskim čarima i intuicijom treba da opovrgne sve kompromitujuće priče.

Nedaleko od parka prema centru bio je jedan kafić. Zvao se AS. Važio je kao popularan među mladima. Kada su stigli do njega Dragan je predložio:

- Da sednemo tu?

- Može. I ranije smo tu pili kafu i sok. Zna biti prijatno ovde, – potvrdila je Maja.

Kafić je bio prostran. Mada stalno pun mladim gostima, uvek se našao neki kutak gde se moglo mirno razgovarati. Tiha, prijatna muzika iz pojačala nije nikom smetala u razgovoru. Seli su za jedan prazan sto. Maja je naručila kafu i koka-kolu dok je Dragan zatražio pored kafe i čašicu vinjaka. Maja je bila pametna i pronicljiva. Htela je da sačeka da Dragan kaže prvo ono što mu je na *srcu*. Bez reči, u nategnutoj situaciji, sedeli su i sačekali da ih mlada konobarica posluži. Svojom šarenom keceljom u mini suknji i dekoltiranoj bluzi nije se mnogo razlikovala od prisutnih gostiju. Dragan je odmah platio poručeno piće. To je bio loš znak. Maja je pretpostavljala da razgovor neće dugo trajati. Kada se devojka udaljila Dragan je prvi započeo razgovor.

- Sećaš se dok smo držeći se za ruke čekali autobus nedaleko od Krletovog stana, kada je tamo došlo manje veselo društvo.

Maja je bila ozbiljna dok je Dragan govorio. Gledala ga je u oči. Sa odobravanjem klimnula je glavom. Pružila je ruku na stolu da uhvati Draganovu. Dragan se tome nije protivio, ali je nastavio.

- Verovatno su dolazili sa neke proslave. Jedan momak iz društva te je poznavao. Nazvala si ga imenom. Bio je to neki Uča. Spominjao je i nekog Ivana. Zatim se pojavio jedan auto, *opel korsa*. Otišla si sa njim, sa nekim Boškom. Bez objašnjenja ostavila si me na ulici. Tada mi je Uča prišao. Pozvao me na pivo i dosta stvari ispričao o tvojoj prošlosti

- Taj Uča je zao čovek. Voli da spletkari. Izgleda da mu je to duševna hrana... Nisam sigurna, ali mislim da sam ti govorila o Ivanu...

Dragan nije mogao da pogleda u Majine oči. Videlo se da mu je to teško i neprijatno. Popio je vinjak na iskap. Pomislio je da će ga alkohol ohrabriti. Zatim je nastavio:

- Da, nešto malo. Sa njim si izgubila nevinost. To me se nije ticalo. To je bila prošlost, ali da si bila i u drugom stanju to mi nisi rekla. Ja sam stvarno imao ozbiljne namere sa tobom. Ti to znaš...

Tek posle ove rečenice Dragan se ozbiljno i direktno obratio Maji.

- Trebala si to da mi kažeš. Jedna kiretaža može da ima dugotrajne, večne posledice. Taj problem bi se ticao nas oboje. No, to je jedna stvar. Ko zna, u vreme kada bih ti zaprosio ruku možda bi mi tada rekla istinu...

- Rekla bih sigurno. Znala sam da imaš ozbiljne namere. Htela sam da razgovaramo o tome ali uvek sam odgađala... Žao mi je...

- Da možda je tako. Nego stigao je ovih dana i jedan koverat...

Dragan je iz unutrašnjeg džepa sakoa izvadio podeblji smotuljak. Pre nego što ga je otvorio, Maja je znala šta se nalazi u njemu. Bile su to fotografije. Duplikati istih onih koje je i Boško dobio.

- Ni o tim stvarima mi nisi ništa rekla...

Maja je samo letimično pogledala fotografije da bi Dragan stekao utisak da ih je ona već davno zaboravila. Jedino malo duže je zadržala onaj akt na kojem nije bila prepoznatljiva.

- Bila sam mlada Dragane i zavedena slatkim rečima. To se desilo još u srednjoj školi. Ova je trebalo da bude izložena, – rekla je Maja i pokazala akt – ali ja to nisam dozvolila. Bilo je i gužve oko toga. Ivan je insistirao i pokušao bez mog odobrenja da je okači. Sva sreća ja sam je pocepala pre otvaranja izložbe.

- A ove ovde?... – Dragan je iz gomile izdvojio one na kojima se vidi kako se Maja skida kao striptizeta.

- To su privatne... intimne fotografije. Ne verujem da ih je Ivan bilo kome pokazivao...

- Ivan možda ne ali Uča da... – rekao je na kraju Dragan i gurnuo ceo svežanj prema Maji. – Zadrži ih. To su tvoje privatne, intimne fotografije. Ja nemam pravo na njih jer mi ih nisi ni pokazala niti dala.

- Dragane to su bezazlene tinejdžerske ludorije. To nema nikakve veze sa tobom. Ja te volim i mislim ozbiljno da provedem preostali deo života sa tobom ... Istina je da sam pogrešila... Žao mi je... Kaži samo kako i ispraviću to... Znaj da mi je jako teško što se sve to desilo...

- Nije to sve Maja. Tu je i jedan Boško. Onaj iz *opel korse*. Kada sam dobio ove fotografije bilo je i jedno propratno pismo. Taj Boško stvarno postoji. Proverio sam. Znam da si bila sa njim. A i Tihomir se hvalio u redakciji da je spavao sa tobom. U isto vreme vukla si za nos nas trojicu. Lagala si me. Ne mogu više da ti verujem. Mogu pretpostavljati šta je još tu u pozadini o čemu nemam pojma.

- To su sve moje brljotine. Znam, nisam zaslužila da mi veruješ, ali ja te neizmjerno volim i nikada, ali zaista nikada više neću prećutati ništa. Sve, svaki moj korak, svaku moju misao ćeš znati, samo molim te, oprosti mi...

- Žao mi je Maja. Opraštam ti sve zato što te još uvek, bez obzira na te obmane, volim. Ali ne mogu da ti verujem u nekoj budućnosti. I kada budeš govorila istinu misliću da lažeš. U potpunosti si izgubila poverenje kod mene.

- Volim te, Dragane. Molim te, to je bio samo seks. Ništa iz ljubavi...

- Znaš Maja svi govore da muškarci imaju ljubavnicu radi seksa, a žene iz emotivnih razloga. Pre bi mogli Boško i Tihomir da kažu da je to bio samo seks a nikako ti. Trebaće mi puno vremena i snage da potisnem osećanja koja imam prema tebi. Ali, odlučio sam, mi ne možemo dalje da budemo zajedno. Ti si zaista lepa, prijatna i dobra u krevetu. Naći ćeš već nekog koga ćeš lako obmanjivati. Meni će trebati više vremena...

Rekavši to Dragan je ustao. Automatski je i Maja ustala i uhvatila Dragana za ruku. Nije želela da ga pusti da ode. Dragan se približio i vlažnim očima poljubio je jednom u obraz. Okrenuo se i otišao. Gledala ga je kako odlazi. Nije ga mogla zaustaviti. Samo je skrhanja sela.

Maja je još neko vreme sedela za stolom ne shvatajući šta se to sa njom dešava. Bila je potresena. Sva ona suptilna osećanja, pažnja i nežnost koje je mesecima, godinama gradila prema Draganu, srušila su se za tren, kao kuća od karata. Toliko joj je bilo loše u emocionalnom smislu da je konobarica nekoliko puta zapitala da li je dobro.

Ne, nije joj bila dobro, samo to nikome nije mogla da kaže, da se požali kako je izigrana, kako je taj pokvareni Uča sve isplanirao i uništio. Kada je došla k sebi napustila je kafić i laganim koracima krenula prema stanici da iznajmi taksi. Patnja i potresenost koje su je bile obuzele polagano su prešle u ljutnju i bes. Za sve što joj se dogodilo videla je samo jednog krivca – Uču. Još pre nego što je našla slobodan taksi odlučila je da će se osvetiti. Osvetiće se Uči u momentu kada se on najmanje bude tome nadao. Samo je još trebalo smisliti – kako.

Kada je stigla kući odmah se zatvorila u svoju sobu. Nije želela da je roditelji ponovo vide tako depresivnu. Skupila je svu svoju snagu da bar prividno promeni raspoloženje i pozvala je Tihomira. Htela da ga pita za Učin broj telefona. Nije htela da to učini direktno pa je zbog toga prvo upitala:

- Zdravo Tihi. Jesi li ove nedelje tu?

- Ne, nažalost nisam. Putujem na Crnogorsko primorje. Tamo su deca iz ovog grada u nekom prihvatilištu. Uča i ja snimićemo reportažu... – odgovorio je Tihomir. – Zašto pitaš?

- Samo tako. Pomislila sam da si možda slobodan. Nego, kažeš da ide i Uča.

- Da...

- Obećao mi je da će izraditi neke fotografije za mene a nije se javio. – lagala je Maja – Znaš li slučajno broj njegovog mobilnog telefona?

- Naravno, Maja. Imaš olovku kod sebe... Piši 065-3938-372. Da ga ja malo *pritisnem* u vezi sa tim fotografijama dok smo na terenu?

- Ne. Hvala ti. Inače treba nešto da se dogovorimo. Hvala ti. Javi se kada se budeš vratio sa mora.

- Svakako, svakako...

- Pa sretan ti put Tihomire, – rekla je na kraju Maja i pomislila – zauvek.

Taj razgovor joj je ponovo uznemirio osećanja. Uzdržala se, ali suze su ipak navirale na oči. Bila je ljuta na Boška i na Tihomira. Nije joj mnogo stalo do njih, mada se veoma prijatno osećala u njihovom društvu. Dragan,... Dragan je bio nešto drugo. Njega je istinski volela i osećala je da i on voli nju. Zbog toga ni u kom slučaju nije joj bilo svejedno. Od svih, najviše joj je stalo do Dragana, a baš je on nju ostavio. Više od godinu dana bili su zajedno u sreći, a ponekad i u tuzi. Sada, ne shvatajući našla se pred činjenicom da više nije voljena. Pa kako je to moguće da ju je pre nedelju dana Dragan još strasno voleo, a od danas više ne. Ona to nije u stanju. Bez obzira što je Dragan raskinuo sa njom, ona ga još uvek voli. Strasna i istinska ljubav ne može da nestane u jednom danu.

„Možda smo se vremenom lagano udaljavali jedno od drugog, samo ja to nisam osetila. Zato mi se ovo sada čini kao grom iz vedrog neba“, – razmišljala je Maja. – Znam i njemu je teško. Neće me olako zaboraviti. Možda u njemu postoji još neki mali procenat ljubavi prema meni. Možda. Ako postoji i taj mali procenat to je dovoljno za neku novu nadu. Bilo šta da se desi u budućnosti, taj mali procenat ljubavi može jednom, ko zna kada, da se ponovo rasplamsa u njemu.

Pretpostavljala je da će sledeći dan malo ublažiti bol u njoj. Međutim, cele noći nije spavala. Čas je krivila sebe što se upustila u nedozvoljenu ljubavnu igru sa tri muškarca, čas je krivila Boška i Tihomira što se *spotakla* o njih. Najmanje je krivila Dragana. On je samo reagovao kao što bi i... i tu je zastala... kao što je i Eva reagovala kada je saznala za Nikolu i Vesnu. Cele noći i sledeći dan patila je za Draganom.

Ipak za nju naveći krivac bio je Uča, taj idiot koji je direktno iskonstruisao celu priču i spletkareći, doveo ju je do sloma živaca. Pre podne dok je tugovala javila se Eva.

- Šta da radim Maja? – pitala je za savet – Da li da oprostim Nikoli pa da nastavimo ili da prekinem izlaziti sa njim?

- Ako me pitaš, reći ću ti, ali, ti ipak uradi kako hoćeš. Ja mu ne bih oprostila, – rekla je to malo žustro Maja.

Taj savet je proizilazio iz njenog raspoloženja. Ni njoj niko nije oprostio. Mada je to u duši očekivala. Verovatno i Nikola očekuje oproštaj. Ni Eva ne treba da oprost. U tom odgovoru bilo je sve ono što se sa njom dešavalo proteklih dana. Taj teret podelila je sa Evom.

- Da raskinem? – ponovo je zapitala Eva nesigurno.

- Pa rekla sam ti, uradi kako god hoćeš.

- U pravu si. Raskinuću. U stvari nema šta da raskinem. Išli smo zajedno. Ljubili se... ali nismo spavali zajedno. Na kraju krajeva nema šta da se raskine. Među nama nije ni bilo ništa ozbiljnoga. Mada verujem da Nikola to drukčije vidi.

Maja nije kometarisala to Evino glasno razmišljanje. Najzad, na kraju, Eva se ipak odlučila.

- Raskinuću. Ako, eventualno, želi možemo ostati samo prijatelji.

- Dobro, Eva. Neka bude kako ti odlučiš. – rekla je Maja očekujući da se završi razgovor o Nikoli. Imala je i ona svojih problema i nedoumica koje treba sama da reši. Nije htela da to podeli sa Evom. Smatrala je sebe mnogo iskusnijom u tim situacijama.

I posle nekoliko dana bilo je momenata kada je Maja čupala kosu u besu. Nedostajale su joj reči koje potvrđuju da je voljena. Želela je da je Dragan ponovo poljubi i grli. Da su ušuškani zajedno u krevetu. Ali je to sve nestalo. Više nije bila toliko ozlojeđena na Dragana što ju je ostavio. Tek je sada bila nesrećna kada je shvatila da ga zaista voli. Nije mogla da ga zaboravi. Možda je to zato što to u duši nije ni želela.

Uvek posle buđenja njena prva pomisao je bila: Šta on sada radi. Budila se sa njegovim imenom i legala je sa njegovim imenom. A on, Dragan, čak je i broj njenog mobilnog izbrisao. Zaželela je makar da čuje njegov glas.

Tih dana nije išla nikud. Nije radila ništa. Samo je gledala njegovu fotografiju i plakala. Bili su dugo zajedno. To je bila najlepša godina njenog života posle Ivana. Od sada će se samo sećati tih vremena.

- Jer, sve je gotovo. Dragan mene krivi za sve. Da, i ja sam kriva. Bez obzira što razmišljam sate i sate i pokušavam da ubedim sebe da nisam samo ja kriva. Nisam kriva što volim. Ljubav između nas bila je strastvena, – to su misli koje su se vrzmale stalno u Majinoj glavi.

Prošlo je nekoliko dana a Eva se nije javila. Nikola je ogorčeno konstatovao da su njihovi odnosi raskinuti. Stalo mu je do Eve. Sada je tek osetio kako je usamljen bez nje. Jedno vreme je bila tu Vesna, prvo se usredsredio na nju. Više ni nje nema. Ostao je samo dijamantni prsten, računar i u njemu dnevnik. Bio je u velikom iskušenju da pozove Evu telefonom. Posle dužeg razmišljanja shvatio je da nema svrhe. Da je ona odlučila da mu oprosti i da njihovi odnosi treba da se nastave, pozvala bi ga. Pošto to nije uradila verovatno više nije zainteresovana za njega. Bila je uvređena i povređena. Odbio je da spava sa njom u vremenu kada je izlazio sa Vesnom. Da se našao u istoj situaciji verovatno bi i on tako reagovao. Prečutao je Vesnu, a to je vređalo Evu. Za svakog bi tako nešto značilo laganje. Za Evu je to bila obmana, prevara. To je bila posledica što je hteo da sedi na *dve stolice* u isto vreme.

Možda, ako pozove Maju, možda ona zna nešto konkretnije o Evi. Inače mu je bila potrebna ženska ruka. Treba da pregleda Vesnin stan i da ga pripremi za prodaju. Tamo su još uvek bile njene stvari. Plakar je bio krcat odećom i to od najpoznatijih kreatora. A i nameštaj je bio još nov. Nikola nije znao kako da vrši odabir za eventualnu prodaju svih tih stvari i predmeta koji su bili nagomilani u stanu. Za to je bila potrebna ženska ruka. Vesnin otac sigurno očekuje da se stan što pre proda. Maja bi mogla da mu pomogne u tome. Znala bi da odluči šta je za prodaju šta može, eventualno, da zadrži za sebe, a šta je za poklon u humanitarne svrhe.

Na kraju je ipak odložio poziv. Želeo je da pogleda dnevnik makar letimično. Možda će u njemu naići na neke Vesnine instrukcije ili objašnjenja. U sledećem fajlu bilo je opet opisano putovanje i posao.

9. jul 2001. ponedeljak

Cele prošle nedelje bili smo u Meksiku. Većinu vremena provodili smo radeći u *Teotihukanu* (Teotihuacanu). Nešto smo snimali na *Piramidi Me-*

seca, nešto u dugačkom prolazu između stepenastih građevina. Na ovakav dugačak put Srđan je poveo nas sedmoro manekana. Fotografije su snimljene uglavnom u kostimima domaćih dizajnera.

O samim tim ruševinama saznala sam samo da je već u doba *Asteka Teotihuacan* bio u ruševinama. Verovali su da je to mesto bilo groblje njihovih starih bogova. Oni su ostavili mit o nastanku *Teotihuacana* što znači „*Grad bogova*“.

Sledili su fajlovi:

22. septembar 2001. – *Zabranjeni grad* u Pekingu, Kina.

25. januar 2002. – *Alhambra*, Španija.

15. maj 2002. – *Muzej Luvr*, Francuska.

31. maj 2002. – *Reka Djiuzhaigu*, Kina.

Nikola je postao nervozan. Naravo, Eva je bila kriva za to jer se nije javljala. A i on je postao nestrpljiv. Hteo je da zna šta je Vesna radila u Beču pre nego što su izašli u restoran. Da li je zaista bila tamo poslom ili je odlazila u banku. Ako je bila viđena u banci to može biti razlog da joj oduzmu život.

Prisetio se datuma. Vesna je bila u Beču između 20. i 23. avgusta. Premestio se kod svog laptopa koji je bio povezan sa internetom. Zanimalo ga je da li uopšte postoji takva banka u Beču o kojoj Vesna piše. Ako postoji gde se ona nalazi?

Veoma brzo je ponašao *Banku Austrija* i hotel *Radisson BLU Palais*. „Znači što se banke i hotela tiče one stvarno postoje“, – pomislio je.

Nastavio je potragu na internetu. Zanimalo ga je da li ima nešto o tajanstvenom gospodinu El Conrandu. Dok je otvarao stranice pojavljivale su se reklame za prodaju stanova. Počelo ga je i to zanimati. Odmah je pomislio da je možda najbolje da prepusti prodaju Vesninog stana jednom od posrednika za nekretnine.

Reklame su bile vrlo primamljive:

„*Izuzetno lep, dobro opremljen stan u centru s pogledom na park. Dobar parking prostor u blizini...*“ Sve te reklame su bile sličnog karaktera. Kao obično ono što se prodaje hvali se *na sva usta*. A verovatno, kad kupac pogleda malo bolje, često biva prevaren...

Sa Vesninim stanom nije bilo tako. Zaista je bio lep i dobro opremljen. No, kakav je bio pogled iz njega nije mogao da odredi, jer time se nije bavio. Video je da se pred zgradom može parkirati auto. Sve u svemu, bio je to dobar stan...

I onda mu je sinula ideja, zašto da ga on ne kupi. Ako proda kolekciju foto-aparata i zbirku poštanskih maraka što tamo stoje u vitrini, možda bi skupio dovoljno novca da ga kupi. A ako ne, zamolio bi majku i Dražena da mu pozajme. Takvi stanovi, kao što je Vesnin, prodavali su se za 40-50 hiljada evra. No, Vesnin otac je rekao da sa prodajom ne treba da žuri i da ga cena zanima u nekom realnom okviru. Bili su to dobri uslovi za kupovinu. Počeo je da se zagreva za stan. Možda i iz emotivnih razloga. Tamo je Vesna sedela, kuvala, spavala. Sve što je bilo u tom stanu, to je ona dodirivala. Njen duh je još uvek u stanu, naravno, u prenosnom smislu značenja.

Vesnina stan je u svakom slučaju, bio mnogo lepši i bolje opremljen nego ovaj u kome sada živi. Jedna od mogućnosti je bila i ta da, uz dogovor sa majkom, ovaj sadašnji stan proda. Vesnin je svega nekoliko kvadratnih metara manji ali je racionalnije razmešten. Smatrao je da je idealan, čak i ako započne život sa nekom devojkom ili ženom. Tu pomisao je odmah odbacio. Na Evu, koja bi verovatno pristala da se doseli u novi stan i da žive zajedno, više ne može da računa. A nekog drugog među poznanicima nema. Brzo je prestao da razmišlja u tom pravcu. Sada ga je zanimalo šta se nalazi u vitrini, u baštini.

Prišao je plakaru sa staklenim vratima i izvadio foto-aparate. Bile su to većinom drvene kutije različitih formata, sa ili bez nekog vidljivog mehanizma. Odmah je shvatio da on nije u stanju čak ni da pogodi šta je šta, a komoli da proceni njihovu vrednost. Otac mu je govorio da su one veoma retke i da mnogo vrede.

„To je govorio verovatno jer su za njega predstavljale *blago* koje je neizmerno voleo. Govorio je da je neke nasledio još od svog dede“, – pomislio je Nikola.

Nešto se slično dogodilo kada je otvorio filatelističke albume. Onaj ko je klasificirao marke, izdvojio je one vrednije i stavio u posebno označen klaster. Na taj način jednostavnije je bilo pregledati samo one koje su vredne. Shvatio je da je potrebno da angažuje nekog ko se razume u starinske foto-aparate i filateliju. Trebalo bi da ga pozove na procenu. Imao bi sreće ako bi dotična osoba mogla i da proda te antikvitete.

Ubrzo je pronašao na internetu antikvarnicu čiji vlasnik je oglašavao da kupuje i prodaje sve i svašta, između ostalog i retke uređaje za snimanje zvuka i slike. Pozvao je naznačen broj i dogovorio se da vlasnik dođe sledeći dan pre podne.

Gospodin Dule, antikvar, čovek u godinama, pojavio se tačno u jedanaest časova kako su se Nikola i on dogovorili. Kada je video kolekciju foto-apa-

rata na stolu vidno se uzbudio. Bio je poznavalac te vrste antikviteta. Uzevši u ruke aparate odmah je znao sa čime ima posla. U kolekciji su bili pet foto-aparata i dve filmske kamere. Bio je tu: *kodakov boks hejvaj* (box Hawk-Eye) *Model C* iz 1930. godine. Zatim jedan iz 1900. pa *Brov* (Brownie) *2A Bju* (Beau) iz 1901. *Kodak* iz 1941. *Hawk-Eye Model C*, iz 1930. jedan *Herko imperijal 620 snepšot kamera* (Herco inperial 620 snap shot camera) iz 1920. Možda najvredniji je bio *Dagerotip kamera* (Daguerreotype Camera) iz 1850. godine.

Pored foto-aparata bile su tu i filmske kamere: Jedna od prvih kamera koju je proizvela francuska firma *Ekler* (Eclair) početkom 1900. godine. Ova fabrika još dan-danas proizvodi kamere. Zatim *Aeroscope film camera* iz 1910. godine.

Gospodin Dule, antikvar, pogledao je i kolekciju poštanskih maraka. Smatrao ih je vrednim. Preporučio je da za foto-aparate i kamere oglase aukciju preko interneta jer on nema toliko novca da sve plati gotovinom. On bi to obavio za petnaest posto provizije. Po njegovoj proceni za sve bi mogao dobiti između dvadeset i trideset hiljada evra jer među njima ima zaista retkih kamera. Prema njegovoj proceni, za poštanske marke dobio bi oko pet hiljada evra. Tu bi se konsultovao sa nekim svojim poznanikom koji se bavi prodajom filatelističkih zbirki.

Na kraju, dogovorili su se o tome da gospodin Dule, još isti dan proglasi aukciju i stavi na internet. Smatrao je da je mesec dana dovoljno do završetka aukcije. Potpisali su ugovor po kome antikvarnica, čiji je vlasnik Gospodin Dule, za usluge u vršenju aukcijske prodaje naplati dogovoreni iznos od prodate vrednosti. Primopredaja će se izvršiti poslednjeg dana aukcije u njegovoj radnji.

Kada je Dule otišao Nikola je već u mislima bio u Vesninom stanu. Učini mu se da je veoma blizu da reši kupovinu. Ako se uspešno završi licitacija, nedostajalo bi mu možda svega oko deset hiljada evra. Za razliku do kupovne cene zamolio bi Dražena da mu pozajmi taj novac. Bio bi dužan dok ne proda sadašnji stan ili se zaposli i uz rad vrati pozajmicu. Inače bio je pri karaju studija. Mogao se zaposliti i polako vraćati dug.

Posle ovog razgovora sa gospodinom Duletom krenuo je u akciju. Prvo je pozvao kapetana Markovića. Zanimalo ga je u kojoj je fazi istraga i kada može da preuzme Vesnino telo radi kremiranja, te kada će biti skinut pečat sa Vesninog stana.

- Ovaj zločin se ne može samo tako jednostavno rasvetliti. Istragu otežava činjenica da je počinilac poginuo. Nije imao kod sebe nikakvih doku-

menata. – rekao je kapetan Marković preko telefona. – Međutim, kada smo poslali njegovu fotografiju Interpolu dobili smo ubrzo odgovor. Počinilac je Andrej, poznati kriminalac, profesionalni ubica koji je radio po naručbini za visok honorar. Još uvek ne znamo ko je bio naručilac i zbog čega je zatražena likvidacija gospođice Vesne. Interesantno je da Andrej, to je nadimak tog kriminalca, nikada ne radi sam. Verovatno se negde u blizini nalazio i njegov partner sa nadimkom Bot. No, on je verovatno, već van zamlje. Za takva ubistva mora da postoji neka ozbiljna pozadina koju možda nikada nećemo saznati.

Na to objašnjenje Nikola nije znao šta da kaže. U nekoliko navrata bio je u nedoumici da li da otkrije postojanje *laptopa*. Tako bi policija saznala za Kristijana, El Conranda, banku, i ključ od sefa. No, nije bio siguran u kojoj meri bi to pomoglo istrazi i vratilo život Vesni. A, na kraju krajeva, dobio je izričitu instrukciju da taj *laptop* nikome ni pod kojim uslovima ne preda. Od Vesne, koju je zavoleo, njemu nije ostalo ništa... osim, osim jednog *laptopa*. Možda, kada pročita ceo dnevnik i sazna sve tajne koje su u njemu, pošalje *laptop* u policiju. Neće otkriti svoj identitet. Poslaće ga kao nepoznati pronalazač stvari.

Trebalo ga je možda dati njenom ocu. Međutim, dok su razgovarali u hotelu Nikola se toga nije setio. A činilo se po Aleksandrovim pitanjima da ga je više zanimalo kako je Vesna živela, nego šta je zaradila.

Na pitanje, kada će moći ljudski i časno da sahrani Vesnu, dobio je odmah odgovor.

- Telo gospođice Vesne možete već danas ili sutra preuzeti, kada vam odgovara. Detaljna obdukcija je završena. Zapisnik je o tome gotov. A što se tiče stana – do kraja istrage treba još jednom detaljno da ga pregledaju i sve u njemu fotografišu. Posle toga biće skinuta zabrana ulaska u njega.

Posle razgovora Nikola se opet prisetio Eve. Da je sada ona sa njim, sve te stvari oko papirologije i sahrane bi ona lako rešavala. Bio je ljut na sebe što nije odmah raščistio stvari između sebe Eve i Vesne. Trebalo je odmah Evi da kaže da se pojavila Vesna. Njemu je bila samo školska drugarica... Ali naglo se zaustavio u mislima. Pa, lagao bi je. Vesna nije bila za njega samo školska drugarica, nego ponovno razbuktala ljubav. To se Evi ne bi nikako svidelo. Verovatno bi i tada ona raskinula sa njim. Samo bilo bi to na mnogo pošteniji način. Ne bi to saznala iz novina. Da je to uradio ne bi došlo do toga da se morao pravdati i izgovarati. Posle takve tragedije u kojoj je Vesna poginula, možda bi Eva imala razumevanja... Dok je razmišljao o Evi setio se Maje. Potražio je njen broj telefona.

- Zdravo Maja, – rekao je Nikola kada je ona podigla slušalicu. – Ja sam. Tamo u *Raju* rekla si da ako mi bude nešto trebalo, da te pozovem. Pa eto...

- Zdravo. Dobro si uradio što si me pozvao. Šta je sa tobom i Evom? – postavila je to izlišno pitanje jer je znala odgovor. Pre neki dan razgovarala je sa Evom.

- Nažalost, ništa Maja. Nije mi se javila skoro nedelju dana. Verovatno nismo više zajedno. Žao mi je, ali bila je u pravu. Mada sam iskreno tražio da mi oprost, izgleda da nije mogla to da učini.

- Sigurno ni njoj nije svejedno zbog raskida. Verovatno i ona pati. Da li me zato zoveš da razgovaram sa njom? – upita Maja.

- Ne... nemoj. Mislim da nema svrhe. Da je htela, javila bi se. Nego, zovem te jer mi je potrebna pomoć, odnosno usluga. Rekli su mi u policiji da sutra mogu preuzeti Vesnino telo. Obećao sam njenom ocu da ću se pobrinuti oko kremacije i sahrane. Da li bi mi pomogla oko papirologije. Tako nešto nikada nisam radio. Kada mi je otac umro sve je majka sredila. Bilo bi mi izuzetno teško da sam samcat stojim pored lesa.

- U redu, pomoći ću, – rekla je kratko.

Posle su se dogovorili gde da se nađu. Maja se morala pomeriti iz svoje sobe. To bi doprinelo da malo zaboravi svoje ljubavne probleme. Na kraju krajeva dok je bila u Nikolinom društvu osećala se ugodno. Njegova pojava bila je upečatljiva. Čini se, bio je iskren kada je pokušavao da ubedi Evu da mu ona oprost. Sada, ako bolje razmisli, bili su u istoj situaciji. Postali su srodni na planu ljubavne veze. Ona je bila napuštena zbog laži i neverstva, a to se desilo i Nikoli. No, osećala je potrebu da se javi Evi. Htela je da raščisti da li bi ona imala nešto protiv ako pomogne Nikoli oko sahrane.

- Baš me briga, – odgovorila je osorno Eva. – Ja sam raskinula sa njim...

- Uzimam to k znanju Eva. Samo nemoj kasnije da me zbog toga kritikuješ.

- Samo ti idi, – postala je malo blaža. – Poznajem ga. Sigurno se sam ne bi snašao. Samo zna mnogo da priča ali malo radi...

Pošto je razgovarala sa Evom, mirne duše je prihvatila da pomogne Nikoli.

Maja je angažovala pogrebno preduzeće. Na kremaciji i postavci urne bila je samo nekolicina: Tijana, Srđan, Bob i ostali članovi ekipe. Maja je donela nekoliko žutih, a Nikola nekoliko crvenih ruža.

Posle obreda njih dvoje seli su u jedan restoran. On je predložio da ručaju zajedno. To bi po tradiciji bila neka vrsta daće za Vesnu i ujedno gest zahvalnosti Maji što mu je pomogla. Ona je prihvatila poziv.

Za vreme ručka Nikola je pomenuo da bi možda imao mogućnosti da kupi Vesnin stan. Ispričao je šta se sve u njemu nalazi. Spomenuo je da je orman pun nove garderobe na kojoj su oznake kreatora. Možda su nošene svega jednom na modnoj pisti. Zamolio je Maju da, zajedno, kada stan bude otpečaćen, izvrše odabir svih stvari koje se tamo nalaze. Kada je ona čula za nove haljine prihvatila je ponudu, bez obzira na to što je njen orman kod kuće već bio krcat.

Dok su ručali Maja nije govorila o svojim problemima koji su se nago-milali pre nekoliko dana sa Boškom i Draganom. Nije htela da opterećuje Nikolu svojim problemima. Imao je on dosta svojih nevolja.

Sledećih dana Nikola se lagano oporavljao od sahrane. Na kraju, događaji sa Vesnom su se okončali. Potražio je internet stranicu www/manekeni.lep.vesna.org.com na svom *laptopu*. To je stranica na kojoj su bile Vesnine fotografije. Hteo je da iskopira neke od njih da bi mogao da ih pošalje njenom ocu. Ime *Vella* je izbrisano sa stranice. Na taj način Vesna Zorić u potpunosti je nestala sa ovog sveta. Ostale su samo one devojkje-manekenke, koje nije poznavao.

Pre nego što je nastavio da pregleda Vesnin *laptop* želeo je da pogleda šta se dešava sa gospodinom El Conrandom u Kartageni. Još pre neki dan to nije učinio jer se prepustio maštanju oko kupovine Vesninog stana.

El Conrando je u međuvremenu stekao veliki publicitet. Započeo je kampanju na planu politike. Želeo je da postane sledeći gradonačelnik Kartagene. Na internetu su se pojavili brojni članci o njegovom angažovanju na planu humanitarnih aktivnosti. Posećivao je domove, bolnice, škole. Obećavao je izgradnju novih objekata, puteva, plaža i hotela za opšte dobro. Obećavao je sve i svašta. Sve ono što prati propagandu jednog bogataša, kriminalca koji želi da se oproba i na političkom planu. Da je El Conrando kriminalac to je saznao iz Vesninog dnevnika. A Vesna je saznala od Kristijana. To ga sada nije zanimalo. Hteo je jedino da sazna adresu gospodina El Conranda i, ako je moguće, telefonski broj na hacijendi. Hacijenda se nalazila blizu privatnog pristaništa. U nekim tekstovima se pojavljivao i izborni štab El Conranda. U tim tekstovima su se nalazili brojevi telefona za one koji žele da pomognu finansijski i svojim glasom El Conrandu da pobjedi na izborima. Naravno, bio je naznačen i broj žiro računa u banci na koje se mogu vršiti uplate.

Kada je to saznao nastavio je pretragu po Vesninom dnevniku. Saznao je da je ona osmog jula 2002. bila na krstarenju Nilom od *Luksora* do *Asuana* u Egiptu. Pa desetog septembra 2002. u *Varanasiju* – najsvetijem gradu

Hindusa u Indiji. Dvadeset trećeg septembra iste godine, bila je u Sidneju kod *Sidnejske opere*. Osamnaestog novembra takođe iste godine, već se nalazila na ostrvu Tasmanija blizu Australije. Dvadesetog marta 2003. Bila je kod *Katedrale Sagrada Familija* u Barseloni. Tridesetog maja iste godine otputovala je u Nacionalni park *Plitvička jezera* u Hrvatskoj. Dok se drugog juna već nalazila na Uskršnjem ostrvu.

10. jul 2003. četvrtak.

Kod tog datuma je zastao. To je bio dan kada su se on i Vesna sreli u kafiću *Korzo* na glavnoj ulici. O tom susretu Vesna je pisala u svom dnevniku.

Danas sam srela, ponovo posle toliko godina, Nikolu koga ja zovem Mikloš. Taj susret u ovom trenutku mi je mnogo značio. Sa Srđanom smo ušli u jedan kafić, mislim da se zove *Korzo*. Trebalo je da razjasnimo nespornost u vezi sa kolekcijom kupaćih kostima. Srđan je insistirao da se uvrste u katalog i oni kostimi, koji su imali samo donji deo. Ja sam se tome protivila. Onog dana nekako ni ja ni Srđan nismo bili dobre volje. On je bio napet a ta nervoza prešla je i na mene. Čak smo se sporečkali i kod narodžbine pića.

Dok je Srđan pio konjak, ja sam osmotrila ko se sve nalazi u kafiću. Tada sam primetila Mikloša. Nisam odmah bila sigurna da je to on. Mada, za tih nekoliko godina koliko ga nisam videla, nije se mnogo promenio. Sedeo je sam za jednim stolom pored izloga i gledao prolaznike dok je pio kafu. Prvo sam ga intenzivno posmatrala u nadi da će nam se pogledi sresti. No bilo je to uzaludno jer je njegov pogled bio usmeren na ulicu i u dno svoje šoljice. Jedini način da proverim da li je to zaista on, bio je da mu priđem i da ga pozdravim. Mada to nije uobičajeno za mene, ipak otišla sam do njegovog stola.

Bio je to zaista Mikloš. Htela sam da sednem ali on mi nije ponudio stolicu. Bilo mi je malo neprijatno da stojim tamo pa sam ga pozvala za naš sto. Prvo je odbio, misleći da je Srđan moj suprug. Kada sam ga razuverila u to, prešao je kod nas.

Znali smo se još iz škole. Bilo je to pre tri godine. Bio je zaljubljen u mene. Ja sam se u to vreme bavljala sa Kristijanom. Verovatno iz tog razloga nije imao hrabrosti da mi priđe. Od tada, svako je otišao svojim putem.

Zanimalo ga je kako sam i šta radim. Rekla sam mu u kratkim crtama kako su prošle poslednje tri godine. Ja sam postala manekenka, foto-model. U međuvremenu Kristijan me je napustio. Pokušala sam da izbegnem tu temu što je moguće jednostavnije. Pre nego što sam otišla sa Srđanom u štampaniju, dala sam mu vizitkartu i obećala da ćemo se još čuti, ili videti.

Kada je Kris ubijen pomislila sam da više neću imati takvog pijatelja, ljubavnika, poštovaoca kao što je bio on. Od tada je prošlo dosta vremena. Prebolela sam taj gubitak. Za to vreme bila sam sa nekim ali samo kratko.

I tada, tog dana u kafiću *Korzo*, učinilo mi se da se ponovo osmehnula prilika za mene. Srela sam Mikloša. Mik je studirao prava... Tako je rekao. Bio je nekako ćutljiv dok smo sedeli za stolom. Osetila sam neku pozitivnu energiju koja je izbijala iz njega. Kao da je sudbina htela da uđem baš u taj kafić.

Dok smo sedeli jedno naspram drugog, znala sam... videlo se da se u njemu razbuktała ponovo ona velika, mladalačka ljubav, koja je dugo tinjala. To je uticalo pozitivno i na mene. Moram priznati da u đачko vreme, dok sam bila sa Kristijanom, nisam bila ravnodušna prema njemu. Ali tada je tu je bio Kris. On je bio nekako isključiv, uverljiv, jak kao ličnost. Pored njega nisam smela ni da pogledam nekog drugog a kamoli da se zabavljam. Istina, nije ni bilo potrebe za tim. On je bio pažljiv, udovoljavao je svim mojim potrebama za ljubavlju. Ali sada Kristijana više nema.

Posle tog susreta u kafiću pustila sam da ovladaju osećanja u meni. Mik mi je postao veoma drag. Navirala su sećanja iz prošlih vremena. Razmišljala sam kako to da nisam prvo krenula sa njim, a ne sa Kristijanom. Pa možda zato što nije nikada otvoreno izjavio da bi izašao sa mnom, da bi želeo da se zabavljamo. Kristijan je to direktno rekao, a ja ga nisam odbila.

Tu je zastao u čitanju i prepustio se sećanju na susret. Sećao se kako je bilo kada je otišla sa Srđanom. Ostao je za stolom. Bio je veoma raspoložen i srećan što je došlo do tog slučajnog susreta. Zanesen i ponovo zaljubljen osetio je žarku želju da tu svoju radost podeli sa nekim. Odmah je pomislio na svoje društvo. Prvom prilikom će ispričati šta mu se desilo... Ali u tom društvu je bila i Eva. Već je tada pretpostavljao da se njoj to sigurno ne bi svidelo. Tu je napravio glupost. Tebalo je odmah da joj ispriča ceo taj susret. Možda da je to uradio, Eva bi još i sada bila sa njim. Ali prošlo je... Nema više povratka i žaljena...

Nastavio je da čita dnevnik dalje.

Dok smo išli prema štampariji, prihvatila sam sve što je Srđan predložio u vezi sa fotografijama. To me je tada manje zanimalo. Želela sam samo ponovo da se vidim sa Miklošom. Osim uzburkanih osećanja bilo je tu i praktičnih razloga.

Prošlo je skoro dve godine, a možda i više od mog odlaska u banku u Beču. Bilo je tamo u sefu mnogo para i nakita. Sama to nisam smela da prenesem preko granice. Htela sam da to bogatstvo bude tu pri ruci, u gradu

gde živim. Pomislila sam da bi mi Mikloš u tome mnogo pomoći. Ako uđemo u banku zajedno, možda neće biti tako napadno izneti torbu punu para. A pretpostavljam da je prošlo i ono vreme o kome je Kris govorio, da neko nadgleda naš trezor. Pa na kraju krajeva, prošlo je dve godine.

Već ranije kopkalo me je kako stoje stvari sa ulaskom u trezor. Da li funkcionise šifra i ključ. Nije bilo prilike da to proverim. A ranije bilo je besmisleno izazivati sudbinu. Sada, kada je tu Mik, možda bismo mogli zajedno da prebacimo sve što je u trezoru u neku banku kod nas. Kristijan je rekao da je to što je tamo samo njegovo i moje. Sada, pošto njega nema, sve je samo moje.

Nagovorila sam Srđana da snimimo ponovo kolekciju kupaćih kostima na obali Dunava na bečkom štrandu. Ideja mu se svidela. Cela ekipa krenula je te nedelje u Beč. U četvrtak smo obavili većinu snimanja. Popodne mi je ostalo dosta vremena da se prošetam gradom. Bila je sredina avgusta i veoma toplo vreme. Obukla sam ljubičastu jednodelnu kratku haljinu od tankog materijala. Veš se nazirao kroz nju ali pretpostavljala sam da to nije napadno. Na kraju krajeva Beč je evropski velegrad. Da bi izgledala ozbiljno stavila sam beli šešir sa širokim obodom. Ponela sam i malu tašnicu koja je više ličila na veliki novčanik sa preklopom. Nije ni bilo potrebe da bude veća jer u njoj je bio samo ključić od trezora, šminka i mali novčanik sa nekoliko stotina evra. Da se nađe pri ruci. Nisam imala nameru da bilo šta izvadim iz sefa. Odlučila sam da to uradim kada budem došla sa Miklošom. Htela sam samo da proverim sadržinu.

Dva puta sam prošla pored *Bank Austria*. Oba puta, kada sam stigla do ulaza, uhvatila bi me neka nelagodnost i postala sam neodlučna. Treći put da portir banke nije otvorio teška ulazna vrata ispred mene, možda ne bih ni ušla. Ljubazno se javio na nemačkom. Kada sam mu odgovorila na engleskom, samo je klimnuo glavom.

Otišla sam direktno kod službenika za trezore. Nije od mene tražio nikakav dokumenat. Trebala sam samo upisati šifru na formular koji je stavio pred mene. To sam i uradila. Proverio je na računara valjanost šifre. Posle je sve tako funkcionisalo kao kada sam bila prvi put sa Kristijanom. U kaseti je sada bilo mnogo više novca. Mesto američke valute, bila su tamo četiri debela povezana smotuljka od po 500 evra. Učinilo mi se da je to oko dva miliona. Nakit i pištolj je nestao. Mesto njega bila je mala crna somotska vrećica. Otvorila sam je i istresla sadržinu u šaku. Pred mojim očima svetlucali su dijamanti različitih veličina. Njima nisam mogla odoljeti. Razmestila sam sadržinu u tašnici tako da je nabijena vrećica stala u nju.

Na dnu kasete pored novca u običnoj omotnici još uvek se nalazio jedan CD. Bila sam u nedoumici da li da i njega ponesem. Zanimalo me je šta to može biti na njemu kada je to za Krisa bilo toliko važno. Nekako ugurala sam i njega u tašnu. Stao je bez problema jer je bio tanak. Jedino nisam mogla da zatvorim preklop. Malo je virio, ali to me nije zabrinjavalo jer CD nije mogao da ispadne. Glavno da se vrećica sa dijamantima nije primećivala.

Pri izlasku morala sam se ponovo javiti službeniku za trezore. Poluotvorenu tašnu stavila sam na sto dok sam upisivala vreme izlaska iz trezora. On je samo ovlaš bacio pogled na moju tašnu i pružio mi ruku u znak pozdrava. Naravno, ljubazno me je zapitao da li je sve u redu. Potvrdila sam i izašla iz banke.

Sledeći dan, u petak, javio se Mikloš. Dogovorili smo se da se čujemo i vidimo kada se vratim iz Beča. Čim sam stigla kući odmah sam uradila dve stvari. Stavila sam CD u moj laptop i pogledala šta je na njemu. Bila su imena i transakcije o prodaji i švercu dijamantata. Najčešće se pojavljivalo ime gospodina El Conranda. Pored njega bilo je tu nekoliko brazilskih, američkih i španskih imena. Naznačeni su i iznosi i kanali kojima je nebrušeni dijamant dolazio iz Južne Afrike i Brazila u Kartagenu, a zatim u Amsterdam i Beč na brušenje. Već kada je CD bio u laptopu prekopirala sam ga u novi *folder* pod imenom *EL*. Originalni CD sam zalepila na spoljni deo dna fioke radnog stola. Ključ od sefa vratila sam na ono skriveno mesto gde je i ranije bio. U jedan pažljivo otvoren *Evi lady* u kupatilu. To je bilo mesto gde ni jedan muškarac verovatno neće pomisliti da je neki predmet sakriven.

Dijamanti su me brinuli. Trebalo je da smislim gde da ih sakrijem dok ne iznajmim sef. Pronašla sam nekoliko mesta, ali kada sam bolje razmislila nisu odgovarala. Na kraju odlučila sam da ih stavim u teglu gde sam držala šećer. Pretpostavljala sam da u kuhinji niko neće zavirivati u tu teglu. Trebalo je tamo da ostanu samo nekoliko dana.

To je bio zadnji zapis u Vesninom dnevniku. Verovatno je htela da napiše i nastavak posle zajedničke večere. Tada bi on više saznao o namerama Vesne u vezi sa njim. Bio je malo i ogorčen na nju. Trebalo je da sačeka njega, pa da zajedno krenu u Beč. Da je znao sve pojedinosti o Kristijanu, o banci i o CD-u, verovatno bi smislio neku bolju ideju kako da neopaženo pregledaju sadržinu sefa.

Otvorio je *folder* pod naslovom *EL*. Tamo su se stvarno nalazili svi podaci o kojima je pisala u dnevniku. Bile su tamo naznačene i adrese i telefonski brojevi svih onih čija se imena spominju. Tako je saznao i tačnu adresu

švercera dijamanta, gosodina El Conranda i broj njegovog mobilnog telefona.

Posle nekoliko dana ponovo je nazvao kapetana Markovića u vezi sa stanom. Najzad, dobio je dozvolu da raspredi stvari u dnevnoj sobi i napravi selekciju.

Posle toga Nikola je otišao u *EX* banku da iznajmi sef. Službenik ga je ljubazno otpratio u jednu posebnu prostoriju. Tamo su se dogovarali oko veličine sefa i dužine zakupa. Nikola je naglasio da pristup sefu treba da je šifrovan, a ne da glasi na ime. Setio se da je tako uradio i Kristijan sa Vesnom. Ni sam nije znao zbog čega ali dao je istu šifru K-2312954901 kao što je bila u banci u Beču. Platilo je zakupninu, što nije predstavljao neki veliki iznos, na godinu dana unapred.

Tek kada je obavio poslove u banci, otišao je na Vesninu adresu. Ulazna vrata njenog stana bila su još uvek zapečaćena policijskom oznakom. Pošto je imao ključ trebalo je samo da skine zalepljenu zaštitu sa natpisom: „Stan je pod istragom. Strogo zabranjen ulaz“. Prvo ga je taj natpis malo obeshrabrilo. Pomislio je da je možda potrebno da ponovo zapita kapetana Markovića ili da dobije dozvolu na papiru da skine nalepnicu. Posle kraće nedoumice ipak je ušao. Na kraju krajeva, lepo ga je pitao i on je to odobrio.

Dnevna soba je bila ispreturana. Više nije izgledala mladalački i moderno. Skupe haljine koje su ranije bile poređane u garderobnom delu ormana bile su razbacane po celoj sobi. Veliki plakar u potpunosti je ispražnjen. Njegova sadržina, garderoba i putne torbe bile su po podu i na kauču. Odmah je primetio da nema računara i da su fioke radnog stola izlomljene. Nikola je imao nameru ovog puta da detaljno pregleda sve prostorije. Bio je potencijalni vlasnik stana. Želeo je da zna sve o njemu. Ali prvo su ga zanimalle one stvari o kojima je pisala Vesna.

Prvo *CD*. On se nije nalazio na spoljnom delu dna fioke. Na jednoj od fioka primetio je pocepanu lepljivu traku. Verovatno je tamo bio sakriven *CD*. Sada ga više nije bilo. Onaj ko je preturio stan sigurno ga je našao i odneo. To je bio razlog obijanja stana i ubistva Vesne. Brzo je prešao u kuhinju.

U jednom od kuhinjskih elemenata našao je mlečnu staklenu teglu sa natpisom „Šećer“. Istresao je sadržinu tegle na radni sto u kuhinji, ponađajući se da će tamo naći dijamante. Na stolu osim šećera nije bilo ničeg. Šakom je izravnao sitne kristale u nadi da će se one nalaziti ispod gomile. Nije ih bilo. Odmah je pomislio da su i oni ukradeni. Sav skrhan seo je u trpezariju. Primetio je frižider i pomislio je da je možda tamo negde sakriveno drago kamenje. Kao i prvi put kada je bio u stanu, frižider je bio

skoro prazan. Vesna nije držala hranu nego piće u njemu. Više je služio kao deo nameštaja, ambijenta ili uobičajene potrepštine u kuhinji. Zabrinula ga je već sama pomisao da je toliko bogatstvo tako jednostavno nestalo iz stana.

Počeo je da se znoji od nervoze. Otišao je u kupatilo da opere lice. Pretpostavljao je da će ga to malo smiriti i omogućiti da racionalnije razmisli. Dok se umivao setio se reči *Evi lady*. Nikola nije ni čuo za te reči, a kamoli da pretpostavi šta to može da bude. Po onome što je Vesna pisala u dnevniku ključ od sefa u Bečkoj banci nalazio se baš u *Evi lady*.

Postao je potpuno skrhan. Neuspela ambiciozna želja da pronade CD, dijamante i ključ od sefa u Beču ga je potpuno pokosila.

Hteo je da popije jedno piće ili da spremi sebi kafu da se malo smiri. Ponovo je otvorio frižider. Tek sada je primetio da se u njemu nalaze četiri ili pet flaša različitog žestokog pića. Izvadio je flašu *Balantajnsa*. Pokupio je rasut šećer u šaku i bacio ga u sudoperu jer mu je bilo mrsko da traži korpu za smeće. Čašu za viski je našao u jednom od visećih kuhinjskih elemenata ali leda nigde nije bilo. Sipao je sebi piće i pokušao da se koncentriše na ono što ga je očekivalo, a to je bilo da pospremi stan.

Ni posle druge čaše raspoloženje mu se nije popravilo. Odlučio je da se vrati u svoj stan da ponovo pregleda Vesnin *laptop* u nadi da će naći u njemu neko bliže obaveštenje o nestalim stvarima. Pomislio je i na to da bi mu Maja mogla da pomogne, kako je i obećala, da zajedno srede dnevnu sobu.

- Kako je bilo na sahrani? – upitala je Eva preko telefona.
- Šta te briga... Ukoliko te nije briga... – odgovorila je jednostavno Maja.
- Nije me briga... Samo pitam.
- Eva... Ponovo te ja pitam... Da li želiš da se pomiriš sa Nikolom? Da li mu opraštaš? Ili je između vas dvoje sve završeno?
- E sada ja pitam... Zašto je to tebi toliko važno da znaš?
- Zato Eva, jer mi se čini da sam mu simpatična. Za sada smo samo prijatelji. Pomažem mu... ali ako me zamoli da izađemo zajedno... da li će ti to smetati?

- To neće imati veze sa mnom... On i ja smo prekinuli... On i ti možete da radite šta vam je volja. – rekla je Eva i spustila slušalicu.

Maja je bila pronicljiva devojka. Iz tog razgovora je odmah shvatila da je Evi još uvek stalo do Nikole, samo očekuje da on bude taj koji će napraviti prvi korak. Za Maju Nikola je bio zanimljiv. Bio je zgodan, inteligentan, duhovit, samo malo komotan. Nije mu Eva bila najvažnija.

Dragan je isto bio lep, pametan, šaljiv i primamljiv. Bio je taj koji će je bez predrasuda prihvatiti i voleti onako kao što je ona umela da voli, iz srca. Tako je i bilo dok se nije pojavio Uča i sve narušio. Poznavala je Dragana. Znala je zato da joj one krupne laži neće oprostiti. Morala se pomiriti sa činjenicom da više nisu zajedno.

Onih dana kada je bila na sahrani sa Nikolom, došla je u fazu da se nečim ipak počne baviti. Tražila je bilo šta da radi samo da ne misli na poraze. Pokušavala je da što manje ostane u kući u svojoj sobi. Nije želela ni minut da ostane besposlena. Ponekad, dok je putovala autobusom ili se tuširala, bio je dovoljan i minut da joj se misli vrate Draganu. U tim trenucima nije ni primetila, da sama pokušava da ubedi sebe, da nije kriva zbog raskida. U drugom trenutku ljutila na sebe što je bila toliko nesmotrena. I što je najgore, još uvek se nadala...

Opet je zazvonio telefon. Na vezi je bila Lela.

- Pa dobro Maja, šta se dešava? Ne zoveš me već nedeljama... Jesam li nešto rekla što te je uvredilo?

- Ne Lela. Kod mene je katastrofa...

- Pa šta je...?

- Imaš li vremena? Došla bih na kafu...

- Može. Čekam te...

Kada je Maja stigla kod Lele, samo se stropoštala u fotelju. Nije ni sačekala da bude upitana u čemu je problem već je zaplakala.

- Dragan me ostavio. Rekla je jecajući. Saznao je da ga lažem. Zbog toga se jako naljutio i jednostavno me ostavio.

- Verovatno nije samo to... Pa varala si ga... zar ne?

Maja nije obratila pažnju na Lelinu primedbu, samo je nastavila da šmrca i dalje.

- Osim njega ostavio me je i Boško. Uča je poslao neke moje fotografije iz Ivanovog perioda. Mrzim ga... Mrzim tog Uču... Osvetiću mu se na najgori način.

- Pa i Boška si varala sa Draganom i Tihomirom...

- Tihomir se samo hvalio da sam mu dobra u krevetu. Odjednom, pored trojice koji su mi se udvarali nije preostao ni jedan. Ostala sam sama i veoma povređena. Boško me čak nazvao prostitutkom.

- Pa razgovarali smo o tome. Rekla sm ti da si preterala...

- Znam i bila si u pravu. Htela sam da te poslušam. Napravila sam plan kako da ostavim Boška i Tihomira. Htela sam samo još jednu nedelju da provedem sa njima. One subote kada sam to htela da saopštim Bošku... On je već znao sve od Uče... On je mene ostavio a ne ja njega. Samo sam Dragana htela da zadržim. Želela sam ostati samo sa njim. Volela sam ga... I sada ga još uvek volim. Međutim, on je saznao od Uče za Boška i Tihomira. Preduhitrili su me. Oni su se rešili mene, a ne ja njih.

- I sada si sama?

- Sama sam Lela. Nemam nikoga, a toliko mi nedostaju. Naročito Dragan. Samo da sam ih se rešila još onda kada si mi govorila...

- Bez obzira, Dragan bi te možda i posle toga ostavio. Saznao bi da si ga varala i lagala. Ti si mi rekla da je imao ozbiljne namere sa tobom. Nije trebalo da švrljaš okolo. Ako je želeo da se oženi sa tobom, trebala si reći i za kiretažu. To je ozbiljna stvar. Po meni čak ozbiljnija od prevare. Taj zahvat je možda ostavio posledice. Pitanje je da li možeš ostati trudna.

- Pa valjda se to nije desilo.

- Valjda nije, ali postoji, nažalost, mogućnost i da jeste. O tome si trebala da govoriš Draganu.

- Pa znala sam da ima ozbiljne namere u vezi sa mnom, ali me nije zaprosio.

- Da te je zaprosio da li bi mu rekla.

- Ne znam, Lela, nisam tako razmišljala. Tada sam bila zaljubljena u Ivana ali sada sam zaljubljena u Dragana. Mislila sam da se ta moja mladalčka nesmotrenost neće obelodaniti. Na kraju krajeva ti si me nagovorila da mu se skinem.

- Da mu postaneš model to da, ali da ostaneš u drugom stanju to sigurno ne. Nemoj biti nerealna. Pa ja sam ti pomogla da se rešiš trudnoće. Nisam ja spavala sa Ivanom. Nisam ja bila ta koja je u zanosu ljubavi zaboravila da se pazi... I na kraju nisam ja ta koja je imala dvojicu ljubavnika.

- Zašto me sada i ti napadaš Lela?... Pa i tako sam u velikim mukama.

- Znam Maja ali moraš se uozbiljiti. Moraš početi da razmišljaš o svojim manipulacijama. Svaki potez ima posledice. Biraj svoje postupke tako da ti oni donose sigurnost i sreću.

Maja je prestala da plače. Uozbiljila se. Očekivala je od Lele neki savet ili utešnu reč.

- Do sada si me uvek tešila i savetovala...

- Ja te mogu tešiti i savetovati, ali da li to ima svrhe? U retkim trenucima slušaj moje savete. Da si me poslušala u vezi sa ovim prevarama, ne bi sada sedela tu i tražila spokoj. I sada, šta dalje?

- Ne znam Lela, – govorila je Maja mnogo mirnijim glasom. – Izgubila sam volju za bilo šta. Ne bih mrdnula iz sobe da me Nikola nije nagovorio da odem na sahranu.

- Nikola? Sahrana?

- A ti ni ne znaš. Sećaš se one Eve. Ona koja se zabavljala sa onim brbljivcem Nikolom.

Lela je samo klimnula glavom u znak odobravanja.

- Taj Nikola je nju prevario. Našao je neku manekenku. Neku Vesnu...

- To je ona koja je ubijena u restoranu *Park*. Pre nekoliko nedelja sve novine su pisale o tom gnusnom ubistvu. U stvari bila su dva ubistva. Tamo je ubijen i neki konobar.

- Da u tom restoranu su večerali Nikola i Vesna zajedno. Nikola se izgleda zabavljao sa Vesnom, ali to Eva nije znala. Saznala je iz novina kada je *pukla* afera. Svađali su se celo jedno pre podne u kafiću pored *Štranda*. Prisustvovala sam tome. Eva me je pozvala kao podršku. Na kraju Eva se

toliko naljutila na Nikolu da su se razili. Pošto mu je Vesna umrla, a Eva ga napustila, ostao je sam baš kao i ja. Nesmotreno sam mu rekla da, ukoliko mu bude nešto potrebno, pomoći ću mu. Tada još nisam bila odbačena od Boška i Dragana.

- To znači da se, mesto da se rešiš dvojice ljubavnika pored Dragana, nabacuješ četvrtom.

- Ne, ne, zaista sam odlučila da se rešim Boška i Tihomira. Želela sam samo da zadržim Dragana. A ovo sa Nikolom, samo sam se malo sažalila na njega. Bio je iskren sa Evom. Želeo je da mu ona oprost. No ona to nije mogla. Sada je i on sam kao i ja.

- Pa šta da ti kažem to je onda dobra prilika da *zajedriš* sa Nikolom.

- Nemoj Lela biti sarkastična. On je samo tražio da mu pomognem.

- I ti si odmah skočila...

Stajao je ispred visoke kapije od kovanog gvožđa. Na svakom od dvaju krila nalazile su se velike gvozdene alke. Pogled mu se podizao prema krovu zgrade. Tornjevi na njemu derali su oblake. Zgrada je izgledala kao dvorac, mada to nije bila. Bila je to prilično moderna građevina samo nekako u stilu Gaudija. Kao da su prozori bili okrenuti naglavačke. Čak ni lukovi dovratka nisu bili iznad vrata nego su se napinjali u luku malo iznad tla. Jedva je dohvatio alku da bi pokucao njome. Na prvi udar očekivao je tup metalni zvuk. Mesto toga oglasilo se ding-dong zvono.

Malo je sačekao, a zatim se odmakao da bolje osmotri građevinu. Bila je zaista ogromna. Usmerio je pogled ka vratima, očekujući da će se ona otvoriti. Ali se to nije desilo. Prišao je alki i ponovo kucnuo jače. Uzastopno dva puta. Očekivao je ding-dong, ali oglasio se tup metalni zvuk. To ga nije zbunilo. Kao da je pretpostavljao da je to normalno. Isto kao što je i zgrada svakidašnja samo u nekom futurističkom stilu. Dok je razmišljao o tome levo krilo velikih vrata se otvorilo. Milanova Olja se pojavila u kratkoj spa-vaćici.

- Šta hoćeš? – upitala je pospano.

- Je li tu Eva došao sam kod nje, – upitao je. – Nemam gde da spavam. Prošli put me je pozvala da uđem kod nje.

- Tu je. Ulazi, – zapovedila je Olja, zatim se malo sklonila od vrata da bi ga propustila.

Unutrašnji deo je bio dosta skučen, u odnosu na spoljni izgled zgrade. Dug, vijugavi, uzan, lavirint se prostirao u nedogled. Prolazeći hodnikom izbrojao je 17 ulaznih vrata. A to je tek bila sredina hodnika. Olja je tromo išla za njim.

On je otvorio vrata koja su mu bila najbliža. U toj polutamnoj sobi sedeli su neki bradati muškarci. Gledali su u veliki televizijski ekran na zidu. Na ekranu je prikazana borba dvojice muškaraca *kung-fu* tehnikom.

Kada je širom otvorio vrata. Svetlost je obasjala ekran. Muškarci su pogledali prema njemu. Bilo ih je sedamoricu ili možda osamoricu. Jedan od njih je ličio na onog sa kojim se sreo u bolnici pored Vesninog kraveta.

Neko od prisutnih izderao se na njega.

-Zatvaraj ta vrata. Ne vidiš da nam smetaš?...

Nikola se povukao unazad i okrenuo se prema Olji.

- Pa gde je Eva? – upita je nervozno.

- Eva je u kristalnoj sobi. Tu, druga vrata levo.

Krenuo je ka tim vratima i otvorio ih. Soba je svetlucala od raznobojnih kristala. Ali, najviše je bilo onih svetloplavih. Eva je sedela u kristalnoj fotelji za staklenim ovalnim stolom. Pila je neki napitak iz kristalne čaše. Vaza od kristala sa staklenim cvetovima zaklanjala je deo njenog lica i tela. Na zidovima su se redala ogledala raznih veličina. Čak je i veliki zidni časovnik bio oblikovan od providnog plavog kristala. U sobi, osim stola i fotelje, bio je i jedan ležaj koji je stajao na kristalnim nogama. Eva se pravila da nije primetila njegov ulazak. Otpila je gutljaj i stavila malo grublje čašu na sto. Zvuk kristala o kristal izazvao je kvrcanje slično zvuku sa starog gramofona.

- Šta to piješ Eva? – upita on.

- Otrov, – odgovori Eva.

- Nemoj da se šališ. Ozbiljno te pitam. Žedan sam. I ja bih da popijem nešto.

- Pa onda uzmi, – Eva mu ponudi čašu. – Sipaj sebi iz ove kockaste flaše.

Sipao je sebi, ali nije odmah ispio. Prvo je udahnuo miris sadržine čaše. Miris ga je posedsećao na viski.

- Jel' to viski? – zapita.

- Da to je viski za tebe, a za mene otrov. Ovo mi je već sedma čaša.

- Pa zašto tuguješ? Zašto želiš da umreš?

- Zato što sam ružna i glupa. Pored ovog bogatstva što je oko mene, niko me ne želi.

- Pa ni mene. Želim da ti se pridružim.

- Može.

Oboje pruže ruku i njihove čaše se kucnu. Od dodira stakla sa staklom čaše se lome. Krhotine kristala zagrebu i prokrvare njegovu šaku. Evina šaka ostala je nederuta. Videvši da on krvari, ona se grohotom nasmeja.

Nikola se naglo probudio. Pregledao je pokrivač da vidi da li ga je raskrivao. Nije naišao na crvene tragove...

- Znači to je bio samo san – konstatovao je i ustao.

Prepodnevne časove proveo je sedeći za Vesninim *laptopom*. Proučavao je onaj deo dnevnika koji se odnosio na sakrivene predmete. „Originalni CD sam zalepila na spoljašnji donji deo dna fioke radnog stola.“ To je bilo sasvim razumljivo napisano. Tražio ga je tamo, ali nije ga našao. Lepljiva traka je upućivala na to da je možda zaista i bio tamo, ali neko ga je uzeo. Verovatno onaj ko je ušao u stan posle njega.

Što se tiče dijamanta po tekstu: „Na kraju odlučila sam da ih stavim u teglu gde sam držala šećer. Pretpostavljala sam da u kuhinju niko neće zavirivati u tu teglu“.

A ključ. Ključ se nalazio tamo „...gde ni jedan muškarac verovatno neće pomisliti da je neki predmet sakriven. U jedan pažljivo otvoren *Evi lady* u kupatilu“. To mora da je neka krema ili puder za lice. Šta bi moglo drugo da bude – pomislio je Nikola.

Čim sazna od gospodina Duleta kako stvari stoje oko aukcije ponovo će otići u Vesnin stan. Možda ne bi bilo na odmet da tada pozove i Maju da izabere odevne predmete koji joj se sviđaju, a ostalo da spakuju u kutije i predaju u dobrotvorne svrhe.

Pre nego što bude navraćao u taj stan mora da obavi nabavku. Verovatno će se vrzmati u njemu više puta i duže vreme. Kafa i neki sok treba da su mu pri ruci. Frižider je bio prazan mora da ga napuni hranom. Ako poželi neki sendvič mora da ima čime da ga napravi. A moglo bi da se dogodi da tamo ostane ceo dan u poslu sa Majom. Neko od njih dvoje mogao bi spremi neko jednostavno jelo, da zbog toga ne moraju da izlaze u restoran. Dok je razmišljao o tome, zazvonio je telefon. Javio se gospodin Dule antikvar.

- Gospodine Nikola, – rekao je sav radostan, – aukcija je prošla mnogo bolje nego što sam se nadao. Sutra dolaze kupci po aukcijske predmete. Bilo bi veoma korisno ako bi ih preneli u moju antikvarnicu. Ne bih želeo da vas remete u vašem stanu...

- Nema problema, gospodine Dule. Naručiću taksi...

- Nema potrebe. Samo recite kada da navratim sa svojom ekipom. Mi imamo mali kombi na raspolaganju. Njime bi službenici odneli stvari...

- Kolikom iznosu se mogu nadati? – zapitao je Nikola jer ga je to najviše zanimalo.

- Izvanrednom. Nisam još detaljno izračunao jer postoje još dva kupca koji se nadmeću za staru *Ekler* (Eclair) kameru iz 1900. godine. Ali po mojoj gruboj računici radi se ukupno od oko pedeset hiljada evra. Tu je uračunat i iznos za filatelističku zbirku.

- Pa to je zaista sjajno. Više je nego što sam očekivao.
- I meni se tako čini. Pa, kada vam odgovara da navratimo sutra.
- Možete oko deset časova.
- Dobro, biće tako. Treba još da javim onoj gospodi koji su zainteresovani za kameru.

Dule se pojavio sa svojom ekipom u deset časova. Kolekciju foto-aparata i filmske kamere sa poštanskim markama poneli su u njegovu radnju. Nikola je išao sa njima. Želeo je da vidi na licu mesta kako će se odvijati aukcija, naravno u njegovu korist.

Kada su stigli već se okupio znatan broj interesenata. Nije ih bilo mnogo ali dovoljan broj za tako malu ali vrednu kalekciju. Bilo ih je oko desetak. Najviše interesovanja pobudila je filmska kamera *Ekler* kako je to i antikvar predvideo.

Sama aukcija je potrajala nekoliko sati. Na kraju antikviteti su prodani u iznosu od pedesetpet hiljada i šest stotina evra. Dule je od tog iznosa odvojio za sebe osam hiljada petsto što se Nikoli učinilo tada mnogo, ali dogovor je bio takav i morao se pridržavati ugovora. Njemu je ipak ostalo četrdeset-sedam hiljade evra što je bilo svakako dovoljno da kupi stan. Posle isplate stana treba da mu ostane pet-šest hiljada za troškove.

Posle izvršene transakcije zamolio je antikvara da zabeleži imena kupaca i njihove adrese. U dnu duše pomislio je da će možda doći vreme da on opet prisvoji, uz naknadu, to *porodično blago*.

Sledeći korak bio je da preduzme sve što je potrebno da se izvrši kupoprodaja Vesninog stana. Bez obzira što je studirao prava, učinilo mu se mnogo sigrunijim da to ipak uradi mesto njega, neki posrednik za nekretnine ili advokat. Njih nije bilo teško naći. U gradu ih je bilo na pretek. Obišao je nekoliko i zadužio je onog koji mu se učinio stručnim i ponudio najbolje i najbrže uslove. Pošto je Aleksandar živeo u Švedskoj, Nikola i posrednik uspostavili su telefonski kontakt sa njim. Dogovorili su se da bi realan iznos vrednosti stana bio između trideset osam i četrdeset hiljada evra. To je Aleksandar velikodušno prihvatio jer se Nikola angažovao oko kremacije i sahrane njegove ćerke. Od nameštaja i Vesninih stvari nije ga zanimalo ništa osim nekoliko fotografija. Izvinio se da, nažalost, nije u mogućnosti da doputuje u dogledno vreme kako bi preuzeo novac i potpisao ugovor. Pošto je Nikola želeo što pre da se useli u stan i da izmiri obaveze, predložio je da će poslati posrednika sa ugovorom i novcem na njegovu adresu. Aleksandar nije imao ništa protiv. Faksom su poslali predugovor da bi Ve-

snin otac mogao da pročita uslove prodaje i dogovorili se da sledeći dan posrednik sedne na avion za Štokholm.

O dijamantima i o novcu u austrijskoj banci, nije bilo reči jer Nikola nije našao ni jedno ni drugo. Taj problem je nameravao da rešava tek onda, kada sazna da li ti, navodni, dijamanti i ključ od sefa uopšte postoje. Verovao je da su i oni nestali kao i CD.

Posrednik je sledeći dan već sedeo u avionu. Trebalo je da se vrati naredni dan sa potpisanim ugovorom. Tako se i dogodilo. Nikola je postao vlasnik Vesninog stana.

Više nije bilo nikakve prepreke da ga sredi i usput napravi selekciju. Nameštaj koji je bio u stanu svakako mu je odgovarao. Bilo bi besmisleno da kupuje novi kada je i ovaj bio skoro nov. Jedino mu je nedostajao neki radni prostor. To je mogao da uredi u manjoj sobi koja se nalazila ispred dnevne sobe, preko puta kupatila. U tu sobu nije ni zalazio kada je tražio Vesnin *laptop*.

Dok je tako planirao, setio se onih lepih ženskih odevnih predmeta koji su bili u ormanu. Vesna nije morala da troši ništa na kupovinu haljina. Sve je dobijala. Prihvatila je samo najkvalitetnije stvari. Tamo u ormanu nalazila se gomila odevnih predmeta od Đani Versačea, Ralfa Lorena, Pjer Kardenaa, Žan-Pol Gotjea, Aleksandara Protića, Alexandara Nikolića. Naravno, on to nije tako detaljno znao jer nije pratio modu, ali pretpostavljao je da jedna manekenka mora da ima u svojoj garderobi takve stvari...

No, najbolji način da se uveri u to, bio je da pozove neko žensko stvorenje koje bi znalo odmah da proceni kakvi odevni predmeti su u pitanju. Odmah se setio Maje. Nazvao ju je telefonom.

- Zdravo Maja. Ovde Nikola.
- Šta ima novoga? – upita ona ljubazno.
- Sećaš se da sam ti u restoranu govorio o tome da razmišljam o kupovini Vesninog stana. Pa dogodilo se.
- Čestitam... Jesi li zadovoljan?
- Prezadovoljan. Dobio sam ga po realnoj ceni. Završila se aukcija fotoaparata i filmskih kamera. Za te antikvitete dobio sam iznos koji je nadmašio vrednost stana. Tako da sam ga kupio i ostalo mi je još nekoliko hiljada evra.
- To me zaista raduje. Na kraju krajeva to ti je bila i želja.
- Da. Ovih dana obavljena je i isplata i prepis, tako da sa ponosom mogu da kažem da je sada stan u potpunosti moj.
- Drago mi je što si me zvao da me o tome obavestiš...

- U stvari, zovem te zato što se nameravam preseliti u njega. Prethodno bi trebalo da ispraznim fioke i plakar. Tamo ima mnogo lepih i kvalitetnih odevnih predmeta, ali sve je to za ženu a ne za muškarca. Ja ništa od toga ne mogu koristiti.

- Mogu da verujem. Pa na kraju krajeva ona je bila foto-model i manekenka.

- Odmah sam pomislio na tebe. Verovatno bi te kreacije poznatih kreatora dobro stojale i na tebi. Žao mi je da to nekom nepoznatom ponudim. Ukoliko imaš vremena i želju da navратиš i da izabereš ono što bi te zanimalo, bilo bi mi izuzetno drago.

- Nema problema, Nikola. Inače ovih dana ništa ne radim. Kada bi ti odgovaralo? Ja već i sutra mogu da navratim ako je to potrebno.

- Pa, svakako. Meni ide u prilog da to uradimo što pre.

- Dobro Nikola, da se vidimo sutra u devet.

- Da, dođi taksijem. Adresa je: *Bulevar kralja Petra 38*. Stan broj šest. Razmislio sam da nabavim nešto da pojedemo ili popijemo. Frižider u kuhinji je prazan. U njemu su samo neka žestoka pića. Nisam primetio čak ni da li ima kafe ni kisele vode.

- Dobro Nikola već sam ti rekla, dolazim...

Sledeći dan pre nego što se popeo u stan u *Bulevaru Kralja Petra 38*. Nikola je obišao obližnju samouslugu. Kupio je ono što mu je palo na pamet da bi bilo potrebno u takvoj situaciji kada se sprema stan. Pre svega pomislio je na hranu. Kupio je kafu, šećer, mineralnu vodu, hleb, viršle, jaja, mleko, mesni narezak, konzervu paštete, gotovu rusku salatu. Bio je zadovoljan svojom nabavkom i žurno se popeo u stan. Tek što je te stvari stavio na sto u trapezariji pokušao je neko na ulazim vratima. Bila je to Maja.

On je žurno otvorio i ponudio joj da uđe. U znak zahvalnosti što je došla, poljubio je u obraz. Ona se tome nije protivila. Skinula je kaputić i sa tašnom zajedno ostavila ga na ogromnom kauču. Prošarala je očima po dnevnoj sobi. Već po izrazu na njenom licu Nikola je mogao da primeti da joj se svideo nameštaj. Pa to nije ni bilo čudno, ona je imala ukusa i bila je mlada, a nameštaj u sobi bio je zaista kvalitetan i mladalački, namešten sa mnogo ukusa.

- U kuhinji su namirnice koje sam kupio... To je ovamo, – rekao je on i pokazao rukom prema kuhinji. To je naglasio da ona primeti da je on već započeo poslove oko opremanja stana.

- Dobro, Nikola. Da vidim da li imamo sve što nam treba da uredimo malo ovaj divan stan, – rekla je i prešla u kuhinju.

Povadila je iz vreće sve ono što je Nikola nabavio. Detaljno je pogledala prehrambene proizvode pa je rekla.

- Nikola... Gde je, recimo, ulje, deterdžent za pranje posuđa, smotuljak papira za kuhinju pa za kupatilo, pasta za zube i da ne kažem razna sredstva za čišćenje kupatila i prozora?...

- Pa ovaj... i to treba? Nisam znao...

- Nema problema. Pregledaću kuhinju i ostavu. Možda od svega nabrojanog ima nečega. U svakom slučaju spremi papir i olovku ovde na trpezarijski sto. Usput ćemo upisivati sve što ne budemo našli, a bude nam potrebno. Pa šta predlažeš, gde da počnemo? – upita Maja na kraju.

- Vidi Maja, da me ne shvatiš pogrešno. Ne bih želeo da se ti ovde opterećuješ poslovima spremačice. Ni u kom slučaju te nisam zato zvao.

- To je u redu. Slažem se, jer ja baš nisam vična tim poslovima. Kod nas te poslove obavlja mama, a ponekad joj u tome pomaže Ella, spremačica sa periferije grada.

- Ja sam mislio samo da pregledaš Vesnine odevne predmete, ovde u plakaru u spavaćoj sobi i kupatilu. Ono što smatraš da bi ti odgovaralo, skloni tu na kauč i videćemo koliki će to biti prtljag. U zavisnosti od toga pozvaćemo taksi ili kamion. – našalio se na kraju Nikola.

- Dobro, Nikola. Prvo i prvo moram da vidim koje brojeve haljina je nosila Vesna. Da li ti brojevi meni uopšte odgovaraju.

- Pa izaberi jednu i probaj...

Maja je prišla ormanu i otvorila svih šestoro vrata na njemu. Na galgama je bila garderoba u ogromnim količinama. Većina je visila u providnoj plastičnoj navlaci za odelu. Neke, koje su krojene od debljeg materijala kao kostimi, kaputi i bunde bile su u vakumiranoj navlaci. I tako spremljene, bile su slepljene jedna pored druge.

- Pa tu ima nekoliko stotina toaleta. Tu su haljine, – prošarala je Maja rukom – kaputi, bunde...

Maja se zaprepastila kada je videla tu ogromnu količinu. Garderoba je bila relativno dobro klasifikovana. U levom delu plakara bile su letnje i jesenje, a sa desne stane, zimske haljine i kaputi, odnosno bunde. Onako prignječene jedna uz drugu i u plastičnim vrećama nije se moglo raspoznati kakvog su kroja.

Nekoliko letnjih haljina nisu bile u navlaci. Verovatno se Vesna pripremala da ih obuče. Pošto je, inače, bilo leto, Maja se odlučila za jednu jednostavnu letnju jednodelnu haljinu. Izvukla je prvu koja joj je bila na dohvrat ruke. Beli korzet sa crnim ivicama na šavovima i u donjem delu u

obliku cvetova ruže bio je zaista elegantan. Maja je pogledala etiketu sa unutrašnje strane. Na njoj se nalazila etiketa sa natpisom *Armani* modela. Veličina: broj 36.

Maja se zacrvenela od uzbuđenja. Dobro ju je pogledala sa prednje i zadnje strane pa zatim prislonila uz svoje telo.

- Pa to je Armani... Čini mi se da je ona nosila moj broj. Izvini Nikola... idem da se presvučem u kupatilu, – rekla je i ne sačekavši odgovor nestala iza vrata.

Pojavila se posle izvesnog vremena u haljini. Bila je kao salivena na njoj. Njeni kukovi, bedra i visina tačno su odgovarale veličini haljine. Sa grudnim delom je bio manji problem. Morala je da pridržava korpu korseta jer su njene grudi bile malo veće od Vesninih. Pribojavala se da joj ne provire.

- Izuzetno ti lepo stoji. Kao da je skrojeno za tebe.

Nikola je bio očaran njenim izgledom. Stvarno je izgledala elegantno u toj haljini. Kada je bolje osmotrio kroj primetio je da nije ni bila tako jednostavna. Izgledala je kao beli cvet čije su latice okrenute prema podu.

- Nikola, da li bi mi pomogao...

- Da, svakako, samo kaži.

- Budi ljubazan pa povuci cibzar pozadi. Ja ću dotle malo pridržati i stegnuti svoje grudi. Želela bih da vidim da li bi to pomoglo, – rekla je. Izgleda da su moje grudi malo veće od njenih...

- Nema problema.

Nikola učini kako ga je Maja zamolila. Sada je haljina bila savršena u celoj svojoj dužini. Izgledala je u njoj veoma privlačno jer su joj stegnute grudi nabujale na gornjoj ivici korseta. Maja je prišla ogledalu i zagledala se. Radosno se obrnula nekoliko puta. U tom momentu provirile su joj dojke jer je cibzar malo popustio. Instiktivno je pokrila grudi.

- Izvini verovatno nisam dovoljno povukao i zakačio cibzar.

- Nema problema Nikola. Idem da se presvučem. Imam i predlog za tebe, – rekla je i krenula u kupatilo da se presvuče. Vrata je samo pritvorila. Dok je bila tamo obratila se Nikoli:

- Znači da ću morati da pripazim kroj oko grudi. Na tom delu verovatno će trebati kod svih sličnih haljina mala popravka.

Posle kratkog vremena pojavila se u svojoj garderobi.

- Kakav predlog imaš? – upita on.

- Hajdemo u kuhinju da skuvam kafu za oboje. Tamo za stolom možemo mirno razmotriti šta nam je učiniti. Dugotrajan je to posao Nikola...

Nikola...? Mogu li te zvati samo Nik. Nikola je tako službeno, a volela bih da te zovem prisnije. Da li bi ti to smentalo?

- Ne, Maja... šta više... – reče Nikola – ali rekla si da imaš predlog. Da li je to bio taj predlog?

- Da, ali imam još jedan predlog – nasmeši se ona – Trebalo bi da se svi odevni predmeti otpakuju pa ponovo slože. Za jedan dan to se nikako ne može uraditi. Pregled celokupne garderobe može da potraje i nedelju dana.

- Što se mene tiče možeš dolaziti svaki dan da biraš...

- Sačekaj, želela bih da ti još nešto predložim...

Dok je to govorila postavila je džezvu sa vodom na štednjak.

- Kakvu kafu piješ? Slađu ili gorču?

- Slađu... Tegla za šećer je prazna. Kupio sam i šećera.

- Nisi trebao. Ovde iza tegle je papirna vreća za šećer. Verovatno je nisi primetio.

Dok je to govorila uzela je vreću i počela da presipava šećer u teglu. Nik je to posmatrao kako spretno radi. Dok se bela masa prelivala iz vreće u teglu pojavili su se grumenovi veličine nokta. U momentu kada se začuo prigušen zvuk udara stakla u staklo, Nik je bolje obratio pažnju šta Maja radi. Kada se i drugi put začuo isti zvuk Nik povika:

- Stani, Maja!

Maja ga je sa čuđenjem pogledala ne znajući šta je pogrešila. Bila je pažljiva dok je punila teglu. Nije prosula ni zrnce sadržine vreće na kuhinjski elemenat. On je hitro ustao, malo odgurnuo Maju i prosuo ostatak šećera iz papirnate vreće na radni prostor. Ispraznio je i teglu na istu gomilu. Sada je cela sadržina vreće bila na stolu. Maja ga je sa čuđenjem posmatrala. Nik je dlanom i prstima razgrtao šećer. Pojavili su se svetlucali grumenovi, oštri kamenčići – dijamanti. Nikola nije mogao da poveruje očima.

- Kako to nisam primetio, – uzviknuo je.

Zatim, uhvatio je Maju obema rukama oko struka i podigao je. Napravio je krug sa njom, a zatim je strasno poljubio u usta. Maja je bila toliko iznenađena da se nije protivila poljupcu. Nije ni pretpostavljala šta je to što je njega toliko oraspoložilo. Kada je, najzad, pustio Maju da dođe do daha počeo je da odvaja dijamante od šećera. Bilo ih je raznih veličina. Na kraju izbrojao je četrdeset tri komada.

- Kako je ta staklasta bižuterija stigla u vreću šećera? – upita Maja.

- To nije bižuterija, Maja, nadam se. To je još Vesna stavila u ovu vreću. Htela je da ih sakrije...

- Od koga? ... Šta? ... Pa o čemu je reč? – Upita Maja zainteresovano.

- Smatrala je da je to vredno drago kamenje, dijamanti. No, moram to da proverim kod nekog zlatara... Hajde da sednemo i reći ću ti sve! – reče Nik još uvek uzbuđeno. – Biću iskren prema tebi, ali isto to očekujem i od tebe Maja.

Pošto je tu pred njima bilo drago kamenje, Nik je smatrao je da joj du- guje objašnjenje. Ispričao je kako je sreo Vesnu. U nekoliko reči objasnio je da je ta simpatija započela još u srednjoj školi. Da su se slučajno sreli u kafiću posle više godina. Vesna je bila ta koja mu je prišla. Nije bio u pot- punosti siguran koje su bile Vesnine namere. Da li je htela da ga samo iskoristi ili se zaljubila u njega. Rekao je da je za dijamante i novac u Beču saznao iz dnevnika koji je bio napisan u njenom *laptopu*. Pretpostavljao je da je Kristijan u velikoj meri doprineo njenom ubistvu. Vesninom smrću završila se jedna romansa koja je možda, možda... nešto obećavala.

U vezi sa Evom nije imao mogo šta da doda. Bila mu je simpatična. Čak je mogao i da zamisli da bude sa njom, ali verovatno to ne bi dugo potraja- lo. Eva nije bila tolerantna, a ni on nije bio strasno zaljubljen u nju.

Kada je sve to ispričao, ustao je i prišao frižideru.

- Treba mi nešto žestoko. Ovde ima kvalitetnog pića hajde da popijemo nešto.

- Pa, posle tako uzbudljivog događaja i priče, ne bi bilo na odmet, – pri- hvatila je ponudu ozbiljnog lica.

Dok je Nik sipao francuski konjak zapitao je:

- Kako ti stojiš sa Draganom. Eva mi je govorila da se već više od godinu dana zabavljate i da vam dobro ide.

- Eva ne zna ništa!... Dragan me je ostavio!... Moram priznati da sam tome i ja *kumovala*.

Dok je govorila setila se Leline preporuke: „Prećutkivanje i skrivanje je dvolična komunikacija sa partnerom. To je nemoralno, to je prevara a prevara je kao laž“. Zato je nastavila:

- Iskreno si mi rekao sve o Vesni i Evi. Želim i ja da budem iskrena i poštena prema tebi. Imala sam mnogo prijatelja, ljubavnika. Od svih naj- više sam volela Dragana, ali sam mu lagala. Prevarila sam ga i on me je osta- vio. To sam i zaslužila. Želim ponovo da započnem sasvim iskren odnos. Nema više prevare, laganja, prećutkivanja. Nisam nevina, ali ako me neko i takvu prihvati, bit ću mu iz sveg srca zahvalna.

- Mislim, da je dobro da smo tako iskreni i poštteni jedan prema drugom. Za početak to je velika stvar. Ta obostrana otvorenost može da preraste iz simpatije u nešto drugo. Meni si od prvog časa kada smo se upoznali bila

draga. Sada ti to govorim iskreno. Nisam ništa pokušavao jer si ti imala Dragana a ja Evu. Ali sada, kada smo oboje izgubili partnera, mogli bismo biti zajedno ili pokušati biti zajedno. Ali moramo zaista biti iskreni jedno prema drugom. Ne mogu i ne želim da zamenim Dragana. Moraš, ako to želiš da prihvatiš mene, takvog kakav sam.

- Da li me ti Nik sada nagovaraš da budemo zajedno? – zapitala je ona vedro.

- Ja te nagovaram, ali neću te prisiljavati ni na šta. Odluka treba da je tvoja.

- Što se tiče Dragana, Biće to, iskreno rečeno, veliko iskušenje za nas oboje... – rekla je Maja i spustila pogled na svoju praznu čašu.

- Preduslov za dobru vezu je da kažemo jedno drugom sve one tajne koje nas okružuju. Ako se budemo slagali to može da potraje vrlo dugo. Ja sam materijalno obezbeđen. Naš zajednički život bio bi bezbrižan. Ali nema potrebe da odmah odgovoriš. Nadam se, videćemo se još više puta ovih dana.

- Da. Dolazila bih svakodnevno da što pre pregledam i izaberem od odevnih predmeta ono što bi mi odgovaralo. Hoćeš li ti biti tu ili ćeš i ti dolaziti?

- Bilo bi mi jednostavnije da se preselim ovde. Preneću neke najneophodnije stvari u ovaj stan. Posle toga mislim ovde i prenoćiti. Tako ću se brže priviknuti na novi prostor. Moram premeriti i sobu koja se nalazi odmah pored ulaza. Nju želim da pretvorim u radnu prostoriju. Za to mi je potreban nameštaj.

- Ako budeš želeo da prenoćiš u ovom stanu moramo da promenimo presvlaku u spavaćoj sobi...

- Vidiš... na to nisam ni mislio.

- U tome ti mogu pomoći. U mojoj sobi to obavljam sama, – rekla je Maja.

- Dobro. Da i to obavimo ali kasnije... Nego, ti imaš sretne ruke. Ovaj stan te voli. Otvorio je pred tobom svoje tajne.

- Nemoj Nik preterivati...

- Ne preterujem. Tako si jednostavno pronašla one kamenčiće. Stan krije još jednu tajnu... Jedan ključić. Ja pojma nemam gde bi on mogao da bude. Jedina naznaka je u njenom dnevniku: „U jedan pažljivo otvoren *Evi lady* u kupatilu. To je bilo mesto gde ni jedan muškarac verovatno neće pomisliti da je neki predmet sakriven.“... Šta je taj *Evi lady*?

Maja se malo zarumenila i ustala.

- Hajde da i to vidimo... – rekavši to uhvatila je Nika za ruku i prešli su u kupatilo.

Tamo se nalazila velika *Yakuza* kada. Na zidovima je bio viseći nameštaj sa mlečnim staklenim vratima. Pošto je kupatilo bilo prostrano u njega je smešten i mali sto i veliko ogledalo za šminku. Ispod i sa obe strane ovalnog lavaboa nalazile su se komode sa fiokama. Kada je Maja ušla odmah je počela otvarati fioke jednu za drugom. One su bile prepune peškirima, raznim mirišljivim sapunima i šamponima. Bilo je tamo svega što jedna moderna žena zahteva za održavanje higijene. Najzad, pronašla je ono što je tražila. To su bili paketići skupih higijenskih uložaka. Bilo ih je nekoliko vrsta i naziva. Dva paketića su bila otvorena i iz njih su virili pojedinačni ulošci.

- To je *Evi lady*, – rekla je Maja podigavši jedan poluotvoren paketić. – To je zaista mesto gde ni jedan muškarac, pa čak ni žena ne bi pomislila da se tu nešto nalazi.

Dok je držala paketić u ruci prokomentarisala je stidljivo:

- Ja, nažalost, nemam para za tako skupe uloške. Upotrebljavam *libres* ili *always* (olvejs) uloške.

U drugoj fioci pronašla je makaze i počela je da otvara još neotvorene paketiće i komada uloške jedan za drugim. Posle nekoliko desetina isečenih uložaka makaze su zapele. Maja je pobedonosno izvadila iz jastučića mesingani ključ od oko pet-šest centimetara dužine.

- Da li si na to mislio?...

- Ako je na njoj ugravirano ime bečke banke...

Maja je pažljivo obrnula ključ i rekla:

- Tu piše *Bank Austria*, – rekla je zadovoljna.

Nikola ju je radosno obgrlio i opet i strasno poljubio.

- Rekao sam. Ovaj stan se tebi pokorava. Voli te... kao i ja...

- Dobro. Slažem se, ali hajde da promenimo posteljinu. Da ne mislim više o tome...

Prešli su u spavaću sobu. Kada je Maja videla veliki okrugli krevet sa crvenom kožnom presvlakom zapanjila se.

- Taj krevet je barem tri puta veći i udobniji nego ležaj u mojoj sobi.

Primetila je odmah i veliki crno-beli poster Vesninog akta.

- Da li je to Vesna? – upita Maja ne skidajući pogled sa postera.

Nikola je samo sa odobravanjem klimnuo glavom.

- Bila je zaista lepa, – rekla je pomalo tužno. Zagledavši se u fotografiju setila se da je i Ivan snimio nju u sličnoj pozi. Samo ova kao da je bila mnogo profesionalnija i spretnije urađena. Vesna je bila gola pa ipak nije joj se video ni jedan deo intimnog dela tela.

U sobi pored kreveta bio je i noćni ormančić, ali samo sa jedne strane. To je značilo da je Vesna u ovom stanu spavala sama. Osim dve komode sa fiokama i garderobera nalazio se i veliki sto za šminkanje. Maja se zapanjila koliko šminke i drugih sitnih stvari za ulepšavanje leži na tom stolu. No, sada nije bilo vremena da se time bavi. Trebala je da potraži krevetninu.

- Izvini Nik, – rekla je malo postićeno. – Moram da pretražim fioke. Sigurno se tu negde nalaze i presvlake.

- Da ti pomognem? – upita on.

- Ne moraš. Snaći ću se. Tvoja pomoć će mi biti potrebna kada budem presvlačila krevet. On je ogroman...

Nedaleko od Kartagene na velikoj *hacijendi* El Konrando i Bot sedeli su u dnevnoj sobi. Na radnom stolu ispred domaćina ležao je CD i tvrdi disk.

- Daću ove uređaje Mičelu da ih proverí. Ko je taj momak što se družio sa Vesnom?

- Neki njen stari školski drug. Zove se Nikola. Nisam još uspeo da proverim da li nešto zna i ako zna koliko je to neprijatno za Vas gospodine El Konrando, – rekao je Bot.

- U redu. Zadužujem te da i dalje budeš u neakvoj vezi sa njim. Trebamo biti potpuno sigurni da li treba i njega učutkati ili ne. Više bih voleo da prestanu ta ubistva i da se smiri situacija. Želeo bih mirno da obavljam poslove gradonačelnika.

- Postavio sam *bubice* u Nikolinom stanu. On tamo živi sam. Nešto malo je razgovarao telefonom sa nekom ženskom. U razgovoru nije se spominjalo ništa što bi upućivalo da sumnja ili zna nešto. Problem je što se preselio u Vesnin stan jer ga je kupio.

- Od Vesninih ili Kristijanovih para? – upita iznenađeno gospodine El Konrando.

- Ne. Da je to uradio znali bismo da je umešan. Prodao je neke svoje antikvitete i tako namakao novac.

- Da li i tamo postoji prislušni uređaj?

- Za sada ne. A pitanje je da li je potrebno. Imamo čoveka u *Bank Austria*. Ako se tamo pojavi, to je znak da je ona dosta stvari ispričala njemu.

- Dobro Bot, – prati stvari dalje.

Posle toga je gospodin El Konrando pozvao interfonom Mičela. On je preuzeo diskove i napustio sobu.

Zatim je gospodin El Konrando prišao sefu koji je bio ugrađen u sporedan zid. Izvadio je podeblji koverat sa novcem i predao ga Botu.

- Da li je tu i Andrejev deo? – upita Bot.

- Jeste.

Dok su razgovarali Mičel se pojavio i potvrdio da je *CD* originalan, a da na tvrdom disku nema kopije.

- To znači da ona nije napravila kopiju.

- Da. Žensko je. Ko zna u kojoj meri zna da radi na računaru. Mi smo brzo reagovali kada smo saznali da je bila u Bečkoj banci.

- Dobro Bot. Ovaj deo posla smo završili. – rekao je gospodin El Kon-rando, – sada treba paziti da li je negde procurila informacija o disku.

- Biću u pripravnosti. Čim nešto saznam od izvora u banci, preduzeću odgovarajuće korake.

Rumeni odsjaj od zalazećeg sunca treptao je na površini. Ona je sedela na klupi u parku i posmatrala jezero iz kojeg su izranjale slike prošlosti. Pojavio se Ivan sa foto-aparatom. Zatim Dragan kako je grli i ljubi na prostanom krevetu čije ivice nisu u vidokrugu. Boško nešto teatralno govori sa pozornice u srednjovekovnoj odeći. Tihomir je ispred TV kamere sa mikrofonom u ruci, izveštava o dolasku neke nepoznate letelice. Za vreme dok je izveštavao pogled mu se često podizao prema nebu.

Ona je pratila taj pogled. Sunce je nestalo sa horizonta i u tren je postala tama. Na nebu, među zvezdama, pojavila se Severnjača sa izrazitim sjajem. Zvezda se počela pomerati. Prvo sporo zatim sve brže i brže ostavljajući za sobom tanak svetlucavi trag.

„Zvezda lualica“, – pomisli ona, – „treba da pomislim na nešto lepo.“

I dok je razmišljala šta bi to bilo što bi poželela, zvezda se zaustavila iznad jezera. Bio je to neki svemirski brod. Izgledao je kao svetleća olovka u pravom smislu te reči. Imao je šestougaone stranice a na delu koji je bio bliže jezeru bio je zašiljen. Začudo, ona se nije bojala. Bila je samo malo začuđena pitajući se odakle se mogla pojaviti ta svetleća naprava.

Veoma sporo, vrh svetleće olovke okrenuo se prema njoj. Tako usmerek na olovka opisala je svetleći krug u prečniku od oko četiri-pet metara. Taj opisani krug je potamneo. Trava i klupa su nestali. Ispod njenih nogu u tom krugu pojavila se dvodimenzionalna geografska karta zemlje. Na njoj su vidljivo bili ucrtani svi kontinenti, reke, jezera, planine i veći gradovi.

Ona se pomerila. Stala je na planinski lanac Anda u Južnoj Americi. Onaj deo gde je stavila svoja stopala postalo je detaljnija karta. Primetila je jezero Titikaka. Stala je na njegovu obalu. U prvi mah, pomislila je da se radi o jezeru na čijoj obali se nedavno odmarala. Ali kada su se iz mraka pojavili Peruanci, bolje rečeno Inke u svojim nošnjama i čamcima od trske, shvatila je da je u trenu putovala kroz prostor. Htela je da se uveri da li je

to moguće. Napravila je test. Pomerila se u pravcu Severne Afrike. Karta je ponovo poprimila dvodimenzionalni oblik zemlje. Stala je na delu gde se nalazi Sahara. Karta je postala ponovo detaljnija. Našla se u nepreglednoj pustinji, a pored nje su prolazili karavani kamila sa naoružanim beduinima. Taj prostor i ljudi su je uplašili. Koraknula je niže, prema centralnom delu Afrike. Našla se u Tanzaniji, nedaleko od Viktorijinog jezera i usnulog vulkana Kilimandžaro.

Ta šetnja kroz realan prostor na zemljinoj kugli njoj se veoma svidela. Htela je da poseti još neka mesta, međutim, nešto ju je nateralo da krene prema Sredozemlju. To je i učinila.

Sa ivice severne Afrike skočila je na ostrvo Siciliju u Sredozemnom moru. Našla se na obali ostrva okružena belim kamenim gromadama. Očekivala je da će tamo sresti ribare i njihove brodove za ribolov. Predeo je bio pust i stenovit. Posmatrala je horizont na moru. Opet se pojavila olovkasta leteća naprava. Bila je sigurna da se radi o nekom svemirskom brodu. Iz zašiljenog dela pojavila su se bića nalik na ljude. Muškarci i žene su bili bez odeće, a koža im je bila prozirna i kestenjaste boje. Bilo ih je desetak. U toj grupi bilo je svega tri žene. Jedna od njih, kada je ugledala nju poprimila je njen lik. Postala je njen dvojnik samo u smeđoj boji.

Svi došljaci su joj prilazili i pozdravljali se sa njom tako što su obe ruke stavili na njeno rame. Primetila je da na njihovom licu nije bilo nikakvog emotivnog znaka. Bili su potpuno indiferentni prema njoj. Taj pozdrav kao da je bio deo nekog obaveznog protokola. Jedino je druga Maja zadržala ruke malo duže na njenim ramenima. Posle protokolarnog pozdrava krenuli su kroz oštre bele stene ka obali. Pronašli su peskovitu plažu i okupali se u moru. Maja je krenula za njima. Htela je bliže da upozna Maju 2. Želela je da sazna ko su i šta traže u tom prostoru. Posle nekoliko koraka spotakla se i pala na oštru izbočinu jedne stene. Nije mogla da se pomeri. Činilo joj se da je slomila rebra ili kičmu. Stena se zacrvenela ispod nje. Krvarila je iz rane. Prisutni nisu obratili pažnju na to što se desilo. Jedino je Maja 2 prišla i svojim providnim telom legla na nju. Na taj način uvukla se u Majino telo. Posle toga iz tela je počela da izlazi braonkasta tečnost. Videvši to prišli su i ostali. Jedan od muškaraca podigao je ruku prema svetlećoj olovci i mahnuo. Na taj znak brod-olovka usmerio je svoj vrh prema Maji. Njihovu Maju 2 su mogli izlečiti zracima, ali pravu Maju ne. Zato su njih dve zamenile tela. Za vreme lečenja Maja 2 je počela da istražuje Majin mozak. Zainteresovala se za deo koji upravlja osećanjima. Osetila je sva prijatna osećanja za ljubav, lepotu, iskrenost, primamljivost, gracioznost. Tako nešto

ona nije poznavala. Svidelo joj se to i preusmerila ih je u sebe. Maja je u tom segmentu ostala prazna. Za uzvrat od Maje 2 dobila je poklon izlečenja i život.

Kada se lečenje završilo Maja 2 se odvojila. Maja je ustala ponovo zdrava. Maja 2 je od radosnih osećanja potrčala ka obali. Obrtala se raširenih ruku, raspoloženo kao da je stekla neprocenjivo blago. Maja je to posmatrala sa bezizražajnim licem. U tom trenutku još nije bila svesna toga šta joj je ukradeno.

Kao što su došli tako su i otišli. Ukrcali su se u olovkasti brod i nestali u pravcu nebeskih zvezda. Maja 2 je odnela sa sobom sve Majine emocije.

Dok je sedela ponovo na klupi kraj jezera i posmatrala rumeni odsjaj zalazećeg sunca učinilo joj se da u tome nema ništa naročito. Odsjaj je kao odsjaj. Rumenilo je kao rumenilo i ništa više. Tek je tada shvatila šta joj se desilo.

„Ja želim da volim, da se radujem, da plačem, da mrzim,“ – vikala je za brodom. – „Ostavite mi ono što svaka žena mora da ima da bi živela...”

Tada se naglo probudila. U prvi mah nije znala gde se nalazi. Odbljesak kristalne vaze širio se na plafonu. U prvi mah činilo joj se da su to zvezde. Tek kada je pogledala okolo, shvatila je da leži u krevetu svoje sobe.

„Dobro je to što je bio samo san“, – pomislila je Maja. – „Nikoga, ama baš nikoga ne poznajem u svom okruženju da je bio bezosećajan. Mislim da ne postoji čovek koji se ne može nečim radovati, plakati ili ljutiti.“

U toj koži sebe nije mogla zamisliti. Sada, kada je prošlo malo vremena od raskida sa bivšim partnerima, morala je priznati da je svakog od njih zasebno i na jedinstveni način volela. To je bilo zato što su i oni imali različita osećanja prema njoj. Ona je to na isti način uzvraćala. Da se Uča nije umešao sve bi se mirnije, i za nju bezbolnije, moglo završiti.

Ali sada se pojavio Nikola. To je bila nova šansa za nju. Sve one greške koje je načinila u odnosima sa Draganom, Tihomirom i Boškom ne sme ponoviti. O Ivanu nije ni razmišljala. Taj odnos je bio davno prošla tinejdžerska ljubav. Mada je znala da se prva ljubav nikada ne zaboravlja.

Setila se prethodnog dana. Za vreme presvlačenja kreveta pokušala je zamisliti sebe i Nika kako se maze na tom ogromnom ležaju. Da on nije ušao da joj pomogne, možda bi njene misli otišle i dalje...

Kasnije su seli za sto u kuhinji i razgovarali o nameri da pregledaju svaki detalj u stanu. Da se taj plan ostvari trebalo je vremena. Usput, Maja je ponudila da nešto spremi za jelo. Nik je, međutim, to smatrao gubljenjem vre-

mena i odlučio se da naruči picu. Maja je to oberučke prihvatila jer nije baš bila vična u kuvanju.

Dok su čekali isporuku popili su još jednu čašu aperitiva. Nik je ponovo napomenuo da ona može da preuzme sve stvari i odevne predmete koji joj se dopadaju. Da bi taj odabir što pre završila, Nik je suzdržano ponudio da ona ostane u stanu i preko noći. On bi se za to vreme vratio u svoj prethodni stan. Dolazio bi i odlazio svakodnevno. Na taj način ona bi dobila u vremenu. Maja nije odmah odbila tu mogućnost. Rekla je samo da se o tome mora konsultovati sa roditeljima.

U međuvremenu stigla je pica. Maja se dobro snašla, našla je tanjire i pribor za jelo. Prijala im je hrana jer su već oboje ogladneli. Nik je posle doneo i flašu vina koju su načeli. Bilo je kasno popodne kada je Maja napustila stan. Nikola je još ostao da razmisli kako da uredi radnu sobu.

Ujutro kada se probudila u svom krevetu razmišljala je o prethodnom danu. Ako je sve ono tačno o čemu je Nikola govorio, tada je on stvarno materijalno obezbeđen. Što se tiče njegove spoljašnosti, bio je sasvim prihvatljiv muškarac. Naravno, Dragan je bolje izg... i tu je stala u razmišljanju.

„Nema više Dragana,“ – prekorila je sebe.

Ne sme da upoređuje. Svi su drukčiji. Treba prihvatiti i prilagoditi se onoj osobi koja pokazuje veliko interesovanje za nju, ili odustati. A to je sada Nikola.

Ustala je i prešla u kuhinju. Tamo je već kafa bila na stolu. Julija je kao uvek spremila jednu šolju i za nju. To je bila sada dobra prilika da započnu ozbiljan razgovor o dvema temama.

Želela je da se posavetuje sa mamom o najlakšem putu do srca svog momka i da li da se privremeno preseli u njegov stan.

- Ti kćeri govoriš o krevetu i srcu. Te dve stvari imaju različita svojstva, – započela je razgovor Julija – prvo krevet. Najlakši i najbrži put koji vodi do Njega je tvoja lepota i ženstvenost. Muškarci brzo reaguju na to. Ali ako budeš spavala sa njim to neće značiti da će imati i ozbiljne dugoročne namere sa tobom. Imala si nedavno iskustva u tome.

- Ja želim više. Želim Njegovo srce, – rekla je Maja. – Mogu ti reći da se zove Nikola. A ja ga zovem Nik.

- Sva je sreća što nije sve u spoljnjem izgledu, – nastavila je mama – Šta da uradiš ako želiš više? Trajnu vezu, a ne samo seks? Naravno puno znači ako je žena zgodna, ali to nije jedini razlog da ga možeš i vezati za sebe. Razmisli o tvojim ranijim momcima, šta su očekivali od tebe?

- Većinom samo seks.

- Da. Većina u glavnom samo traži seks. Ali pravi, izabrani muškarci obično traže da im osoba koja je pored njih bude slična, kako svojom ličnošću, tako i ponašanjem. Oni traže osobu koja može da ih dopuni u zajednici. Ona mora biti dobar saputnik u životu. To znači da pored seksualne privlačnosti traže i duboku intelektualnu naklonost i izrazita osećanja jednog prema drugom.

- Da si mi to ranije rekla, možda bih bolje prošla sa Draganom, – rekla je Maja pomalo tužno.

- Da je Dragan u tebi video dobrog saputnika za sebe, ne bi te ostavio...

- Da sam ja u njemu videla duboku intelektualnu naklonost i izrazita osećanja prema meni, ne bih tražila to kod drugog, – rekla je razočarano. – Ali to je prošlo. Kaži mi šta da radim? Želim da me Nik zavoli duboko i da ostanemo zajedno dugo... dugo...

- Pre toga treba da preispitaš sebe. Treba da se uveriš sama da li je on taj pravi sa kojim bi mogla da provedeš ceo život.

- Mislim da jeste. Ali, imamo vremena na pretek. Treba ozbiljno i odgovorno da započnem tu vezu. Ukoliko se budemo slagali u svakom smislu... mogla bi da ga prihvatim kao životnog saputnika.

- Mnogi misle da postoji neka čarobna taktika ili magična reč, kojom se postiže da te tvoj dragi tako doživi kako želiš. Toga nema. Moraš biti prirodna. To možeš postići ako prema njemu budeš iskrena, ako savladaš svaku strepnju, nesigurnost ili neopravdani zahtev.

- A duboka intelektualna privlačnost?

- Ona nema nikakve veze sa tvojim spoljašnjim izgledom. Ta privlačnost će se pojaviti kada On primeti nešto veoma neobično i privlačno u tvojoj ličnosti. Taj osećaj potiče i prevladava u momentu kada oseti neku superiornost u tebi. To se može primetiti iz tvog glasa, humora, pouzdanosti, držanja tela i pozitivne ocene drugih kako te vide. Nije za verovati to da je i ženska nepredvidenost ponekad privlačna. Tako možeš da ga iznenadiš.

- Otprilike sam shvatila. U svakom slučaju ako on te elemente ne primeti u meni nema intelektualne privlačnosti.

- Da, tako otprilike, – rekla je na kraju Julija.

Posle toga Maja je ukratko ispričala sve o Nikoli, Vesni, o novom stanu i odabiru odevnih predmeta.

- Želela bih nekoliko dana da budem sa njim, – rekla je na kraju. – Ne verujem da bi me on prisilio da spavamo zajedno, ukoliko ja to ne bih želela. Imam potpuno poverenje u njega.

- Dobro kćeri. Ti si već velika devojka. Ali, ako budete zajedno pokušaj i da se malo angažuješ oko pripremanja jela. Naše bake su uvek govorile da najkraći put do Njegovog srca vodi kroz njegov stomak. Ja se lično u to nisam uverila. Tvoj otac nije mario što ja nisam znala da kuvam kada smo se uzeli.

Rekavši to Julija je ustala i iz jednog od kuhinjsih ormara izvadila tanku brošuru.

- Ali za svaki slučaj uzmi ovaj priručnik *Recepti za jednostavna jela*, – rekla je i predala Maji svesku. – Meni je mnogo pomogla. Na prvim stranicama je spisak svega onoga što je potrebno u jednoj prosečnoj kuhinji. I što se tiče hrane i pribora.

Kasnije, u svojoj sobi, Maja je počela da se pakuje. U jednu putnu torbu stavila je spavaćicu, veš, pribor za održavanje higijene, bademantil, nekoliko bluza i haljina. Kada je to obavila, sela je da malo razmisli šta će joj još trebati. Tada je shvatila da je uradila nepotreban posao. Ne treba da ponese ništa. U Vesninom, odnosno sada u Nikovom stanu ima na pretek svega što je jednoj devojci ili ženi potrebno. Te stvari ne da nisu upotrebljavane nego nisu ni otvorene. Većina tih stvari su još u originalnom pakovanju.

Pomislila je da bi možda trebalo da ponese samo ono čemu je bila jako privržena. To je pribor za održavanje higijene, nekoliko komada veša i spavaćica. Haljina u kojoj će otići biće dovoljna za tih par dana. Te stvari su joj stale i u tašnu. Nije morala da nosi tešku putnu torbu. Pre nego što je i brošuru sa receptima stavila u tašnu, pregledala je prve stranice. Na osnovu toga napravila je spisak potreština za kuhinju.

Pozvala je Nika telefonom i rekla mu da dolazi na nekoliko dana.

Kada je stigla na Bulevar kralja Petra u samousluzi je kupila sve one stvari koje su predložene u brošuri, a Nikola ih prethodni dan nije kupio. Zatim je zazvonila. On je otvorio vrata. Videvši da su joj pune ruke odmah je većinu stvari preuzeo da joj pomogne.

- Nisi trebala Maja da se opterećuješ. Ja bih sve to nabavio, samo bi mi trebao spisak.

- Nije problem Nikola samousluga je bila usput, – odgovorila je ona.

- Pa gde su ti stvari?... Rekla si da ostaješ nekoliko dana...

- Pa zar u ovom stanu nema dovoljno ženske odeće?...

- Ima. U pravu si. Ja sam to potpuno smetnuo s uma. To je bio jedan od razloga što smo sada tu zajedno...

Maja se pretvarala da nije primetila tu opasku. Kada je ušla, bele orhideje u vazi su krasile dnevnu sobu.

- To je za tebe... – rekao je on skromno.

- Hvala ti. Božanstveni su ovi beli cvetovi... – rekla je i poljubila ga u znak zahvalnosti.

To je bio početak zajedničkog života njih dvoje. Naravno i test za oboje.

„Ovoga puta moram ozbiljno da shvatim proveru“, – pomislila je Maja – „Ne treba ni u čemu da žurim i požurujem. Osećam da Nikola zna da nije važno kada i koliko puta ćemo spavati zajedno. Važnije je da se međusobno upoznamo i da se, kada smo zajedno, dobro osećamo“.

- Jesi li tu spavao? – upita ona.

- Da. Juče sam se toliko udubio u planiranje i merenje zidova u onoj manjoj sobi da nisam ni primetio kako je prošlo vreme. Bilo mi je mrsko da pređem u stari stan. Ovom čudesnom, udobnom krevetu nisam mogao da odolim.

- To znači, pretpostavljam, da nisi doručkovao niti popio kafu, – konstatovala je.

- Jeo sam nešto. Spremio sam sebi sendvič ali kafu nisam još pio... – odgovorio je.

- Pa, tada je red za kafu. Idem da spremim.

- Mislio sam da ćemo odmah prionuti na posao?...

- Ima vremena Nik. To i tebi ide u prilog. Što sporije budem prebirala po stvarima, duže ću ostati...

- Pa onda možemo da započnemo spremanje tek iduće nedelje, – rekao je Nikola u šali.

- Pa nije da se žurim ali ipak treba da započnem još danas. Videću ko-
jim tempom mogu napredovati.

Dok je kuvala kafu Maja je proverila šta se sve nalazi u visećim i stojećim elementima u kuhinji. Iznenadila se jer su bile prepune. Sve što bi jedna veoma zahtevna domaćica želela da ima, to se tamo nalazilo. Barem devedeset posto posuđa bilo je još zapakovano u originalnim kartonskim kutijama na kojima nije bila nalepnica sa cenom. Maja je odmah shvatila da su to sve primerci za reklamu koje je Vesna dobijala na poklon. Najveći deo tih stvari bili su *Zepter* proizvodi. Na kutijama su bile fotografije predmeta i aparata koji su bili u njima. Nije htela da ih otvara. Odlučila je da će to uraditi samo sa onim stvarima koje će joj biti neophodne za kuvanje. Fioke su bile pune pribora za jelo i raznih kašika za kuvanje. U nekim ormanima bili su i mali kućni aparati. Pronašla je i komplet za ručavanje za dvanaest osoba. On je bio otpakovan, ali je svega nekoliko tanjira bilo upotrebljeno.

Sada je i frižider bio pun prehrambenim proizvodima. To je pretpostavljalo da ovih dana neće gladovati. Pored frižidera bila je mašina za pranje sudova i mašina za pranje veša sve od poznatih proizvođača.

Mala ostava od dva kvadratna metra bila je puna polica i malih kućnih aparata koje je već srela u kuhinji. Bila su tamo i dva velika usisivača.

Cunjući po kuhinji i ostavi imala je vremena i da pripremi kafu. Sada je već znala da Nikola voli slađu kafu. Dok su pili ona je predložila da prvo pogleda šta se sve nalazi u plakaru i fiokama u spavaćoj sobi.

- U dnevnoj sobi ima najviše posla. Dok pregledam i dok probam sve odevne predmete, sigurno će mi trebati par dana. Zato mislim da to ostavim za kraj. Prvo bi da pregledam spavaću sobu pa zatim kupatilo ako se ti slažeš.

- Naravno, samo ti odluči. Moram da ti kažem da ću te ostaviti samu na kratko. Napravio sam plan razmeštaja u onoj budućoj radnoj sobi. Treba

da pogledam i da kupim određeni nameštaj za taj prostor. Naravno, ako želiš možeš i ti da pođeš sa mnom pa da zajedno izaberemo nameštaj.

- To će biti tvoja radna soba. Ne želim da se mešam u tvoj izbor. I molim te nemoj ništa da donosiš za ručak. Ovoga puta ja ću da kuvam.

- U redu, kako želiš. Poneću i one kamenčiće i ključ da stavim u sef. Jesam li ti rekao da sam pre neki dan iznajmio sef u *EX* banci, – rekao je Nikola.

- U redu. Idi samo i obavi ono što si naumio. Ne brini za mene. Snaći ću se.

- Ima li u frižideru svega što ti je potrebno za to? – upita Nikola, – ako treba mogu da donesem ono što ti nedostaje.

- Frižider i ostava su zasad puni. A što se tiče posuđa, ima ga na pretek.

- Ostavio sam u kupatilu nekoliko plastičnih vreća za otpad i za stvari koje želiš da baciš. Kada ih napuniš poneću ih dole.

Kada je Nikola otišao Maja se dala na posao u spavaćoj sobi. Otvarala je fioku za fiokom i pregledala sadržinu. Bilo je svega, od peškira raznih veličina, *bade-mantila*, presvlaka, spavaćica pa sve do veša. I ovde je našla više zapakovanih stvari nego upotrebljenih. Odlučila je da, ono što je upotrebljeno baci, a ono što je originalno zapakovano zadrži.

Tako je zadržala veći deo onoga što je našla. Veliki broj *slipa* bio je još u originalnom omotu. To je Maju navelo na pomisao da Vesna nije koristila veš mašinu. Uvek bi uzimala novo. Imala je bezbroj raznoraznog i veoma ukusnog i *seksi* veša od poznatih kreatora. Dobijala ih je u velikim količinama.

To su bile samo fioke u spavaćoj sobi. Kada je došao red na plakar osetila se premorenom, a do stola za šminkanje još nije ni stigla. Odlučila je da to ostavi za popodne. Trebalo je da pređe u kuhinju i da se bavi spremanjem hrane.

Naravno nije smela da se upusti u neko komplikovano jelo. Ispekla je *krmenadlu* sa *pomfritom* i spremila je krem čorbu od pečuraka iz kesice. U trpezarijskom delu kuhinje postavila je sto. Ukusno je servirala pribor. Našla je čak i svećnjak u ostavi i postavila sveću radi *intimnije* atmosfere. Kao da je namerno planirala vreme, jer, baš kada je završila sa svim pripremanjima, stigao je Nikola sa punom vrećom *prospekata*.

Kada je video koliko se Maja trudila pohvalio je njen posao. Opet, kao po običaju, popili su *aperitiv* jer njega je bilo na pretek i seli su da ručaju.

- Ukusno si servirala, a i hrana je dobra, – pohvalio ju je on.

- Hvala ti na tim rečima. Ovo je prvi ručak koji sam sama spremila. Nadam se da ti prija, – rekla je ona.

- Jesi li uspela da završiš pregled u spavaćoj sobi.
- Nažalost, i pored velikog truda nisam. Tamo ima toliko stvari da je plakar i sto za šminkanje ostao za popodne.
- Predlažem da se posle ručka odmorimo uz TV program. Želeo bih da ti ispričam gde sam bio i šta sam sve obavio.
- Slažem se. Plakar i šminka mogu da pričekaju.
- I jesi li zadovoljan sa onim što si obavio pre podne.
- Prezadovoljan sam, ali i gladan sam, prvo da završimo sa ručkom, pa ćemo uz neko dobro vino da se ispričamo. I mene zanima da li si ti našla nešto za sebe u spavaćoj sobi.

Kada su se opustili u dnevnoj sobi, Nikola je pokazao prospekte koje je doneo. Neke od reklamnih fotografija su bile obeležene.

- Sve ove stvari koje su obeležene, želim da kupim i postavim u radnu sobu. Već sam se dogovorio u prodavnici. Sledeći dan donose sav nameštaj.

- Super. Da li su te stvari u delovima? – želela je Maja da se vidno zainteresuje za ono što je Nikoli važno.

- Da, dogovor je takav da će oni prilikom dopreme i sastaviti. – Nikola je otpio gutljaj vina i nastavio – Ali osim toga želim da ti kažem i to da sam bio kod jednog zlatara kojeg mi je preporučio Milan, moj prijatelj.

Na ovaj deo priče Maja se zainteresovala.

- I...

- Poneo sam da mu pokažem jedan kamenčić od onih za koje je Vesna tvrdila da su vredni dijamanti. Zlatar je sa pažnjom pregledao svetlucavi dijamant. Potvrdio je da je pravi i veoma kvalitetan. Kada ga je izmerio rekao je da ima dva zarez šest *karata*. Objasnio mi je da se težina dijamanta izražava u *karatima*. Jedan *karat* iznosi dve desetine grama. Vrednost dijamanta se povećava aritmečkom progresijom. Taj od dva zarez šest *karata* po današnjoj ceni vredi preko pedeset hiljada evra. – objašnjavao je Nikola.

- Pa to je izuzetno dobro. To znači da si zaista bogat čovek. Samo taj je dan vredi više od ovog stana. Da li si pokazao najveći dijamant tom zlataru? – raspitivala se Maja.

- Ne. Ovaj je bio među srednjima. Dobro je da sam ih premestio u sef. Bilo bi suludo držati toliku vrednost u stanu.

- Da. U novinama se često može pročitati tekst o obijanju stanova i pljački. U banci, u sefu, su oni na sigurnom.

Nastala je mala pauza. Verovatno su i Maja i Nikola preračunavali u sebi koliko vrede svi oni dijamanti koje su našli u šećeru. Posle kratkog vremena Maja je ustala i uključila televizor.

Na TV ekranu se pojavila slika sa bezbroj *flaminga* koji su poletali sa jezera. Posle toga u kadar je ušlo i jedno terensko vozilo.

- Pa to je film *Snegovi Kilimandžara*, – rekao je Nikola. – Jesi li gledala taj film?

- Ovako na osnovu dva kadra ne mogu da se setim.

- To je božanstven ljubavni film, – nastavio je on da objašnjava – U njemu igraju *Gregori Pek*, *Susan Haivard* i *Ava Gardner*. Režiser je bio *Henri King*. Možda ćeš se setiti ako ti kažem da je snimljen po romanu Ernesta Hemingveja. Gregori Pek tumači lik slavnog pisca, koji povređen leži na obroncima čuvene afričke planine, pokušavajući da nađe smisao u svojoj prošlosti.

- Da. Sada sam se setila. Gledala sam taj film. Verovatno si ga i ti gledao kada znaš toliko podataka o njemu.

- Ne smeta mi što sam ga gledao. To je film iz 1953. godine. Imao je dve nominacije za *Oskara*. Ali ako si ga i ti gledala...

- Ne, u redu je Nik. Bar ga ne moramo intenzivno gledati. Usput, možemo slobodno razgovarati... – rekla je.

- Tu ispod televizora su složeni filmovi na *DVD*. Mogu potražiti nešto pa da pogledamo sa *DVD*.

Nikola je krenuo da ustane i da pregleda kolekciju filmova, ali ga je ona uhvatila za ruku i zaustavila.

- Ne, u redu je Nik. Ja volim i ljubavne filmove. Gledala sam *Priču sa zapadne strane*, *Praznik u Rimu*, *Doktor Živago*, *Ljubavnu priču* i mnoge druge, ali ipak više mi se sviđaju filmovi koji govore o nekoj slavnoj ličnosti, pre svega iz oblasti umetnost. Filmovi koji prikazuju njihov život i dela. *Snegovi Kilimandžara* je zaista dobar za opuštanje. Zato ne moramo da se koncentrišemo na njega. Možemo da razgovaramo.

- Ja sam nekako najviše privržen filmovima iz oblasti naučne fantastike. Možda će ti biti čudno ali volim i stare crno-bele filmove. Među njima je na prvom mestu *Kazablanka sa Hemfri Bogartom* i *Ingrid Bergman*. Njih sam zavoleo dok sam sedeo u bioskopu pored oca koji je rukovao sa projektorom.

- Pa da potražim jedan takav *DVD*, – ovoga puta se Maja ponudila da ustane.

- Ne. Nije potrebno. Ovaj film i opuštena atmosfera mi baš odgovaraju. Bolje da razgovaramo. Želeo bih da se bolje upoznamo.

- Ja volim da gledam filmove, ali nisam sklona maštanju.

- Ja volim da maštam, – priznade Nikola. – Možda zato volim naučnu fantastiku. Najviše me je zaintrigirao film *Vremeplov*. On je snimljen čak u dve verzije. Prva je snimljena 1960. godine. Režiser je bio *Džordž Palov*. Drugu verziju je režirao *Simon Vels* 2002. Obe verzije su urađene prema romanu engleskog pisca naučne fantastike *H. G. Welsa*.

- Ti si verovatno video obe verzije...

- Da. Naučnik *Hartdegen* konstruiše mašinu, vremeplov, kojom biva prebačen osamsto hiljada godina u budućnost. Tamo otkriva da je čovečanstvo *evoluiralo* u dve rase: *Eloe* i *Morloke*. *Eoli* su tupi ljudi, bez osećanja i bivaju hrana *Morlocima*...

- To mora da je jezivo. Mogu ti reći da sam noćas sanjala da su i meni neki vanzemaljci ukrali sve *emocije*. To me toliko pogodilo da sam vikala u snu: „Ja želim da volim, da se radujem, da plaćem, da mrzim.“ – Tada sam se naglo probudila. Mislim da nema čoveka koji ne može nečemu da se raduje, plaće ili ljuti, – pričala je Maja.

- Gledajući filmove iz projekcione kabine, kao dečak *sanjao sam* o tome da ću jednog dana i ja snimiti film i postati slavan. Tada sam mislio da je biti poznati glumc kao Gregori Pek, Hemfri Bogart, Jul Briner, Frenk Sinatra ili Kerk Gebl, najlepša stvar u životu.

- Možda sada postoje svi uslovi da to i ostvariš, – nasmešila se ona. – Imaš sredstava da započneš snimanje nekog filma, a možeš i da biraš. Možeš biti u njemu scenarista jer imaš mašte, režiser ili glumac. Kada imaš para možeš sve...

- U tome ima istine. Film je moj skriveni životni san. Možda to i nije loša ideja, – rekao je Nikola.

- Eto, ne samo u filmu, i u životu je sve moguće...

Naravno, u onom trenutku niko od njih dvoje nije ozbiljno razmišljao da je sa novcem sve moguće. Bila je to samo bezbrižna, vedra atmosfera, sa puno mašte. Uz čašu vina, Maja je ponovo započela razgovor.

- Jutros, posle ovog uznemirujućeg sna, dok sam se oblačila, bila sam u dilemi da li da ostanem i preko noći ili da se svako veče vraćam kući. Ne bi mi palo teško da putujem svaki dan, ali poželeva sam da saznam kako je biti duže vreme u stanu sa tobom. Kako je razmišljati o tvojim potrebama, ugađati ti. Kako je pripremati hranu i voditi domaćinstvo. Provesti vreme i spavati sa tobom. Prenoćila sam već sa nekima. Znaš i sam, ali to je nekako bilo više kao zabava. Sa tobom sam počela da razmišljam o ozbiljnim stvarima. Poželeva sam da saznam da li bi ti mogao da budeš sa mnom, a i ja sa tobom, duže vreme.

- Što se mene tiče, – odgovorio je Nikola, – ti se meni zaista dopadaš. Pokušaću da učinim sve da bi zadovoljio tvoje prohteve.

- Želela bih da ostanemo zajedno, – nastavila je Maja, – za to je potrebno negovati naše odnose. Naučila sam mnoge stvari koje su dovele do pogreške i raskida, delom i mojom krivicom. Želim da ti veoma iskreno kažem sve ono što se sa mnom desilo u poslednje vreme, da bi od sada otvorila novi list, u novim odnosima. Nadam se da ćeš i ti iskreno reći sve ono što mene bude zanimalo iz tvoje prošlosti.

- Ja sam već u desetoj ili dvanaestoj godini imao jedan *bogom dan dar*, – započeo je Nikola svoju biografsku priču. – Sanjao sam na taj način, da sam se posle buđenja sećao svih situacija koje sam doživeo u snu. Svi kažu da sam zabavan, a to je pre svega zato što volim mnogo da pričam. Te su priče uvek na ivici stvarnosti jer mnogo maštam. Većina mojih prijatelja zabavlja se slušajući me. Neki moji drugovi smatraju me *brbljivcem*...

- To nije tačno. Ja se u to nisam uverila. – prekine ga ona za momenat.

- Pa možda ćeš se vremenom i u to uveriti. U tvom društvu nisam preterano govorljiv. Ne želim da ostavim loš utisak. Stalo mi je da me priхватиš i ostaneš sa mnom.

- Jesu li i tvoji roditelji smatrali da mnogo pričaš?

- Ne. U stvari ne znam, jer me nisu nikada opominjali zbog toga. Na primer, moj prijatelj Milan, slušao me otvorenih usta i verovao u sve ono što sam govorio. Volim da se raspičam o tome: *šta bi bilo kad bi bilo*. Otac mi je radio u bioskopu. Moja mašta možda je rezultat filmova koje sam gledao i snova koje sam pamtio.

- I ja sam maštala. Kada sam išla i srednju školu zaljubila sam se u jednog Ivana. Bila sam mu foto model, ali nisam stigla daleko u tome. Poklonila sam mu nevinost. Posle toga brzo smo se rastali. Bio je još toliko nezreo da sam ga napustila.

- Mene je odvela u krevet jedna Magdalena. To je bilo za vreme matorske večeri. Ona nam je predavala sociologiju. Bila je desetak godina starija od mene. Bila je to kratka poučna avantura, za mene, – pričao je Nikola vedro.

- Posle sam se zabavljala sa više njih, ali stekla sam jednog velikog neprijatelja o kome želim da ti više govorim. Zove se Uča. On je Ivanov najbolji prijatelj. Stalno se muvao oko mene i Ivana. Pomagao je i oko izrade fotografija. Sada se postavlja kao Ivanov moralni branilac. Bilo sa kim da sam se zabavljala, on me klevetao na razne načine, samo da se ta veza prekine. Slao je mojim zavodnicima ponižavajuća pisma o meni i akt fotografije koje je Ivan snimao dok smo bili zajedno. Na taj način uspeo je da me

diskreditira. Tako me je Dragan napustio jer je Uča i njemu poslao takvo pismo. Veoma sam gnevna na njega. Ako bude prilike jednog dana, osvetiću mu se za sve što mi je učinio, – rekla je Maja uznemireno, – bojim se da i tebi ne uruči takvo pismo.

- Žao mi je što to čujem, ali ne brini, – umirivao je Nikola, – dobro je što si mi to rekla. Što se toga tiče može da šalje šta god hoće. Mislim da će naši međusobni odnosi zavisiti od nas samih, a ne od intriga nekog sa strane.

- Da li i ti imaš neprijatelja? – upita ona malo smirenije.

- Čini mi se da ne. Otac mi je preminuo, a majka se preudala za Dražena.

- Žao mi je, – rekla je.

- Naši odnosi su normalni, – nastavio je Nikola – mada ja ne odlazim baš često u posete. Kasnije, Eva je postala moj stalni pratilac. Zabavljali smo se, ali nismo spavali zajedno. Pokojna Vesna me je svojim pojavljivanjem sprečila u tome. Moram ti priznati da je bila privlačnija od Eve. Ako sam stvorio sebi neprijatelja to može samo da bude Eva...

- Verujem da Eva neće imati razloga za to, – sada je Maja postala raspoložena. – Nemoj planirati na duge staze. Bolje da provedemo lepe trenutke zajedno u sadašnjosti nego da se nerviramo zbog budućnosti. Ovo je naš prvi dan da smo zajedno. Hajde da to proslavimo. Da izađemo negde na večeru gde ima i muzike za ples...

- E, baš zbog toga si mi draga, – rekao je Nikola zadovoljno. – Uvek imaš neko iznenađenje koje se i meni dopada.

- Idem da se istuširam, – rekla je i ustala sa kauča, – ali, možda to i nije dobra ideja. *Nemam šta da obučem...*

Na to se Nikola nasmešio i otvorio veliki plakar u dnevnoj sobi. Pred Majinim očima pojavile su se sve one poslagane haljine koje je videla pretihodnih dana.

- Ako iko ima problema sa tim šta će da obuče, to sam ovoga puta ja, – gundao je Nikola. – Imam samo odelo u kojem sam juče došao u ovaj stan...

- Postoji i za to rešenje. Dok se ja tuširam i pronađem odgovarajuću haljinu treba mi vremena. Ti do tada komotno možeš da svратиš u tvoj pređašnji stan i da se tamo obučeš ili da doneseš nekoliko odela koja će ti inače trebati.

- I ova ideja ti je dobra. Idem odmah, – rekao je Nikola i krenuo ka vratima.

Maja je ostala sama. Kada je ušla u kupatilo primetila je da se tamo nalazi sve ono što je potrebno za održavanje higijene jedne žene. Osećala se nelagodno jer nije želela da koristi ono što je Vesna već upotrebljavala.

Oklevala je u tome šta da učini. U spavaćoj sobi je bilo lakše. Tamo su bili, većinom upotrebljeni peškiri i veš koje je bacila. U kupatilu su se nalazile razne kreme i šamponi koji su svega jednom ili dva puta upotrebljeni. Na kraju, odlučila je da ukloni sve ono što je bilo otvoreno ili korišćeno. Uverila je sebe da nove stvari, koje su bile još zapakovane u originalnim omotima može slobodno da upotrebi. Bilo bi to kao da su nabavljene u prodavnici. Pregledala je ormane i fioke u kupatilu. Tamo je pronašla bogatu kolekciju neotpakovanih stvari, počev od *negližea*, *bade mantila* preko peškira pa do raznih šampona i krema za ulepšavanje.

Posle kupanja osećala se kao da je kod svoje kuće. U ogrtaču prešla je u spavaću sobu. Tamo je izabrala veoma ukusan ali požudan *bikini*. Na svoj veš koji je bio u tašni potpuno je zaboravila. I tako, samo u gaćicama i grudnjaku, krenula je u najteži *pohod*. Trebalo je da izabere ono što će da obuče. Odluka o tome kod nje je iziskivala najviše vremena, zbog njene neodlučnosti. Ali tu, stojeći ispred *regala* u kojem su se nalazile haljine u trostruko većoj količini od one koju je ona imala kod kuće, taj izbor predstavljao je zaista veliki posao i problem. Mada, pripremala se za tako nešto. Na internetu, kod kuće, pregledala je ostvarenja većine kreatora. Pre svega *Koko Šanel*, *Đorđa Armania*, *Kristijana Diora*, *Iv Sen Lorana*, *Kalvina Klajna* i ostalih. Pa, ipak teško joj je bilo da odluči. Svaki put, bilo šta da izabere, pomislila je da se negde u regalu nalazi nešto još bolje.

Bilo je toplo zato se opredelila za laganu haljinu. Htela je nešto lepršavo, ali ipak ukusno za večernji izlazak. Dugo je prebiralala po haljinama. Najzad, pronašla je svetlo-ljubičastu malo prozirnu svilenu haljinu. Toj haljini pripadala je i kratka *toga* iste boje. Široki otvoreni vratni izrez, istakao je njene grudi. Odlučila se za nju. Kada je pogledala *etiketu* videla je da je to *Armani kreacija*.

Primitila je da beli veš ne odgovara toj haljini. Vratila se u spavaću sobu i tamo pronašla svetloljubičasti čipkasti *korset sa halterom*. Setila se da je kao mlada tinejdžerka uvek morala da nosi *haltere* za čarape. Tada još nisu postojale *hulahopke*. Pronašla je i odgovarajuće čarape boje kože sa šavom.

Nadala se da *dekoltirani* deo grudnjaka, neće izviriti iz haljine. Svetloljubičasti veš pronašla je samo u *tanga* kroju. Smatrala je da će tako zaista atraktivno izgledati.

Baš kada je ponovo prelazila u dnevnu sobu, obučena samo u veš, začulo se otvaranje ulaznih vrata, instinktivno je krenula nazad ka spavaćoj sobi, ali je zastala posle nekoliko koraka, shvativši da je to glupo. Nikola će je, verovatno, večeras videti i bez odeće. Nije potrebno da se oseća nelagod-

no. Ta njena odluka je imala veliki efekat na Nikolu. Po njegovom izrazu lica, videlo se da je prezadovoljan Majinim izgledom i telom.

- Nažalost, još nisam spremna, – rekla je. – Haljinu sam izabrala, ali treba još da se šminkam.

Nikola je i dalje stajao bez reči. Samo ju je pratio pogledom. Kada je prešla kod stola za šminkanje on je oduševljeno rekao:

- Videvši te, poželeo sam da ne izađemo, nego da ostanemo u stanu.

- Ima vremena za sve Nik. Posle izlaska vratićemo se. A odlučila sam da ću ostati sa tobom neko vreme... – rekla je to dok je prebiralala po šminki.

Dok se ona spremala Nikola je telefonom nazvao Milana. Želeo je da ga upita koji restoran bi bio najprikladniji za njihov izlazak. On je znao sve restorane i *disco* klubove za večernje izlaske.

- Pa gde si čoveče, – obradovao se Milan kada je čuo Nikolu. – Od dana kada je tvoje ime napunilo sve dnevne novine nema ni glasa o tebi. Jesu li pronašli ubicu? Jesi li video šta se dešavalo? Govori...govori...

- Čekaj, Milane. Reći ću ti sve kada se budemo videli, ali sada mi je potreban savet...

- Dobro, pa kada da se vidimo?... Večaras?... Sutra?... – Milan je bio nestrpljiv.

- Daj, čoveče, smiri se. Videćemo se ovih dana. Prvo mi preporuči jedan dobar restoran gde ima i muzike za ples...

- Znači ipak si se pomirio sa Evom.

- Ne. Nisam se pomirio sa njom. – rekao je Nikola mirnim glasom, – ona se nije pomirila sa mnom. Ali o tome možemo i kasnije... Jesi li čuo šta sam te pitao?...

- Restoran... muzika... znači izvodiš nekog, – konstatovao je Milan, – pa da se priključimo i mi... mislim na Olju i mene.

- Ne Milane. Ovog puta ne, – rekao je Nikola već malo nervozno, – hoćeš li mi pomoći ili nećeš? Da potražim savet od nekog drugog?...

- Ne. U redu je. Samo dugo se nismo čuli ni videli. Olja i ja smo znatiželjni... Znači jedan dobar restoran gde ima muzike... – ponovio je Milan.

- Da, Milane to je suština...

- Dobro. – usledila je mala pauza. Verovatno je Milan razmišljao. – Vidi, preporučujem ti restoran *Sidny*. On se nalazi u južnom delu grada, kod izlaza za *Goru*. Nije daleko. Svaki taksista će te tamo odvesti. Već je njegova spošljašnost upečatljiva. Pomalo liči na kombinaciju nekog broda i one čuvene zgrade opere u Australiji. Hrana je prvoklasna, a i posluga je ljubazna. Imaju i veliki podijum za ples... A...

- Hvala ti Milane... – prekide ga Nikola – Za ostalo, snaći ću se. Pa ćemo se ovih dana. Zdravo. Pozdravi i Olju. – I on brzo prekine vezu da se Milan ne raspituje i dalje.

Kada je pogledao prema vratima spavaće sobe tamo se pojavila Maja u svetloljubičastoj svilenoj haljini sa kratkom togom. Izgledala je božanstveno. Bila je nasmejena, radosna. Videlo se da je sigurna u sebe i zadovoljna svojim izgledom.

- Ja sam spremna, – rekla je i zakoraknula u dnevnu sobu, a zatim se obrnula oko sebe. Haljina je zalepršala.

- To je iz kolekcije *Armani*. – nastavila je – Što se mene tiče možemo da krenemo.

Nikola se brzo spremio i pozvao taksi. Pre toga rezervisao je sto za dvoje u restoranu *Sidny*.

Milan je bio u pravu. Restoran je podsećao na kombinaciju zgrade opere u *Sidnyu* i nekog velikog jedrenjaka za krstarenje. U stvari, školjke opere predstavljale su jedra na krovu restorana.

Unutrašnjost restorana podeljena je u dva nivoa. U prvom delu, odmah posle ulaza, bio je ukusno opremljen polukružni *bar-pult* namenjen gostima u *prolazu*. Iza pulta, na zidu, ređale su se boce sa raznovrsnim pićima. Bile su tamo prikačene i makete jedrenjaka. Prizor je podsećao na *bar* nekog prekookenskog broda.

Drugi, veći deo, bio je namešten za goste koji su dolazili zbog provoda. Tu su postavljeni stolovi na kojima su bile male stone lampe i vaze sa cvećem. Sve u svemu, izgledalo je elegantno. Kada su ušli, šef sale otpratio ih je prema rezervisanom stolu za dvoje, u mirnijem delu prostora.

Naručili su piće, a kasnije i večeru. Bio je to veoma ukusno spremljen zubatac sa prelivom od pečuraka.

- Milan mi je preporučio ovaj restoran, – rekao je Nikola u toku večere – On zna sva mesta u gradu gde se može dobro jesti i zabavljati se. Ne znam da li ga poznaješ?

- Ne poznajem ga lično, no Eva mi je pričala o njemu. Govorila je da ste vas dvoje bili kod njega česti gosti.

- Da... – Nikola je osećao malo nelagodu dok je Maja izgovarala Evino ime. To je ona primetila i odmah ga umirila.

- Ne brini oko Eve. Ja je prihvatam. Ona je deo tvoje prošlosti, kao meni Dragan i Ivan. Od nas zavisi da li će ona, ili ja postati i tvoja budućnost. Ali zaboravimo na ozbiljne teme. Predlažem da nazdravimo za naš susret i da popijemo čašu vina u to ime.

Nikola je sa odobravanjem klimnuo glavom i pozvao konobara.

- Dok ti naručiš piće, ja idem u *toalet* da popravim šminku, – rekla je Maja, ustala i otišla.

Sa strepnjom je pratio Maju pogledom, dok je ispitivao konobara koje vrste vina imaju na zalih. Odmah se setio Vesne. I ona je tako odlazila u toalet i više se nije vratila. Konobar je već drugi put nabrajao crna i bela flaširana vina.

Na kraju odlučio se za poluslatko, belo, francusko vino. Zabrinuto je uputio pogled nekoliko puta u pravcu gde je Maja otišla. Posle izvesnog vremena, koje se Nikoli učinilo veoma dugo, ona se bezbrižno pojavila. Tek se posle toga mogao opustiti. Shvatio je da nepotrebno brine. Ista stvar se neće dva puta dogoditi. Na kraju krajeva, nisu bili u restoranu *Park* i nije bio sa Vesnom.

Ubrzo je stiglo i vino. Kucnuli su se čašama i nazdravili su za budućnost. Sa uživanjem su ispijali vino kada je sedmočlani orkestar zasvirao muziku za ples. Maja je oslušnula melodiju.

- Čini mi se da je to nekad pevao *Inglbert Hamperdink*, – rekla je – to je: *Di mi kvando, kvando....* Sećaš se, bila je to nekad veoma popularna melodija.

Maja i Nikola su zaplesali. Ova malo brža melodija dala je mogućnost jednostavnim ali zabavnim plesnim figurama. Maja je to iskoristila da se pokaže u plesu. Plesala je odlično. Nikola je malo zaostajao za njom, ali ona je svojim pokretima olakšala njemu vođenje. Svileni *Armani* zalepršao je na njoj prilikom svakog okreta. Uskoro su svi gosti u sali posmatrali zaljubljeni par na podijumu. Maja je u tome uživala, a Nikoli je to godilo.

Orkestar je potom zasvirao još nekoliko *evergrin* melodija. Začuo se *Brazilijan lav song*, *Ju ar maj evriting*, pa nekoliko melodija od poznatog kvarteta *ABBA* i vrhunac svega Elvis Prisli sa: *Lav mi tender*. Tu melodiju su otplesali priljubljeni jedno uz drugo, baš kao zaljubljeni par.

Posle plesa još malo su se zadržali u restoranu slušajući muziku. Ona je bila tiha tako da se moglo razgovarati. Nikola je pokazao ponovo svoju poznatu reputaciju po umešnosti govora. Uveseljavao je Maju svojim snovima i poluistinitim dogodovštinama.

Bila je prošla ponoć kada su se vratili u stan. Pomalo umorni od zadovoljstva seli su u dnevnu sobu da malo odahnu.

- Da spremim kafu, – ponudila se ona.

- Ne, mislim da je kasno. Nećemo zaspati...

- Pa i tako nećemo zaspati... mislim odmah, – nasmešila se Maja vragolasto.

- Ja bih popio još jednu čašu vina, – rekao je Nikola.
- Spremiću jednu slabiju kafu za sebe dok ti nađeš vino, – ponudila je *kompromisno* rešenje.

- Može. Idem da nađem neko slično vino koje smo pili u restoranu. – rekao je i krenuo ka ostavi, ali je zastao na vratima kuhinje. – Znaš šta... Kada već kuvaš sebi, skuvaj i meni takvu, slabašnu, kafu.

- U redu. Znači i ti si za kafu, a i ja sam za vino.

- To znači pijemo i kafu i vino, – potvrdi on.

- Da ali malo mi je neugodno da sedim u ovoj prelepoj haljini. Ne bi ti smetalo ako se istuširam i presvučem u spavaćicu? – upita ona.

- Ne, nikako. Kada nađem i otvorim flašu vina i ja ću se malo raskomotiti.

Maja je ustala i krenula da pronade svoju omiljenu spavaćicu koju je ponela sa sobom. Presvlačila se u sobi sa velikim krevetom. Dok se spremala za tuširanje skidajući haljinu i oblačila kratak beli *negliže* zainteresovalo ju je kakve su spavaćice u fiokama. Ranije, dok je tražila pogodan veš, nije zagledala kombinezone i slični veš. U jednoj fioci pronašla je veliki izbor u originalom pakovanju. Na svakoj se nalazila i fotografija manekenke obučene u nju. To joj je olakšao izbor, jer nije morala da otvara svaki omot. Na nekoliko njih bila je i Vesna u *bikiniju* ili *bebidolu*. Prepoznala ju je na osnovu velike fotografije na zidu. Mada je imala svoju spavaćicu koju je volela, ali, videvši prelepe modele, predomislila se.

Našla je jednu svetlonarandžastu, svilenu, spavaćicu. Na fotografiji se video kraj. Bila je kratka sa bretelama i blago providnom čipkastom korpom. Ostali deo je bio od tankog ali punog materijala. Ispod grudnog dela bila je prošarana karakterističnim vezom. Toj spavaćici pripadao je sasvim mali *slip* i providan svileni *negliže* sa dugim rukavima.

Krenula je u kupatilo i ponela je sa sobom taj komplet. Računala je da će ga odmah posle kupanja obući i u njemu popiti kafu i vino.

Dok se tuširala razmotrila je svoju ulogu u novonastaloj situaciji. Preispitala je sebe u vezi sa Nikolom. On je za nju bio sasvim prihvatljive spoljašnjosti. Bio je prema njoj ljubazan i pažljiv. Pored njega imala je obezbeđena finansijska sredstva za oboje i za eventualni novi naraštaj. O tome se nije morala brinuti. Jedan od glavnih razloga što je odlučila da se useli u njegov stan bio je da sazna, i to što pre, u kojoj meri su njihova osećanja iskrena jedno prema drugom. Htela je da se uveri da li postoji nešto što bi umanjilo njen duboko pozitivan utisak. Neke žene se stalno raspituju kod

partnera, ili u sebi o tome, da li su voljene, ali ona želi samo da posmatra njegove reakcije i iz njih zaključuje.

Kada se istuširala, obukla je novu spavaćicu i *negliže* zatim izašla u dnevnu sobu. Očekivala je da će njegova reakcija, kada je bude video biti pozitivna. Ta reakcija je, nažalost, izostala jer se on još uvek nalazio u kuhinji i tamo nešto radio.

- Čujem da si se osvežila, – začuo se Nikolin glas iz kuhinje. – Malo si duže ostala u kupatilu pa sam ja pored vina počeo da spremam i kafu. Raskomoti se negde na kauču. Odmah dolazim.

Dominantno bela i svetlosiva dnevna soba odudarala je od Majine planirane idilične atmosfere. Zbog toga pronašla je nekoliko raznobojnih sveća u fiokama. Upalila ih je i prigušila električno svetlo. Na taj način stvorila se ugodna romantična atmosfera u polutama. Smestila se u jedini ugao kauča, podvukla desnu nogu pod sebe i ležerno prebacila ruku preko debelog tapaciranog naslona. Taman kada se tako raskomotila, Nikola se pojavio sa velikom tacnom. Na njoj je bila flaša vina, dve čaše i dve šolje kafe. Kada je opazio Maju u onoj zaista privlačnoj spavaćici i u ležernoj pozi, zadrhtale su mu ruke. To je ona mogla primetiti ne samo vidno nego i čujno kada su se kucnule kristalne čaše za vino. Odmah je ustala da mu pomogne. Seli su oboje na kauč jedno nasuprot drugog tako da su ostavili mesta i za tacnu.

Maja je znala koliko je muškarcima važna „hemija“. Ne ona koja se uči u školi nego, to nešto, što u prvom momentu zavibrira između muškarca i žene. Strastven pogled, *flert*, ukradeni dodir, dvosmisleni predlog i fini nagoveštaji da se nešto sprema. Sve se to dogodilo uz prijatnu atmosferu ispijanja kafe i nekoliko gutljaja vina.

Kasnije, u krevetu, njoj se učinilo da je ona nešto iskusnija u milovanju nego Nikola. To joj nije smetalo. Isprobana telesna pozicija koja je pomalo skrivala njene intimne delove tela, nagoveštavala je dobar *seks*. Znala je da su i reči veoma važne u krevetu. Muškarca, pa tako i njega, erotične reči mogu veoma jako da podstaknu. Većina žena znala je koje su te reči. Bitno je da su one prirodne i upućuju na poželjne pokrete. Mesto glasno ona je tiho izgovarala svoje želje, usput nežno zagrizla uvce kojim je povećavala muški ego. Tako, Nikola je mogao da sazna koliko joj je potreban. Pored nežnih reči blago je pomerala njegove ruke u pravcu poželjnih predela tela.

Dok ju je Nikola uzimao ona nije samo očekivala njegovu ljubav. To je činila ranije sa prethodnim muškarcima. Ovoga puta, ona je pružala sve od sebe da bi joj se to višestruko vratilo. Takvo usmeravanje jedno drugog

u krevetu pomoglo je Maji da upozna Nikolu, a i on nju. Bio je to prvi važniji korak u spoznaji želja, bez mnogo izgovorenih reči.

Tako je saznala koliko je njemu važna higijena. Ni jedno od njih dvoje nije *unelo* u krevet niti rečima, niti pokretom, svog bivšeg ili bivšu. Nisu koristili seksualne pozicije koje su teške i veoma zamaraju. Oboje su se više trudili da onom drugom bude lepše i da uživa u ljubavi što više. Primetila je da je on pozitivno reagovao na njenu depilaciju.

Na kraju pomalo slatko izmoreni mazili su se i ljubili.

- Na šta misliš sada? – upita Maja.

Kod većine muškaraca to je napadno pitanje. Ali on je pronašao adekvatan odgovor:

- Na tebe, naravno. Na tvoju lepotu... usne, grudi... zadnjicu. Tvoja zadnjica je kao breskvica. Ti si moja Breskvica. Dok smo se ljubili bilo mi je teško da se suzdržim da te ne pojedem.

- Jesam li i tako slatka kao breskva... – upita Maja poljubivši ga.

- Da *Breskvica* moja. Nećeš se ljutiti ako te budem zvao *Breskvica* od milja.

- Ne. Baš mi je drago što si me nazvao Breskvicom.

- Ja sam uveren draga, da smo i posle seksa ostali spojeni. Poklonili smo jedno drugom svoje poverenje...

Maji se svideo takav odgovor. Ležali su i dalje u zagrljalju i otvoreno razgovarali o tome bez lažnog stida, kako će voditi ljubav sledeći put. Maja nije imala potrebu da odmah odjuri u kupatilo. Uradila je to kasnije dosta spontano pre nego što je ponovo obukla spavaćicu i ugasila svetlo.

Kada se smestila u krevet postrance, savila se u *kiflu*. Nikola ju je obuhvatio od pozadi, zaštitnički. To je bio još jedan dokaz da je ona zaista bitna za njega. Tako su zaspali...

Iznad oblaka lebdele je ogromna kapija. Do nje su vodile nepovezane stepenice. Bilo je teško odrediti šta ih je držalo u vazduhu na istom mestu. Poželeo je da vidi šta se nalazi iza kapije. Krenuo je laganim koracima po tom stepeništu. Morao je usput da drži ravnotežu jer su *basamaci* lelujali kada je stao na njih. Sva sreća posle svakih desetak stepenika bilo je malo odmaralište koje je čvrsto stajalo na ivici *kumulusa*. Kada je pogledao gore učinilo mu se da će ceo dan morati da se penje po vijugavom stepeništu da bi stigao do kapije. Poneki put zaželeo je da pogleda dole da bi odredio na kojoj je visini. Ali u tome ga je sprečavao strah. Smatrao je da se nalazi već toliko visoko, da bi dobio vrtoglavicu ako bi pogledao prema dole.

Kada je stao na sledeći stepenik on se pomerio. Zbog toga se malo uplašio, ali kada je osetio da se ona stabilno i sa određenom brzinom pomera prema gore, kao neka vrsta pokretnog stepenika, to ga je umirilo. Bilo mu je čak i drago da se ne mora više umarati da bi stigao na vrh.

Ogroman plato od crvenog kamena lebdeo je u prostoru među oblacima. Kapija se nalazila na tom platou. Iz daleka, sa leve i desne strane kapije, videli su se smo stubovi. Ali sada, kada je stigao pred nju, shvatio je da su stubovi deo grčkog *Partenona*. Stubovi su se pomerali prema njemu dok se kapija udaljavala kao da ga neko sprečava da prođe kroz nju. No, nije se dao zbuniti. Krenuo je među *korintskim* stubovima u pravcu kapije. Kako se približavao, tako su se iznad stubova stvarali tamni oblaci koji su se za tren pretvorili u svod sa freskama iz mitologije.

Na kraju, ipak je stigao do kapije. To su, u stvari, bila dvokrilna vrata koja su se na dodir otvorila. Očekivao je da će iza masivnog ulaza ugledati *ambis* ili završetak platoa na kome su bili stubovi. Međutim, tamo se nalazila soba prosečne veličine. U sredini sobe okrenuta prema njemu, bila je mlada žena, devojka, obučena u veoma kratku zelenu *stolu* sa pozlaćenim trakama. *Stola* je bila skroz otvorena sa prednje strane. Kroz široki izrez

nazirale su joj se grudi i golo telo do ispod glatkog trbuha. Samo je široki pojas zadržavao haljinu da se skroz ne otvori. Bedra su joj bila pokrivena naboranom suknjicom koja joj je dosegala do kolena. Na desnom ramenu visila je oveća platnena torba. Devojka je u podignutim rukama držala dugu *katanu*, samurajski mač, i bila je spremna za borbu.

Nakon nekoliko trenutaka pošto je prošao kroz kapiju snažno strujanje vetra ispunilo je ceo prostor. *Stola* na devojci se zalepršala tako da su joj provirile grudi. Iz platnene torbe začuo se plač bebe. Na taj zvuk ona je zakora-knula prema Nikoli sa mačem. Bila je lepa i mlada ali za njega nepoznata. Lice joj je bilo otkriveno i gledala je iznad oštrice mača u njegovom pravcu. Me-sto kose imala je šlem od naboranog zlata sa ukrasima od dragog kamenja.

Kada je strujanje vazduha prestalo, spustila je mač pored sebe. Prestao je i zvuk zaplakanog deteta. U tom momentu lice joj se promenilo. Pretvo-rila se u Maju.

„Šta ti tu tražiš u mojim snovima“, – rekla je, i krenula prema njemu. On se nije uplašio pa je odlučno odgovorio:

„Došao sam po tebe. Želim da se vratiš u stvarnost.“

Prišao joj je sa namerom da je uhvati i ponese niz stepenice, ali ona je na njegov dodir ruku nestala. Nestala je i soba i stepenište. Oblaci su se pre-tvorili u beskrajno more. On je stajao na peščanoj obali i posmatrao kako, tamo daleko, u moru, Vesna u ružičastoj spavaćici sa *negližeom* pokušava da ostane na površini. Poželeo je da joj pomogne ali njegove noge su propa-le u pesak do kolena. Nije se mogao pomeriti. Tako nemoćan posmatrao je kako Vesna nestaje u talasima i više se ne pojavljuje. Sav očajan, pokušao je da je pozove ali iz njegovih usta nije izlazio glas. Od muke i uzbuđenja probudio se.

Maja je spokojno spavala pored njega. Malo se uzdigao na ruke u krevetu da se odmori od neprijatnog sna. Pokušavao je u sebi da rastumači njego-vo značenje. U tom pokušaju ponovo je zaspao.

Sutradan, Maja se prva probudila. On je bio leđima okrenut prema njoj. Nije želela da se pomera jer je primetila da još uvek spava. Lagano, nežno, pomilovala je njegova gola leđa i spustila nekoliko kratkih poljubaca na njih. Nikola je spavao samo u donjem delu pidžame. Pomerila je ruku u pravcu njegovih bedara. Na taj nežan dodir on se probudio. Okrenuo se prema njoj i poljubio je dugim poljupcem gledajući je pravo u oči.

- Zaista mi je lepo u krevetu sa tobom. Juče dok smo bili zagrljeni puno sam saznala o tebi. Imaš mnogo pozitivnih stvari koje mi se dopadaju, – rekla je ona.

- Hvala ti Breskvice moja. Bilo je nezaboravno. Preko noći sam se malo oznojio. Sanjao sam dobre i loše stvari. Hteo sam da te ponesem u naručju i da zauvek postaneš moja, ali ti si nestala, – rekao je.

- Mene si sanjao?

- Da. Bila si na vrhu nekog stepeništa sakrivena iza dvokrilnih debelih vrata, – objašnjavao je on.

- I?

- I ništa. Nestala si. – rekao je. – Posle sam sanjao neke strahote koje sam do jutra namerno zaboravio, – nastavio je ali ovoga puta neiskreno. Nije želeo istinom da uznemirava njena osećanja.

- Pa, kako? Ti možeš da upravljaš svojim snovima? – upitala je ona dižući se iz kreveta. Ne stideći se, presvukla se ispred njega. Obukla je kratku jednodelnu haljinu na kojoj su bili motivi južnog voća u raznim veličinama. U njoj je izgledala kao da je sa nekog polinezijskog ostrva.

Taj ritual presvlačenja on je sa uživanjem posmatrao. Ležao je po strance nalaktivši se. Usput objašnjavao je svoja iskustva o snovima.

- Volim što se skoro uvek sećam svojih snova. Ako su oni neprijatni sposoban sam da ih brzo zaboravim. U mojim snovima ne postoje povezani prostor i vreme. Tako mogu da postavim kontakt i sa onima kojih više nema, ili ih nikada u životu nisam video. Ali mogu da sanjam i one koji su mi u životu dragi. Ponekad putujem u prošlost, ponekad u budućnost. Svake noći to je nepredviđeni mogući san. Zainteresovali su me tekstovi i tumačenja o snu. Kada sam počeo da ih proučavam, shvatio sam da su to samo nagađanja. Svako ko se bavio tim problemom imao je svoju teoriju. Tako su nastala mnoga tumačenja. Mene su privukla ona koja govore o *Akaši*.

- Da li možeš i da protumačiš svoje snove? – upita ona.

- Postoje ljudi koji imaju to znanje, mogu i znaju da tumače snove. To je poklonjen a ne stečen dar. Ja lično ne mogu da ih tumačim, samo uživam u njima.

-To su oni koji u novinama daju odgovore na pitanja čitalaca o snovima? – upita ona zainteresovano.

- Ne, draga Breskvice, – odrično klimnu glavom on. – Oni su nabedjeni poznavaoци snova, da ih ne nazovem još pogrdnijim imenom. Da pojašnjim: stvaran život se kreće u trodimenzionalnom prostoru sa konstantnim vremenom koje predstavlja četvrtu dimenziju. Snovi se odigravaju u petoj dimenziji, u nebeskom prostoru zvanom *Akaša*. Prema Hindu učenju *Akaša* je životni duh ili duhovna moć. Po nekima opet, to je astralna sve-

tlost, univerzalna duša, matica Univerzuma, iz kojeg je razdvajanjem rođeno sve što postoji. *Akaša* je zapis mentalnog nivoa u kome se čuva sva prošlost i budućnost. U njoj su zapisani svi događaji materijalnog nivoa, ne samo na našoj planeti, već u celom svemiru. *Akašom*, odnosno tom petom dimenzijom, bavili su se *Helena Blavatska*, *Rudolf Štajner*, *Ervin Laslo*, *Karl Jung*.

- To znači da ponekad možeš sresti samog sebe samo u nekom drugom prostoru?... – prekine ga Maja.

- I vremenu, – nastavio je Nikola. – Najviše pronalazaka u čovečanstu, genijalno znanje i priviđenje dolazi nam iz tog prostora. Pretpostavlja se da su Mocart, Da Vinči ili Ajnštajn takođe imali priviđenja u *Akaša dimenziji*. Prema zamisli o reinkarnaciji mi imamo trista života. Zato san nije tako jednostavan jer svaki život može da se javlja u isto vreme pa se tako stvara zbrka. Posle buđenja snovi nestaju. Zato je potrebno da se oni odmah zapišu. Meni to nije potrebno. Dovoljno je samo da promislim svaku situaciju u kojoj sam bio za vreme sna i one zauvek ostaju u mojoj svesti, – završio je Nikola.

- Samo me zanimalo kako to da se ti sećaš svojih snova a ja ih zaboravim posle buđenja, – konstatovala je Maja. – Ali mesto daljeg objašnjenja *Akaše* imam bolji predlog. Pođimo u kuhinju da doručujemo. Spremiću sendvič ili ako hoćeš *hemendeks*. Posle ćemo popiti i jutarnju kafu.

- Može sedvič jer nameravam da svratim u drugi stan. Treba da donesem još neke stvari koje mi ovde nedostaju. Predlažem da kafu popijemo kada se vratim. Inače da znaš, ono juče o snimanju filma nije ni tako loša ideja. Moram ozbiljnije da razmislim o tome. Ta pomisao *snimanje filma* me jako zainteresovala.

- Dobro, – nasmešila se Maja. – ja ću da nastavim sa istraživanjem i prebiranjem haljina u dnevnoj sobi. A ti maštaj.

- Dokle si stigla? – upita on praveći se da nije čuo kraj rečenice.

- Ni do polovine...

Kada je Nikola otišao Maja se javila svojim roditeljima. Pre svega želela je da umiri Juliju. Opisala je kako je protekao jučerašnji dan, i da još uvek ima mnogo posla oko izbora haljina. Obećala je da će verovatno za vikend doći kući i detaljno ispričati šta se sve dogodilo sa njom.

Kada je završila razgovor *bacila* se na pretres sadržine plakara. Proračunala je da će joj biti potrebna cela nedelja da pregleda garderobu. Našla je haljine i ostale odevne stvari za sve moguće i nemoguće prilike. Neke kreacije su bile tako maštovite i lepe da ih je stavila ispred sebe zamišljajući kako

bi njoj stajale. Odmah je pomislila da, ako zadrži svoje sadašnje proporcije tela, imaće haljine za ceo život.

Našla je i modele koje ne bi mogla niti želela da obuče. Jedna od takvih bila je kolekcija venčanih haljina za arapske žene. Njih je kreirao *Šadi Zenedin* (Shady ZeinEldine) Ti modeli su se veoma razlikovali od evropskih standardnih krojeva. To su bile njegove fantazije u kojima je Vesna prošetala jednom ili dva puta pred publikom. A možda se i fotografisala za reklamu.

Teška srca, ali morala je da ih ukloni, jer da to nije učinila ne bi bilo mesta za njene haljine koje još nije prenela u ovaj stan. Ali pretpostavljala je da će doći vreme kada će se u potpunosti preseliti kod Nikole. U donjem delu plakara ispod haljina nalazile su se cipele. Maja je letimičnim pregledom izbrojala oko pedesetak pari. Neke je prepoznala jer je čula za njih. Bile su to cipele *Dolče end Gabana* (Dolce and Gabbana). Neke je pogledala bliže da ustanovi broj. Skoro sve su bile 36-37. Taj broj je potpuno odgovarao njoj. Nekoliko njih je i obula da vidi kao se oseća u njima.

Posle dnevne sobe došla je na red i spavaća soba. Tamo je već većinu stvari pregledala. Ostao je samo sto za šminkanje sa šest fioke.

Ne samo fioke nego i sto, bili su prepuni sredstava za ulepšavanje i negu tela. Prvo se *bacila* na parfeme. Svaki je otvorila i pomirisala. Miris koji joj se nije dopadao, bacila je u korpu, bez obzira što je na etiketi pisalo nečije zvučno ime. Ostali su samo: *Gabriella Sabatini, Gucci, Nina Ricci, Eva Longoria, Amour*.

Pudere, *ajlajnere*, rumenila, ruževe, *maskare* i senke je takođe je sortirala po onome šta joj se sviđa i odgovara njenom tenu. Ostatak ipak nije bacila nego je sklonila za neku buduću priliku.

Sledila su sredstva za uklanjanje šminke, za umivanje, za tuširanje. Pa kreme za lice, ruke i telo. Sve je, takođe, pregledala. Sve je bilo od poznatih proizvođača. Napravila je sebi izbor, a višak stavila u posebne vreće. Posle sat vremena tek je pregledala sto i dve fioke.

Kada je bolje razmislila uverila se da će joj trebati isto toliko vremena da pregleda sve preparate kao za haljine. Morala je nešto da izmisli da bi ubrzala izbor. Bilo joj je neprijatno da Nikolu ostavlja samog pored televizora. Njega nisu zanimale te stvari. A na kraju, sam izbor mogla je da odloži i za neko drugo vreme.

Posle nekog vremena pojavio se Nikola sa velikom putnom torbom. Prepunu torbu stavio je na sred dnevne sobe i stropoštao se na kauč. Čuvši njegov dolazak Maja je izašla iz spavaće sobe.

- Zdravo Nik. Šta si to doneo? Da ti pomognem da raspremiš stvari? – upitala ga je i sela pored njega.

- Kasnije ćemo, – rekao je i iz unutrašnjeg džepa sakoa izvadio je podeblji žuti koverat. – Ovo je bilo u mom poštanskom sandučetu. Hoćeš da pogledaš?

- Ne. Nema potrebe Nik. Znam šta je u njemu. Moje akt fotografije i anonimno pismo, – rekla je Maja i pogledala ga pravo u oči. – Da li veruješ u ono što je Uča napisao o meni?

- Ne znam i nema potrebe da znam jer ga nisam pročitao. Evo, – rekao je i pružio pismo Maji, – ako ti želiš pročitaj ga. Mene su više zainteresovale tvoje akt fotografije. Želim jednu da poručim od tog Uče. Treba da je postavim iznad kreveta umesto Vesnine.

- Te fotografije je Uča dobio ili ukrao od Ivana. On je snimao mene kada se spremao za izložbu. Nikada nije imao nameru da ih koristi kao Uča. Sećaš se, razgovarali smo o tome. Kada sam išla i srednju školu zaljubila sam se u jednog Ivana. Bila sam mu model. On mi je bio prva ljubav i oduzeo mi nevinost. Rastali smo se. Napustila sam ga. Taj Uča je uvek bio tamo. Vrzmao se oko nas. Kao, pomagao je Ivanu pri fotografisanju. Ni na kraj pameti mi nije bilo da je toliko zloban i podmukao. U ono vreme bio je ljubazan prema meni. Možda isuviše ljubazan. Nekoliko puta me je on vozio na svom biciklu. To je bilo samo zato što je Ivan imao ženski, Uča muški, a ja nikakav bicikl.

- Kada je počeo da te opanjkava i zašto?

- Zašto?... Pretpostavljam da se postavlja kao Ivanov moralni branilac. Bilo sa kim sam se zabavljala posle Ivana, on je radio na tome da se ta veza prekine. Svima je slao takva pisma i fotografije. Na taj način uspeo je da mi mnogo naudi. Dragan me je ostavio zbog takvog pisama i fotografije.

- Ako je Draganu to toliko smetalo, a nije seo da razgovara sa tobom, tada nije ni zaslužio da budete zajedno.

- Bilo mi je izuzetno teško kada smo raskinuli. Uvek sam sebe krivila za to, ali vreme leči sve... Pronašla sam tebe i želim ostati sa tobom ako ti ne smeta moja prošlost.

- Ne. Ne smeta mi. Svi mi imamo neku prošlost ali očekujem od tebe iskrenost jer i ja nameravam da se tebi poveravam.

- Biće tako. Obećavam. Uvek ću ti reći ono što mi smeta i ono što volim. Eto moram ti priznati da sam veoma gnevna i mrzim Uču što me tako ponižava bez razloga. Ako se ukaže prilika, jednog dana, vratiću mu sve te uvrede koje je on meni učinio, – rekla je uznemireno.

- Dobro. U pravu si. Ali sada mi moraš reći kako mogu naći tog Ivana, – zapitao je Nikola ozbiljno.

Na to pitanje Maja se iznenadila i ujedno uplašila. Nije joj bilo u tom momentu jasno šta će Nikoli Ivan.

- Pa, ne znam...

- Nemoj se uzrujavati. Želim samo da nam izradi jednu veliku fotografiju o tebi. Hteo bih da je postavim iznad našeg kreveta u spavaćoj sobi.

- Zar zaista to misliš? – upita ona.

- Želim Breskvice moja. Platiću mu izradu. A ako to Uča sazna pući će od zavisti.

- U ono vreme dok sam odlazila kod njega, a to je bilo pre četiri, pet godina, stanovao je u južnom delu grada, pored reke. Mislim da se ulica zove Almaška...

- Ima li telefon?... Znaš li njegov broj?...

- Nažalost, zaboravila sam. Tada još nije bilo mobilnog telefona. Možda mogu da pronađem kod kuće u mom radnom stolu, ali nisam sigurna. Kada smo se rastali pobacala sam sve što me je povezivalo sa njim.

- Dobro. Kada budeš odlazila kod svojih, da doneseš ostale stvari, pogledaj. Ja zaista želim da promenim fotografiju na zidu. To je i simboličan gest. Želim da mi budeš stalno u stanu, u spavaćoj sobi, svugde...

- Potrudiću se. Ako ne nađem broj, možemo otići u Almašku ulicu. Tamo ti mogu pokazati u kojoj kući stanuje. Ja ne bih da ga sretnem... Godinama me je molio da mu se vratim, a ja sam to surovo odbijala.

- Taj problem oko fotografije ostavićemo za sledeću nedelju. Sada bi trebalo da se usredsredimo na jednu proslavu. Želeo bih da pozovem svoje prijatelje i poznanike na svečanost povodom kupovine i useljenja u novi stan, a imam i rođendan za nekoliko dana.

- Kako to... za nekoliko dana? Kada tačno? – upita Maja.

- Krajem ove nedelje. Tačnije dvadeset drugog, u petak.

- A za kada si zamislio slavlje, – zanimalo ju je i to s pravom. Ona je trebala biti domaćica.

- Pa... mislio sam Breskvice u subotu. Znam da si htela da posetiš roditelje u to vreme, ali ako bi mogla da se ograničiš samo na nedelju... Tada bi mogli da slavimo u subotu.

- U redu, tako ću planirati vikend. Samo mogao si mi to i ranije reći, da imam više vremena da se pripremim...

- Kada ranije Breskvice tek si tu koji dan. A bili smo zauzeti jedno drugim i stvarima koje je Vesna ostavila za sobom.

- Da. Ne brini. Potrudiću se da bude sve u redu. Otprilike koliko gostiju očekuješ? – upita Maja.

- Ne puno. Mislim najviše njih desetoro. Više njih i ne može stati u ovaj stan. Ali, ako misliš, mogu angažovati nekog da ti pomogne oko spremanja hrane i pića.

- Pića ima dovoljno. Treba samo da razmislim i da priprelim nešto za jelo. Mogu li i ja pozvati nekog? Naime, imam veoma dragu prijateljicu sa kojom se družim još iz detinjstva. Zove se Lela.

- Naravno, Breskvice. Meni bi bilo drago, ukoliko bi uspela ova proslava. Poslednji put sam slavio rođendan kada sam imao deset godina. Od tada nije bilo slavlja. Ti pozovi Lelu, a ja ću videti za ostale. Ostaviću novac u kuhinji u fioci gde su salvete. Uzmi koliko ti treba i nabavi ono što misliš da treba.

Preostali deo dana prošao je u spremanju i uređivanju stana. U spavaćoj sobi Nikola je nekoliko puta *bacio* pogled na Vesninu fotografiju. Nije želeo da ona zauzme centralno mesto u spavaćoj sobi. Razmišljao je o tome da je skine. Međutim, Maja ga je nagovarala da pričeka. Ako je sada odstrani, možda će se to primetiti. Zid ispod slike sigurno je svetliji. Bolje da pričeka dok ne bude postavio neku drugu mesto nje.

Predveče, umorni od posla seli su u dnevnu sobu da se malo opuste. Uz piće započeli su razgovor o neizbežnim temama:

Šta znači za svakog od njih biti zajedno. Maja je smatrala da nije najsigurnija zajednica, koja se gradi samo na seksualnom odnosu, nego na dubokoj emotivnoj vezi. Od takvog odnosa zavisi trajanje zajednice. To je shvatila iz sopstvenog iskustva. Da se postignu dobri odnosi, potreban je stalan razgovor. Međusobna komunikacija. Muškarac i žena zajedno grade brak. Tako on postaje poduhvat oboje. Zajedništvo ili brak u bilo kojoj formi znači odgovornost. Svako treba da bude odgovoran za postupke prema sebi i prema svom partneru. Zajednički život je potrebno stvarati iz dana u dan, da bi on bilo postojan. Ponekad rečima, ponekad cvećem, a najčešće ljubavlju.

U tom razgovoru i ona i on su namerno izbegavali reč *brak* ili *bračni partneri* jer nisu želeli da stvaraju pretpostavke bez osnova. Zajednica će se vremenom stvoriti, ukoliko je budu gradili.

Približavala se subota. Maja je imala dosta obaveza. Pored pripreme za proslavu trebalo je da razmišlja i o kupovini rođendanskog poklona Nikoli. Ta odluka je zadavala najveću brigu. Ona nije imala svoje prihode. Mogla je da ga obrađuje samo nekom sitnicom, ali koja će za njega mnogo da znači.

U subotu je Nikola bio uviđavan. Primetio je da je Maja nervozna i uzbuđena zbog pripreme. Zato je, smatrao da je najbolje da to pre podne bude van Majinog vidokruga. Rekao je da odlazi kod Milana i Olje.

Kada je Nikola otišao Maja je pozvala telefonom roditelje. Potražila je pomoć od Julije.

- Nije uvek najsretnije, – rekla je Julija, – da kupiš neku *stvar* za poklon. Ponekad je partneru draže da dobije ono što si ti sama svojeručno spremila. Predlažem ti da napraviš rođendansku tortu.

- Mama... Pa, znaš i sama da nisam nikada u životu nešto komplikovnije skuvala, a kamoli da se upustim u to, da ispečem tortu.

- Smiri se Maja, – umirivala je majka. – Ima i takvih torti koje se ne moraju peći i lako ih je spremiti. Prvo ću ti izdiktirati šta je potrebno. Ti pogledaj šta imaš. Ono što nemaš kupi u radnji. Kada sve nabaviš ponovo se javi i napravićemo tortu *preko telefona*. Uzmi olovku i piši: keks, puter, bela čokolada, mleko, *parfe krema*, tri banane, višnje, šećer, *džemfiks*, papir za pečenje.

- Zapisala sam. Pogledaću šta od svega toga imam u kuhinji. Mleko, šećer i čokoladu sigurno imam, a za ostalo moram u prodavnicu.

Nije joj preostalo ništa drugo nego da krene u kupovinu. Što se tiče hrane odlučila je da napravi male sendviče od raznih dimljenih narezaka. To je servirala i ranije kada je društvo dolazilo kod nje. Zapisala je sebi šta sve mora da kupi i za to. Dobro je da je Nikola ostavio para u fioci. O tome nije morala da brine.

Kada je sve nabavila ponovo je pozvala mamu.

- Imam sve što si rekla. Kako dalje?

- Izdiktiraću ti, ali, ako želiš, možeš i da zapišeš.

- Videću šta mogu da pamtim, a šta treba da pišem.

- Prvo treba napraviti podlogu. Izmrvi trista grama keksa, zatim dodaj stopedeset grama istopljenog putera. Posle toga sto grama otopljene bele čokolade. Posle, dodaj mleka u količini da se masa može razmazati. Kada to sve uradiš stavi na tanjir papir za pečenje, a preko njega obod forme veličine dvadeset osam centimetara. Zatim ispuni to masom od keksa i poravnaj. Kada je gotovo stavi u frižider da se hladi.

- Dobro, shvatila sam. Kada to uradim zvaću te ponovo, – rekla je Maja i latila se posla. Imala je smisla za takve poslove, samo ranije nije mogla da se dokaže. Julija je bila spretnija i uvek je sve spremala. Maja je samo ponekad pomagala. Završila je podlogu dosta brzo. Ponovo je nazvala mamu.

- Gotova sam sa podlogom. Šta dalje?

- Sad dolazi nadev. Umuti sa mlekom *parfe kremu* po uputstvu. Banane nareži na kolutove. Trećinu kreme premaži po podlozi. Preko premaza stavi banane i premaži ostatkom kreme. Ponovo ostavi tortu da se hladi dok se krema ne stegne. Za preliv, u posudu stavi višnje sa *džemfixom*. Kada provri dodaj šećer i prokuvaj oko jedan minut. Stavi to ponovo u frižider da se hladi. Ohlađenim prelivom prošaraj po površini torte. U tome možeš da pokažeš tvoju umetničku kreaciju. Nakon što se torta dobro ohladi, može se servirati. Jesi li zapisala?

- Jesam. Ukoliko negde zapnem javiću se ponovo, – rekla je Maja.

Krenula je u sledeću fazu posla. Sva sreća sve je zapisala i dobro upamtila. Na površini torte uspela je čak da napiše crvenim prelivom: *Srećan rođendan*. Kada je torta bila gotova počela je sa spremanjem malih sendviča od *žur* vekne. Raznovrsne dimljene nareske, svež paradajz, ementaler, tvrdo kuvana jaja i zelenu salatu, slagala je tako da ni jedan sendvič nije ličio na drugi. Kada je sve bilo gotovo torta i dve tacne sa predjelom zauzele su glavno mesto u frižideru.

Tek što je sela u trpezariju čula je Nikolin dolazak. On je pretpostavljao da je Maja u kuhinji te je odmah svratio tamo. Poljubio je u znak pozdrava i krenuo prema frižideru da izvadi neko piće.

- Ne tamo. Tebi je danas zabranjeno da otvaraš frižider, – rekla je Maja malo podigavši glas.

Nikola nije rekao ništa, samo ju je iznenađeno pogledao. Ona dalje nije ništa objašnjavala, samo ga je upitala:

- Šta želiš? Samo reci, ja ću te poslužiti. Danas, dok ne stignu gosti, zabranjeno je da otvaraš vrata hladnjaka. Ako ti nešto treba, moraš se obratiti meni.

- Dobro Breskvice...

Nikola je shvatio da se nešto tamo krije, što on ne sme da vidi, zato je mirno seo za sto i zamolio Maju da ga posluži pivom. Ona je to učinila otvarajući vrata frižidera tako da je celim telom zaklonila njegovu sadržinu. Kada je pivo bilo servirano Maja se izvinila Nikoli.

- Moram da ti se izvinim. Danas nisam imala vremena da spremim ručak. Moramo pozvati piceriju da nam dostavi nešto za jelo.

- Nema problema Breskvice. Nazvaću ih ja telefonom. Imaš li kakvu želju?

- Ne dragi. Danas sam se dosta umorila. Izbor prepuštam tebi.

- Poručiću kraljevsku preklopljenu *picu*. U njoj ima svega. Slažeš se?

- Može, – odgovorila je Maja kratko.

- Bio sam pre podne kod Milana i Olje. Onako neobavezno pitao sam ih šta misle o ideji za snimanje filma. Sama ideja ih je razvedrila. Smatrali su da je to dobra pomisao. Ali napomenuli su da snimanje mnogo košta i pitanje je da li se isplati. Nisam hteo da im kažem da novac nije u pitanju.

- Pa ti si se ozbiljno *zagrejao* da postaneš filmađžija.

- Da. Uveče ćemo čuti i ostale šta misle o tome. Nego, razmišljam, da popodne ipak skinem sa zida spavaće sobe onaj Vesnin akt. Znajući Olju, ona će biti prva koja će se raspitivati o njoj. A ja nemam nameru da joj objašnjavam...

- Što se mene tiče uradi kako misliš. Meni za sada ne smeta taj akt, – rekla je Maja

- Meni smeta...

Još su jedno vreme kovali planove u smislu *šta bi bilo kad bi bilo*, dok nije stigla *pica*.

Predveče je Maja otvorila plakar u dnevnoj sobi i započela odabiranje haljine za večernje druženje. Ovoga puta zaista nije imala hrabrosti da kaže: *Pa nemam šta da obučem*. Problem nije bio u tome šta da obuče, nego koju haljinu da izabere od onih koje su visile u ormanu. Na kraju pozvala je Nikolu u pomoć. Smatrala je, da ovog puta izbor prepusti njemu. U pitanju je bio njegov rođendan. Znala je da će po Nikolino izboru sigurno biti elegantna.

On je preporučio jednu jednodelnu plavu haljinu bez rukava. Duboki izrez sa prednje strane završavao se velikim stilizovanim čvorom. Od toga, ceo prednji deo bio je naboran u pravcu čvorišta kao ona izreka: *Svi putevi vode u Rim*. Bila je to neobična i nesvakidašnja haljina. Osećala se udobno u njoj, a to je bilo najvažnije, jer će imati dosta posla oko posluživanja gostiju. Želela je da rođendan bude uspešan i stalo joj je da Nikola bude zadovoljan.

Nakit, drago kamenje ili bižuterija uvek su sastavni deo svakodnevne garderobe. Maja je to znala. Mogla je potražiti pravi nakit. Ipak odlučila se za bižuteriju. Stavila je oko vrata u izrez na haljini imitaciju velikih belih bisera. Niz je bio toliko dugačak da ga je mogla dva puta obmotati. Nakit je, smatrala je, oduvek bio deo nezaobilaznog modnog detalja. Modne kreatorke prošlog veka, navikavale su žene da ne moraju posedovati prave dijamante da bi bile *šik*. Izabrana ogrlica odgovarala je haljini. Kada je završila sa odevanjem Maja se diskretno našminkala. Nikola nije imao razloga za bilo kakvu primedbu. Videlo se na njemu da je zadovoljan njenim izgledom. On je obukao samo štofane teget pantalone i ostao u košulji.

Prvi su stigli Olja i Milan. Olja je donela flašu *Singl grej* viskija za Nikolu. Na sebi je imala jednostavnu žuto-belu haljinu preklopljenu okomito preko cele dužine. Izgledala je vrlo jednostavno, gotovo kao kućna haljina. Ona nikada nije imala smisla za odevanje. Još kao devojka u srednjoj školi nije vodila računa o tome šta u kojoj prilici treba obući. Milan je predao Maji buket belih ruža. Nasuprot Olje, on se znalački oblačio. Ovoga puta bio je u svetlosivim tankim farmericama, beloj košulji preko koje je nosio tanki sivi prsluk.

Tek što su se raskomotili stigla je i Lela sa Zvonkom. Maja je predstavila Nikoli svoju najbolju prijateljicu i njenog momka. I oni su doneli viski i buket ljubičastog kraljevskog ljiljana. Lela je samo kratko napomenula da studira i da voli sve što je vezano za vizuelnu kulturu. To se moglo odmah i primetiti po tome kako je skladno bila obučena. Zvonko je završio književnost i sada traži posao. Inače piše poeziju.

Kada se ponovo začulo zvono, Nikola, kao domaćin, požurio je da otvori ulazna vrata. Usput je saopštio prisutnima da su to sigurno Zoran i njegova nova ili stara prijateljica. Na tu primedbu svi su se nasmejali. Međutim, kada je otvorio vrata veoma se iznenadio. Tamo su stajali ruku pod ruku Eva i, za Nikolu, jedan nepoznati pratilac.

- Odkud ti Eva? – upita Nikola zabezeknuto.

- Pa zar nije tvoj rođendan? – rekla je ona durljivo i nastavila, – Dovala sam i svog novog ljubavnika... Tihomira.

Nikola je i dalje sav smeten stojao u vratima kada je Eva upitala:

- Zar nas nećeš pustiti unutra?

Kada je Maja začula žamor, pošla je da pozdravi novopridošle goste. I ona se veoma iznenadila kada je videla Evu. A tek se zapanjila kada je prepoznala Tihomira. Međutim, savladala je u sebi iznenađenje i ljubazno se obratila Nikoli:

- Pusti dragi... da uđu gosti.

Dok je Eva prolazila napadno je zanjihala bokovima. Na to se Maja samo nasmešila. Eva je bila izazovno obučena. Maja je nikada ranije nije videla u takvoj ili sličnoj haljini. Izrez na prednjoj strani bio toliko dubok i širok da je jedva pokrivao njene grudi. Za ovu priliku nije nosila grudnjak. A i sama naborana haljina bila je toliko kratka da je na zadnjici, kada je koraćnula provirivao veš. Maja je odmah prepoznala njenu nameru. Eva je došla da ponovo osvoji Nikolu.

Tihomir se našao u veoma neprijatnoj situaciji. To se videlo na njegovom licu. Verovatno, pretpostavljala je Maja, on nije ni znao gde ga Eva vodi na žurku. Da se nije pripremao za svečanost videlo se na njegovoj odeći. Bio je sportski odeven kao obično i nosio je torbu od koje se nikada nije odvajao.

Pridošlice su ušle u dnevnu sobu. Tamo je Eva smatrala da treba da vodi glavnu reč. Htela je da predstavi Tihomira svima kao izuzetnog novinara. Rekla je da je on veoma poznat i da putuje po svetu i snima reportaže. Napomenula je, naglasivši, da je Tihomir snimao i Maju za jedan prilog Omladinske emisije za studente. Namerno nije izostavila činjenicu da je Maja bila u bikiniju.

- Da, – potvrdila je Maja, – to je bilo letos na *Štrandu*. Tema je bila upis na fakultet.

- Znači bila si na televiziji? – upita zainteresovano Milan.

- Bila je, – odgovorio je Tihomir mesto Maje, – i mogu vam reći ta emisija je bila veoma uspešna.

Atmosfera je postala zategnuta. Sva sreća ponovo se začulo zvonce saluza. Maja je osetila potrebu da se prošeta do vrata. Nikola je pratio pogledom u nadi da se neće dogoditi još jedno neočekivano iznenađenje. Stigli su Zoran i Jasna, njegov novi model. Maja je požurila da otvori vrata.

- Zdravo... dobro došli. Ja sam Maja.

- Ja sam Jasna, – rekla je Zoranova prijateljica, – gde nam je slavljenik?

- Uđite... Nikola vas očekuje.

- Ja sam Zoran za one koji me još ne poznaju, – predstavio se i on. – Ovo je za tebe, – nastavio je i predao Maji buket narcisa.

Jasna je bila lepa devojkica i prijatna. Brzo je uspostavila kontakt sa svima. Poljubila je Nikolu tri puta u obraze zatim ga povukla za uši smešeći se.

- Čestitam... čestitam, – rekla je. – U nedoumici sam oko tvojih godina. Ne smem da procenjujem koji rođendan slavimo. Bojim se da ću *promašiti* zato, srećan dvadeseti rođendan. I želim ti da ostaneš uvek u tim godinama.

- Hvala to je zaista lepo od tebe. U stvari, nisam se još odlučio, – nasmešio se Nikola na ovu konstataciju, – najbolja varijanta je da kažem istinu. Proslavljamo moj dvadesetpeti rođendan.

- Pa neka bude još sto, – rekla je Jasna i predala Nikoli flašu *Džoni Vokera*.

Maja je preuzela piće od Nikole i ponela ga u kuhinju da bi se vratila sa dve srebrne tacne ovalnog oblika pune različitih narezaka i sendviča.

- Pa kako je Nikola u novom stanu? – upita Eva pomalo cinično.

- Odlično. Maja i ja ga sređujemo zajednički i navikavamo se na njega, – odgovorio je Nikola ljubazno.

- To je kao Tihomir i ja, – rekla je Eva i posle kraće pauze nastavila:

- Stan te ne podseća na Vesnu? Pa ona je živela u njemu.

- Ne, Eva, – odgovorio je Nikola mirno. – Kupio sam ga legalno i on je sada moj i u njemu ćemo živeti Maja i ja. Pa, došli ste zbog toga, da proslavimo to... Ali, – nastavio je prema prisutnima, – pre nego što popijemo nešto u to ime Maja kao domaćica će vam pokazati ostale prostorije.

- Ko je zainteresovan neka pođe zamnom, – rekla je Maja i krenula ka kuhinji.

- Ja ću kasnije, – rekao je odmah Milan. – Bolje da popijemo nešto.

- I ja sam za to, – pridružio se Zoran Milanovom predlogu.

- Dobro, – rekla je Maja ležerno. – Oni koji su zainteresovani neka pođu.

Eva je prva ustala. Za njom su pošle Lela, Olja i Jasna. Muškarci su ostali da se posluže pićem. Devojke su sa interesovanjem razgledale kuhinjski nameštaj. No, Maja je poželeva više od toga. Htela je da se oduži Evi za njene cinične izjave. Zbog toga je pokazala sadržaj kuhinjskih elemenata u kojima je blistalo skupo i moderno dizajnirano posuđe. Otvorila je i ostavu prepunu malih kuhinjskih aparata. Olja i Lela su zdušno hvalile kuhinjske potrepštine dok je Eva samo ćutala.

U spavaćoj sobi Jasna nije izdržala da ne zapazi:

- Bože... Kakav krevet. Dođe mi da se bacim na njega i da se povaljam.

- Uradi to slobodno, – hrabrila ju je Maja.

- Ipak nema smisla, – suzdržala se.

- Ovo ti je sto za ulepšavanje? – upita Lela pokazujući na sto nasuprot kreveta.

- Da. Kao što vidiš prepun je svim onim proizvodima koji su potrebni jednoj ženi za negu i ulepšavanje tela, – rekla je Maja s ponosom.

- I sve ti je to Nikola kupio? – zapitala je očajnim glasom Eva.

- Da. Većinu. – Lagala je Maja ovoga puta da podgreje Evinu ljubomoru. – A da vidite samo haljine...

- Da vidimo... da vidimo... – rekle su u jedan glas.

Krenule su zajedno u dnevnu sobu. Tamo je Maja glasno napomenula:

- Sada ću vam pokazati kakve haljine mi je Nikola kupio poslednjih dana, – rekavši to namignula je na Nikolu tako da to niko osim njega ne primeti.

Prišla je plakaru i širom ga otvorila. Devojke su ostale bez reči. Lela, koja je pratila modu kao Maja, ostala je zapanjena.

- Pa pun ti je orman svetski poznatih kreatora. – rekla je sva uzbuđena.
- Čak i ova plava jednodielna haljina na tebi je kreacija *Kalvina Klajna* ako se ne varam?

- U pravu si. To je *Klajn*. Može se proveriti na etiketi, – rekla je Maja kao da je to sasvim normalno. – Nego devojke, – nastavila je, – ako ste zainteresovane za neke specijalne preparate koje neguju telo, mogu vam ih pokazati. Zbog toga, moramo ponovo u spavaću sobu.

Bio je to dobar razlog da muškarci ostanu sami u dnevnoj sobi uz čašu viskija i ukusnog jela. Milan je bio taj koji je započeo temu oko snimanja filma.

- Zar ti Nikola zaista želiš da se upustiš u filmsku produkciju?

- Da. Mislim da bi to bila interesantna zanimacija, – potvrdio je Nikola i otpio gutljaj, – ali o tome bi nas Tihomir mogao najviše podučiti.

- Pa gospodo, – započeo je Tihomir znalački da objašnjava, – filmsko snimanje je naziv koji je ostao iz prošlosti. Veoma mali broj produkcija se snima na filmskoj traci. Skoro svi filmovi i TV emisije snimaju se na video trakama. To je mnogo jeftinije, a ponekad čak i kvalitetnije. Jeftinije zato što se video traka može upotrebiti skoro bezbroj puta, dok se filmska traka može koristiti samo jednom.

- Čekaj samo... – zaustavi ga u predavanju Zvonko, – hoćeš da kažeš da filmovi nisu filmovi...

- Jesu. *Filmovi* su filmovi, kao što su *romani* romani, s tim da su romane ranije pisali rukom, pa sa pisaćom mašinom a sada koriste računare. Romani mogu biti prezentovani tako što su štampani na hartiji, *elektronski* na *internetu* ili zvučno u audioteknici. Bez obzira na kakav način je *prezentovan* roman ipak ostaje roman. Mislim da je tako sada jasnije, – objašnjavao je Tihomir.

- To bi značilo da je za film potrebna isto takva priprema bez obzira na to da li se snima na filmskoj ili video traci, – upita Nikola.

- Da. Samo sa neznatnom razlikom. Razlika je slična kao kada pišeš pisaćom mašinom ili na računaru, – objašnjavao je dalje Tihomir.

- Vidim da ste našli zajedničku temu, – oglasila se Maja, ulazeći u dnevnu sobu sa devojkama. – Napravite malu pauzu jer dolazi iznenađenje.

Rekavši to žurno je izašla u kuhinju i za koji tren pojavila se sa tortom.

- Ovo je *lagana letnja torta* koju sam sama napravila budući da slavimo Nikolin rođendan, – rekla je i stavila tortu na sto ispred Nikole. – Pa, srećan ti rođendan dragi.

Rekavši to Maja je ga je zagrlila i dala mu dug poljubac.

- Hvala ti draga Breskvice. Ovo je najlepší poklon koji si mi mogla spremiti, – rekao je Nikola ganuto. – Hvala i svima ostalima koji ste došli da zajedno slavimo. Odavno nisam imao prilike da slavim svoj rođendan...

- *Breskvice!* – ponovila je Eva ljubomorno. No, niko nije obratio pažnju na njenu primedbu.

- Stanite... Treba sve da ponovimo, – rekao je uzbuđeno Tihomir. – Ja, kao dobar novinar uvek nosim sa sobom foto-aparat. Ova torta i slavlje treba da se ovekoveče.

Potom je izvadio svoj foto-aparat iz torbe i dao uputstva prisutnima, kao što to rade režiseri.

- Ti Maja uzmi tortu i vrati se u kuhinju. Ostali neka se smeste tamo gde su bili pre unošenja torte. Takooo... E sada Maja možeš da doneseš tortu, – naredio je Tihomir.

Maja je ponovila svoj ulazak. Tihomir je neprestano škljocao svojim aparatom. Naravno, iznenađenje je ovoga puta bilo jednostavnije nego prvi put. No, ipak sve se odigralo kako treba. Nikola je ponovo dobio dug poljubac od Maje. Posle poljupca Nikola se našalio:

- Tihomire da li je uspeo snimak? Treba li da ponovimo?

Na tu primedbu svi su se nasmejali. Posle toga sledilo je otvaranje šampanjca. Svi su se kucnuli čašama i poželeli slavljenu dobro zdravlje, dug život i mnogo sreće u ljubavi. Posle nekoliko čaša pića i parčeta lagane torte društvo je postalo opušteno i raspoloženo. Zoran je ispričao nekoliko dogovština iz Nikolinog i svog detinjstva. Najviše je bilo reči o neumornom blebetanju, zbog kojeg je Nikola dobijao i poneki šamar od starijih drugova. Kasnije, kada je neko ponovo započeo temu o snimanju filma, svi su našli neku zabavu za sebe u tom poslu. Tihomir kao scenarista, Milan kao režiser, Nikola kao producent, Zoran kao scenograf, Jasna i Olja kao glumice. Svi oni su zamislili i ispričali kako zamišljaju sebe u pripremi i snimanju neke igrane epizode. Upadali su jedno drugom u reč. Ispravljali jedno drugo smejući se u nastaloj komičnoj situaciji.

Pri kraju dobrog raspoloženja Maja je predložila da pripremi kafu. Svi su odobravali taj njen predlog.

- Možete da birate između *turske, espresso i kapučino* kafe, – rekla je. – Slobodno se odlučite jer mogu bez problema da priprelim sve tri vrste.

I kao što to obično biva sve tri vrste su bile poželjne. Kada je Maja nestala u kuhinji Eva joj se priključila objašnjavajući ostalima da ide da joj pomogne.

- Pa, *Breskvice*... Zašto si mi preotela Nika? – saletela je grubo Maju.

- Ja preotela? Pa ti si ga ostavila. Zar se ne sećaš? Nisi mu oprostila Vesnu, a tako te je molio, – odgovorila je Maja mirno pristavljajući vodu za kafu.

- Tada nisam to mislila ozbiljno... – pokušala se opravdati Eva.

- Ti nisi mislila ozbiljno ali ja mislim ozbiljno. Ako dobro pamtiš, zvala sam te telefonom i upitala da li bi imala nešto protiv ako sam sa Nikom. Tačno se sećam šta si odgovorila. Rekla si: *Baš me briga. Ja sam raskinula sa njim*...

- I ti si to iskoristila!

- Ne Eva, on me je zamolio da budemo zajedno, a ja sam pristala... Inače kako to da si došla sa Tihomirom. Htela si da me opanjkavaš. Možeš slobodno da mu kažeš sve. On zna. Ja sam mu ispričala moje avanture. Dogovorili smo se da ne lažemo jedno drugo.

Na to Eva nije imala šta da odgovori. Vratila se nezadovoljna u dnevnu sobu i počela nagovarati Tihomira da napuste proslavu. Tihomir se dobro osećao u društvu prisutnih, pa je zamolio Evu da još malo ostanu, bar toliko da popije kafu.

Eva nije dalje insistirala nego je sela nasuprot Nikoli na kauč malo raširivši noge. Bilo je to dovoljno da joj proviri veš. Nikola je namerno sklonio pogled sa Eve prema kuhinji. Bio je malo zabrinut za Maju. Primetio je i on da se tamo nešto dogodilo jer je Eva napustila kuhinju demonstrativno.

- Idem da vidim kako Maja napreduje sa kafom, – bio je to jednostavan izgovor da uđe kod Maje.

- Sedi samo Nik sa gostima. Idem ja da pomognem Maji, – ponudio se Tihomir.

Nikoli se učinilo da je Tihomir bezazleniji od Eve. Nije mogao ništa da naškodi njegovoj Maji zato je samo sa odobravanjem klimnuo glavom.

Baš kada je Tihomir ulazio u kuhinju Maja je završavala sa pripremom i poslednje šolje kafe. Mogao je samo da joj pomogne da postavi šoljice na tacnu. To mu je dalo samo toliko vremena da zapita:

- Mogu li te ponekad nazvati telefonom, – upita pogledavši je u oči.

- Možeš Tihomire. Bilo je lepo sa tobom ali sada je to gotovo. Ako želiš da ostaneš u mojoj blizini pomogni Niku oko produkcije za snimanje filma.

- Učiniću to... – rekao je Tihomir. Nije mu preostalo više vremena da još nešto kaže jer je Maja sa tacnom i kafama pošla u dnevnu sobu.

Uz kafu raspoloženje se nastavilo. Zoran je hvalio Jasnu kako ima izuzetno skladno telo i da će sledeće nedelje započeti da slika njen portret na platnu. Čuvši to Jasna je sela Zoranu u krilo i zagrlila ga. To je bio jedan od znakova da se društvo potpuno opusti. Eva je učinila još jedan pokušaj da skrene pažnju na sebe. Pružajući Nikoli kafu koji je sedeo, toliko se sagnula prema njemu da je on mogao da vidi njene grudi i gaćice kroz vratni izrez na haljini. Ali Nikola nije reagovao nego je pozvao Maju da sedne pored njega.

Posle kafe Eva se opet požalila. Sada je našla *kao* izgovor da ju je zabolela glava. Insistirala je kod Tihomira da pođu. On nije mogao ništa drugo nego da joj se povinuje. Pre nego što su napustili društvo, Tihomir se zahvalio Nikoli, Maji i prisutnima. Priznao je da nije imao pojma gde ga Eva vodi. Drago mu je što je upoznao novo društvo u kojem se ugodno osećao. Kada se rukovao sa Nikolom napomenuo je da ga samo pozove ukoliko mu treba neka pomoć ili objašnjenje oko posla sa filmskom produkcijom. Rado će mu stajati na raspolaganju. Dao mu je i svoju posetnicu sa brojevima telefona u stanu i na poslu. Obećao je da će se javiti čim fotografije, koje je snimio na proslavi, budu gotove.

Eva se takođe pozdravila sa Nikolom. Pokušala je da ga poljubi u usta pri rastanku, ali on je njoj pružio samo obraze.

Ostalo društvo se još malo zadržalo. Popili su još koju čašicu i krenuli. Milan je na rastanku rekao da je i on zainteresovan oko tog posla sa filmom. Ima nešto para pa, ako Nikola misli mogu se udružiti pri izradi prvog filma.

Kada su svi otišli Nikola i Maja su ostali sami. Ona je imala dosta posla oko raspremanja čaša i tanjira. On se ponudio da joj pomogne. Napunili su mašinu za pranje posuđa. Posle obavljenog posla Maja se raskomotila skinuvši haljinu. Ostala je samo u donjem vešu. Tako polugola stropoštala se u dnevnoj sobi na kauč. Nikola se raskomotio time što je svukao pantalone. Tako polunagi sedeli su i popili još po jednu čašu šampanjca za svoju dušu.

- Hvala ti draga Breskvice. Bila si na visini. Mislim da su se svi prijatno osećali. Meni je ovaj rođendan bio najlepši od svih koje pamtim, – zadovoljno je rekao Nikola. – Dođi da te poljubim...

Maja je sela u njegovo krilo i zagrlila su se. Obostrano su se ljubili iz ljubavi i zbog malo više popijenog šampanjca.

Nešto kasnije Nikola je uzgred upitao:

- Šta se dogodilo? Eva je tako demonstrativno izašla iz kuhinje dok si spremala kafu.

- Ništa naročito. Malo sam prigovorila što je obukla tako nedoličnu haljinu. Ona nije odgovarala za ovu svečanu priliku.

- Nije bilo ništa u vezi sa mnom?

- Ne, Nik, – rekla je Maja i odmah se ugrizla za jezik. Obećala je da će od sada uvek govoriti istinu. I evo prvi put ponovo govori neistinu. Setila se one teze o kojoj je raspravljala sa Lelom: *Ako se odlučiš da nešto prećutiš to nikada ne čini iz ličnih razloga ili sa željom da nekoga nadvladaš*. Pokušala je u sebi da opravda tu sitnu milosrdnu laž. Nije lagala iz ličnog razloga nego da poštedi svog dragog od neprijatnosti koju je Eva pokušala da stvori.

- Ali želim ti reći, – nastavila je, – posle onog snimanja o kojem je Eva govorila, Tihomir me je osvojio. Ja sam svojevolljno spavala sa njim, ali raskinuli smo. Želela sam da znaš da smo imali odnose. Ukoliko budete sarađivali ti i Tihomir garantujem ti da nemaš čega da se plašiš. Kratka romansa sa njim je davno završena. Jedini koga volim i sa kim sam odlučila da ostanem, to si ti, – rekla je i poljubila ga da pokaže da to što govori misli ozbiljno.

- Kao što ti rekoah ranije. Nisam ljubomoran na tvoju prošlost. Bitno je kako ćemo se ponašati nas dvoje međusobno. To je ono što će obeležiti našu budućnost.

- Ubeđena sam da u jednom zajedničkom životu, kao naš, – konstatovala je, – sve počinje u momentu kada dvoje odluče da žive zajedno. Od tog trenutka treba zaista obratiti pažnju na partnera. Mislim čak mnogo više nego ranije.

- Da. Nije sve ono što se dešava u krevetu, – izložio je on. – Mislim da trebamo često da razgovaramo. Svakodnevno i više puta, jer tako možemo negovati ovu našu vezu.

- Mislim, sada kada smo zajedno, – konstatovala je, – to je put u kome nas dvoje stalno, dan za danom, sat za satom treba da odlučujemo o ovom zajedništvu. Uvek će se postavljati pitanje povodom nečega. Odgovor mora biti jasan u smislu, *da li želim* ili *ne želim* to, o čemu budemo razgovarali.

- Što više puta odlučimo da kažemo jedno drugom *da* ova mala porodica biće skladna...

- Kaži uvek šta je to što želiš i očekuješ od mene, – izjavila je ona, – ono što bi želeli, ili hteli promeniti, možemo slobodno reći jedno drugom.

- Želim, Breskvice, da sve ovo o čemu smo govorili i što, u stvari, preporučuju porodični sociolozi, da se ostvari, – izložio je on, – da to ne ostane samo želja u nama, nego da postane način života.

- Sa moje strane trudiću se da sprovedem ono što se zajednički dogovorimo, – potvrdila je ona.

- Za sledeću nedelju predlažem da se bavimo dvema stvarima. Mislim, da treba da oboje prenesemo u ovaj stan sve ono što nam je potrebno za zajednički život. Ti iz tvoje devojačke sobe, a ja iz starog stana. A drugo, da vidimo sve ono što je potrebno za ostvarenje mog sna, za snimanje filma. Moram da priznam, od detinjstva sam gledao filmove, oni su za mene čarolija. Nije potrebno da zarađujemo na filmu. Imamo dovoljno sredstava za život. Dovoljno je samo da pokrijemo troškove koji nastaju kod snimanja. Šta ti misliš o tome? – upitao je Nikola.

- Ja te podržavam. Zašto da se ne baviš sa onim što ti je drago. Bavi se filmom. Ni ja ne želim da budem samo domaćica. Želela bih da ti pomognem u tvom poslu. Kada me je Tihomir pozvao u redakciju primetila sam da su prilog montirali na računaru. To je radila jedna mlada devojka. Bilo je zanimljivo videti kako se slaže snimljeni materijal. Možda bih i ja mogla to da radim. Treba da vidim gde bih mogla da završim kurs za montažere. To bi bilo korisno. Možda bih mogla izmontirati ono što je snimljeno. Tako bih i ja imala neku obavezu i animaciju.

- To je dobra ideja. Neće ti smetati ako se u vezi s tim konsultujem sa Tihomirom. On se ponudio da pomogne. Za sada je jedino on taj koji nas može uputiti u filmsku proizvodnju.

- Ni slučajno. Rekla sam ti što se tiče mog i njegovog odnosa u *seksu* to je prošlost.

- Što se tiče Eve, žao mi je zbog njenog nedoličnog ponašanja. Želim da znaš da je ja nisam pozvao na rođendan. Verovatno je saznala za slavlje od Milana ili Olje.

- Nik, dragi, ne treba da se brineš zbog nje. Ja nisam ljubomorna na nju.

Nikola je popio poslednji gutljaj pića pa je predložio:

- Verujem da si se umorila. Bio je to naporan dan za tebe. Predlažem da se odmorimo. Sledeći dan možemo da pripremimo plan, kako dalje, – reče Nikola.

- Važi, dragi. Ali računaj na to da sam obećala roditeljima da ću ih posetiti, – saopštila je Maja. – Ti nisi obavezan u tome. Ali jednom prilikom trebalo bi da ih upoznaš.

- To mora da se dogodi. Videću sutra u kakvom raspoloženju ću biti.

- Svakako, ali ako želiš da me pratiš red je da to javim mami. Ona će sigurno tada spremi ručak za nas.

Nikoli se činilo da je mnogo puta video taj prizor u snovima. Bio je na ivici ledenog brega ispod kojeg se prostiralo zelenkasto-plavo more. Uzburkani talasi prali su šljunkastu obalu punu izlomljenih ledenih santi. Ovoga puta mu se činilo da nije u pitanju san. Na golim tabanima osećao je hladnoću. Stajao je na ledu. Mogao je da bira da krene napred ka moru. Tamo ga je čekao čamac sa veslima. Da bi stigao do prebivališta koje se naziralo na ostrvu magle trebalo je da vesla barem dva kilometra kroz talase i izlomljeni led. To ga je obeshrabrilo zato je pogledao iza sebe. Tamo se nazirala gusta tamna šuma.

„Možda bi tamo pronašao bolje utočište nego u moru leda i magle“, – pomislio je i odlučio da krene prema šumi. Ali pre nego što je pošao još jednom je bacio pogled ka utočištu na ostrvu.

Dok je promatrao horizont, more se iznenada smirilo na jednom delu blizu obale. Tamo je lagano izranjala devojka čije je telo bilo plavoe boje. Rukama je razgrtala led da bi sebi napravila prolaz. Imala je dugu, bujnu, crnu, kosu koja joj je dosegala do kolena. Bez obzira što se pojavila iz vode, njeno telo niti kosa nije bila vlažna. Sa njom se pojavio vazdušni vrtlog, koji je zajedrio njenu kosu. Lelujajući se duge vlasi kose pokrile su joj gole grudi. Ličila je na Evu. Imala je na sebi samo suknju koja se pripijala uz bedra i butine. Prikacen dug šlajer iza sebe čas je nestajao u talasima čas se podizao prema oblacima nošen udarcima vetra. Gledala je u pravcu njega, držeći ruke na bokovima. On je u jednom momentu pomislio da krene prema njoj u more. Ta ideja je bila opravdana jer je ona mahnula, dajući znak da joj se približi. Međutim, kada je zakoračio, devojka se raspršila u magli. Nestala je.

Njen nestanak naterao ga je da promeni odluku. Krenuo je suprotno od ledenog mora prema gustoj šumi. Na stazi kojom je hodao, jasno je osećao sitne kamenčiće pod nogama. Čudno, uvek je zamišljao da pored ledenog

mora nema drveća, nema šume, a ipak ga je bilo. Istina, nije blistala u polarnoj svetlosti niti je imala mnoštvo boja. Umesto toga, bila su samo gusto poređana visoka stabla i planinska staza kojom je hodao. Taj vijugavi uski puteljak pružao se između borove šume i stare kamene ograde pokrivene mahovinom.

Padao je sumrak. Ono neuhvatljivo vreme između dana i noći. Što je duže išao stazom sve je više ulazio u prostor koji je odisao mirom i spokojem. Dok je hodao jedna devojka u dugoj ljubičastoj lepršavoj haljini pojavila se između stabala. Sišla je na stazu i sela na kamenu ogradu. Čekajući ga posmatrala je okoliš svojim krupnim očima. Izgledalo je kao da hoće nešto da mu kaže. Bilo je to besmisleno, pomislio je, šumske vile ne mogu da govore. Upitao se da li mu donosi dobar ili loš znak. Kada je stigao do nje ona je spustila glavu u duboki naklon da joj nije mogao zapaziti lice. Posle nekoliko trenutaka ona je podigla glavu i zabacila kosu. Iznenadio se jer je pred njim sedela Maja. Duga ljubičasta lepršava haljina na njoj pretvolila se u veoma providnu i vrlo kratku crnu svilenu spavaćicu sa bretelama. Maja se malo zastidela, te je sedeći prekrstila noge i pogledala u pravcu odakle je on dolazio.

- „Zdravo. Šta se nalazi tamo, odakle dolaziš?“ – upita ona jednostavno.

- „Dolazim sa ledenog mora. Odkud ti ovde? Zar ti nije hladno u toj spavaćici?“

- „Ne. Čekam Ivana da me fotografiše“, – kazala je ona.

- „Zašto Ivana kada mogu i ja da te slikam. Želiš li da postaneš glumica?“

- upita on.

- „Da.“

- „Pa ja ne bih da te fotografišem u crnom. Uzmi nešto belo,“ – zahtevao je on.

- „To nije problem.“

Posle tih reči ona je ustala i obrnula se oko sebe. Crna spavaćica pretvorila se u prekrasnu belu venčanu haljinu.

- „Dođi da malo prošetamo. Pokazaću ti lepša mesta za snimanje“, – rekla je i uhvatila ga je za ruku. Pošli su zajedno šljunkastom stazom. Ovim njenim postupkom oko haljine i hvatanja za ruke on je postao nesiguran. Samo ju je pratio i posmatrao. Njemu se učinilo kao da se poznaju veoma dugo.

Dok su hodali počela je kišica. Potrčali su dublje u šumu držeći se i dalje za ruke. Njena dugačka smeđa kosa čas je lepršala, čas padala na ramena. Bila je i dalje obučena u belo, ali bosonoga. Vlažna venčanica priljepila se

uz telo. Izgledala je božastveno. Osmehivala se i tada je on osetio neki divan talas spokoja i nežnosti koji je dolazio od tog osmeha.

- „Izgleda da sam doveden ovde da se sretnemo“, – pomisli on. I tada je shvatio koliko malo treba za sreću. Samo jedna mala topla ruka u ruci.

- „Da li ti je bilo prijatno kad sam te uzela za ruku?“ – upitala je ona.

- „Da. Inače nije uobičajeno da te devojke odmah uzmu za ruku“.

Lagano šetajući stigli su do mesta odakle su krenuli. Kiša je prestala. Ona je pustila njegovu ruku. Njemu se steglo srce. Znao je da dolazi rastanak.

- „Ti si šumska vila?“ – upita on.

- „Ne, ne plaši se. Ja sam tvoja vila i ostaću sa tobom“, – rekla je ona i poljubila ga.

Nikola se probudio osetivši Majine usne na svojim.

Prema prethodnom dogovoru sredinom nedelje Nikola i Maja su se pojavili u zgradi televizije. Prostorija u kojoj se nalazila redakcija bila je velika. U njoj su se redali stolovi na kojima su se nalazili monitori. Kao u svakoj redakciji i u ovoj, osećala se napetost i radna atmosfera. Svi prisutni bili su zauzeti nekim poslom tako da njihov ulazak nije bio primećen. Otprilike u sredini sale stajao je Tihomir i nešto objašnjavao jednom starijem kolegi koji je sedeo za stolom. Maja ga je prva zapazila. Zapazila je i Uču iza Tihomira. On je spremao malu video-kameru u torbu i sa interesovanjem podigao pogled na pridošlice. Videvši Maju i Nikolu, žurno je spakovao uređaje i napustio redakciju kroz suprotan izlaz.

Maja i Nikola su tiho prilazili Tihomiru da ne ometaju ostale. Kada ih je on primetio pošao je u susret.

- Zdravo Maja, zdravo Nikola, – pozdravio ih je Tihomir poslovno. Ručkivali su se, a zatim su sve troje prišli starijem čoveku.

- Ovo je Petar, naš organizator, – nastavio je – dogovarali smo se oko polaska na snimanje. On je zadužen da obavi razgovore sa sagovornicima i ekipom. Ima i jednu dosadnu obavezu. Treba da se bavi papirologijom. Znaite ono... putni nalozi, dnevnicke, hoteli... A tu je i naš snimatelj, svi ga zovemo Uča...

Tihomir je pogledom prošarao po prostoriji.

- Pa malo pre je bio ovde, – začudio se što ga ne vidi.

- Videla sam ga kada smo ulazili. Žurno je nestao kroz ona druga vrata, – rekla je Maja. Tihomir i Maja su se samo pogledali nazrevši razlog njegovog nestanka.

- Hajde da sednemo negde da u miru razgovaramo, – predložio je Tihomir, – ovde je kao u *košnici*. Predlažem da se smestimo u naš restoran

ili kako ga mi zovemo *klub*. Tamo možemo nešto popiti i mirno porazgovarati.

Tako je i bilo. Kada su krenuli Maja je išla napred. Ona je već ranije bila u *klubu* sa Tihomirom pa je znala gde se nalazi. Dok su silazili stepenicama u suteran, Tihomir se još jednom zahvalio Nikoli i Maji za gostoprimstvo na rođendanu. Napomenuo je da se zaista dobro osećao u tom, za njega donekle, novom društvu. Bio je začuđen ponašanjem Eve. Nije znao šta se to dešavalo sa njom. Izvinio se u njeno ime. Rekao je da su se nedavno upoznali i nije se tako ponašala kao tada. Nikola nije komentarisao Evino ponašanje, samo se zahvalio Tihomiru na tome što je ponudio pomoć oko snimanja.

Kada su seli za sto, Tihomir je započeo da objašnjava šta je potrebno za jedno snimanje. Spomenuo je tri stvari. Novac, ideja i ekipa. Sva ta tri elementa su sudbonosna za uspeh. Ako nema para, film će biti siromašan. Ako je ideja filma loša ni *bog-otac* ne može da spase produkciju. A ako je ekipa loša i nezainteresovana, bez obzira na novac i dobru ideju, film će biti loš. Zatim je nastavio:

- U subotu idemo da snimimo jednu svadbu tu nedaleko u jednom selu. Pretpostavljam da će biti velika katolička svadba jer je pozvano celo selo. Rekao sam Petru, da naruči veće vozilo jer bi dobro bilo da i ti Nikola prisustvuješ tom snimanju. Istina, radi se o dokumentarcu, a ne o igranom filmu. Ipak, to snimanje može da posluži za početak, da stekneš uvid u pripreme i snimanje.

- To je zaista dobra ideja. Obećavam da neću smetati, samo ću posmatrati šta i kako radite, – rekao je Nikola.

- A za Maju, – nastavio je Tihomir, – razgovarao sam sa Urošem. On je vrstan montažer. Prihvatio je da obuči Maju. Nažalost, to ne može da obavi tu na radnom mestu.

Najbolje je da to uradi kod vas. Pozvaću ga da se dogovorite oko toga. Usput naručicu nešto za piće. Za šta si ti Maja? – upita Tihomir.

- Samo koka kolu, – odgovorila je.

- A ti Nik?

- Ja sam za kafu.

- Dobro, idem da naručim. I ja ću kafu, a Uroš pije kapučino, to znam.

– Rekavši to prvo je otišao kod *šanka* da naruči piće a zatim izašao iz restorana.

Nisu dugo čekali da stigne konobarica sa narudžbom. Ubrzo se i Tihomir vratio sa mršavim, dugokosim mladićem. Bio je dosta ležerno odeven,

nije se obazirao na formalnost. Nosio je pohabanu torbu okačenu na rame. Samo je kratko rekao:

- Ja sam Uroš, – zatim se obratio Maji. – Pretpostavljam da si ti Maja.

- Da, – rekla je iznenađeno.

- Da ne dužim jer me čeka Miša. On je nestrpljiv i dosadan reditelj. Do-
neo sam papir na kome piše kakav treba da bude računar. Tu su i programi
koji treba da su na njemu. Kada to nabavite, povežite se sa Markom. On
ima sve programe. Instaliraće vam ono što treba. Kada sve bude gotovo
javite se telefonom. Evo tu su brojevi. Tu je i moj i Markov broj mobilnog
telefona.

Usput, dok je to govorio, pio je i svoj kapučino. Popio ga je u tri gutljaja.
Videlo se po njemu da se zaista žuri.

- Evo, – rekao je na kraju ustajući sa svog mesta i vadeći knjigu iz poha-
bane torbe, – ovo je dobar udžbenik za početnike. Dok se računar ne ospo-
sobi, pročitaj. Mnogo će nam pomoći i brzo ćemo napredovati.

Kada je Maja uzela knjigu pročitala je naslov: *Osnovi montaže*. Bio je to
udžbenik *Akademije za kazalište i film* iz Zagreba. Htela je da se zahvali ali
Uroš je već nestao.

- Uroš je tamo završio studije, – objašnjavao je Tihomir. – Malo je neote-
san, ali izvrstan montažer. Meni se čini da se malo plaši devojaka. Mnogi
govore da ga nikada nisu videli u društvu neke žene... To ne mora da znači
da ih ne voli. Meni se čini da se plaši, da je sramežljiv.

- Od mene ne treba da se plaši, – nasmešila se Maja. – Nego, Tihomire
ako vidiš Uču reci mu da se ne ljutim na njega. Imao je nameru da me osra-
moti pred poznanicima. Kod nekih je to i uspeo. Kada bolje razmislim, uči-
nio mi je dobru uslugu. Pomogao je u tome da upoznam Nika. Sada sam
srećna.

- Maja mi je rekla sve o svojoj prošlosti. Nisam na to ljubomoran, – sa-
opštio je Nikola gledajući Tihomira u oči. – Želeo bih da naručim jednu
veliku Majinu fotografiju za spavaću sobu. Potrebna mi je Ivanova adresa.
Uča je zna. Zamoli ga da ti je dā. Ivan ima snimke Majinog akta. Jedan sni-
mak mi se izuzetno sviđa. Taj bih naručio i platio.

- Mogu ga pozvati telefonom da nam se priključi, – rekao je Tihomir, –
ukoliko to Maji ne bi bilo neugodno?

- Slobodno ga pozovi. Ovoga puta u pitanju je posao a ne ogovaranje,
– rekla je Maja.

Tihomir je uzeo svoj mobilni telefon i nazvao Uču. Rekao mu je da se
nalazi u *klubu* i želeo bi da ga nešto pita. Posle izvesnog vremena Uča se

pojavi na ulaznim vratima. Pogledao je okolo. Tihomir je bio okrenut prema njemu dok su Maja i Nikola bili okrenuti leđima. Uča je krenuo ka njihovom stolu, ali na pola puta je zastao. Tada je primetio koga još ima za stolom. Primetivši to, Tihomir je mahnuo rukom Uči, da se približi. Međutim, on je odmahnuo glavom i krenuo ka izlazu. Tihomir je krenuo za njim. Sustigao ga je i počeli su razgovarati. Nešto kanije Uča se okrenuo i izašao iz restorana. Tihomir se vratio stolu i saopštio da je Uča rekao da Maja zna gde stanuje Ivan, jer je tamo često bila. A i broj telefona mu je ostao isti 452-982.

Sada je još preostala odluka ko da pozove Ivana telefonom i kako da uspostave kontakt. Tihomir je predložio da povod bude snimanje. Jedan kratak *intervju* ili *portret* o Ivanovoj umetničkoj karijeri može da bude povod za uspostavljanje kontakta sa njim. Pozvaće ga telefonom i nagovoriti ga da da intervju. To bi bio dobar razlog da ga posete. A ako on pristane mogu Maja i Nikola da pođu sa njim i da se dogovore oko izrade fotografije. Još za vreme dok su sedeli za stolom, Tihomir je pozvao Ivanov broj telefona. Uskoro se neko javio.

- Dobar dan tražim Ivana... A... Vi ste. Ja sam Tihomir novinar iz televizije. Predložili su mi da snimim reportažu o vama i vašem radu. Želeo bih da o tome porazgovaramo... Da Tihomir... Kada... Sutra u deset... Dobro. To je *Almaška*... Da, znam gde je to na *Telepu*... Pored reke... Koji broj? ... Broj osam... U redu dolazim sutra u deset. Doviđenja... – završio je razgovor Tihomir.

- Sutra u deset me očekuje. Treba i vi da pođete sa mnom. Ja nemam nikakve obaveze prema njemu. Reportažu mogu, ali i ne moram da snimim. To je bio samo izgovor da uspostavimo kontakt. Vi se dogovorite oko izrade fotografije.

- Ako je ista kuća, ja znam gde se nalazi, ali bilo bi mi neprijatno da se sretnem ponovo sa njim. Volela bih da me izostavite, – reče Maja.

- Nije sigurno da to možemo. Na kraju krajeva, radi se o tvojoj *koži*, – konstatovao je Tihomir. – Možda će Ivan zatražiti tvoju dozvolu da proda tvoj *akt* nekom za njega nepoznatom.

- Pa kako je dozvolio Uči da deli moje fotografije? – zapitala se Maja gnevno.

- Nemoj Breskvice unapred da se nerviraš. Možda Ivan nije ni znao koje su bile Učine namere. A možda neće ni tražiti tvoju dozvolu. Možda će se zadovoljiti mogućom zaradom, – smirivao je Nikola situaciju.

- Predlažem da ne komplikujemo stvari. Sutra treba sve troje da se okupimo ispred *Almaške* osam. Maja ne mora odmah da uđe. Može to uraditi tek kada Ivan zatraži njeno odobrenje, – zaključio je Tihomir.

Sutradan, Tihomirov auto se zaustavio nedaleko od broja osam u *Almaškoj* ulici. Tihomir i Nikola su zazvonili i ušli u kuću dok je Maja ostala u autu.

- Zdravo, – reče odmah Tihomir, – ja sam Tihomir, a ovo je moj kolega Nikola. Rukovali su se u prolazu.

- Pođite za mnom. Tamo imam malu radnu sobu. U njoj možemo da sednemo i da razgovaramo, – rekao je Ivan.

Kada su ušli u Ivanovu radnu sobu, Tihomir je odmah prešao na stvar.

- Ja sam možda zainteresovan za jednu reportažu Ivane. Nećeš se ljutiti ako se ne persiram. Mislim da smo skoro isto godište. Ali o snimanju možemo kasnije. Nikola želi da ti ponudi jedan posao.

Nikola je izvadio iz unutrašnjeg džepa letnjeg sakoa nekoliko Majinih fotografija manjeg formata. Sve su to bili snimci koje je Ivan davno snimio. Kada ih je video sa nevericom je zatresao glavom.

- *Ubiću Uču... ubiću ga.* Te fotografije je ukrao iz one fioke. – rekao je veoma uzbuđeno Ivan. – Bio je tu kod mene pre više od mesec dana i preturao po fioci. Ukrao ih je. Nisam imao pojma da ih je odneo. Kako su stigle u vaše ruke? – zadržtao je Ivan od besa.

- Sada, u ovom momentu, to nije važno, – rekao je Nikola smireno. – Maja i ja smo zajedno. Konkretnije živimo zajedno. Ja imam ozbiljne namere sa njom. Uča mi je poslao te fotografije u nadi da će Maju na taj način osramotiti i poniziti. No kod mene to nije uspeo...

Posle tog objašnjenja Nikola je prebirao po fotografijama i pronašao onaj *akt* koji mu se odmah u prvi mah dopao. To je bila ta fotografija na kojoj je Maja sedela na podu okrenuta prema foto-aparatu. Savila je desnu nogu u kolenu ispred sebe. Obe šake i bradu postavila je na to koleno. Videlo se da nema odeću na sebi, ali ni jedan deo intimnog dela tela nije bio otkriven. Pružio je fotografiju Ivanu.

- Pogledaj ovu, – reče.

- Ne moram. Poznajem je i znam kada i kako je snimana. Pripremao sam se za izložbu... – pokušavao se opravdati Ivan.

- Nemam nameru da te kritikujem Ivane, samo želim da je izradiš u velikom formatu. Koliko god može. Recimo jedan metar puta jedan i pedeset. Sigurno još imaš negativ.

- Da imam i moguće je izraditi taku veliku fotografiju. Samo ja nisam Uča. Treba Maja da mi da dozvolu da to uradim.

- Da li ti je njena usmena dozvola dovoljna ili želiš napismeno?

- Mislim da je i njena usmena dozvola dovoljna.

- Dobro. Idem da je pozovem. Ona je tu, u kolima, – saopštio je Nikola i krenuo ka izlazu.

- Uča se veoma pogano ponašao. Poslao je fotografije sa licemernim anonimnim pismom u kome je blatio Maju na razne načine. To pismo i fotografije poslao je svima sa kojima se Maja zabavljala. Čak sam i ja dobio mada smo bili kratko zajedno. Nikola je dobio poslednji te fotografije jer su sada njih dvoje zajedno. On je dobar dečko i veoma privržen Maji, – rekao je Tihomir. – Bila bi velika šteta da ih neko razdvoji.

- *Ubiću ga*. Samo da mi se javi. Nisam nikada pomišljao da je u stanju tako nešto da uradi. Dok smo Maja i ja bili zajedno uvek se vrzmao oko nas, ali nije mi nikada palo na pamet da je tako prefrigan. – pokušavao se opravdavati Ivan.

- Svi koji smo dobili pismo znamo za njenu prošlost i, naravno, za tebe. Ali ni tebe ni nju ne osuđujemo. Bila je to mladalačka *tinejdžerska* ljubav, – objašnjavao je sa razumevanjem Tihomir.

Nikola se vratio sam.

- Maji je neprijatno da uđe. Izađi ti ako želiš Ivane. Ona sedi u automobilu. Rekla je da će ti dati usmenu dozvolu, – rekao je Nikola.

- Izaći ću, ali ne zbog njene dozvole, nego da joj kažem da sam nedužan u vezi sa tim pismima. Nisam ja taj koji želi da je opanjkava.

Sva trojica su prišla automobilu. Nikola je otvorio vrata i pustio Maju da izađe.

- Zdravo Maja... Dugo se nismo videli, – rekao je Ivan i pružio joj ruku radi pozdrava.

Maja nije prihvatila ispruženu ruku samo je rekla – Da, dugo.

- Želim da znaš da ja nemam nikakve veze sa onim pismima koje su dobijali tvoji momci. To je Uča uradio bez mog znanja. Ukrao je fotografije iz moje fioke. – rekao je dosta iskreno Ivan.

- Pa, onda ti opraštam, – i pružila mu je ruku. – Uvećaj i izradi onaj *akt* mom dragom. Napravi ga što možeš bolje, – rekla je i sela u kola.

- Pa kreni u izradu. Samo kaži cenu i kada mogu doći po nju.

- Treba mi nekoliko dana. Treba da prebacim u *digitalni format* zatim da se odštampa u *digitalnoj tehnici*. Mislim da je sada kvadratni metar takve fotografije oko pedeset evra. Nisam siguran.

- U redu. Da te to ne brine. Platiću koliko god košta samo uradi.
- E sada pošto ste se oko toga dogovorili, – reče Tihomir, – mogli bismo da vidimo da li imaš dovoljno materijala za jednu reportažu.
- Mislim da imam, – rekao je Ivan. – Ali zato moramo ponovo da uđemo u radnu sobu.

Kada su ušli Ivan je doneo jedan veliki preklopljen kartonski omot pun fotografija za izložbu. Osim fotografija bio je i novinski članak o izložbi koja je održana pre nekoliko godina. Bili su tamo i natpisi o devojci koja je poderala jednu fotografiju pre otvaranja. Ivan je ispričao sve o sebi ne govoreći ništa o Maji.

- Na kraju, mislim, da bismo mogli sledeće nedelje da navratimo sa jednom ekipom i da snimimo kratku reportažu o tebi Ivane. Ima tu vrlo interesantnih fotografija za jednu kratku emisiju.

- A evo broja mog mobilnog telefona, – reče Nikola, – čim bude *akt* gotov, javi mi. Dolazim po njega.

Ivan je uzeo Nikolinu posetnicu i netremice gledao u nju ponavljajući:

- Žao mi je za ono što je Uča učinio. Trebalo je da više pazim na te fotografije. Ipak, nekako, čudim se što je to uradio. Kada smo se Maja i ja rastali on je priznao da mu se Maja sviđa. Govorio je da je zaljubljen u nju, samo tajno. Ja to nisam primetio. Mada je uvek bio prisutan kada sam snimao njene portrete. Pomagao je oko rasvete, ali nikada nije spominjao da je voli... *Ubiću ga... ubiću tog skota.*

- Pa ja se ne ljutim na njega, – pokušao je Nikola da unese vedrinu u razgovor. – Da mi nije poslao ove fotografije, ja ne bih znao za njih. Sada će najbolja Majina fotografija visiti iznad našeg bračnog kreveta.

Na reč *bračni krevet* Ivanovo lice se malo natmurilo ali nije rekao ništa...

Sledećih dana Maja je još uvek bila zauzeta sređivanjem odela i haljina. Kada je bila kod roditelja donela je puna dva kofera garderobe i sitnica koje su joj prirasle srcu. I Nikola je preneo iz svog starog stana sve stvari. Tamo je ostao samo nameštaj. Razmišljao je o tome da ga izda u zakup. Usput je posetio i Milana kako bi mu pokazao spisak koji je Uroš dao za kupovinu računara. Milan se razumeo u *konfiguraciju* i umirio ga da je izbor delova dobar.

U prodavnici računara i delova *Vinkom* malo su se začudili videvši spisak. Međutim, kada im je Nikola objasnio da je uređaj potreban radi video montaže filmova, odmah su shvatili zašto je tako *jak*. Neke delove treba da naruče, tako da će *konfiguracija* biti gotova tek za nedelju dana.

Ubrzo se i Ivan javio. Obavestio je Nikolu da je Majina fotografija velikog formata gotova. Kada je otišao po nju Ivan mu je rekao da su se Uča i

on jako zavadili. Čak i ne razgovaraju. Pored upakovane fotografije u jednoj koverti bili su svi negativi koje je Ivan ranije snimio sa Majom. Te negative predao je Nikoli sa napomenom da oni od sada pripadaju Maji.

U subotu Nikola se pojavio pred zgradom televizije. Tamo su pored *mini busa* već bili njih nekolicina iz ekipe. Tihomir je predstavio Nikolu ostalima. Uči je bilo veoma neprijatno kada se rukovao sa Nikolom. No, Nikola se pravio, kao da je prvi put čuo za njega.

Kada su ostali spremili uređaje u prtljažnik, njih sedmorica: Petar-organizator, Uča-snimatelj, Zolika-rasvetlivač, Cane-tonsni snimatelj, Tihomir-novinar, Nikola-kao gost i Šanjika-vozač krenuli su ka selu Kupusina. To selo nalazi se blizu Sombora.

Dok su putovali Tihomir je u nekoliko rečenica objasnio Nikoli zašto je tako brojna ekipa.

- Obično, a to se najčešće dešava kada snimamo neki događaj ili izveštaj za Dnevnik, ekipa broji samo dva člana novinara i snimatelja. Njih dvojica su dovoljna da pripreme materijal za izveštaj. Ovom prilikom planiramo da snimimo mali dokumentarni film o svadbi. Ukoliko svadba bude zanimljiva, film može da traje i trideset minuta. Rasvetlivač je neophodan jer će svadba potrajati duboko u noć. Treba ovekovečiti i svadbenu muziku. Tu tonac igra važnu ulogu. Po pravilu trebalo je da putuje sa nama i režiser. Međutim, niko od njih nije bio slobodan. Ovoga puta ću ja preuzeti njegovu ulogu.

- Kada se završi snimanje film još nije gotov za prikazivanje? – upitao je Nikola.

- Ne. Nikako. Ovo što ćemo da radimo zove se prikupljanje materijala za montažu. Snimatelj u tome ima veliku ulogu, zato predlažem da posmatraš njega i njegov rad. Prati šta snima i kako snima. To će ti pomoći da shvatiš suštinu dokumentarnog filma.

- Ako ti preuzimaš ulogu režisera, to znači da ti daješ instrukcije snimatelju, – pretpostavljao je Nikola.

- Ja sam tu da dajem smernice i da pomognem snimatelju oko izbora događaja. Kada neka situacija nastane, nema vremena za raspravu. Događanje treba snimiti, ukoliko je ono predviđeno u smernici.

- Da li to znači da se ti na ovom snimanju nećeš baviti novinarskim poslom?

- To nikako ne znači to. Ja moram da intervjuišem, da obavim razgovor sa učesnicima svadbe. Pre svega razgovaraću sa mladom i mladoženjom. Rekli su mi da će mlada biti u narodnoj nošnji, a ne u građanskoj, belo, venčanici. To je jedan od *kurioziteta* te svadbe.

- Posmatraj sve, – uključio se u razgovor Uča, – posmatraj događaj i kako ga snimam. Posle, u montaži se može videti šta je sve snimljeno. Video traka nije skupa a može da se upotrebi i po sto puta. Zato obično snimamo mnogo materijala da bismo imali veliki izbor i da *uhvatimo* sve detalje. Za polusatnu emisiju treba snimiti najmanje četiri puta više. To je dva sata materijala. To je veoma naporan posao.

Nikola više nije zapitkivao. Ostatak putovanja proveli su u pričanju raznih dogodovština sa ranijih snimanja. To je bilo za Nikolu interesantno, jer je prvi put odlazio na neko snimanje sa ekipom.

U selo su stigli još u ranim prepodnevničkim časovima. Sačekao ih je otac mlade. Predstavio se.

-Ja sam Laslo... Ladislav, a možete me zvati i Lale. Tako me svi zovu u selu, – rekao je. – Ja sam obavestio televiziju da se sprema velika svadba u selu.

- Dobro Lale, gde će se održavati ta svadba? – bilo je prvo pitanje.

- Pa moji gosti, – rekao je Lale, – biće u kafani *Dunav*, a gosti koje je pozvao Imre, mladoženjin otac, veseliće se u kafani *Stara baraka*.

- Ako sam dobro razumeo, – konstatovao je Tihomir, – svadba se ne održava na jednom mestu?

- Ne. Nema tog mesta u selu gde može da stane toliki broj gostiju. – objasnio je Lale, mladin otac.

- Pa onda se moram odlučiti gde ćemo snimati, – rekao je Tihomir – ne možemo biti u isto vreme na dva mesta. Vidiš Nik, – nastavio je, – odluka gde će se snimati može biti sudbonosna. Ako pogrešno procenim, možda će u dokumentarnom filmu nešto nedostajati. Svadbu neće ponoviti zbog nas... Zato imam predlog, – obratio se Laletu, – snimaćemo kod vas u kafani *Dunav* do ponoći, a od ponoći, prelazimo u kafanu *Stara baraka*. Tamo ćemo snimiti događanja i svadbu kod mladoženjinih gostiju.

- Tako je dobro, – potvrdio je Lale, – jer mladenci, Marija i Janoš, su kod nas do ponoći, a zatim odlaze u svadbu u mladoženjinu porodicu.

Pre nego što krenemo u kafanu *Dunav*, Učo snimi kadrove sela. Ne *škrtari* na traci, – dao je Tihomir uputstva Uči. On ga je odmah poslušao. Nikola je krenuo sa snimateljem jer ga je zanimalo šta radi.

Uča je snimio ulice, seoski trg, crkvu, prolaznike, u stvari, sve ono što predstavlja ambijent tog malog vojvođanskog sela. Neke kadrove je snimao *iz ruke* a neke sa *stativa*.

Kada je to obavio svi su krenuli u kafanu *Dunav*. Tamo nije trebalo ni da se kaže, snimatelj se odmah prihvatio posla. Snimio je kafanu sa ulične strane i dolazak gostiju. Zatim je cela televizijska ekipa ušla u dvorište. Tamo je tek bilo interesantnih kadrova. Pošto u prostoriji nije bilo mesta za sve zvanice u dvorištu je podignut privremeni *svadbarski šator*.

Da se Lale pohvali, pokazao je ekipi kafansku kuglanu. Celom dužinom kuglane poredani su stolovi, a na njima torte i razni raznobojni kolači. Bilo ih je više stotina. Uča je i to sve snimio iz više *uglova*. Lale se pohvalio da to još nije sve. Svaka porodica kada pristigne donosi još po jednu tortu. Na svadbi će biti *slatkiša* u dvostrukoj količini od ove. Ovo su bili samo kolači koje je on naručio.

U zadnjem delu dvorišta kuvala se pileća supa u sedam velikih oranija. Prethodni dan, za tu svrhu očistili su više od stotinu kokošaka. Jedan momak je trčkarao već pomalo izmoren. On je bio zadužen samo da cepa, donosi i loži ispod tih kazana. Iza njih mesari su klali dve krmače i jedno tele za večeru i sutrašnji ručak. Za Nikolu je bilo poučno što je snimatelj vrlo često tražio da se neki potezi pri poslu mesara ponove. Tako nije izostala ni jedna radnja koja se ticala mesarskog posla.

To je bila samo polovina hrane. Istu količinu spremali su i u drugoj u kafani u *Staraoj barci*. Nikola u životu nije video toliku količinu hrane na jednom mestu. Uča je snimao bez prestanka. Čas se zadržavao oko oranija, čas oko mesara. Mnogo stvari se dešavalo odjednom. Svi ti događaji bili su vrlo primamljivi za snimanje.

- A piće? – upita Tihomir.

- Tamo je u hladnjači. Prošli ste pored njega kada ste ulazili u kafanu, – objašnjavao je Lale.

I zaista tek tada su obratili pažnju da se na ulici nalazi parkiran kamion-hladnjača.

- U njemu se nalazi deset hiljada flaša piva, osamsto litara vina, petsto litara raznih sokova, petsto litara soda vode i sto litara rakije. Ukoliko ne bude dovoljno vlasnik mesne prodavnice je pozvan u svadbu. Ako treba

otvoriće radnju da donesemo još. Ali ako vas zanima da snimate kako mladu oblače u nošnju, krenite za mnom.

- Naravno da nas zanima, – rekao je Tihomir i pozvao Uču da snime taj nesvakidašnji prizor.

Ekipa je požurila tamo. No prostorija je bila dosta tamna i mala, tako da su samo snimatelj i Zolika rasvetljivač ušli u nju. Nikola je posmatrao snimanje sa vrata. Mlada je već imala podsuknju na sebi. Uča je zamolio da je skine i da započnu odevanje ponovo *korak po korak*. Mlada koja nije imala više od petnaest godina, bez stida odmah je skinula podsuknju. Ostala je samo u donjem vešu. I tako zaredom oblačila je svaki deo nošnje. Starije žene su pomagale i pazile da sve bude onako kako to tradicija zahteva. Kada je oblačenje mlade bilo gotovo, došlo je vreme da se uplete kosa. Toga se prihvatila jedna stara žena. Ona je znala način i tehniku pletenja i ukrašavanja kose. Sam događaj je za Nikolu bio toliko zanimljiv da je zaboravio zbog čega je došao. Tihomir ga je morao podsetiti na to.

- Ti nisi tu zbog događaja, nego zbog snimanja. Jesi li možda zaboravio to?

- Znaš, nije to jednostavno. Ti lepi i slikoviti prizori nateraju čoveka da zaboravi zbog čega je došao, – pravdao se Nikola.

- Da verujem ti. To je jedan od razloga našeg dolaska. Pretpostavljam sam da će svadba biti vrlo *gledljiva*, dinamična i interesantna.

Celu noć su snimali. Uča i Zolika su uradili najveći deo posla. Tihomir je razgovarao pred kamerom sa učesnicima svadbe. Našao je i devojkicu koja je navršila osamnaestu godinu i požalila se, da je za ovo selo ona usedelica. Tonac je snimio svadbenu muziku. Na kraju su svi bili zadovoljni. Uča je snimio više od dva sata materijala. Potvrdio je u razgovoru da su kadrovi bili zanimljivi.

Već je svanulo kada je Nikola stigao kući. Maja je čula njegov dolazak te je brzo ustala iz kreveta da ga dočeka. Dok su pili jutarnju kafu Nikola nije zatvarao usta. Bio je toliko oduševljen, da je imao potrebu da opiše do detalja sve što je na svadbi video.

- I zamisli, – rekao je pri kraju, – devojkica od osamnaest godina u tom selu je usedelica.

- To znači, da ja živim tamo, bila bi babadevojkica, – nasmešila se Maja.

- Da sam ja tamo, momak, to se sigurno ne bi desilo sa tobom, – rekao je Nikola.

- Iz tvog pričanja, čini mi se, da si zadovoljan što si bio na snimanju. Zar ne?

- Da... da... Veoma sam zadovoljan. I kada bolje razmislim slične priče sam ranije i ja govorio, pričao u mom društvu. S tom razlikom da su moje priče bile poluistinite. Ja sam neke segmente dodavao svojim pričama, na taj način pričajući i ja sam bio zanimljiviji. Posle svega, kada sada bolje razmislim, bilo je interesantno videti tu svadbu, međutim, ja nisam imao nikakav uticaj na nju. Niti bilo ko drugi. Ona se odigravala po nekoj ustaljenoj tradiciji. Tihomir je preuzeo ulogu režisera, ali nije morao ništa da režira. Događaj se odvijao, a Uča je sve to snimao...

- Nego... Sad kada si pomenuo Uču. Da li se normalno ponašao prema tebi?

- Da. Na početku mu je bilo vrlo neprijatno. Kasnije je imao mnogo posla, tako da nije ni bilo vremena za razgovor. Ja ga nisam provocirao. Ali, čini mi se da je shvatio šta ti je uradio. Pretpostavljam da se kajao zbog toga. Međutim, mislim da u dubini njegove duše postoji neki razlog zašto je to uradio. Sigurno će jednog dana to postati jasno tebi i meni.

- Moguće. Nego sigurno si umoran. Pa celu noć nisi spavao. Hoćeš da prillegneš?

- Možda malo kasnije Breskvice. Za sada, bez obzira što sam umoran, ne bih mogao da zaspim. Dogovorio sam se sa Tihomirom da pre podne pogledamo snimljen materijal.

- Pa danas je nedelja Nik! – reče Maja začuđeno.

- Au... Da. Dogovorili smo se za ponedeljak. To je sutra. Tamo će biti i Uroš. Nego, jesi li nešto saznala iz onog udžbenika što ti je on dao?

- Čitam...čitam... Nik. To je knjiga o osnovama montaže. Došla sam do polovine. Verujem da ću završiti do sledećeg ponedeljka ili utorka.

- Pretpostavljam da će do tada stići i tvoj računar. Moći ćeš da započneš obuku. Jesi li sigurna da to želiš?

Maja je potvrdno klimnula glavom.

- Ne bih ništa da ti namećem kao obavezu. Želim da radiš ono što te zanima. – reče Nikola.

- Ono što sam do sada pročitala o montaži vrlo je zanimljivo. I mogu ti reći da nikada više neću moći da gledam filmove istim okom kao do sada.

- Dok smo se vozili nazad stalno me je progonila jedna nova ideja. Ovaj stan kupio sam tako što sam prodao stare foto-aparate i kamere. To su bili *dragulji* mog oca. Nasledio sam sa obavezom da ih sačuvam. Pa ipak, lako sam ih prepustio drugima zarad stana. Istina bila je to dobra investicija. Donela mi je iznenadno bogatstvo. Ali sada kad pomislim, mom ocu bilo bi drago da su ti predmeti opet kod mene. Ako ih dobijem nazad po cenu

samo jednog dijamanta, treba to da pokušam. Rado ću žrtvovati taj kamenčić, od onih četrdeset sedam, da vratim kolekciju. Bila bi mi mirnija sa-vest prema ocu.

- Znaš li kod koga su sada ti foto-aparati i kamere?

- Ja nemam adrese kupaca sa licitacije, ali ih gospodin Dule, kolekcionar, ima.

- Pa poseti ga posle razgovora u redakciji, – hrabrila ga je Maja.

U ponedeljak pre podne Tihomir se javio telefonom i predložio da Nikola i Maja zajedno dođu. Nikola će moći da vidi ono što je snimljeno, a Maja *materijal za montažu*.

U redakciji su ih čekali Tihomir i Uroš. Uroš je imao ovoga puta više vremena pa je bio ljubazniji.

- Ovo što ćeš sada videti mi zovemo *sirov materijal*, – rekao je Uroš.

- Kakav *materijal* ćemo videti? – upita Maja u televizijskom žargonu.

- Pa ono što nam je Uča doneo sa svadbe, – odgovorio je kratko Uroš.

Nikola nije mogao ni da zamisli kako izgleda montaža. Maja je imala predstavu o tome jer je bila u montaži za vreme dok je Tihomir pripremao *Omladinsku emisiju*. Kada su stigli u malu sobu od jedva pet-šest kvadratnih metara, Nikola se veoma začudio. Mogao je videti samo jedan sto sa dva *monitora*, *tastaturom* i *mišem*. Na zidovima su bile zalepljene plakate i fotografije iz ranijih filmova i emisija. Pored zida, suprotno od *monitora*, bile su poredane stolice bez nekog naročitog reda. Maja je primetila da se taj *montažni sto* ne razlikuje mnogo do njenog radnog stola. Razlika je bila samo u dva *monitora*.

- Da te ne zavarava spoljni izgled gospođice Maja, – rekao je Uroš, – razlika između tvog računara i ovog ovde ispod stola je ogromna. No, verujem uskoro ćeš i ti imati takav sa dva *monitora*.

- Pa da krenemo Uroše. Mene čeka još dosta posla, – predložio je Tihomir.

Uroš je pokrenuo *materijal* jednim dodirom na tastaturu. Počeli su se ređati za Maju nepoznati, ali za Nikolu poznati prizori. Ponekad se prizor zaustavio. Ponekad se nakrivio, ali, sve u svemu, Nikola je mogao primetiti da je snimljeno sve ono što je bilo važno, a i dogodilo se na svadbi. Čak neke stvari, kao npr. oblačenje mlade, snimljeno je iz dve *pozicije*. Uča je u nekim *prizorima* snimio prostor vrlo krupno, a u nekim veoma široko.

- Čudi me što Uča nije došao da vidi materijal, – primeti Tihomir.

- On je već bio tu rano jutros kada sam *prebacivao* materijal sa trake na *disk*.

„Moram da pamtim te izraze koje oni upotrebljavaju”, – pomislila je Maja.

Sve u svemu, bilo je zanimljivo i poučno gledati svadbu na monitoru. U *materijalu* je bilo grešaka u snimku, ponovljenih snimaka i sve ono što karakteriše *sirov materijal*.

- Videćeš Maja, – objašnjavao je Uroš, – montaža se ne sastoji u tome da loše kadrove izbacimo iz materijala, nego da sve snimke poredamo tako da oni imaju nekog određenog smisla.

Na kraju, kada su završili pregled materijala, popili su kafu u redakcijskom klubu. Maji se u jednom momentu učinilo da je videla Uču. On je bio okrenut leđima i sedeo je pored *bar-pulta*. Samo ponekad, kada je Maja spustila ili usmerila pogled na drugu stranu, on ju je *kradomice* posmatrao. Nikoli se nisu zatvarala usta. Sa velikim oduševljenjem govorio je o doživljajima sa snimanja i o onome što je video na Učinim snimcima. Posle kafe rukovali su se i Uroš je napomenuo da se Maja javi, čim novi računar bude spreman za montažu.

Tog prepodneva Nikola je imao još jednu obavezu. Hteo je da poseti gospodina Duleta i da ga zamoli, da uspostavi kontakt sa novim vlasnicima očeve ostavštine. Napomenuo je da želi da ih otkupi nazad, makar i po većoj ceni. Gospodin Dule je obećao da će ih potražiti. Čim bude imao neke novosti u vezi s tim, javiće se.

Sredinom nedelje stigao je i novi računar za Maju. Još istog dana Marko se pojavio na Nikolin poziv. Stigao je sa nekoliko desetina *diskova* i odmah započeo rad.

- Uroš vam je preporučio dobru konfiguraciju. Ovaj računar je dovoljno kvalitetan da se na njemu mogu montirati filmovi. Znaite, za montažu video snimaka računar treba da ima veliku *memoriju* i da bude brz. On je naznačio koje sve programe treba da *instalira*. Uradiću to, ali taj posao trajeće nekoliko sati.

- Nije problem, – reče ljubazno Maja, – da skuvam kafu ili da pripremim neko piće?

- Kafa i neki sok će biti u redu, – odgovori Marko. – Da li ste do sada upotrebljavali neki računar?

- Maja i ja smo pisali na računaru i uključivali se na internet, – rekao je Nikola.

- Dobro je da ste mi to rekli. *Instaliraću i Office 2007*. To je program za pisanje. A što se tiče interneta...?

- To, nažalost, ne znamo. – odgovorio je Nikola – Ovaj stan sam nedavno kupio. Verovatno je u njemu stari vlasnik imao internet liniju. To moram da proverim ili da kontaktiram nekog *provajdera*.

- U redu. Kada to uradite, instaliraću internet program dodatno. To je posao od pola sata, – objašnjavao je Marko.

- Sledećih dana potražiću poštu ili nekog ko može da sprovede internet liniju do našeg stana, – rekao je Nikola. – Doneću i *laptop* iz mog predašnjeg stana. On će mi sada ovde trebati.

Dok je Marko instalirao programe Maja je otvorila knjigu koju je dobila od Uroša. U tom udžbeniku ona je mogla da pročita sve ono što treba da zna montažer. Saznala je šta znači reč *montaža*:

Ona je francuskog porekla i označava radnju koja u sebi sadrži slaganje raznih kadrova i situacija u neki željeni redosled. Predloženo je da, pre nego što pristupi montaži, treba da upamti nekoliko pravila kojih se mora pridržavati.

Nikad ne pravite rez bez pravog razloga: Napominjano je u udžbeniku.

Ako se niste odlučili za određeni kadar na kome ćete napraviti rez, uvek režite tako da on ostane duži a ne kraći.

Kad god je moguće, rez treba napraviti na pokret. Sve scene treba da počnu i da se završe neprekidnom akcijom.

Rez treba praviti zbog određenih vrednosti, a ne zbog određenog povezivanja. Kada montirate priču prvo razmislite o sadržaju, pa tek onda o formi.

Samu tehniku montaže, koja je opisana u knjizi, neće moći da primeni. Objašnjenja su se odnosila na filmsku, odnosno, *celuloidnu traku*, a ona će montirati na računaru. Veći deo udžbenika govorio je o teoriji montaže. Naravno, kada je o tome reč pisac knjige nije mogao da izostavi rusku školu: *Montaža atrakcija* i ruski dokumentarni film.

- Slušaj ovo Nikola, – obratila mu se Maja, – ovo je neverovatno. Knjiga opisuje da je Kulešov, uradio jedan eksperiment u montaži. On je inače bio ruski dokumentarista. Snimio je lice poznatog glumca *Ivana Možušina* (Ivan Iljics Mozzuhin), bez bilo kakve mimike. Ispred tog snimka prvo je montirao tanjir sa vrelom supom koja se isparava. Zatim je ispred *Možušina* montirao ulaz u zatvor sa rešetkama, pa neku erotičnu scenu i najzad odar umrlog dečaka. Svi oni kojima je pokazao snimak na Možušinovom licu videli su glad, bes, ljubav, tugu. Tu montažu nazvali su *Kulešovljev efekat*.

Nikolu je taj primer toliko zapanjio da nije mogao ništa da odgovori. Nije ni morao jer je Maja već čitala drugi pasus:

- *Džiga Vertov*, i on je bio dokumentarista, snimio je devojku kako dolazi prema kameri. Zatim je snimio muškarca kako dolazi prema kameri. Oni se susreću. Hvatajući se za ruku kreću se po stepeništu prema gore.

Zatim je iz nekog žurnala izvadio snimak *Bele Kuće* u Vašingtonu. Kada je taj film pokazao, svi su tvrdili da mladi par ide prema tom zdanju, a u stvari, ni jedan snimak nije snimljen van Moskve. Pročitavši ove rečenice Maja je spustila knjigu.

- Nik, pa to je neverovatno. Kada budem naučila da montiram, sigurno ću i ja takve situacije stvarati. Kada se nekoliko istinitih situacija poređaju sa određenom namerom, mogu da izgledaju kao laž.

- Verovatno Breskvice, – rekao je Nikola kada je došao da reči, – drago mi je što ti se sviđa posao montažera...

- Naravno Nik, – rekla je sva uzbuđena, – nisam ni pretpostavljala da montaža pruža takve svestrane mogućnosti. Verujem da će me Uroš uputiti u sve te tajne oko montaže.

Naredni dan Nikola je obišao svog internet zastupnika. Kada je rekao adresu na *Bulevaru kralja Petra*, ispostavilo se da je u pitanju isti *provajder*. On mu je pružio uslugu i u starom stanu. Dogovorio se da instaliraju kabl i u njegovom novom stanu.

Kasnije, dok se vrzmao u svom bivšem stanu, bio je u nedoumici šta da uradi sa Vesninim belim, izuzetno kvalitetnim *laptopom*. Sada su tamo bila dva, njegov i Vesnin. Još ranije je razmišljao da ga anonimno pošalje policiji. No, tada bi oni saznali za sef u Beču i o dijamantima. A bio bi pozvan na odgovornost što je sakrivao jedan veoma važan dokaz. Desilo se ubistvo. Taj *laptop* bi mogao rasvetliti ubistvo, a on je to prikrivao. Ta pomisao da bi stigao pred sud zbog prećutkivanja dokaza jako ga je uplašila. Preznojio se od te pomisli. Trebalo mu je dosta vremena da ponovo trezveno razmisli o tome šta mu je činiti.

U svakom slučaju on je znao ko je glavni krivac za Vesninu smrt. Bio je to gospodin El Konrando iz Kartagene. No, nije on bio direktan izvršilac. To je uradio onaj bradati koji je skoro ubio i njega. U svakom slučaju da Kristijan nije nešto *muva*o, El Konrando ne bi imao razloga za ta ubistva. Možda će jednom, kada se *prašina slegne*, moći da upozna tog budućeg gradonačelnika Kartagene.

Bilo mu je malo žao da uništi Vesnin *laptop*. On je bio mnogo kvalitetniji nego njegov. Ali posle nekoliko trenutaka razmišljanja on je shvatio da je bogat čovek. To je izgubio iz vida. Može sebi da priušti kupovinu takvog, a možda čak i boljeg, najnovijeg *laptopa*. Najzad, odlučio se da iz memorije Vesninog računara izbriše dnevnik. Započeo je to da radi. Kada je stigao do fajla u kome su bili podaci o svim transakcijama gospodina El Konranda, zastao je. Snimio je kopiju na CD a zatim i to izbrisao. Na kraju izvršio

je *formatiranje* tvrdog diska. To ga je naučio Milan. Time je nepovratno izbrisao sve što se nalazilo na Vesninom *laptopu*. Odlučio je da izbriše sve svoje otiske prstiju koji bi se našli na belom *laptopu* i da ga posle fizički uništi čekićem. Dok je to činio uništavajući uređaj shvatio je da je tim postupkom možda i on postao kriminalac. Zataškavao je i uništavao tragove o istini, radi svoje koristi. Osim toga zadržao je blago, koje nije pripadalo njemu. Posmatrajući izlomljen uređaj prvi put od kako je bio zajedno sa Majom i obećao joj da će govoriti istinu, odlučio je da laže.

U novom stanu dok je vadio iz torbe svoj *laptop* zadrhtala mu je ruka. Bio je na mucu da Maji kaže da je uništio i poslednje dokaze o Vesninom životu. Odlučio je u sebi da što pre zaboravi na beli *laptop* i prećutkivanje istine. Jednom će možda, kada bude u godinama, priznati svoje delo.

Naredni dani odvijali su se spokojno. Maja je, najzad, stigla da pregleda sve ono što se nalazilo po ormanima i fiokama. Izvršila je izbor. One stvari koje joj nisu bile po volji stavila je u džak i prislonila uz kontejner za smeće na ulici. Znala je da tamo prolaze siromašni i da pretražuju po odbačenim stvarima. One stvari što su ostale, a ostalo je mnogo, ona je razmestila po stanu na osnovu nekog svog principa. Nikola se u to nije mešao, samo je želeo da zna gde su njegovi odevni predmeti. Maja ga je uputila u to.

Prošlo je nekoliko dana dok se nije javio Uroš. Dogovorili su se da dođe kod Maje u sredu.

- Vidi Maja, – započeo je da objašnjava Uroš, kada je prvog dana stigao, – pošto ćemo duže sarađivati predlažem da se ne persiramo.

- U redu je Uroše, u pravu si, ja nemam ništa protiv.

- Montažu ćeš savladavati u dve faze. U prvoj treba da naučiš upotrebu programa za montažu. Doneo sam i priručnik za to. Program se zove *Adobe Premier Pro CS-3*. Kada savladaš taj program, tek tada možemo razgovarati o suštini montaže.

- Samo da znaš, Uroše, pročitala sam knjigu koju si mi dao. Mislim da više neću moći da gledam filmove i TV emisije istim okom kao do sada. To sam rekla i Niku. On se samo nasmejao...

- Pa možda ne bi bilo na odmet da i on pročitava neku sličnu knjigu. Ima dosta tekstova o dramaturgiji filma i filmskom vremenu. Ako želi da se bavi filmom i da piše scenario, trebalo bi da bude upućen u to.

- Pa preporuči mu. Ti sigurno znaš dosta literature iz te oblasti. Završio si studije.

- Dobro, možda kada budem došao sledeći put. Za sada imam zadatak da tebe naučim montaži. Pa da krenemo. Uključi računar. Po mojoj pro-

ceni trebaće najmanje deset do petnaest časova da savladaš osnove tog programa.

Posle uključivanja računaru je bilo potrebno nekoliko minuta da se u njemu *sistem podigne*, tačnije da se osposobi za rad.

- Zašto je tako spor? – upita Maja. – Pa rekao si da si predložio veoma dobru konfiguraciju.

- Ovaj video program je veoma *moćan* i pruža puno mogućnosti, – odgovorio je Uroš, – samo ti se čini da je spor. To je zbog *učitavanja* programa. On je ogroman. Ima puno *datoteka* u njemu. Videćeš i sama. Učiniće ti se da je komplikovan ali, to ne mora da te brine. Ja već dosta godina montiram na tom programu, ali mogu ti priznati da ga još uvek ne poznajem u celosti.

- Jesi li razmišljao kojim tempom i u koje vreme treba da radimo. Znaš i sam da ja nisam zaposlena. Od tebe zavisi kada možemo da radimo.

- Prebacio sam svoje radne obaveze na prepodnevne časove. Treba da radimo intenzivno. Ako se slažeš dolazio bih svakog dana popodne od četiri pa do šest časova, sem subote i nedelje. Da li ti to odgovara? – upita Uroš.

- Da. Kao što rekoh ja mogu da uskladim svoje obaveze prema tebi.

- Doneću i deo materijala o svadbi koji si već videla. Na njemu možeš početi da učiš. Naravno to će biti kopija. Ako ga upropastiš, nikom ništa.

- Pa valjda neću...

Tako je Maja, dan za danom savladala prve korake o radu sa programom za montažu. Dok su to radili ni jednom rečju Uroš nije spominjao *Kulešovljeve efekat*. Ili to što je Džiga Vertov uradio. Maja nije izdržala da jednom prilikom ipak ne upita kada će zaista početi da montiraju kao oni slavni ruski filmski stvaraoci. Uroš je samo odmahivao glavom i rekao:

- Prvo treba da savladaš tehniku i osnovne mogućnosti programa. Zar nisi primetila da ništa, ama baš ništa nemaš u rukama. Ceo materijal koji je pred tobom nalazi se u računaru u obliku nekih jedinica i nule. To nije kao ranije da uzmeš filmsku traku i presečeš je pa je zalepiš selotejpom ili acetonom, a kada završiš skloniš u neku metalnu kutiju. Evo, da se i sama uveriš! – I Uroš, jednim potezom, preko *enter* tastera učini da materijal nestane sa monitora.

- E sada, molim te, ja sam reditelj. Želeo bih da vidim materijal. Pokaži mi.

- Pa ne znam Uroše kako to mogu...

- Kako ne znaš? On je tu u ovoj kutiji ispod stola.

I tek je tada Maja ozbiljno shvatila koliko je važno poznavati elemente programa. Kada to savlada tek posle toga može da se pozabavi stvaralačkim radom.

Uroš je davao i *domaće* zadatke. Ona je te zadatke trebalo da uradi do njegovog sledećeg dolaska.

Nikola je na početku obuke sa interesovanjem posmatrao šta njih dvoje rade. Kasnije mu je to postalo malo dosadno jer ga nije zanimala montaža u tolikoj meri. On je želeo da se bavi pisanjem scenarija ili režijom. Ali, u dubini duše znao je da je to nemoguće. Nije obučen za te poslove, a pitanje je da li ima i dar za to. Za sada mogao je biti samo producent. Što bi značilo da finansira neki projekat za koji bi neko drugi napisao scenario, i neko drugi režirao. On bi samo procenjivao izdatke. Usput bi mogao da uči gledajući produkciju.

Bez obzira na to što su oboje imali neki svoj hobi, nisu zapostavljali jedno drugog. Maja je uvek, pored vežbe na računaru i proučavanja literature o montaži, pronalazila vreme za Nikolu. Lagano, uz rad, savladavala je i *domaće* poslove. Ali, ne retko, u večernjim časovima, dok su razgovarali uz neko piće, mogla je slobodno da konstatuje da je bila tog dana sve vreme zauzeta.

Nikola je bio taj koji se posle izvesnog vremena počeo dosađivati. Iz tog razloga pozvao je Tihomira da zajedno pronađu neku temu za dokumentarni film. Da možda zajedno napišu scenario pa da započnu njegovu realizaciju. Tihomir se odazvao takvom pozivu pre svega zbog Maje. No, ona je ljubazno izbegavala da podstrekuje Tihomira. Dala mu je do znanja da među njima može biti samo prijateljstvo i ništa više. Ti razgovori većinom su započinjali utroje, uz kafu i neko piće, da bi se kasnije Maja povukla za svoj računar ili da čita neki udžbenik.

Kada god bi dolazio Tihomir bi ispričao šta je u to vreme radio na televiziji, koje vrste programa ili reportaža priprema. U tom druženju on je uvek donosio nekoliko tema za Nikolu. Ti predlozi su bili zabeleženi i podeljeni u dve grupe. Neke od zamisli mogle su se ostvariti kao dokumentarni filmovi, a neki kao igrani projekti. Nikola se nije hteo odmah opredeliti za jednu od dvaju struktura. Hteo je prvo da razmotri sve predloge, pa tek tada da se odluči šta mu odgovara da prihvati. Tihomir se pokazao kao dobar poznavao realizacije pojedinih projekata. Kada je dao neki predlog odmah ga je i opisao koliko je jednostavan ili komplikovan.

- Ona svadba, što smo je zajedno videli, jedan je od najlakših oblika reportaže ili dokumentarca. Sve se odigrava ispred kamere, samostalno, bez režije. Bitno je bilo pratiti događaj, – objašnjavao je Tihomir. – Za takvo snimanje nije potreban čak ni scenario. Važno je da onaj ko snima ili montira taj događaj, zna zbog čega to radi. Šta je hteo tim filmom ili reportažom

da pokaže gledaocu. To je kao u literaturi kada se postavi pitanje: *Šta je pisac time hteo da kaže?*

- To znači da, ipak, za tu vrstu slikovitog umetničkog rada treba imati i dar. – primeti Nikola.

- I da i ne! – odmahivao je glavom Tihomir.

- Pa kako to i da, i ne?

- Vidi, da krenem od najjednostavnije stvari. Mislim da svako može da se bavi literarnim radom, odnosno svako može da piše... Bitna je ideja. Recimo, imaš jednu dobru ideju i želiš da je ostvariš u pisanoj formi. Nisi pisac niti neko ko se bavi pisanjem. Tu ideju *baciš na papir* i daš nekom ko poznaje sve zakonitosti o pravopisu, stilu i formi da je ostvari.

- Pa to, na kraju krajeva, nije njegovo ostvarenje... – pobuni se Nikola.

- Da. To se tako čini, ali, ipak, ideja je u svakom umetničkom delu uvek najvažnija a ona je njegova. Pa misliš da je Mikelandelo sva ona remek dela klesao sam od prvog do poslednjeg udarca čekićem?

- Naravno da nije. Ne bi mogao da završi sve skulpture i freske da je sam to radio...

- Taj kolektivni rad na nekom delu je najizraženiji kod filma, – objašnjavao je Tihomir.

U to Maja prođe kroz dnevnu sobu prema kupatilu. Tihomir je za moment prestao da objašnjava sačekavši da ona pritvori vrata kupatila za sobom. Tek je tada nastavio da razvija svoju misao:

- Recimo, scenarista ili reditelj ima jednu ideju... Evo, na primer, želi da iskaže ideju, da u ljubavnom trouglu uvek neko mora da strada, jer je povezan sa laganjem i nemoralom.

- Zašto si baš tu ideju spomenuo, – negodovao je Nikola.

- Ne znam, to mi je ovog momenta palo na pamet, – rekao je Tihomir pa je nastavio, – da bi to ostvario na filmu, režiseru su potrebni sledeći saradnici: pisac za dijaloge, glumci da izgovore te rečenice, snimatelj koji će da snimi situacije, scenograf koji će da predloži prostor u kome se odigrava scena sa glumcima...

- Nemoj da nabrajaš Tihomire, shvatio sam, – zaustavio je Nikola Tihomirovo nabranje.

- Svi oni u svom domenu znanja, dodaju toj ideji da ona na kraju iskaže ono što je tvorac te ideje hteo da postigne...

- Shvatio sam. Predlažem da mi ostaviš spisak ideja koje smo ovih dana stavili na papir i da mi daš vremena da o njima razmislim...

Tih dana Nikolu je nazvao i gospodin Dule. Obavestio ga je da je kontaktirao sa svima koji su kupili foto-aparate i kamere na aukciji. Većina njih su bili kolekcionari ili trgovci antikvitetima. Sa trgovcima antikviteta se brzo mogao dogovoriti za cenu, s tim da je ona bila u nekim slučajevima i do pedeset posto veća od one koju su platili Nikoli. Jedini problem bio je sa kamerom *Ekler*. Ona je preprodana i nalazila se u *Eklerovom* (Eclair) fabričkom muzeju.

Da bi mogao vratiti otkupom sve foto-aparate, koje je skupljao njegov otac, morao bi da proda nekoliko dijamantata ili da poseti *Bank Austria* i otvori sef u kome su po Vesninom dnevniku bile smeštene valute. To, da poseti banku, učinilo mu se još preuranjenim i opasnim. Opredelio se za prodaju dijamantata. Njih je mogao da proda u bilo kojem većem evropskom gradu. Rešio je da to uradi u Londonu.

- Breskvice, moram da pogledam *Rozu Rozetu*, – šalio se Nikola.

- Koju *Rozu*?... upita Maja začuđeno.

- Videćeš i sama. Ona se nalazi u Londonu. – nastavio je Nikola sa šalom.

- Ko je to u pitanju. Kaži mi Nik... O čemu se radi?

- London... Britanski muzej...

- Eh... pa zaista sam se uplašila. Nisam ni pretpostavljala o čemu je reč. Da si počeo sa rečima: *Moram da posetim Britanski muzej*. Znala bih da se radi o kamenu, – rekla je Maja odahnuvši.

- Pa svakako se radi o kamenu i kamenčićima. Naime moram da prodam nekoliko dijamantata, da bih otkupio i na taj način vratio očevu zaostavštinu, – nastavio je Nikola. – Bilo bi mi zaista drago ako i ti kreneš sa mnom.

- Volela bih. Samo mi kaži o koliko dana se radi i kada? Moram da kažem Urošu da tih dana ne dolazi na obuku, – rekla je zainteresovano Maja.

- Sledeće nedelje. Prvo treba da se najavim preko interneta firmi *Sertifi dajmond dilers* (Certified Diamond Dealers) koja se bavi procenom i preprodajom tih malih kamenčića. Od njih zavisi termin našeg putovanja. A kada to obavimo pogledaćemo i veliki kamen. Sigurno si čula za njega?

- Naravno. To je granitna stena sa trojezičnim natpisom. Pomoću nje su *Žan Fransoa Šampolion i Tomas Jang* (*Jean-François Champollion i Thomas Young*) dešifrovali *egipatske hieroglife*.

- Da... U pravu si, ali do tog vremena treba da otvorim u *EX* banci račun na koji treba da prebace novac. Ne mogu sa velikim iznosom da se šetam po Londonu.

- Dobro, Nik – potvrdila je Maja.

- Ali želim da i ti pođeš u banku sa mnom. Želeo bih da i ti dobiješ kreditnu karticu. Na taj način moći ćeš da kupuješ sve potrepštine bez gotovog novca.

Posle nekoliko dana Nikola je dobio odgovor iz Londona da ga očekuju u četvrtak u deset časova. To je značilo da već u sredu treba da krenu na put. Pre toga Nikola je obavio otvaranje računa u banci i odmah dao punomoć Maji. Dogovorili su se da ovoga puta ne ostanu duže u Londonu, samo do kraja nedelje. Jednom drugom prilikom običi će sve znamenitosti u Engleskoj. Tada će ostati duže.

U sredu pre podne, Maja i Nikola stigli su u London jutarnjim letom. Maja je ponela sa sobom svega nekoliko haljina. Pre svega letnju garderobu. Ali, znajući za nepredvidljive vremenske prilike u Engleskoj, stavila je u putnu torbu i jedan jesenji kostim. Ponela je i jednu večernju i jednu disko haljinu, *da se nađe pri ruci*. Ukoliko to ne bude dovoljno u najgorem slučaju kupiće novu. Glavna stvar je bila u tome da se ne opterećuje sa mnogo garderobe za ta četiri dana.

Odlučila je da putuje u uskim crnim pantalonama. Navukla je preko ramena crnu bluzu sa belim tufnicama i kratkim rukavima. Široki crni gumeni kajiš sa pozlaćenom kopčom krasio joj je sturk.

Našli su pogodan hotel nedaleko od *Trafalgar skvera*. (*Trafalgar Sqere*) Kada ga je Maja upitala zašto se odlučio baš za taj *skver* (raskrsnica) u tom višemilionskom gradu, Nikola je dao jednostavno objašnjenje. Pre nego što su krenuli raspitivao se u jednoj turističkoj agenciji. Oni su mu preporučili taj hotel jer je nudio sve udobnositi koje zahtevniji gosti traže. A pomislio je da on i njegova Maja mogu to sebi da priušte. Hotel *Džejms* (*James*) je u kategoriji sa četiri zvezdice. Inače, Nikola je već jednom prilikom bio u Engleskoj. Proveo je tamo skoro nedelju dana. Bio je neko vreme u Londonu i malo u obilasku *Velsa*. To je bilo u aranžmanu jedne turističke agencije. Glavna atrakcija tada bio je *Britanski muzej* i *Stonhendž*. (*Stounhenge*).

A sada, bili su u blizini *Admirala Nelzona*. To je bilo jedno od najpoznatijih sastajališta stanovništva Londona. Za vreme svih većih praznika tamo su se stanovnici grada skupljali pored dva vodoskoka u društvu *vođenih vila, delfina i tritona*.

Kada su se smestili, Maja je popodne želela da obiđe butike i velike robne kuće.

- Pa to znači Breskvice da moramo do *Oksford strit-a* (*Oxford Street*), – napomenuo je Nikola – Ali, molim te, predveče idemo do *London aj-a*

(*London Eye*). To je točak – vidikovac. Njegove kabine dižu se do visine od sto trideset pet metara. Iz njih se vidi ceo grad.

Maja nije imala ništa protiv, ali se dobro pripremila za večernju svežinu. Bluzu je zamenila puloverom sa širokim kratkim rukavima. Čuvenim *londoncem* (*London taxi*) stigli su na ugao *Oksford* i *Regant strita*. Maja je mogla da razgleda tu preko pet stotina radnji i robnih kuća. No, kako je prolazilo vreme tako je njeno oduševljenje nestajalo. Ono što je mogla videti u buticima velikih i poznatih proizvođača garderobe, nije je oduševilo. Tek je tamo, gledajući izloge, shvatila koju vrednost ona ima u velikom plakaru dnevne sobe.

Uveče, kao što su se dogovorili, Nikola je Maju poveo na veliki točak. Bio je izuzetan doživljaj posmatrati zalazak sunca sa visine, a imati ceo desetomilionski grad pod sobom.

Sutradan, u zakazano vreme, Maja i Nikola su se pojavili u *C.D.D.-u* (*Certified Diamond Dealers*) gde ih je očekivao gospodin Niklson (*Nikolson*). Oboje su bili primećeni od strane svih službenika. Maja je obukla za tu priliku belu jednodelnu haljinu jednostavnog kroja. Na njoj su se isticali vezovi koji su prošarali donju ivicu. Na prednjem delu ti vezovi podizali su se u obliku izduženog trougla skoro do njenih bedara. Nikola je bio u svetlosivom odelu sa koso prugastom kravatom. Izgledali su otmeno i elegantno.

Gospodin Niklson poveo ih je u prostranu kacnelariju gde su seli jedan nasuprot drugog. Nikola je izvadio iz unutrašnjeg džepa sakoa smotuljak sa pet svetlucavih brušenih kamenčića. Pre nego što je gospodin Niklson pincetom uzeo jedan od njih, sporim naglašenim engleskim rečima zapitao je Nikolu da li mu treba prevodilac. Nikola je znao engleski. Ne perfekto, ali toliko da je mogao dobro razumeti gospodina Niklsona.

- Hvala gospodine Niklsone. Mislim da ćemo se moći sporazumevati. Ukoliko mi nešto bude nejasno zamoliću Vas da mi to jednostavnije ponovite, – odgovorio je Nikola.

- U redu gospodine Nikola. Predlažem da gospođica Maja pređe u drugu prostoriju, da pogleda naš izbor nakita. Ova kupoprodaja je verovatno dosadna za tako šarmantne gospođice, – rekavši to nasmešio se gospodin Niklson. Nije ni sačekao da Maja nešto odgovori nego je pritisnuo dugme za poziv na njegovom stolu.

Posle nekoliko trenutaka pojavila se jedna gospođa srednjih godina u elegantnom kostimu i pozvala Maju da joj se priključi. Maja nije imala ništa protiv jer je pretpostavljala da će videti izuzetno lepo oblikovane dragulje.

Kada su žene otišle gosp. Niklson je premestio dijamante na crni somot veličine maramice. Uzeo je pincetu i lupu. Lupu je prislonio na desno oko, a jedan dijamant je prineo licu. Dobro ga je osmotrio. Čak je i uključio stonu lampu koja je davala veoma jaku belu svetlost.

Dok je obrtao brušeni kamenčić sa svih strana rekao je da oni određuju kvalitet prema međunarodnom *GIA* standardu. Taj sistem određuje vrednost dijamanta prema njihovoj čistoći, boji, rezanju i veličini. Nikola nije prekinuo gospodina Niklsona u pregledu dijamanta jer je to on već znao. Pročitao je na internetu. Znao je i koliki iznos je u stanju da plati ova firma po karatu dijamanta. Gospodin Niklson je veoma pažljivo pregledao svih pet dijamanta. Posle ih je pojedinačno izmerio na digitalnoj vagi i zapisao njihovu težinu.

- Svih pet dijamanta su *VS 1* kvaliteta što verovatno znate i sami, nisu najsavršeniji, ali, ipak, veoma su kvalitetni. Jedino me malo buni to što nisu registrovani. Naime, od pre desetak godina na berzi dragog kamenja u Tel Avivu u Izraelu izvršili su upisivanje registarskog broja svakog kamena laserom. Taj broj je toliko mali da uopšte ne umanjuje njegovu čistotu, ali na taj način može se pratiti prilikom krađe.

Nikola je bio pripremljen i na takvo pitanje.

- Ovi dijamanti su deo nasledstva i predstavljaju ostavštinu moje bake. U to vreme kada ih je ona kupila verovatno ih nisu još registrovali.

- Da. To verovatno objašnjava nedostajanje registarskog broja. Pa, evo, predlažem da otkupimo ove dijamante od Vas...

I gospodin Niklson je uzeo mali kalkulator u šake. Posle kraćeg vremena izračunao je da za svih pet dijamanta mogu platiti sto trideset pet hiljada dolara. U tome je već umanjen iznos za porez i njihovu dobit.

- Da li se slažete gospodine Nikola sa tim iznosom? – upitao je gospodin Niklson.

- Slažem se pošto pretpostavljam da ćemo i u nekoj budućnosti sarađivati, – odgovorio je Nikola.

- U tom slučaju molio bih Vas da mi date neki lični dokumenat. Nadam se da Vam to neće smetati.

- Ne, nikako. Ja Vas molim da taj iznos uplatite na moj bankovni račun, – rekavši to Nikola je izvadio svoju kreditnu karticu i predao je gospodinu Niklsonu. – Tu su moji lični podaci i broj računa na koji očekujem uplatu. Ali imam još jedan predlog za Vas gospodin Niklson.

Na ove reči gospodin Niklson je pažljivo uperio pogled prema njemu. Nikola je iz jedne kutijice za prstenje izvadio dijamantni prsten koji mu je Vesna ostavila.

- Želim da ga zamenim za jedan od vaših nakita, naravno, voleo bih da bude to sličan prsten i po obliku i po kvalitetu. Ukoliko se stvori neka razlika u ceni to ću doplatiti. A sada pogledajte molim Vas prsten.

- Pa ovo je *Kartijeov dizajn*. Odmah sam ga prepoznao. On je veoma vredan.

- Da znam. Vredi oko 10.000 dolara. Želeo bih da mi omogućite razmenu.

- Tako nešto do sada nismo praktikovali. Nažalost, moram da se konsultujem sa svojim pretpostavljenim. Ukoliko vam nije teško sačekajte me za koji trenutak.

Gospodin Niklson je izašao i poneo sa sobom prsten i Nikolinu kreditnu karticu. Dijamanti koji su bili predmet kupoprodaje ostali su na stolu. Čim je gospodin Niklson izašao, odmah je ušla jedna plava mlada brineta i sa smeškom se raspitivala kod Nikole da li želi nešto da popije.

Da bi ostavio utisak Nikola je zamolio da mu donese času viskija sa dve kocke leda. Napomenuo je da bi rado popio *Balantajns* od dvanaest godina. (*Ballantines Gold Seal 12 Years*).

Gospođica je samo sa smeškom konstatovala da je ovaj izbor dobar i prišla ormanu koji se nalazio kraj ulaznih vrata. Iz frižidera je izvadila kašikom dve kockice leda i stavila ga u kristalnu času za viski. Zatim je na njega usula dva prsta *Balantajnsa*. Nikola nije ni posumnjao da on nije star dvanaest godina.

Dok mu je mlada gospođica donosila viski, ušao je i gospodin Niklson.

- Mogu vas obradovati. Ovog puta, kao našem istaknutom klijentu, učinćemo izuzetak i omogućiti Vam da izabere prsten u vrednosti koja odgovara vašem ponuđenom prstenu. Zbog upisanog broja na unutrašnjem delu prstena ona će verovatno morati na malu doradu. Što se tiče transakcije ona je u toku. Ja vas molim da potpišete ugovor po kome ovi dijamanti prelaze u naš posed.

Nikola je to sa zadovoljstvom i uradio. Dok je potpisivao ugovor ušla je mlada plavuša prinoseći na jednoj ploči pokrivenoj tamnim somotom veći broj prstenja. Nikola je neodlučno posmatrao izbor koji je stavljen ispred njega. Ovo prstenje je bilo veoma ukusno dizajnirano. Izabrao jedan od njih. Bio je to prsten sa zavrnutim stranama na kojima su bili poređani manji dijamanti. U rašljama stranica postavljen je veliki okrugli brilijant sa savršenom kombinacijom stila i elegancije. Taj veliki brilijant presijavao se na dnevnom svetlu. Tako je još više istakao lepotu brušenja i preloma svetla na ivicama. Bio je bezbojan i komplikovano brušen. Sa unutrašnje strane bo je upisan naziv *Zoara*. Bio je to upečatljivi prsten.

- Uzeću ovaj. – rekao je Nikola i podigao izabrani prsten. Dobro ga je osmotrio prema svetlu i zapitao gospodina Niklsona – Da li je kompenzacija u redu?

- Da, – odgovorio je gospodin Niklson. – Izabrali ste zaista elegantan prsten kompanije *Zoara*.

- U redu. Molio bih vas da ga spakujete u kutijicu i da ne spominjete ništa mojoj saputnici o ovoj zameni.

Baš u vreme kada je mlada plavuša izlazila iz sobe sa preostalim nakitom, pojavila se Maja u društvu gospođe srednjih godina.

- Nik da si video... – rekla je uzbuđeno – Da znaš samo koliko lepog i skupocenog nakita sam videla. To je skoro neverovatno. U ovoj draguljarnici rade vrhunski majstori...

- Verujem ti Breskvice, – rekao je Nikola smeškajući se.

- Pa jeste li obavili svoje poslove? – upita Maja pogledavši prema Nikoli i gospodinu Nikolsonu.

- Da. Obavili smo, – odgovorio je Nikola – Samo još da dobijem potvrdu o transakciji. Svaka promena na mom računu stiže porukom na mobilni telefon.

Dok su izlazili, na hodniku je zabrujao Nikolin mobilni telefon. Obaveštavali su ga da je na njegov račun stigla izvesna svota novca.

- Eto, transakcija je izvršena, – rekao je Nikola i pružio ruku gospodinu Nikolsonu u znak pozdrava.

Rukovali su se. U isto vreme pojavila se mlada plavuša i diskretno pružila mali paketić Nikoli. On je paketić odmah spustio u džep sakoa. Maja je to primetila ali nije reagovala. Znala je da, ukoliko se nešto odnosi na nju, Nikola će joj to već reći.

Izašavši iz *C.D.D.*-a krenuli su prema *Britanskom* muzeju.

- Obavili smo posao sa malim kamenčićima sada je red da pogledamo i veliki kamen, – rekao je Nikola smešeći se.

Ogromno zdanje koji je sa svojim stubovima podsećalo na Partenon prostiralo se između dveju ulica na velikom trgu. Do ulaza u zgradu moglo se stići pomoću dvanaest stepenika. Nikola je bio u tom muzeju ranije. Obišao ga je za jedno pre podne što je predstavljalo veoma glupi poduhvat. Zbog toga od svega pamtio je samo *Rozetu* i grčku skulpturu *bacača diska*. No ni ovoga puta nije imao veće ambicije. Za to popodne mogao je sa Majom dobro da osmotri stenu koja je pomogla da se dešifruju egipatski hieroglifi i da obiđe prostorije sa mumijama. Nije želeo da se duže zadržavaju u muzeju jer je imao plan za večernje časove. Želeo je da proslavi prodaju

dijamanata i još nešto drugo. Prvo će se dobro provesti u jednom od mnogobrojnih londonskih *disco* klubova, a zatim će, kada se vrate u sobu, zaprositi Majinu ruku i predati joj zaručnički prsten.

Bio je veoma uzbuđen zbog te svoje odluke. Opet, kao i ranije, skoro ništa nije video od izloženih predmeta u muzeju. Njegova Maja mu je stalno bila pred očima. Ona je uživala pogledavši detaljno sve ono što je bilo izloženo u muzejskim sobama. Radosno i sa velikim interesovanjem se kretala među izloženim predmetima. U nekim momentima Nikola ju je čak i izgubio iz vidokruga. Kao što je Nikola i predviđao, nisu stigli dalje od egipatskih arheoloških vrednosti.

Predveče, u hotelskoj sobi, dok se Maja pripremala za izlazak, Nikolu je uhvatila nervoza. Postao je nestrpljiv. Toga dana trebalo je prvi put da zaprosi jednu devojk. Dok su bili zajedno, tih nekoliko meseci Nikoli se činilo da je njegova Maja ta sa kojom bi mogao da proživi ceo život. Primetio je, video je, da i ona voli njega. Pa ipak, nije bio siguran da li će Maja pristati da mu bude supruga. Ta neizvesnost se povećavala u njemu od trenutka do trenutka. Da će da je zaprosi u tome je bio odlučan, samo nije bio siguran da li da to uradi pre odlaska u *disco* ili po povratku sa zabave. Na kraju, učinilo mu se da je bolje, da to uradi posle. Smatrao je da prosidba treba da izgleda spontano ali romantično. Za romantiku trebala mu je mala pomoć od osoblja hotela. Odlučio je da zatraži tu pomoć usput, dok budu odlazili u provod.

Pošto je odgodio *veliki trenutak* za nekoliko časova popustila je napetost u njemu. Posmatrao je kako se Maja sprema za izlazak. Ona je za takvu priliku ponela dve haljine. Jedna je bila od deblje neprovidne bele svile u kombinaciji sa ljubičastim detaljima a druga, od sivog streča sa braon mozaičnim pegicama. Držeći obe haljine pred sobom upitala je Nikolu.

- Koju da obučem. Koja ti se više sviđa?
- A tebi? Koja se tebi više sviđa? – dodao je upitan odgovor.
- Meni su obe divne. Ne mogu da se odlučim. Zbog toga tražim tvoju pomoć. – nastavi Maja.
- Bela sa ljubičastim detaljima, – odlučio se Nikola posle nekoliko trenutaka.

Kada su prolazili pored recepcije svi prisutni gosti, koji su tamo bili u prolazu, zagledali su se u Maju. Delovala je veoma mladalački sa malo izraženijom ljubičastom šminkom. Bila je primereno obučena za *disco* ples. Nikola je otpratio Maju do fotelja i zamolio je da ga pričeka.

- Idem da zamolim recepcionara da nam pozove taksi, – rekao je. – Ti me pričekaj tu za momenat. Maja je samo klimnula glavom u znak odobravanja, ali nije sela nego je prišla velikom zidnom ogledalu koje se nalazilo u poredvorju. Ponovo je proverila svoj izgled. Posmatrajući haljinu učinilo joj se da je haljina možda prekratka za njene godine, naime završavala se iznad polovine njenih butina. Mora obratiti pažnju kada bude negde sedala – pomislila je. Ali i ta pomisao je nestala kada je primetila iza sebe, u ogledalu, prisutne kako sa uživanjem posmatraju nju i njenu haljinu.

Nikola se malo duže zadržao nego što je ona očekivala. Kada je prišao i uhvatio je za ruku ona ga zapita:

- Da li postoji neki problem? – upita ona.

- Ne, samo je u ovo doba teško dobiti taksi, – rekao je. – U tome je bio u pravu jer su se svi pripremali za izlazak. Ali, posle nekoliko minuta kola su stigla. Portir na ulaznim vratima ljubazno je otvorio vrata i pomogao Maji da se smesti u taksi.

Krenuli su ka Svej kristal (*Sway crystal*) disko klubu. Kao svaki dobar londonski taksista znao je gde se nalazi taj klub. Klub mu je preporučio recepcionar.

Pa, zaista, u hotelu su znali šta je Nikola zamislio jer kada su Maja i on ušli u klub bili su oduševljeni. Prostorija sa kožnim foteljama i velikim bar-pultom bio je u prednjem delu. Prigušena atmosfera davala je nekakvu aristokratsku, tradicionalnu intimu. Na jednom zidu ređala su se velika platna nepoznatih slikara u *ekspresionističkom stilu*. Na drugom zidu iza bara u staklenim vitrinama bila su smeštena žestoka pića. Najviše je bilo viskija iz svih krajeva sveta. Kristal klub je verovatno dobio ime po tome što je sa plafona visio poveći kristalni luster, koji se dao primetiti svakome ko je zakoračio u ovaj *disko* klub. Pravi *disko* deo, deo u kome se čula muzika, i gde su plesali na podijumu bio je iza te prostorije. On je bio pravougaonog oblika. Veliki podijum, skrojen od stakala kvadratnog oblika, bio je osvetljen svetlom koje je dolazilo odozdo. Taj podijum bio je oivičen mesinganom ogradom, tako da se na plesni prostor moglo ući samo kroz ulaz sa prednje i zadnje strane. Oni koji nisu želeli da igraju ili su želeli malo da odmore noge, mogli su da sede iza te ograde na visokim bar-stolicama.

Kada su stigli prednja prostorija bila je dopola puna. Ipak, našli su mesta pored dva mlada para. Muškarci i devojke su razgovarali na švedskom ili danskom jeziku. Samo su se ljubazno nasmešili Maji i Nikoli i ponudili im da se smeste. Nije im smetalo što su seli u njihovo društvo. Na kraju krajeva bili su samo nekoliko godina mlađi od njih. Da bi dobio piće Nikola

je morao da pride baru. Maja se odlučila za viski dok je Nikola pozeleo džin. Kada je obavio narudžbu vratio se do Maje. Ona je sedela sama. Društvo koje je nedavno bilo tamo premestilo sa na podijum za igranku. To su i Maja i Nikola nameravali samo nešto kasnije. No, nisu u tome žurili. Nikola se nadao da će ostati u klubu do jedan sat posle ponoći. Bar je tako nagovestio to recepcionaru.

Tek što su počeli igrati na podijumu *disk-džokej* (*disc-jockey*) je najavio malu svečanost. Jedna devojka od prisutnih slavila je rođendan. Napunila je dvadesetu godinu. Prigušili su još više inače slabašno osvetljene, zatim su usmerili reflektor na devojku-slavljenicu. Dok su donosili tortu na malim kolicima, ona je pljeskala i poskakivala od radosti. Bila je srećna i iznenađena. Na ogromnoj torti postavili su dvadeset sveća. U sredini, na belom premazu, ispisano je: *Srećan 20. rođendan Doroti*. Tako su Maja i Nikola saznali u čiju čast je proslava. Prvi joj je prišao njen dragi, uhvatio je za ruke, zatim obrgrlio je i dugo ljubio. Posle njega svi su prilazili Doroti i čestitali joj. Maja i Nikola su, takođe, prišli i poželeli joj mnogo sreće, zdravlja i dug život. Dok se Maja rukovala sa Doroti začuo se tup ali prodoran pucanj. Nikola se u tom momentu trgao, sagnuo se i pokrio glavu rukama. Videvši to Maja mu je priskočila u pomoć. No, sve se razjasnilo kada su se zaredom začuli slični pucnjevi. Otvarali su flaše šampanjca. Posle toga svi su zapevali u sav glas: *Srećan rođendan Doroti*.

Svi prisutni ponuđeni su čašom penušavog vina. Posle toga započelo je urnebesno slavlje. Zaplesali su u ritmu *disko* muzike. Pored Majinog dobrog raspoloženja i znalačkog plesa i Nikola se opustio. Plesali su bez prestanka i uživali u različitim ritmovima muzike.

Oko jedan sat posle ponoći, Nikola je predložio Maji da se vrate u hotel. Za tu nameru on je imao odličan izgovor. Objasnio joj je, da je uvek najbolje napustiti društvo ili slavlje kada je ono na vrhuncu. Imao je u tome iskustva. Uvek kada je u tim trenucima odlazio, sa zadovoljstvom se sećao burnog veselja. Ali, kada je ostao duže i raspoloženje je splasnulo, često bi zažalio što nije otišao ranije.

U hotel su stigli posle jedan. Maja se odmah uputila ka liftu. Nikola je prišao recepciji da uzme ključ. Samo je tiho upitao portira da li je sve u redu. On je sa odobravanjem klimnuo glavom i smeškajući se ispod oka pogledao Maju.

Nikola je otključao vrata sobe i pustio Maju da uđe prva. Ona je upalila svetlo u prostranoj sobi. Na stolu se nalazio veliki buket crvenih ruža smešten u vazuu. Pored nje u staklenom peharu je bila nakrivljena flaša

šampanjca. Bila je uronjena u kockice leda. Tamo su bile i dve kristalne čaše za šampanjac. Sto je bio veoma ukusno serviran sa sitnim detaljima. Ipak na tom stolu glavno mesto je zauzimao mali paketić umotan u šareni papir i obmotan crvenom trakom uvezanom u mašnu. Kada je sve to videla Maja se okrenula prema Nikoli i uzbuđeno rekla:

- Nik... mi smo u pogrešnoj sobi... Ovo nije naša soba...

- Jeste draga Breskvice... Ovo je naša soba, – odgovorio je on pokušavajući da ostane ležeran.

Maja je ponovo je pogledala prema sobi i zakoračila u nju. Tek tada je primetila da su njene i Nikoline stvari na krevetu i u fotelji.

- Pa, ovo je zaista naša soba... – potvrdi ona.

- Da. Pripremio sam ti iznenađenje. Želim da ti poklonim nešto. Želiš li prvo da se presvučeš, istuširaš pa da ti tek posle toga dam ili...

- Ne mogu toliko da čekam... – rekla je Maja uzbuđeno.

Nikola je prišao stolu i uzeo lepo povezanu kutijicu.

- Molim te sedi tu, – on pokaza na fotelju. – Ne mogu da ti izgovorim rečenice koje sam naumio. Veoma sam uzbuđen i drhte mi noge. Dozvoli da i ja sednem, – ne sačekavši da to ona odobri, seo je na ivicu kreveta nasuprot nje. Obuhvatio je njene ruke i pogledao je pravo u oči.

- Vidi Breskvice, – započeo je Nikola drhtavim glasom – Breskvice moja... Sanjao sam te više puta. U tim snovima kao i na javi ti si... ti si ta, koja može da me vodi, da mi stvori lepe trenutke u životu. Imam neograničeno poverenje u tebe. Samo želim tvoju ljubav. Želim, i biću zadovoljan da me barem upola toliko voliš kao ja tebe. Ti si moje *sunce* bez kojeg ne mogu da živim. Ti si *kao vazduh* zbog kojeg dišem. Učinio bih sve za tebe, za nas. Ona simpatija koja se rodila pre nekoliko meseci, za vreme našeg prvog susreta prerasla je u duboka osećanja, u ljubav. Mislim, znam, da je to prava ljubav koju osećam prema tebi. Zato, želeo bih da znam da li bi pristala da daruješ svoju ljubav meni... zauvek.

Ne sačekavši njen odgovor, Nikola je predao Maji kutijicu sa prstenom.

- Volim te... Moj dragi Nikola. Ne mogu da verujem da sam doživela takvu sreću. Ona ispunjava moje celo biće i zadovoljna sam što te imam. Da, Nikola... Da. Želim i ja da ti darujem svu svoju ljubav za ceo život, ljubav koja je mnogo veća nego što ti to pretpostavljaš...

- Pa... molim te otvori paketić, – rekao je Nikola.

Posle tih reči zablistao je prsten sa zavrnutim stranama na njenom prstu. Veličina *ringa* je odgovarala. Maja je sa divljenjem posmatrala veliki okrugli brilijant sa savršenom kombinacijom stila i elegancije.

- Sa unutrašnje strane za sada je upisan naziv *Zoara* to je *juvelirska* kompanija koja izrađuje nakit. Predlažem da dodamo tome još tvoj nadimak: *Breskvica*, – rekao je on.

Ustala je iz fotelje sva ozarena. Nekoliko puta je ispružila ruku da bi još bolje osmotrila prsten.

- Prsten si kupio u firmi *Sertifi Dajmond Dilers*, gde smo jutros bili? – upita usput ona.

- Da. Možda je trebalo da prepustim izbor tebi ali tada ne bi bilo iznenađenja.

- Ne brini za to. Izabrao si izuzetno lep prsten. Jako sam zadovoljna njime, – rekavši to ona ga ponovo poljubi. A zatim je prišla stolu, podigla ruže, i unela ih u lice da bi duboko udahнула njihov opojni miris, očekujući da će one da prožmu svaki centimetar njenog tela. Za to vreme Nikola se prihvatio otvaranja šampanjca. Uradio je to vrlo znalački i oprezno. Nije želeo da pravi buku. Bilo mu je dosta tog zvuka za danas. Ona ga je podsetila na Vesnino ranjavanje u restoranu i na pokušaj da i njega usmrte. Dok se Maja bavila ružama, Nikola je usuo piće u čaše. Kucnuli su se gledajući jedno drugo u oči.

- Volim te...

- Volim te...

Posle nekoliko gutljaja Nikola je odložio svoju čašu i zapitao da li bi joj smetalo da se istušira i da se raskomoti. Ona nije imala ništa protiv jer je to i ona želela, samo, zatražila je da ona bude prva.

Nikola ju je ubedio da će on biti mnogo kraće u kupatilu. Posle njega ona bi mogla duže da ostane pod tušem. Maja se povinovala tom argumentu. Na kraju krajeva uživala je gledajući prsten, ruže i pila šampanjac. Nikola je zaista bio brz. Izašao je iz kupatila samo u donjem delu pidžame. Požalio se da je u sobi toplo. Bar mu se tako činilo. No, Maja ga je razuverila jer u pitanju je bio šampanjac koji je i nju zagrejao. Nikola se smestio na trosed nasuprot francuskog kreveta. Nameravao je tamo uz piće da sačeka Maju.

Ona je zaista duže ostala pod tušem. Dok je izlazila iz kupatila u bade-mantilu dnevna soba je lebdela u pari. Nikola je to rešio time što je malo odškrinuo prozor. Maja je prišla putnoj torbi i izvadila za ovu priliku pripremljenu spavaćicu. Nije pretpostavljala da će je on baš u Londonu zaprositi. Imala je nameru da ga veoma usreći zbog toga što je pokazao potpuno poverenje prema njoj. Dao joj je punomoć na svoj bankovni račun. Zatim poveo je sa sobom na ovo putovanje.

Bila je to veoma *seksi* narandžasta spavaćica. Sa prednje strane veoma otvorena i kratka. Dosezala je tek do bedara. Ovoj spavaćici pripadao je i oskudan *slip* iste boje. Uzela je svoju čašu sa stola i smestila se pored njega na trosed. Po običaju podvukla je noge pod zadnjicu i pružila čašu prema Nikoli rekavši:

- Za ovo prekrasno veče i za savršenu budućnost!

- Za nas, – odgovorio je on.

Zatim su se kucnuli. Posle popijenog gutljaja Nikola je nastavio:

- Šta ti misliš o tome da zaprosim tvoju ruku na tradicionalan način i od tvog oca, Jovana i naravno od Julije.

- Mislim da bi se oni jako obradovali tome.

- Pa kada se vratimo, najavi im tu moju nameru. Zaruke kod njih možemo obaviti kada njima bude odgovaralo.

- Znaš dragi, do sada nisam ni bila svesna koliko te volim. Mislila sam, nekako, da je to normalno, da prava ljubav tako izgleda.

- Sećaš se, puno smo razgovarali o nama. Šta očekujemo jedno od drugog. Šta kome smeta. U tim razgovorima sam shvatio da se nas dvoje dopunjujemo. Da o većini stvari mislimo isto. Ovo što se danas desilo je samo provera da saznam da li sam zaista toliko vredan u tvojim očima i srcu, da me prihvataš za budućeg supružnika.

- Ja ne sumnjam u svoju ljubav prema tebi i znam da je ona postojana i iskrena – rekla je Maja.

Bilo je već rano jutro kada su krenuli u krevet. Nikola je okačio na spoljnu kvaku ulaznih vrata kartončić sa natpisom: *Ne smetaj. (Do not disturbed)*

U krevetu Maja je osetila njegovu nežnost i pažnju. Prepustila se telesnom uživanju i strastima. Duboko u sebi, znala je da je poželjna svome Nikoli. Bilo joj je važno da ovu noć dožive zajedno što je moguće lepše, prirodnije i nezaboravno. Tako su stigli do glasnog vrhunca. Bilo je izrazito lepo deliti ljubav i intimnost sa voljenom osobom. Taj osećaj povezanosti je bio neverovatan. Osećati tu bliskost bilo je predivno za oboje. Bilo je nezaboravno... Bila je to jedna od onih noći koje će se dugo pamtili.

Oko podneva Nikolu je probudilo tiho kucanje na vratima. Sobarica se već zabrinula i upitala da li je sve u redu. On je odgovorio da će za pola sata napustiti sobu. Tada ona može da pospremi. Ustao je i telefonom zatražio da im doručak donesu u sobu. Dok je telefonirao i ona se probudila. Ustanovila je da je negde zagubila spavaćicu. Nikola joj je ljubazno, uz smešak, dodao *bademantil* napomenuvši.

- Zaista lepo izgledaš, Breskvice, – rekao je.

Prošlo je možda desetak minuta i neko je ponovo zakucao na vratima. Bio je to konobar. Dok su doručkovali nisu komentarisali prethodno veče. Nije bilo potrebe za to. Oboje su bili srećni i to se videlo na njihovom licu. Kada je on završavao doručak zapitao je Maju da li ima neku specijalnu želju gde da navrate u popodnevni časovima. Ona je samo nezasito jela i odmahivala glavom.

Nikola tada predloži da pogledaju muzej voštanih figura *Madam Tiso* (*Madame Tussauds*). Prihvatila je taj predlog, s tim da prvo popiju kafu dole u predvorju hotela. On nije imao ništa protiv.

Za kafu i odlazak u muzej Maja je obukla jednostavnu belu bluzu koja se na prednjem delu preklapala i na leđima vezivala. Preko toga stavila je kratki prsluk. Imala je i šorts od istog materijala. U svojevrsnom stilu su bile i duge čizme koje su prekrivale koleno. Pretpostavljala je da će taj komplet biti primeren mestu koje posećuju.

Posle kafe taksijem su krenuli u *Merilajbon roud* (*Marylebone Road*). Naime, tamo se nalazio muzej.

Voštane figure su podeljene po sobama prema značaju i delatnosti. Od bezbroj poznatih ličnosti ona se najviše zadržala kod glumice *Džulije Roberts* (*Julia Roberts*) i pevača *Freda Merkurja* (*Freddie Mercury*). Celo popodne, proveli su u muzeju razgledajući ga.

Posle jednostavne večere u jednom od monogobrojnih malih restorana odlučili su da sledeći dan pre odlaska još navrate u katedralu *Vestminster* (*Westminster Abbey*) i na *Pikadili* (*Piccadilly Circus*) da se uvere da je okrugli vodoskok sa *Erosovom* bustom još uvek tamo i da Maja kupi raznovrsnu bižuteriju. Naravno, ona je volela dijamante ali zanimao ju je i veštački nakit.

Namerno nisu hteli da posete kraljevsku palatu (*Buckingham Palace*) jer su nju već bezbroj puta videli na televizijskim ekranima. Osim toga, znali su da je tamo uvek velika gužva i da nije moguće ući u samu zgradu. Mogli bi da je posmatraju samo kroz gvozdenu ogradu.

U nedelju jutarnjim letom krenuli su nazad. Maja je sa zadovoljstvom primetila da je uživala u tih nekoliko dana u Londonu. I Nikola je bio zadovoljan. Uradio je dve važne stvari. Prvo, zaprosio je Maju i ona je dala pristanak, i drugo, unovčio je nekoliko dijamanta za pozamašnu sumu. To je značilo da su i preostali dijamanti veoma vredni.

Čim su stigli u stan Maja je javila roditeljima radosnu vest. Bila je zaručena. U razgovoru spomenula je da Nikola želi i zvanične zaruke. Oni treba da se pripreme za taj događaj i da zajedno odrede vreme.

Tek što je Maja spustila slušalicu telefon je opet zazvonio. Pošto je ona bila bliže, podigla je slušalicu. Javio se Milan.

- Pa gde ste vas dvoje? – rekao je Milan pomalo ljutito, – tražim vas već nekoliko dana. Gde se smucate?

- Bili smo u Londonu nekoliko dana, – odgovori Maja.

- U Londonu?... Šta ste tamo radili?...

- Razgledali... pričaću ti kada se budemo videli, – odgovorila je ona.

- Naravno da ćemo se videti... Priređujem tulum jer je Olja prihvatila da ostane sa mnom. Biće to neka vrsta zvanične veridbe. Voleo bih da i vi budete prisutni, – objašnjavao je Milan sav srećan.

- Za kada si to planirao Milane? – upita ona.

- Trebalo je da bude sada u nedelju, međutim, vas nisam našao pa sam odložio za sledeću nedelju... Morate doći obavezno. Očekujem vas u pet sati popodne, – rekao je Milan.

- Dobro Milane. Mislim, da ni ja, a ni Nik, nemamo nikakvih obaveza. Doći ćemo sigurno... Ko je sve pozvan?

- Staro društvo, – rekao je Milan. – Znači očekujemo vas u nedelju!

Kada je Maja spustila slušalicu Nikola zapita:

- Čujem da je Milan zvao. Šta hoće? – upita on.

Maja je objasnila da Milan želi da zaprosi Olju. Napomenula je, da je to zvanična veridba. Očekuje da se i oni pojave.

- Da li je rekao ko je sve pozvan? – zapita.

- Ne. Samo je rekao da je u pitanju staro društvo.

- Pa ako bude i Eva tamo mi ne odlazimo, – rekao je on srdito.

- Ne treba da se brineš Nik, – umirivala ga je ona, – Ne brini. Mogu da se nosim sa Evom. Na kraju krajeva i mi smo zaručeni. Osim nepristojnog ponašanja i eventualnih primedaba, ne može nam ništa.

- Neće ti smetati ako i ona bude tamo?

- Ne, Nik. Nikako.

Cele naredne nedelje oboje su bili prilično zauzeti. U prepodnevnom časovima Maja je obilazila radnje. Tražila je pogodne poklone za Olju i Milana. Navraćala je i u samouslugu za neke potrepštine. Ozbiljno je želela da nauči spremati hranu. Nabavila je i pozamašnu knjigu za domaćice početnice. Mada ju je Nikola ubeđivao da nije potrebno da kuva. Ručak ili večeru mogu naručiti od dostavljača gotovih jela. No, ona se uzjogunila i istrajala u odluci da nauči dobro da kuva.

Popodne je dolazio Uroš radi obuke. Pre njegovog dolaska ona je malo vežbala na računaru tako da baš ne bude nespremna kada on dođe. Ta njena odluka imala je efekta. Uroš ju je pohvalio jer je savladala program za montažu. Može i zna samostalno da upravlja njime. Predložio je da se malo osvrnu teorijski na filmsko vreme i prostor.

- *Filmsko vreme* je najvažniji pojam kod montaže. Treba samo shvatiti i znati njime *manipulisati*, – započeo je sa objašnjavanjem Uroš.

- To je ono čime je Kulešov eksperimentisao u montaži. A posle njega Džiga Vertov je baratao sa devojkom i muškarcem na stepenicama.

- To je nešto što se odnosi na filmski prostor, a ja bih da govorim o filmskom vremenu, – objašnjavao je Uroš.

- Znam, – rekla je ona znalački, – to je vreme koje nam je potrebno da odgledamo film.

- Može biti, ali ono je manje važno, – odgovorio je Uroš strpljivo.

- Pa,... znam. To je vreme priče u filmu koje može biti mnogo duže od vremena samog prikazivanja.

- Može biti, ali i ono je manje važno, – odgovori ponovo Uroš sada malo nervoznije – Hoćeš da sačekaš da ti objasnim, ili ćeš nagađati doveka.

- Izvini Uroše, – rekla je, – pomislila sam da je to toliko jednostavno.

- U filmu, u priči mogu biti razna vremena ali najizazovnije vreme za montažera je da produžuje ili skraćuje vreme određenog zbivanja. Daću ti jedan primer. Sigurno si gledala poznati vestern *Tačno u podne*.

- Da... Kako da ne, – reče radosno Maja. – U tom filmu *Geri Kuper* (Gary Cooper) je dugogodišnji šerif koji odlučuje da se povuče iz posla na dan svog venčanja. Posle ženidbe on se sprema da napusti grad i započne novi život. Po završetku svečanosti dolazi odmetnik koga je pre nekoliko godina strpao u zatvor. Taj odmetnik želi da mu se osveti. Svi mu...

- Čekaj... čekaj... I ja znam fabulu. Prijatelji mu savetuju da napusti grad, ali savest mu ne da mira, te se suočava sa svojom sudbinom... Ona je manje važna. Mnogi, a verovatno ni ti nisu primetili suštinu tog filma.

- Čitala sam da je taj film jedan od ključnih događaja u istoriji vesterna. Nadogradio je osnovne postavke ovog žanra, – reče Maja.

- Da sve je to neosporno, – pokušao je da dođe do reči Uroš. – Svi znaju da je režiser *Fred Cineman* (*Fred Zinnemann*) i glavni glumci *Geri Kuper* (*Gary Cooper*) i *Grejs Keli* (*Grace Kelly*) ali manje njih znaju da su film montirali Ilmo Vilijams i Heri Girsted (*Elmo Williams*, *Harry W. Gerstad*). Sutra ću ti doneti odlomak filma koji prikazuje vreme pre dolaska voza.

- Pa kaži Uroše o čemu je reč, – zapita Maja.

- Vidim da nema svrhe. Moraš pogledati taj završni odlomak. Tek tada ćemo nastaviti priču o *filmskom vremenu*.

- Dobro. Verujem da ću tada shvatiti i to, – rekla je ona malo smeteno – Naučila sam montirati, ali nemam šta da izmontiram. Završili smo zajedno onaj *materijal* o svadbi. Nestrpljivo očekujem svoj prvi angažman. Ali ne znam šta ću raditi dok ne dobijem taj prvi zadatak.

- Predlažem da ti i Nik kupite video kameru. Ne morate odmah da snimate igrane i dokumentarne filmove. Možete se pozabaviti time da snimate porodične događaje. Oni će vam na taj način ostati u arhivi, a ti ih možeš montirati. To može da bude isto toliko zanimljivo kao i montiranje nekog ozbiljnog projekta.

- Na to nisam ni mislila. Da smo imali kameru kod sebe dok smo bili u Londonu, mogli smo snimiti malu reportažu o našoj poseti muzejima, trgovima i prodavnicama.

- Pa nagovori Nika da kupi jednu kameru, – reče Uroš. – Znaš, nikada ne treba potcenjivati *materijal* koji montiraš. Nekada i porodični snimci znaju biti interesantni. Nije važno šta, nego kako montiraš.

Kada je Uroš otišao Maja je predložila Nikoli da kupe kameru. Objasnila je da bi ta kupovina imala dvojaku korist. Ona bi mogla da vežba montažu, a imali bi snimljene zanimljive događaje u društvu i porodici. A prva prilika da nešto snime bila bi Milanova i Oljina veridba. Nikola nije imao ništa protiv, samo pre toga trebalo je da pita nekoga za savet. Ako već kupuje, odlučio se za *poluprofesionalnu* kameru a ne neku *amatersku*.

Pozvao je Tihomira telefonom da mu on pomogne u tome. Ispostavilo se da on nije baš veliki poznavalac tih uređaja. Preporučio je Uču, ukoliko mu to ne bi bilo neprijatno. Ponudio se da posreduje između njih. Smatrao je da Uča poznaje kamere jer svakog dana radi sa njima.

Na kraju, dogovorili su se da se nađu sledećeg dana pre podne njih trojica: Nikola, Tihomir i Uča u velikoj robnoj kući elektronskih i video uređaja.

Tako se i desilo. Sledeći dan sva trojica su se sreli na odeljenju za foto-aparate i video kamere. Uča je bio veoma ljubazan i susretljiv. U ponudi firme *Kenon (Canon)* bile su tri *poluprofesionalne* video kamere. On je objasnio prednosti i manjkavosti svake od njih. Na kraju preporučio je najpogodniju koja je mogla da snima i u *HD (HD High Definition)* rezoluciji.

- *HD* format je budućnost televizije. Dobro je to imati u vidu, – objašnjavao je Uča. – Tu pored kamere je i uputstvo za rukovanje. Ukoliko je potrebno neko objašnjenje ili pomoć samo se slobodno obratite meni.

Nikola bi možda i prihvatio Učinu ponudu da mu održi kratak kurs jer je ponuda izrečena u dobroj nameri. Ali, želeo je ipak da se oko toga konsultuje sa Majom. Mada je Nikola znao da ima svega par dana na raspolaganju da prouči uputstvo, pretpostavljao je da ona ne bi zdušno prihvatila takvu ponudu. Prvo snimanje želeo je da obavi na zarukama kod Olje i Milana. Hteo je da ih iznenadi snimanjem i da *ovekoveči* taj srećan događaj. Dok su njih trojica bili zajedno u prodavnici, Nikola je obelodanio tu svoju nameru. Tihomiru se svidela ta ideja. Napomenuo je da će i on biti tamo.

- Dolaziš sa Evom? – upita Nikola.

- Ne. Posle onog njenog ponašanja kod tebe, razišli smo se. Dolazim sa Tanjom. Ona radi kod nas kao dramaturg. Da li će Eva biti tamo, to ne znam, – odgovorio je Tihomir.

Uča je predložio da, ukoliko žele, on može da snimi ceo događaj sa novom Nikolinom kamerom. Usput bi objasnio i neka pravila kojih se treba pridržavati prilikom snimanja.

Dok je Nikola odlazio, stalno ga je kopkala nedoumica u vezi sa Učom. Zašto je on postao tako ljubazan i čini se, želi biti blizu njih, kada je do nedavno Breskvicu opanjkavao i ponižavao. Na kraju pripisao je to njegovo ponašanje želji da mu bude oprošteno. Kada je stigao kući sa kamerom odmah je pokazao Maji. Rekao je da na proslavi neće biti Eva sa Tihomirom.

- Kao što sam ti ranije rekla Nik, to nema nikakvog uticaja na moj odnos prema tebi. Ja te volim i zaista mi je dobro i prijatno sa tobom. Ostali me ne zanimaju, – uveravala ga je ona.

Ali kada je spomenuo i Uču tada je ona postala neodlučna.

- Taj čovek je toliko prljavih stvari rekao o meni... – glasno je razmišljala.

- Mogu ti reći, čini mi se, da je zažalio što je to uradio. Vrlo korektno se ponašao prema meni. Ni jednom rečju nije spomenuo tebe i tvoju prošlost, – pokušao je Nikola da opravda Uču.

Maja na to nije odgovorila. Duboko u sebi znala je da je Uča donekle bio u pravu. Fotografisala se bez odeće, a i imala je nekoliko ljubavnika u

isto vreme. On je prozreo istinu o tome što je ona prećutala prethodnim zavodnicima. Ali uradio je to na nepošten način.

- Ima još vremena. Razmisliću Nik do petka, – saopštila je.

- Biće tako kako ti budeš odlučila, – podržao je on njenu odluku.

U međuvremenu Eva je nazvala Tihomira. Ona je takođe bila pozvana na slavlje, Olja ju je pozvala. Problem je bio što posle raskida sa Tihomir-om nije imala partnera. Ne znajući da on dolazi sa Tanjom, pokušala je da ga nagovori da pođu zajedno. Tihomir je to, naravno, odbio. Objasnio joj je da već ima društvo. Rekao je Evi i to da će proslavi prisustvovati i jedan njegov poznanik, snimatelj Uča. Kako on za sada zna, Uča nema partnerku. Eva je odmah videla priliku. Ona je znala za Uču još preko Maje. A bila je prisutna kada je on snimao Maju na *Štrandu*. Zatražila je njegov broj telefona.

Maja je još uvek bila u nedoumici. Prihvatila je Milanov poziv, ali tada još nije znala da će i Uča biti tamo. Htela je da sazna ko je sve pozvan. Nazvala je Milana ali se Olja javila. Milan je bio odsutan. Ona nije mogla u detalje da joj odgovori. Naime, Milan se brinuo oko gostiju. Znala je samo zasigurno, a time je želela da umiri Maju, da su među pozvanima Lela i Zvonko. Milanu su njih dvoje bili veoma simpatični. Dobro su se uklopili u njegovo društvo. A s obzirom da je Leli Majina najbolja drugarica, želeo je da i ona bude tamo.

To je malo umirilo Maju. Odlučila je da ipak prisustvuju veridbi. Planirala je da najviše bude u društvu Nikole, Lele i Zvonka. A ako Eva ili Uča budu pravili neke ispade na njen račun napustiće proslavu.

Tih dana i Nikola je sebi našao zanimaciju. Lutao je po internetu i tražio pogodnu priču za njegov prvi film. To ga je dosta okupiralo. Pronašao je nekoliko zabavnih događaja koji bi eventualno mogli biti ostvareni. Pronašao je, takođe, i jedan članak koji bi bio koristan za njega. Čitajući ga saznao je koje sve faze rada prethode izradi knjige snimanja.

Prva faza je bila pisanje sinopsisa. Ideju treba *staviti* na papir. Ona je važna da bi se mogla pročitati na jednoj stranici. Na toj stranici trebalo je opisati ceo redosled događaja u filmu. Od početka do kraja.

Druga faza je razrada te ideje na postupke. To se zove *tritment*. On se sastoji od pet do osam delova, u ovom slučaju sekvenci. U njima treba opisati detaljnije radnju s tim da se stavlja akcenat na dramaturški zaplet i razrešenje. Zatim, dolazi podela priče na sekvence. Dok u krajnjoj fazi treba opisati i dijaloge sa određenim radnjama i prostorima u kojima se priča odigrava.

Na kraju tog članka dat je i jedan odlomak kao primer:

Scena. 01

Suteren manastira.

Sudija zapita Ivonu:

Sudija:

Čekaj, čekaj Ivona. A zašto i Dragan nije tu? Ivona odmahne glavom i pomalo odsutno odgovori:

Ivona:

On nema nikakve direktne veze sa događajem koji treba da ispričam.

Sudija:

Možda je o tome trebalo ja da odlučim..

Ivona:

Ne...ne. Sigurna sam da on ne treba da je ovde...Pa, da nastavim...

Slika manastirskog podruma
pretapa se u ulicu sa zelenilom.

Scena 03.

Sunčan jesenji dan.

Ulica sa puno drveća i zelenila.

U pročelju nekoliko niskih zgrada ređaju se razne prodavnice.

Pored zgrada kreću se ljudi.

Među njima ima i mladih i starijih osoba.

Neki zastaju kod izloga da osmotre ponudu, a neki čak i ulaze u prodavnice.

Među prolaznicima nalazi se i Ivona.

Ne zastaje da razgleda kao ostali prolaznici nego se žurno kreće prema kameri.

Kamera je prati.

Čuje se ulični žamor i Ivonina priča:

Ivona:

Približava se jesen. Ponovo se aktivirala naša opština.

Započinjali su sastanci i aktivnosti. Predsednik opštine je iz poštovanja, a možda i

zbog simpatije prema meni, lično potpisao
pozivnicu za osnivački sastanak.

Pretapanje u ulicu sa zelenilom.

Ivona samo što nije stigla do kamere kada se pojavi iz prodavnice jedna
bucmasta devojka kratke tamne kose.

Obučena je u staromodni zeleni kaputić.

Boja i kroj njene suknje ne odgovaraju kaputiću.

Videvši Ivonu devojka direktno krene prema njoj da je susretne.

Ivona zastaje.

Njih dve se pozdravljaju kao stare poznanice.

Bucmasta devojka je Magda i ona prva progovori:

Magda:

Zdravo Ivona, gde si tako žurno krenula.

Ivona:

Znaš već... tu je jesen. Prošli su prijatni
letnji dani. Naš predsednik ima uvek neke
nove ideje. Idem na sastanak.

Magda:

Kod Milana?

Ivona:

Da.

Magda:

Kad završite naići kod mene na kafu.

Ivona:

Sada je skoro deset, a rekao je da stignem
do deset. Znaš i sama da se nikada ne zna
koliko će da traje njegova „govorancija“. Sigurnije je ako se vidimo posle podne
oko pet...

Magda:

Dobro. Moram malo da ti se izjadam. Znaš,
ovi muškarci.

Ivona zaobiđe Magdu i nastavi žurno da hoda.

Udaljava se od kamere.

Magda ostaje na istom mestu i vikne za Ivonom.

Magda:

Vidimo se posle podne. Ali dođi sigurno!

Takva knjiga snimanja je dovoljna za pisca. Režiser taj tekst pretvara u tehničku knjigu snimanja u kojoj su opisani pokret i pozicije kamere. Tom prilikom dat je opis kadra i njegov plan. To je najobimniji posao jer je potrebna razrada do tehničkih detalja.

Sledeći dan je i Uroš naišao. Doneo je insert iz filma *Tačno u podne*. Zajedno su ga pogledali na računaru. Insert počinje sa velikim zidnim časovnikom u kojem se klatno kreće levo – desno. Časovnik pokazuje dva minuta do podneva. Sledili su kadrovi kako Kuper piše oprostajno pismo, pruga kojom treba da stigne voz, opusteli grad, krčma, crkva, žene koje napeto čekaju šta će se desiti. Najзад, tačno u podne, voz stiže u grad. Ukupno trideset sedam (37) kadrova.

- Ti ih ne moraš brojati ja ih znam, – rekao je Uroš. – E, sada izmeri koliko je dugačka ta sekvenca.

Maja je to lako uradila na računaru.

- Dva minuta i trideset sekundi, – rekla je iznenađeno.

- E to je pravi montažni podvig. Dva minuta produžiti na dva i po minuta a da to ni jedan gledalac ne primeti. To je uradio montažer i na taj način je manipulisao sa vremenom. Gledajući tu sekvencu nije nam palo na pamet da je ona duža od stvarnog vremena. Montažer je na taj način stvorio napetost kod gledalaca.

- Nisam ni pretpostavljala da je moguća takva kreativnost u montaži, – začudila se ona.

- E, to ti je montaža. Znaj da ona nije samo jednostavno slaganje kadrova nego da je to izuzetno kreativan posao.

Na kraju Uroš je potvrdio da je Maja osposobljena za montažerski posao. Naravno, mora još teorijski da se usavršava. Ali sposobna je da izmontira kraći dokumentarni ili igrani film. Ukoliko u budućnosti bude imala neke probleme ili nedoumice, slobodno se može obratiti njemu. Time je Uroš smatrao da je njena obuka završena.

U međuvremenu javio se i gospodin Dule. Obavestio je Nikolu da je razgovarao sa sadašnjim vlasnicima foto-aparata i kamere. Da bi ponovo postao vlasnik ostavštine svog oca morao bi da plati trideset osam hiljada evra. Svi foto-aparati su na broju, osim kamere *Ekler* koja je i bila najvrednija u kolekciji. Nikoli je bilo žao što nije mogao da vrati i tu kameru. No morao se zadovoljiti onim što je gospodin Dule uspeo ponovo da pribavi. Dan posle izvršena je nagodba. Antikviteti su se ponovo našli u Nikolinom vlasništvu. Trebalo je samo naći u stanu pogodno mesto za njih.

U nedelju pre podne Maja je nabavila u cvečari veliki buket belih ljiljana. Viski nisu morali kupovati jer je ostava bila puna tog pića. Pitanje je bilo samo koju vrstu da ponesu. Posle kratkog razmišljanja Nikola se odlučio za *Džek Daniel (Jack Daniel's)*. To je američki viski iz države Tenesi (*Tennessee*).

Popodne Maja je stajala ispred otvorenog plakara u dnevnoj sobi. Bilo joj je teško da odluči šta da obuče za ovu svečanu priliku. Shvatila je da je muka kada neko ima mali izbor haljina. A nevolja je i kada ih ima previše. Posle dužeg biranja, razgledanja odlučila se za jednu dugačku svetloplavu haljinu. Bio je to *Versace*. Haljina je bila bez rukava i utegnuta oko vrata. Na grudima je bio veliki cvet od istog materijala. Bila je uska, uz telo, s tim da se naglo širila ispod kolena. Toj haljini pripadao je i ukusno dizajniran kaiš od svile sa jednim diskretnim cvetom na boku. Kada je obukla bila je zadovoljna svojim izgledom. Haljina je bila prelepa.

Nešto posle pet Maja i Nikola stigli su kod Milana. Olja ih je dočekala na vratima i poželela dobrodošlicu. Bila je obučena u belu haljinu sa širokom suknjom. Ispod nje je verovatno imala uširkane podsuknje. Haljina je izgledala kao srednjovekovni kostim. U frizuru je ugradila cvet bele boje. Kratki kaputić od belog hermelina pokrivao je deo dekoltirane haljine. Ona je preuzela ulogu domaćice. I Milan je bio elegantno obučen u svetlosivom odelu sa leptir mašnom.

Zoran i Jasna, kao njegov model i pratilac, već su bili tamo. Nikola je sa nevericom konstatovao da je Zoran još uvek u sa njom. Lela je stigla sa Zvonkom. Tome se Maja obradovala. Bile su još neke zvanice, Oljini prijatelji, koje Nikola i Maja nisu poznavali, Tek što se ona upustila u razgovor sa Lelom stigli su Tihomir i Tanja. Pošto nju nisu poznavali Tihomir se potrudio da je predstavi.

- Ovo je Tanja, moja draga koleginica sa televizije. Ona je dramaturg, – rekao je.

Tanja se ljubazno pozdravila sa Milanom i Oljom. Pohvalila je njenu haljinu iz ućivosti i nastavila da se rukuje sa prisutnima. Maja se učinilo da Tanja svojim izgledom mnogo liči na nju. Ne samo po stasu nego i u pojavi, u načinu kako se pozdravljala sa ostalima. Prilikom tih pokreta kao da je videla sebe u ogledalu.

„Androgena legenda“, – pomislila je Maja, – „Ili se Tihomiru sviđaju žene koje liče na mene.“

Ponovo se začulo komešanje oko ulaznih vrata. Pojavila se Eva u društvu Uče. Njihov dolazak Eva je učinila teatralnim.

- Ovo je Uča, moj novi partner. On radi kao glavni snimatelj u televiziji. Prihvatio je da snimi, odnosno ovekoveči celu svečanost. – rekla je Eva. Ta izjava izgovorena je tako glasno da su svi prisutni morali da obrate pažnju na njene reči.

Da bi se nekako istakla, i ovaj put obukla je oskudnu, dekoltiranu haljinu. Time je želela da skrene pažnju na sebe i da očara prisutne, a ponajviše Nikolu. Svi su se međusobno prozdravili, osim Uče koji je bio vrlo suzdržan. Kada je Eva izgovarala njegovo ime i titulu on je samo potvrdno klimao glavom. Zapazivši Maju u pozadini, spustio je pogled.

Nikola je bio taj koji je prvi prišao Uči. Dao mu je torbu sa kamerom. Maja je bila veoma oprezna videvši Uču, ali nije pokazala nikakvu reakciju, mada nije bila baš oduševljena što je on tu.

Dok su pristizali ostali gosti Maja se opustila u društvu sa Lelom, Zvonkom i Nikolom. Usput je zainteresovano razgledala kako je prilagođena prostrana dnevna soba za ovu svečanost.

Zapazila je da na jednom od slobodnih zidova postavljena foto-tapeta. Fotografija je snimljena u jesenjem ambijentu šume i jezera. Ispred te fotografije smeštena je belo obojena baštenska klupa. Ceo taj ambijent izgledao je kao park u jesenje doba. Čak se neko potrudio da razbaca uvelo lišće oko klupe na podu. Veliki broj sveća, većinom u crvenoj boji bile su razmeštene svuda po sobi. Bilo ih je na malobrojnom nameštaju i policama za knjige. One su, verovatno, trebale da stvore romantičnu atmosferu. Na jednom stolu u uglu prostorije hladile su se neotvorene boce šampanjca u posudama za led. Soba je bila ukrašena raznim balonima, svećama i obojenim visećim trakama, kao da je svadba. Maji je, međutim, nedostajao nameštaj. Nije bilo mesta gde da se raskomoti. To je, verovatno, učinjeno, da ostane više mesta za ples.

Posle kratkog druženja Uča je pripremio kameru i počeo da snima. Uradio je to ležerno, skoro neprimetno. Ali onaj ko je pazio šta on radi mogao je primetiti da je posvetio više pažnje Maji nego slavljenicima. To je i ona odmah shvatila jer gde god se okrenula Uča je uvek bio tu i snimao.

Nikola nije hteo da spominje prisutnima da je između njega i Maje čin veridbe već završen. Nekako smatrao je da je to lična stvar koja pripada samo njima. Lela je bila ta koja je primetila prsten na Majinoj ruci. Nije izdržala da ne upita kako je on dospeo tamo. Maja nije bila toliko suzdržana u vezi s tim kao Nikola. Morala se pohvaliti svojoj najboljoj pijateljici da ju je Nikola zaprosio. Potvrda tog čina je taj prsten. Lela je primetila da je on veoma vredan zbog veličine dijamanta, ali Maja nije htela da govori o tome.

Njegova cena je izražena u samom postupku veridbe, a ne u vrednosti prstena.

Dok je ona razgovarala sa Lelom i Nikolom, priključili su se Tihomir i Tanja. Nikola je bio je u svom elementu. Postao je ponovo stara pričalica. Govorio je o izletu u London, ali ne otkrivši pravi razlog. Da bi i Tanju bolje uključio u razgovor Tihomir joj je objasnio da Nikola pokušava da nađe dobru temu za kratak film. To je odmah zainteresovalo Tanju. Nikola se žalio da ni na internetu nema dobrih tema. Svaka pronađena priča učinila mu se ili neostvarivom ili veoma prostom. Tanja je ponudila svoju pomoć ukoliko bude pronašao neki odgovarajući tekst. Rekla je da ona može da mu pomogne u razradi i dramatizaciji.

Baš kada je započeo novu temu o tome šta je sanjao pre neke noći, Jasna, Zoranova družbenica, redom je upalila sveće i zapljeskala dlanovima da se prisutni umire i obrate pažnju na nju. Na taj način ona je preuzela organizaciju protokola veridbe.

- Dragi gosti, dragi prijatelji, – započela je svoje obraćanje – molim vas za malo pažnje. Zamoljena sam, a to mi je i izuzetna čast, da nadgledam i obavim ceremoniju veridbe naših dragih prijatelja, Milana i Olje... Skupili smo se danas da budemo svedoci tog važnog i sudbonosnog čina. Naravno, i da to zajedno proslavimo.

- Pa, valjda, pre svega, prvo Milan treba da zatraži Oljinu ruku, – rekao je neko od prisutnih.

- Naravno, – odgovorila je Jasna, – to smo predvideli kao prvi čin ove predstave.

Olja je sela na klupu ispred fotografije pejzaža. Milan je seo pored nje. Olja je zatim teatralno pružila ruku prema Milanu koji je prihvatio. U istom momentu Zoran je pustio muziku. Tiho se začuo Frenk Sinatra i šlager *Strendžers in de najt* (*Strangers in the Night*). Dok je Milan držao Oljinu ruku izgovorio je sledeće:

- Dragi Oljice. Srećo moja, za mene ti si najlepša žena. Poljupci tvoji su cvetovi u nizu. Samo da si blizu mene, idem s tobom i na kraj sveta ako treba. Željo moja prikrivena. Osmeh ti je žarkog sunca sjaj i time opijaš me kao jutarnja rosa. Anđele moj, ženo plavokosa. Rajski predeli ispred mene leže, iskonska ljubav, treba da nas veže... Oljice moja...da li želiš biti moja saputnica, moja verna supruga dok nas smrt ne rastavi.

Olja se sva zacrvenela i poljubila Milana. Tek posle poljupca odgovorila je ponavljajući nekoliko puta:

- Da dragi. Da Milane moj jedini...

U tom su svi zapljeskali u znak odobravanja. Milan je izvadio iz džepa sakoa malu kutijicu za nakit i otvorio je prema njoj. Naravno tamo se nalazio lep zlatan prsten sa dragim kamenom. Olja ga je odmah navukla sebi na prst. Veličina je odgovarala. Sva ushićena pokazala je prisutnima da se i oni dive. Dok je još muzika trajala Milan je prihvatio Olju i oni su radosno i zaljubljeno zaplesali. Ceo događaj Uča je neprestano snimao. Nije izostavio ni jedno dešavanje. Menjao je uglove snimanja. Čas je približio kameru slavljenicima čas je snimao publiku. Prativši Oljinu prosidbu i Učino snimanje Maja je bila zadovoljna. Konstatovala je da će imati obiman materijal za montažu.

Posle nekoliko okreta Milan je pozvao i ostale goste da im se priključe. Nekolicina njih, a među njima su bili Maja i Nikola, zaplesali su. Ostali momci prihvatili su se otvaranja šampanjca. Na svu sreću, dok su plesali, Maja je na vreme to primetila i šapnula Nikoli na uho:

- Pripazi dragi... biće pucnjave. Otvaraju se flaše šampanjca.

- Hvala ti što si me opomenula, – zahvalio se Nikola.

- Samo da ti kažem dragi, ti si moju prosidbu mnogo lepše i intimnije izveo. Drago mi je što smo bili sami i uživali u toj sreći. Tvoje reči bile su iskrene. Ovo ovde sa Milanom i Oljom, podseća me malo na izrežiranu pozorišnu predstavu.

Kada je stari Frenki otpevao *strance* došao je red na šampanjac. Svi su imali pune čaše u rukama, kada je Jasna opet zapljeskala dlanovima da najavi Milana, koji je želeo da se obrati prisutnima sa nekoliko reči:

- Dragi moji prijatelji... Najlepše se zahvaljujem svima vama što ste uveličali ovaj događaj. Ja izuzetno volim Olju i veoma sam srećan što je ona pristala da budemo zajedno. Naravno, tačan datum venčanja još nismo utvrdili, ali okvirno biće to za mesec dana. Nadamo se da ćete nas svojim prisustvom i tamo obradovati. Pa, Oljice moja, za tebe, za našu dugotrajnu ljubav...

- Za nas... – rekla je Olja i kucnula se sa Milanom.

Za vreme zdravice Nikola, Maja, Tanja i Tihomir stjali su jedan pored drugog i ispijali šampanjac. U isto vreme Zoran, koji je bio zadužen za to, pustio je muziku iz filma *Kosa (Hair)* Miloša Formana *Neka bude sunca (Let the Sunshin)*. Kada je *Džordž Berger (George Berger)* zapevao, Maja se naježila. Nesvesno se setila vremena kada se počela ozbiljno bavljati sa Ivanom. Oblačila je lagane haljine sa cvetnim motivima. Ona je *hipi pokret* nazivala pokret *dece cveća*. Zajedno su držeći se za ruke gledali taj Formanov nezaboravni film. U Maji su se komešala osećanja koja nije mogla da savlada. Za nju je ta melodija uvek bila privlačna, čudesna i na neki pose-

ban način je omamljivala. No, Tihomir je bio malo ciničan i realan pa je tiho upitao Tanju:

- Jesi li gledala film. Sećaš li se poslednjih kadrova u kojima se čuje ova melodija?

- Naravno Tihi, to je božanstven film...

- Nadam se da nisi zaboravila kadar u kome *Berger* sa ostalim muškarcima, vojnicima, ulazi u crnu utrobu aviona... u smrt.

- Ej... Tihomire baš si zajedljiv. Pa u ovoj sobi niko ne ide u borbu...

- Ko zna... – uključi se Nikola u razgovor.

- Nadam se da ti misliš samo na Milana... – reče Maja.

- Naravno draga.

Jasna se opet oglasila.

- Za one koji su ogladneli spremili smo švedski sto u drugoj prostoriji. – rekla je i prišla vratima da ih otvori – Ovde ima i pića i posluženja.

- Jesi li ogladnela Breskvica? – upita Nikola.

- Ne preterano.

- Ali ja predlažem... – umeša se Zvonko koji se priključio društvu sa Lelom – ...da ipak nešto prezagajimo. Lakše ćemo da podnosimo piće.

- Mislim da je Zvonko u pravu, – potvrdila je Tanja. – Usput Nikola može da nastavi priču o tome šta je sanjao pre neki dan.

- Pa krenimo za švedski sto... – reče Nikola.

Dok su odlazili prema drugoj prostoriji, primetili su da to čine i ostali gosti. Uča je već bio tamo. Kameron je sačekivao i snimao pridošlice. Eva je pripremala sendvič od izuzetno bogate i obimne ponude. Mala grupica od njih šestoro u kojoj su bili Maja i Nikola, držala se zajedno. Bili su jedno pored drugog i kada su stavljali jela u svoje tanjire. Mogli su da biraju salate između ruske, francuske ili tunjevine. Na nekoliko ovala bili se mamljivo dekorisani suhomesnati proizvodi. Slanina-pančeta, rolovano meso, kulen i pršut nudili su se svojim izgledom. Bio je i veliki izbor raznih sireva, punjenih jaja, mozaik-sendviča pa čak i mali parčići *pize*. Svi ti proizvodi sečeni su tako da ih se moglo konzumirati u jednom zalogaju. Bilo je to vrlo praktično.

U toj prostoriji smešteni su pored zidova mali stolovi i stolice za one koji žele sedeći da okuse kvalitetnu hranu. Na jednom posebnom stolu u uglu prostorije nalazilo se piće i čaše. Pored tog stola stajali su konobar i konobarica.

- Milan je mislio na sve, – rekao je Nikola. – Posluga je tu za one koji se ne snalaze.

Maja je primetila da je Uča prestao da snima. Pohlepno je jeo sendvič kojeg je Eva pripremila. Pogled je često usmeravao ka Tihomiru. Kada su se sreli Uča je mahnuo rukom da mu Tihomir priđe. On je to i učinio napustivši Tanju i ostale.

- Pošto si mi rekao da će ovu svečanost montirati Maja, trebalo bi da saznam da li ima neke zahteve u vezi sa snimanjem *međukadrova*, – rekao je Uča.

- Nekako, bez veze mi je da sada ja pitam nju, ona da mi kaže, pa da to ja tebi objasnim. Idem da je pozovem pa joj reci ti sam.

Ne sačekavši šta će na to da odgovori Uča, Tihomir se okrenuo i pošao prema Maji. Dok su se njih dvoje objašnjavali, Maja je taj razgovor pratila pogledom. Primetila je da se Učino lice zacrvenelo i poprimilo molećiv izraz.

- Uča želi da te pita, čisto poslovno, da li imaš neke dodatne prohteve za *materijal* koji je snimio. Neke *međukadrove* za montažu. Ne sme da ti priđe pa je mene zamolio da te upitam. Meni se učinilo da je bolje da mu ti to objasniš, – rekavši to Tihomir nije sačekao da ona donese odluku. Jednostavno je uhvatio pod ruku i priveo Uči.

- Zdravo Maja, – rekao je Uča pognute glave, – hteo sam da te pitam da li imaš neku ideju ili zahtev šta bi još trebalo da snimim ovde za *međukadrove*.

- Jesi li snimio posebno i detaljno foto-tapetu u onoj drugoj prostoriji? – upita Maja poslovno.

- Nisam ali uradiću to odmah.

- Prsten prvo u kutijici u bližem planu pa zatim prsten na Oljinoj ruci?

- To imam snimljeno.

- Trebalo bi i ovde da snimiš neke detalje sa stola. Hrana je veoma dekorativno servirana i mogu je upotrebiti za *međukadrove* dok je gosti kušaju.

- U redu, – rekao je Uča vrlo susretljivo.

- Naravno, bilo bi dobro snimiti i zabavu, ples, kada ona bude u jeku, – objašnjavala je sada Maja već bez straha i ljutnje. Govorila je to kao dobar stručnjak i poznavalac posla. Sada su joj dobro došla uputstva i saveti koje je dobijala od Uroša.

Sve vreme dok se Maja nalazila u društvu Uče i Tihomira, Nikola je pratio taj razgovor zabrinutim pogledom.

- Zbog čega se brineš, – primetila je Tanja, – dođi bolje da sednemo pa da mi ispričaš svoj san. Baš si hteo nešto u vezi s tim da mi kažeš kada nas je Jasna prekinula.

-Kada budeš sve to snimio, obavesti me. Možda ću se setiti još nečega – završila je razgovor Maja.

Uča je samo klimnuo glavom u znak odobravanja, Maja se okrenula i napustila ga u pratnji Tihomira. Nikola je sa strepnjom pogledao Maji u oči kada se vratila. Ona ga je odmah umirila objasnivši da je u pitanju bio profesionalni razgovor. To je i Tihomir potvrdio.

Tek što su oni otišli Eva je prišla Uči i ozbiljno ga zapitala:

- Šta je htela? – upitala je Uču tako da namerno nije izgovorila Majino ime.

- Čisto poslovno. Ona treba da montira ovu proslavu. Pitao sam je da li ima nekih posebnih zahteva.

- Šta imaš ti nju da pitaš. Ti i tako sve bolje znaš od nje, – rekla je Eva srdito.

- To je deo mog posla Eva. Svi tako rade. Idem da snimim još nekoliko kadrova koji su potrebni, – objasnio je mirno. Zatim je uzeo kameru i krenuo na posao.

Iz dnevne sobe začula se muzika za ples. Tihomir je upitao Nikolu da li može da zapleše sa Majom dok on razgovara sa Tanjom. Nikola nije imao ništa protiv. Dok su plesali u dnevnoj sobi Tihomir je sa odobravanjem protumačio njen razgovor sa Učom.

- Mislim da je dobro što si dala uputstva Uči. Uradila si to vrlo profesionalno. Posao nikada ne treba mešati sa privatnim stvarima. To uvek donosi samo probleme.

- Čini se, da se i on profesionalno poneo. Dobro je što me je upitao. Na kraju krajeva, ovu veridbu pokušala sam da posmatram kao moj prvi poduhvat, a ne kao gošća.

U međuvremenu dok su plesali Maja je primetila da se Eva pridružila Nikoli i Tanji. Nakon kratkog vremena Eva i Nikola su se pojavili među gostima koji su plesali. Nikola je izrazom lica pokušao da umiri Maju da je sve u redu.

Eva i Nikola započeli su ples veoma pristojno, na rastojanju. Kasnije, bez obzira koliko je Nikola pokušavao da održi tu udaljenost, nije to uspevao. Eva se priljubila telom uz njega. Na kraju čak je uvlačila svoju nogu, a ponajviše голу butinu, u Nikolino međunožje. Činila je to toliko napadno da se u jednom momentu Nikola razljutio i odgurnuo je od sebe.

- Šta mi to radiš Eva. Breskvica i ja smo vereni!

- Varalico! Lažljivče...! – viknula je Eva na Nikolu. Zatim se demonstrativno okrenula i vratila u drugu sobu za švedski sto. Videvši tu scenu Tihomir i Maja su prestali da plešu i prišli Nikoli. On im je počeo objašnjavati.

- Baš kada sam hteo da predložim Tanji da i mi zaigramo, prišla nam je Eva. Zamolila me pred njom za jedan ples. Nisam hteo da je odbijem. Bojao sam se da će napraviti scenu. A eto napravila je. Pored najbolje volje nisam mogao to da izbegnem.

- Žao mi je Nik, ali ne brini. Svi su nju posmatrali kako se duri, a ne tebe, – umirivala ga je Maja.

- Zaplešite vas dvoje. Ja idem kod Tanje da ne bude sama, – rekao je Ti-homir.

- Ako ti je neprijatno Breskvice, možemo da napustimo proslavu, – predložio je Nikola.

- Ne. Mislim da bi Eva baš to želela. Nije mi neprijatno, a imam i obaveze. Ako želim da kvalitetno izmontiram ovaj prijem moram biti prisutna još neko vreme. Moram da pratim ono što snimatelj radi. To je deo mog posla.

- Ako je tako, zabavljajmo se. Ja još nisam ni zaplesao sa tobom, – konstatovao je Nikola.

Dok su se ređale *evergrin* melodije jedna za drugom Nikola i Maja su plesali. Svako ko je zapazio njihovu igru mogao je primetiti da su skladan i zaljubljeni par.

Posle nekoliko plesova, prišli su stolu sa pićem. Maja je zatražila poluslatko belo vino dok je Nikola ostao pri šampanjcu. Mala družina je opet bila zajedno. Razgovarali su u krugu pored stola za piće. U jednom momentu Maja je rekla Nikoli:

- Sir bi odgovarao ovom vinu. Vidim na stolu gauda sir i ementaler. Idem da uzmem zalogaj.

Nikola je samo klimnuo glavom i nastavio druženje sa ostalima. Dok je Maja prebirala po sirevima neprimetno joj je prišao Uča.

- Mislim da sam snimio sve što si tražila. Snimiću još nekoliko kadrova i napustiću proslavu. Eva insistira da odemo. Želim da ti se izvinim za ona pisma i spletki. Žao mi je... Nisam imao nameru toliko da te povredim. Ivan me je s pravom napao zbog toga. Možda ću jednom imati priliku da ispravim sve ono što sam ti učinio.

Rekavši to napustio je i počeo da snima. Nikola nije primetio taj razgovor jer je bio okrenut leđima. Maja se vratila u društvo, a posle nekoliko minuta pristigao je Uča i vratio kameru Nikoli.

- Nadam se da je Uroš pokazao kako se materijal prebacuje u računar, – rekao je to obrativši se Maji.

- Da. – odgovorila je ona kratko.

Kada je Uča otišao, Maja se obratila Nikoli:

- Dok sam prebirala po sirevima, Uča mi je prišao i izvinio se za pisma i sve ono ostalo. Činilo se da iskreno žali i traži da mu oprostim.

- Pitanje je da li je on to izvinjenje rekao iskreno – rekao je Nikola.

- Da. Vreme će pokazati. – rekla je ona.

- Nego, ja nikako da saznam nešto više o tvojim snovima, – umeša se Tanja. – Mene snovi jako zanimaju.

- Pa izgleda da ovde neće biti ni prilike za to. Ali ni ja ne želim da propustim priliku da ti ih ispričam. Mislim da će biti bolje prilike za to. Dogovorimo se da budete ti i Tihomir jedne večeri naši gosti. Tada, u mirnijoj atmosferi, možemo razgovarati o snovima.

Za to vreme Eva i Uča prepirali su se u dnevnoj sobi.

- Ja želim da odem, – rekla je Eva tako glasno da su je mogli i ostali čuti.

- Ako si ti završio snimanje nema svrhe da i dalje ostanemo.

- Završio sam posao Eva, ali osećam se dobro na ovoj proslavi, – rekao je mirno Uča. – Tek bi sada bilo prilike da se malo zabavim. Do sada sam radio...

- Ja idem. A ti si me dopratio imaš obavezu da me i otpratiš, – rekla je odlučno.

Kada su napustili prostorije Eva je dala do znanja Uči:

- Nikola me je opet osramotio pred celim društvom. A ja sa tim plesom nisam mislila ništa loše... Želela sam samo da Ona bude ljubomorna.

- Što ne odustaneš od njega, vidiš da je zaljubljen, – preporučio joj je Uča.

- Mislim da još nije vreme za to. Želim da ga pridobijem po svaku cenu. – gundala je dalje Eva.

- Reci mi šta ti je Nikola dao ili oduzeo. Zašto ga tako nepokolebljivo i dalje želiš?

- Oduzeo mi je ponos i to nekoliko puta, – odgovorila je Eva.

- I šta bi radila sa Nikom ako bi ga ponovo pridobila? – upita pomalo cinično Uča.

- Sa izuzetnim zadovoljstvom *dala bih mu nogu.*

Na to se Uča glasno nasmeja i reče:

- Trudiš se samo zato da ga povrediš?

- Da. I on je povredio mene. Da nije bilo Vesne, a sada ove – pokaza Eva rukom na Milanovu kuću iz koje su malopre izašli, – bili bismo zajedno. Čak mislim da bih se i udala za njega...

Uča za njeno takvo ponašanje nije našao neko stvarno opravdanje. Pomislio je za trenutak da je Eva poludela. Dok su se vozili kolima prema njenom stanu ona je, posle kraće pauze, nastavila započetu temu.

- Znam da ni ti nisi baš oduševljen tom vezom. Znam i za ona pisma. Možda bi mogli nešto zajedno da smislimo. Trebalo bi da mi u tome pomogneš.

- Ne znam da li je to pametno, a i izvodljivo. Videla si i sama da se oni dobro slažu. Zaljubljeni su. Za Nika ne znam, ali Maju ne diraj.

- Možda si zaljubljen tajno u nju? – upita cinično Eva.

- Maja nije tvoja briga. Dosta je ispaštala za svoje grehe. Na kraju krajeva, što ih ne ostaviš na miru? – konstatovao je Uča.

- Ne. Mislim, da još nije sve izgubljeno... – odgovorila je Eva samouvereno. – Smisliću nešto. Moram da ih razdvojim. Ako Nikola ne može biti moj, neće biti ničiji.

Posle događaja na Milanovoj i Oljinoj veridbi, Eva je primetila da je postala netolerantna i mnogo nervoznija nego ranije. Bila je u stanju da prigovori, ili čak da se posvađa povodom bilo kakve sitnice u prodavnici ili kod frizera, pa čak i kod poznanika. Sa nevericom su je posmatrali kada je bez nekog povoda napravila scenu. Bila je to posledica toga što je ostala sama. Krivila je sebe što je izgubila Nikolu. Dugo je smatrala da on pripada samo njoj i da nije u stanju ni da pogleda drugu devojkicu. Ta njena nape-
tost ponekad je prelazila u duboku potištenost. U tim trenucima povukla bi se u sebe. Tada nije želela ni sa kim da razgovara. Sedela je u svojoj sobi ponekad i po ceo dan. U tim časovima razmišljala je i maštala o Nikoli. Setila se kako su se ona i Nikola dobro slagali.

Prvi njihov sukob dogodio se kada je saznala za Vesnu. Prilikom te svađe, da je bio malo uporniji u molbi da mu oprosti, ona bi mu to učinila. Da se tada nije umešala ta licemerna Maja, taj nesporazum bi bio rešen u njenu korist. Bezobrazno je iskoristila njenu neodlučnost i prigrabila ga sebi. U tim depresivnim momentima krivila je čas sebe, čas Maju, čas Nikolu.

Dok je tako razmišljala o svojoj neizvesnoj budućnosti uzela je novine da prelista. Na naslovnoj strani bila je udarna vest o trovanju u disko klubu *Pop-art*. Jedna mlada devojkica podlegla je velikim količinama opijata zvanog *Džina* (*Gina*). To je rastvor bez mirisa ukusa i boje. Najčešće ga se može nabaviti u disko klubovima. Mladež ga koristi u manjim količinama za pospešivanje seksualnih želja. Koriste ga i kriminalci radi kidnapovanja. *Džina* se sipa u piće. Osoba koja to popije pada u besvesno ili omamljeno stanje. Kasnije se ničega ne seća.

Da bi zainteresovao čitaoce za događaj, pisac članka, da to ne bude samo svakodnevna vest, informaciju je proširio i o nekim prethodnim, interesantnim slučajevima trovanja. Tako je Eva saznala da je jedan od najgroznijih otrova *dimetil merkuri* (*dimethylmercury*). Taj toksin veoma lako može da

prodre i kroz kožu ljudi. To je iskusio na sebi hemičar Karen Vateran (*Karen Wetterhahn*), na čiju je ruku slučajno kapnula ta tečnost. Bez obzira što je imao rukavice ona je prodrila u tkivo. Ni posle četiri meseca nije primetio nikakve promene na sebi. Posle šest meseci je preminuo od tog otrova.

Polonijum se pojavio na sceni kada je njime otrovan bivši ruski špijun Aleksandar Litvinjenko (*Alexander Litvinyenko*). Naravno, do polonijuma je teško doći. Imaju ga samo oni koji se bave atomskom fizikom.

Čitajući taj članak Eva se zainteresovala za takve preparate i droge. Zanimalo ju je šta i gde može detaljnije saznati o klasičnim opijatima kao što su morfijum, kokain, hašiš ili atropin. Internet je bio najpogodniji za to. Pronašla je bezbroj stranica koje pišu o drogama i otrovima. Kada je bilo reči o drogama pronašla je da se ona može nabaviti u svim krajevima sveta. Dostupnost droge je negde toliko velika, a korišćenje tako rašireno, da to u određenim sredinama postaje uobičajeni način ponašanja.

Toksično dejstvo droga naročito oštećuje jetru i bubrege. Potom se narušava stanje mozga, srca, pluća i krvnih sudova.

Eva je pronašla i tekst o prirodnim, biljnim otrovima. Koristili su ih već prvi ljudi prilikom lova. Znanje o otrovima, kao i o lekovima, bilo je rezervisano za istaknute članove zajednice, *šamane*, plemenske iscelitelje i slično. Prvi pisani trag o otrovima datira iz 4500. godine pre n.e. a potiče iz Mesopotamije. I drevni Egipćani su poznavali otrovne biljke, između ostalog savladali su destilaciju kojom su izdvajali otrov iz ploda breskve.

„Znači, Breskvica je otrov. Znali su to još Egipćani“, – pomislila je Eva čitajući članak.

Taj otrov bio je primenjivan i kao oružje kriminalaca. I dan danas biljni toksini pomažu slabićima da, bez borbe, eliminišu neprijatelje. Pomažu i samoubicima da se reše životnih muka. A najčešće se pospešuju seksualne želje ili da se stekne dobro raspoloženje.

Najpoznatiji biljni otrovi su cijanid, ricin, strihin, morfijum, vučija mašina, plavi jedrić, kukuta, mrazovac, kurara i drugi.

Na jednom drugom *sajtu* Eva je saznala o tragičnoj smrti jednog pedesetogodišnjaka. Zbog trovanja alkaloidom iz *mrazovca* pet osoba je prenešeno u bolnicu. Oni su izuzetno otrovan *mrazovac* (*Colchicum autumnale*) pobrkali sa lekovitim začinskim biljem koji nazivaju i *medveđi luk* (*Allium ursinum*). Posledice su bile fatalne. Stariji muškarac je preminuo u bolnici. A četrdeset jednogodišnja žena je dugo lečena na intenzivnoj nezi.

Sledio je kratak opis te biljke sa privlačnim ljubičastim cvetom. *Mrazovac* nastanjuje livade i obode šuma. Raste i u ovom regionu. Cela biljka je

otrovna! Cveta u septembru. Neiskusani sakupljači teško raspoznaju razlike između njega i cveta jestivog *šafarana*. Razlikuju se po tome što ne cvetaju u istim godišnjim dobima. Cvet *mrazovca* se javlja i to bez lista u septembru, a list mu niče narenog proleća, dok *šafaran* cveta krajem zime. Uz malo dobre volje s lakoćom ćete i iz daleka razlikovati ove vrste i koristiti ih prema potrebi.

Među biljnim otrovima pomenut je i *tubokurarin*. Danas ga veoma često upotrebljavaju u hirurgiji. Upotrebljava se pri operacijama na srcu ili plućima. *Kurara* umiruje neke fiziološke pokrete (npr. disanje) ili neke reflekse koji bi mogli da ometaju medicinski postupak. Nestručno i neobazrivo rukovanje i doziranje dovodi do smrti gušenjem. Toksin izaziva oduzetost mišića, među kojima i onih koji pokreću disanje a to su *dijafragma*, *interkostalni mišići* i *skalen*.

To je otrov koji su primenjivali *amazonski Indijanci* tako što su svoje strelice umakali u taj biljni sok. Takva strelica, bi samo okrznuvši kakvog nesretnika mogla da izazove paralizu.

Nikola se našao u prostoriji. Mada je ona izgledala moderno ipak bila je nameštena *spartanski*. U njoj je bio samo ležaj pored širokog prozora. Taj jednostavan krevet nije imao nikakvu potporu na podu. Nije ni trebalo. Bio je izvučen iz jednog od zidova sobe. Na njoj je bila naborana plahta i tanki pokrivač. Kao da je neko ranije tu ležao. Na jednom od metalnih zidova bila je uokvirena impozantna slika devojke. Ona je ležala na leđima na sličnom ležaju kakav je bio u prostoriji. Nije se moglo ustanoviti pogledom da li se nalazila u dubini okvira ili je u ravni sa njom. Devojka je obema rukama držala iznad tela svetleću loptu. Nikoli je lopta privukla pažnju. Nije mogao da razazna da li se radi o lopti za igru, nekom svetlećem uređaju ili čak globusu. Devojka ili žena imala je na sebi jednostavnu kratku belu togu. Mogao je приметiti da je taj haljetak jednostavno platno prebačeno spreda i pozadi tela. Bokovi su joj bili nepokriveni. Ta *pala* (*haljetak Rimljanke*) bila je gotovo identična onoj koju je nosila Dženi Agater (*Jennifer Agutter*) u filmu *Loganov beg* (*Logans run*). Nikoli se svidela ta pomisao. Po tome je zaključio da je ceo prostor i devojka u njemu deo filma. Pogledao je iza sebe. I zaista, tamo je bila kompletna filmska ekipa. Na stativu je bila postavljena stara *Ekler* kamera, a iza nje bio je njegov otac. To mu se učinilo normalnim, čak i realnim jer je već viđao svog oca sa tom kamerom. Nekoliko puta pokušavao je da je osposobi za snimanje. Pomislio je da mu je ovoga puta to i uspeo.

Zainteresovao se više za devojkicu. Kada se približio, ona je okrenula lice prema njemu. Bila je to njegova Maja a ne Dženi Agater. Hteo je da se uveri da li je živa ili je to samo njen duh. Zato je dodirnuo rukom. U istom momentu ona je sela na ivicu svog ležaja i zatim skočila na pod prostorije. Praveći se da nikoga ne primećuje prišla je ležaju u prostoriji i sela na njega okrenuvši Nikoli leđa. Podvukla je noge ispod sebe nalaktila se na ivičnjak prozora i zagledala se kroz njega.

Nikola je očekivao da ona prva progovori, međutim, ona to nije učinila jer je iščekivala nešto drugo. To drugo lagano se pojavljivalo na tamnom nebu. Velika plava lopta gutala je prostor u pozadini. Čini se da je to bila zemljina kugla.

- Pa mi smo u svemiru! – povikao je Nikola pomalo zabrinuto.
- Da. Ovo je moj dom već odavno, – rekla je Maja.
- Ko te je zarobio i smestio ovde van sveta?
- Eva, – odgovori ona.
- Ne želim da ostaneš tu. Želim da se vratimo zajedno na Zemlju, u naš grad, u naš stan.
- To će biti moguće tek kada dobijemo prinovu.
- A kada će to biti?
- To zavisi od tebe Nik.

Na njene reči on je prišao i uhvatio je za ruku. Poveo je ka suprotnoj strani prozora. Tamo su bila izlazna vrata. U međuvremenu ekipa je nestala. Nikola je otvorio velika metalna vrata i zakoračio držeći čvrsto Majinu ruku.

U istom trenutku prostor oko njega se promenio. Nalazio se na ogromnoj zelenoj travnatoj površini. Iznad talasastih dolina i uzvišenja bili su nagomilani beli oblaci kao šnenokle grupisani na crvenom, sasvim nestvarnom, nebu. U daljini među oblacima lebdeli su okrugli, prugasti, veliki baloni. Bili su tako daleko da Nikola nije mogao raspoznati ko su ljudi koji se nalaze u korpama.

Hteo je to ipak da utvrdi. Tražio je svoju Maju, jer ona je u međuvremenu nestala. Njegovo htenje učinila je mogućim jer su mu izrasla krila na leđima i on je poleteo. Tek kod trećeg balona u korpi primetio je da se nalazi i jedna žena. Odmah je pomislio da je u pitanju Maja. Približio se mašući krilima. Kada je video da ona ipak nije tamo poleteo je dalje. Kako se udaljavao sve više i više od zelene livade, nebo je postajalo sve tamnije. Oblaci su nestali i stvorio se tamni suton. Iz tog sutona kao igle uzdizali su se prema nebu svetleći tornjevi. Bile su to visoke zgrade. Iznad njih lebdeo je dvostruki prsten. I na njoj su se isticale tvorevine slične zgradama kao na zemlji.

„To je ona svemirska stanica gde sam sreo Breskvicu na ležaju“, – pomisli Nikola. „Trebalo bi da ponovo nekako stignem do tih prstenova.“

Međutim, iz jedne od zgrada pojavila se Eva. Stajala je na balkonu i posmatrala ga. Izgledala je čudno. Njeno telo bilo je obmotano tankim metalnim delovima. Prepoznao je samo po tome što joj je lice bilo stvarno, realno. Da nije bilo tako Nikola bi pomislio da je u pitanju robot ili neki

transformer. Kada je Eva podigla desnu ruku u njegovom pravcu metalni delovi počeli su da otpadaju sa njenog tela. Ali, oklop na njoj se obnavljao. Na onim delovima gde se metal odvojio od tela pojavio bi se novi. Otpadnuti delovi počeli su da kruže kao kovitlac. Sužavajući krug, vrtlog se usmerio u pravcu u kojem je ruka bila ispružena. A tamo je bio Nikola. Osetio je da mora da se skloni sa tog mesta jer će ga metalni otpad povrediti ili čak i usmrtiti. No, zakasnio je. Sa Eve metalni oklop se premeštao na njega. Težina koja se stvorila, nije mu dozvoljavala da lebdi. Počeo je da propada. Obala, prstenovi i zgrade su nestale. Našao se u dubini mora. Pomislio je da je to dobro skrovište.

Tamo, na jednoj steni, sedela je Maja. Bila je sirena. Kao u priči, mesto nogu imala je riblje telo sa repom. Oko nje su plivali muškarci polu-ribe. Udvarali su joj se. Njoj je to godilo. On je to mogao primetiti po njenom licu. Posmatrala ih je i divila se njihovoj brzini i umeću u plivanju. Nikola je uspeo da zbaci sa sebe metalni oklop. Kada mu je ponestalo vazduha, ubrzano je mlatarao rukama da se domogne površine.

Tek što je izronio zaplivaio je ka peščanoj obali. U daljini, jureći obalom, pojavio se ogroman bik sa oštrim dugim rogovima usmerenim prema napred. Životinja je besno krivudala. Noge su joj čas kopale pesak čas penušavo more. Jurio je prema njemu. Na njegovim leđima, držeći se jednom rukom za rog, Eva je upravljala bikom. Nikoli se činilo da ona ima nameru da ga uz pomoć bika zgazi ili povredi rogovima. Bik se brzo i besno približavao. Talasi mora uzdizali su se i penušali oko njega. Nikola je pomislio da je izgubljen. Ovoj nemani neće moći da pobegne.

U poslednjem trenutku Maja se pojavila pored njega i povukla ga u dubinu mora. Tako ga je spasila od razjarene životinje i Eve. Nije ni primetio da je ostao duže pod vodom nego što je to moguće. Nije imao potrebu za vazduhom. Muškarci polu-ribe su nestali. Maja ga je držala obema rukama i plivajući vodila kroz predivne predele pune koralaa i raznih morskih plodova. Ipak pored sve te lepote hteo je na površinu jer je, najзад, osetio potrebu za vazduhom. Ona mu je pomogla da se dokopa površine. Izašli su oboje na obalu. Maja više nije bila sirena. Pripila se uz njegovo telo srameći se jer nije bila odevena. On ju je obuhvatio i zagrlao.

Probudio se u njenom zagrljalju.

- Verovatno si sanjao nešto loše. Često si mlatarao nogama i poluglasno mumlao, – poljubila ga je Maja.

- Da imao sam grozan san. Bolje da ti ne govorim o tome, – rekao je Nikola i nastavio, – nego, šta misliš da pozovemo Tanju ove nedelje na kafu

ili čaj. Dok smo bili na Milanovoj veridbi ona je nekoliko puta pokušala da sazna više o mojim snovima. Uvek je nešto iskrslalo pa nismo mogli ni razgovarati o tome.

- Ne marim. Čak bi možda mogla i da pogleda materijal koji je tamo snimljen. Možda bi kao dramaturg imala neku ideju kako da izmontiram film.

- U redu. Pozvaćemo je. Ja ću da razgovaram sa njom. Ti samo odredi koji dan.

- Dobro. Razmisliću. Idem da pripremim kafu. Želiš li nešto specijalno za doručak? – upita Maja.

- Ako bi i ti želela, bilo bi mi po volji da spremiš hemendeks.

- Meni bi bilo i nešto drugo po volji osim hemendeksa, – rekla je i krenula ka kuhinji.

- Pa kaži samo. Ako mogu da pomognem učiniću to.

Maja nije odgovorila. Samo je nestala u kupatilu. Kada je rekla Nikoli da bi njoj bilo nešto drugo po volji, mislila je na menstruaciju. Ona je kasnila već skoro desetak dana. To nije spominjala jer još nije bila sigurna zbog čega. Nabavila je test trake i tog jutra ona je pokazala da je pozitivna. No, još uvek nije bila sigurna. Smatrala je da je najbolje da se uveri odlaskom kod ginekologa i analizom krvne slike. Sa jedne strane bila je zabrinuta, a sa druge, radovala se. Kiretaža u njenoj ranoj mladosti nije ostavila posledice. Strah o tome pratio ju je svakodnevno još od školskih dana.

U kuhinji je spremila obilan hemendeks. Za sebe i za svog dragog. Kada je on bio pripremljen i serviran na stolu, pozvala ga je. Nije ga trebalo pozivati dva puta. Našao se za stolom posle par minuta.

- Šta bi tebi Breskvice bilo po volji? Nisi mi odgovorila, – upita Nikola.

- Menstruacija, – odgovori Maja jednostavno.

Nikoli, kao uostalom i svim muškarcima, svari nisu bile jasne. Trebalo je dosta vremena da mu dopre do mozga šta je time htela da kaže. I kada je donekle shvatio opet je samo zapitao.

- Jesi li bolesna. Šta to treba da znači?

- Da ćemo, verovatno, da dobijemo prinovu, – rekla je jednostavno. – Ali treba da se izvrše neki pregledi i testovi da bih bila sigurna.

Kada je Maja ustala da dohvati hleb Nikola se stvorio za tren pored nje i uhvatio je za ruku da pomogne.

- Šta radiš Nik? – upita ona.

- Ja... ja samo želim da pomognem. Ne bi trebalo da se naprežeš. Pretpostavljam da ti je svaki pokret težak. Treba da budeš obazriva. Ne sme da se povredi to malo stvorenje, – objašnjavao je on vidno zabrinut.

- Dragi moj. Za sada ne osećam ništa. A i ne mislim da bih načinila neku štetu tom malom stvorenju od nekoliko milimetara.

- Nemoj biti tako sigurna. Kada budeš išla na kontrolu idem sa tobom, – izjavi on autoritativno.

Maji je bilo drago što on želi da krene sa njom na pregled. Posle doručka dogovorili su se telefonom da posete jednu poznatu privatnu kliniku. Naravno, pri pregledu Nikola je ostao u hodniku u društvu mnogobrojnih žena. Sa velikim nestrpljenjem je čekao rezultat pretrage.

Kada je ona izašla iz ambulate on joj je odmah prišao sa zabrinutim pogledom.

- Ne brini Nik. U pitanju je samo jednostavno vađenje krvi iz vene.

- I šta dalje?

- Analiziraće krv pod mikroskopom. Potražiće hormon koji pokazuje da li sam trudna, – dok je to govorila sa zebnjom je pomislila da bi zaista bilo dobro da nađu taj hormon. Nije bila sigurna još uvek da je moguće da bude gravidna.

- Razumem, – odgovorio je znalački Nikola.

U hodniku su sačekali rezultat pregleda. Posle kratkog vremena laborant je Maju i Nikolu obavestio da je pronađen hormon koji potvrđuje graviditet. Posle toga Maja se sastala sa ginekologom koji joj je potvrdio radosnu vest.

- Čestitam. Vi očekujete bebu. Fetus je star tek možda nedelju dana.

Kada su krenuli nazad u stan Nikola se postavio zaštitnički.

- Breskvice od sada se ti nemoj umarati i nervirati. Moja dužnost je da pripremim našu svadbu.

- Svadbu?

- Da. Nemoj misliti da je razlog tome što si u drugom stanju. Ja se radujem tome jer mislim, pretpostavljam da nećeš imati sada nikakav izgovor. Do sada si odugovlačila brak pod izgovorom da ima vremena, ne treba žuriti i tome slično. Mislim da treba žuriti. Ja ću obaviti sve pripreme i mi treba da se venčamo najkasnije za mesec dana. Ti samo pripremi spisak zvanica.

- Bože Nik pa nije potrebna tolika žurba. Prvo, za dve nedelje treba da prebrodimo Milanovu i Oljinu svadbu. Tek posle toga možemo i mi da se pripremamo za našu.

- Nema žurbe, mislim za tebe. Ima da se odmaraš. Angažovaću kućnu pomoćnicu. Nema da podižeš neke teže predmete. Nema da se saginjaš prilikom spremanja. Od sada je gotovo sa tim.

- Ali Nik ovo stanje je sasvim normalno za jednu ženu.
- Ti nisi jedna žena nego moja Breskvica i ja imam da te...da vas pazim koliko god to mogu.

Kada su stigli u stan Nikola je započeo sveobuhvatne pripreme. Želeo je ipak da se o svemu dogovori sa Majom.

- Prvo mislim da treba da kupimo ili veći stan ili stan koji se nalazi pored ovoga.

- Ali Nik ima za to vremena... devet meseci.

- Da...da. Ja neću da čekam poslednji momenat. Kada se beba rodi mora da ima svoju sobu, da budemo ti i ja u braku i da bude finansijski sve obezbeđeno.

- Čekaj, čekaj Nik o čemu ti to govoriš? Pa ja sam mislila da smo materijalno obezbeđeni. Oni dijamanti u banci, u sefu mnogo vrede.

- Govorim ti samo o redosledu krupnih događaja. Na prvom mestu je venčanje. To treba da se obavi za mesec dana. Ili najkasnije, ali zaista najkasnije, za dva meseca. Zatim sledi kupovina stana. Slažem se sa tobom da ona može da sačeka i nekoliko meseci. Možda čak i posle svadbe. Ali mora se obaviti najkasnije za osam meseci. U međuvremenu treba da otputujem u Beč da pogledam šta se nalazi u sefu. Želim da znam da li ima potrebe da i dalje čuvamo taj ključić bečke banke.

- Ne znam da li je pametna ta ideja oko Beča. Ako sam dobro shvatila Vesna je nastradala zbog toga.

- To je samo pretpostavka. Inače ne bih išao sam. Pozvao bih da me neko prati.

- Mogu to i ja da učinim, – ponudila se Maja.

- Ti nikako. Vas dvoje ima da se odmarate. Konsultuj se sa Julijom i čitaj časopise i knjige o trudnoći. To treba da ti je najbitnije.

- Dobro Nik, najpre stvarno da pripremimo venčanje. Ja ću napraviti spisak mojih gostiju a ti tvojih. Ne bih želela da bude puno zvanica. Želela bih skromno i jednostavno venčanje.

- A ne bi možda želela žonglere, trbušne plesačice, klovnovе i voditelja programa kao što je to Milan najavio za njihovu svadbu, – upita Nikola smešeći se.

- Nemoj ni da pomisliš...

- Dobro... dobro. Samo pitam.

- Ipak, ne zaboravi, da je prva stvar da o prinovi i venčanju obavestimo roditelje. Zatim rekao si da treba pozvati još ove nedelje Tanju na kafu da joj pričaš o svojim snovima.

- Znam, ali to može da pričeka.

- Ne Nik. Zbog moje trudnoće ne smemo da zapostavimo društveni život. Treba i dalje se družimo sa prijateljima. Pogotovo sada kada se pojavio i novi momenat. Moja trudnoća je još u početnoj fazi i ne osećam baš nikakvu promenu. Čak ne osećam ni mučninu.

Vest o prinovi i venčanju bila je velika radost za roditelje. Posebno su se obradovali tome što će postati deda i baka. Tanja je prihvatila poziv na druženje. Rekla je da ne bi da dolazi sama. Ona i Tihomir su vereni. Gde god mogu, idu zajedno. Maja se tome nije protivila, a Nikoli je bilo čak i drago. Maja je htela da tu radosnu vest podeli i sa svojom najboljom prijateljicom Lelom. Zato je pozvala i nju. Sa Lelom je, naravno, došao i Zvonko. Tako se, sredinom nedelje, u večernjim časovima, skupila mala prijatna družina. Osim uobičajenih poklona u obliku pića domaćinu i buketa cveća domaćici, Tanja je Nikoli poklonila i jedan priručnik. Bila je to knjiga sa nazivom *Dvesta hiljada dramskih situacija Etijen Surio-a (Etienne Souriau)*. Nikola se tome veoma obradovao. Tanja je napomenula da će čitajući stranice te knjige više saznati o dramaturgiji.

- Etijen je veoma slikovito predstavio elemente dramske igre, – rekla je – Naći ćeš *Lava, Sunce, Zemlju, Mars, Vagu i Mesec* kao nosioce dramske priče.

Ali te večeri na prvom mestu ipak je bila tema Majine trudnoće i njihove skorašnje svadbe. Kada su iscrpeli tu temu prešli su na Milanovo i Oljino venčanje koje se približavalo. Ženski deo društva je razgovarao o tome ko će šta da obuče, dok su muškarci znatiželjno pogađali kakvo će iznenađenje spremi Milan na proslavi. Tihomir se pohvalio da je saznao od Uče neke detalje. Naime, on je ponovo zamoljen da snima video kamerom. Spominjao je da će na svadbi svirati poznati orkestar u društvu zabavljača. Konkretnije i detalje ni on nije znao, samo je rekao da ne dolazi sa Evom.

Nešto kasnije Tanja je opet započela neizbežnu temu o snovima. To je zainteresovalo celo društvo. Nikolu nije trebalo mnogo nagovarati. Počeo je da priča. Prvo je ispričao svoj san sa Miroslavom u turskom kupatilu. Detaljno je opisao snimanje filma i dogodovštinu sa Evom-2. U tom snu prvi put je sanjao Evu, odnosno njenu dvojnicu. Govorio je o *Androgenoj legendi*. Drugom prilikom u snu bio je u Egipatskoj piramidi. Tamo je prolazio kroz hodnike sa upaljenom bakljom. Zatim je objašnjavao kako je potonuo u živom blatu. Napomenuo je da su to bili snovi u vremenu kada se zabavljao sa Evom. U to vreme ona se često pojavljivala u njegovim snovima. Sanjao je i o Vesni kako ga spasava iz mora. Tvrdio je da su

njegovi snovi sa Evom uglavnom bili dosta mučni sa puno jezivih detalja. Zbog toga se često budio sav oznojan. Možda su ti snovi predskazivali da njegova veza sa Evom ne bi potrajala.

U poslednje vreme imao je i nekoliko snova sa Breskvicom. Oni su bili veoma prijatni. Bio je sa njom u *Partenonu*, zatim u šumi gde je bila vila. Na zelenim livadama po kojima su šetali posmatrajući oblake i tome slično. Pre neki dan bio je sa njom u svemiru pa zatim na dnu mora. Bili bi to lepi snovi da se, opet, Eva nije umešala.

Svaki od tih snova opisivao bi detaljno jer ih se sećao. Ponekad ih je ilustrovaio toliko verno da su njegovi slušaoci ostali bez daha. Događanja u tim snovima bila su često slična nekim delovima filma koje je ranije gledao, bila su zanimljiva ali bez nekog reda i dramaturške veze. Čak je i prostor u njima ponekad bio nepovezan.

Svi su ga sa interesovanjem slušali. Nije bio prekinut pitanjima. Tek na kraju, Tanja je bila ta koja je odmah konstatovala da su snovi za film. Ne treba on da istražuje priče na internetu kada ih ima u glavi. Samo ih treba povezati prostorno i dramaturški. Treba pronaći pogodnu nit koja bi *povukla* gledaoca.

Uzela je za primer san kada je Nikola bio na ivici ledenog brega ispod kojeg se prostiralo zelenkasto-plavo more.

- Uzburkani talasi koji su prali šljunkastu obalu punu izlomljenih ledenih santi, – objašnjavala je, – već predstavlja prizor koji može biti vrlo slikovit. A, mislim, da postoji i određeni kontinuitet prostora.

- Da. Stajao sam na ledu. U tom prostoru mogao sam da biram. Da krenem napred ka moru, – nadovezao se Nikola, – tamo me je čekao prazan čamac na vesla. Da bih stigao do prebivališta koje se naziralo na ostrvu magle, morao sam i da veslam dva kilometra kroz talase i izlomljeni led.

- Mogao si izabrati tu opciju pa bi saznali šta se nalazi na ostrvu. To je jedna priča, – rekla je Tanja. – Zašto te je to obeshrabrilo, ne znamo. U drukčijoj priči to bismo mogli saznati. Saznali bi zašto si krenuo prema tamnoj gustoj šumi?

- U snu pomislio sam...

- Nema više sna Nik... – prekinula ga je Tanja. – Sada već govorimo o priči, odnosno događaju koji se desio ili mogao desiti.

- Recimo, pomislio sam da bi tamo pronašao bolje utočište nego u moru leda i magle. Zato sam se odlučio da krenem ka šumi.

- Ali, recimo da mi znamo da je na ostrvu *raj*, odnosno boljitak. To možemo saznati iz snimljenih situacija mimo tebe, – umešao se sada i Tihomir.

- Postaješ neodlučan. Teško donosiš odluku da li da kreneš na ostrvo ili u šumu, – nastavi da ređa Tanja razne varijante.

- Tako mi kao gledaoci počinjemo da strepimo za tebe. Želimo da izabereš za sebe najbolju varijantu, – reče Lela.

- Da. I to je prvi korak ka dramatizaciji priče... – reče Tihomir.

- Mogu vam tvrditi da scenario za većinu američkih filmova pišu kolektivno kao mi sada, – tvrdila je Tanja. – Skupi se nekoliko pisaca sa dramaturgom i započnu varijante kao što smo to mi radili. Naravno, mora postojati jedna osnovna ideja koja se nadgrađuje.

- I ja znam za to. Ali desi se da sledeći dan, kada se ponovo sastanu *izbrišu* sve ono što su napisali. Tada započnu ponovo da grade situacije, – reče Tihomir.

- Ne bih želela da se ovo druženje pretvori u radni sastanak, – umešala se Maja. – Hajde da pređemo na neke lakše i zabavnije teme...

Milan i Olja poslali su rodbini i najbližim prijateljima kitnjasto ukrašenu pozivnicu za svadbu. Pozvano je preko sto pedeset gostiju. Kako to dolikuje, Maja i Nikola pozvani su ličnom posetom budićeg bračnog para. Tada im je uručen i detaljno opisan redosled događanja na svadbi. Tamo su se nalazila imena voditelja programa, glumaca animatora, zabavljača i dvaju orkestara. Nisu zaboravili da predaju čak ni jelovnik. Hteli su da se zna šta će se sve moći okusiti za vreme svadbe. Takvu detaljnu pozivnicu dobili su samo izabrani gosti. U prijatnom razgovoru Nikola ipak nije izdržao da ne upita da li je i Eva pozvana. Kada je dobio negativan odgovor njemu i Maji je laknulo.

- Kako napreduješ sa montažom naše veridbe? – upita Milan.

- Stigla sam do polovine. Moram priznati da samostalno montirati nije baš jednostavno. Kada sam započela montažu, učinilo mi se da ću se lako snaći u *materijalu*, – objašnjavala je Maja.

- Pa, za dobar posao treba vremena, – konstatovao je Nikola.

- Možemo li da vidimo bar deo. Mene jako zanima kako to izgleda. A nikada nisam ni videla kako se montira... – umeša se Olja.

- Vrlo rado, – reče Maja, – ali napominjem da film o vašoj veridbi još nije gotov.

- Nije bitno... nije bitno. Samo da vidim bar deo. – insistirala je Olja.

Svih četvoro prešli su u drugu prostoriju gde se nalazio Majin računar. Kada je ona pokrenula izmontirani *materijal* na monitoru, kao što to biva, svi su sa oduševljenjem komentarisali upadajući u reč jedno drugom:

- Vidi mene... Kada je to bilo... Gde sam ja... Olja, zaista si lepa... A tu je i Breskvica... Nik ti se malo vidiš...

Sa uživanjem su pregledali ono što je do tada završeno. Na kraju Milan je umirio Maju.

- Meni se sviđa. Zbog nas ne moraš žuriti, ali da znaš posle svadbe očekuje te još jedna montaža. Angažovao sam Uču da snimi naše venčanje.

- Nadam se nemaš ništa protiv, – reče Olja. – Iz do sada viđenog veridbu je vrlo lepo snimio.

- Da, moram priznati da je dobar snimatelj. Profesionalac. Neupotrebljivih kadrova bilo je veoma malo.

U subotu, na dan venčanja, Maja je mogla obući bilo koju večernju haljinu. Većinom od tih haljina očarala bi sve goste. Ali, to nije htela. Znala je da za to ima vremena na svom venčanju. Ovoga puta bio je red da Olja bude u centru pažnje. Zato, obukla je dugačku svetloplavu haljinu od sate-na. Tri vertikalna gornja preklopa i slična tri donja, samo bogatije naborana, davali su suštinu kroja i izgled haljini. Široka naramenica na levom ramenu držala je ceo komplet. Kaiš od istog materijala prividno je odvajao haljinu u dva dela. Između preklopa na jednoj butini bio je sakriven prorez. Kada je Maja zakoračila ona se malo otvorila i istakla njenu nogu.

- Šta kažeš dragi, – rekla je i prošetala se dnevnom sobom, – da li će haljina odgovarati?

- Izgledaš zaista divno. Bojim se da ne zaseniš ostali ženski svet na svadbi.

- To mi ne bi smetalo. Želim jedino da Olja izgleda bolje od mene, – rekla je i zadovoljno se obrnula oko sebe. Prorez na suknji se malo više raširio. Ukazale su se njene skladne noge. Nikola je ostao bez reči.

- Ne smeta ti prorez? – upita ona.

- Ne, ni najmanje...

Nije bilo predviđeno crkveno venčanje. Prema zajedničkom dogovoru budući bračni par, odlučio se da ceremoniju službenog venčanja obave u parku, koji se nalazio pored restorana. Inače, iznajmljen je restoran najvećeg hotela u gradu.

Kao što se i očekivalo svadba je trebalo da dà uvid u bogatstvo Milano-ve porodice. Hteli su da pokažu koliko mogu da priušte svom sinu jedincu i, naravno, budućoj snahi. Na ulazu su goste dočekivali Milanovi i Oljini roditelji, te ih pozdravljali poželevši im dobrodošlicu. Tamo se našao i Uča koji je bio zadužen da snimi celokupan događaj.

Već u predvorju dolazak gostiju očekivao je bogato namešten švedski sto. Bilo je tamo na desetine tacni bogato ukrašenih i punih različitog slanog peciva. Maja je na nekima od njih primetila i kavijar.

Sala je bila prigodno ukrašena. U ogromnom prostoru poređani su okrugli i ovalni stolovi raznih veličina. Svaki je bio numerisan. Gosti su bez pomoći pronašli svoje mesto. Na sredini svakog stola nalazila se vaza sa ružama različitih boja. Oko tih vaza bile su u krug poređane kratke četvoro-

ugaone sveće. Stolice su bile obučene u ružičastu presvlaku do poda. Velika crvena mašna bila je vezana za naslon svake od njih.

Tavanica restorana je bila prekrivena raznobojnim balonima koji su se lelujali na najmanje strujanje vazduha. Sala je već bila dopola puna gostiju. Maja i Nikola brzo su našli svoj sto koji se nalazio blizu mladenaca. Tamo su već sedeli Lela i Zvonko, Tihomir i Tanja. Osim njih očekivali su još Zorana i Jasnu. Svaki sto je imao zasebnu poslugu. Kada su zauzeli svoja mesta mogli su primetiti, da je pored svakog pribora za jelo bio i informator o redosledu događanja, kao i sam jelovnik.

Za stolom mladenaca bili su Milan i kumovi. Olja još nije stigla. No, na maladoženjinom licu nije se videla zabrinutost. Verovatno je znao gde se ona nalazi. Njeno kašnjenje bilo je deo svadbenog scenarija.

Orkestar od sedam članova tiho je svirao poznate zabavne melodije.

Za kratko vreme stigli su Zoran i Jasna.

- Malo kasnimo, – reče Jasna, – tamo u prostoriji gde se skupljaju pokloni bila je gužva. Neko je doneo poklon na kolicima. Jedva smo došli na red. Baš bi me zanimalo šta se nalazi u tako velikom i teškom paketu. Vi ste već obavili...

- Da. Kada su Milan i Olja bili kod nas dogovorili smo se da im uručimo novac. To smo i uradili pa neka oni sami odluče kako će ga trošiti.

Na podijumu ispred orkestra pojavio se zgodan muškarac. Predstavio se kao voditelj programa. Rekao je nekoliko uobičajenih pozdravnih reči i zamolio prisutne da prošetaju do parka pored hotela. Tamo će se obaviti ceremonija zvaničnog venčanja.

Na taj poziv većina prisutnih se odazvala i krenula ka parku. Tamo ispod visoke breze bila je saletla. Njeni stubovi su bili ukrašeni trakama i raznobojnim cvećem. Između restorana i saletle postavljen je široki crveni tepih. U pokrivenom delu postavljen je dekorisani sto sa ružama i svećama. Od tri sveće dve su gorele. U pozadini, na granama i krošnji stabla, lelujale su se ukrasne trake i baloni. Gospođa srednjih godina stajala je iza stola. Široka lenta državne zastave protezala se od njenih ramena do boka. Pored velike otvorene knjige smeštene su male zastavice državnog obeležja.

Posle gostiju pristigli su kumovi a zatim i Milan. Olja je stigla poslednja hodajući laganim koracima. Orkestar je zasvirao *Mendelsonov (Mendelssohn) Svadbeni marš*. Htela je da se stekne utisak da joj se ne žuri. Međutim, skoro svi su znali da joj je veoma stalo do tog braka. Bela venčanica bila je zaista ukusna. Verovatno naručena od nekog poznatog kreatora. Gornji deo korseta završavao se u visini bedara. Haljina se zatim naglo širila u boga-

tim volanima. Iza sebe vukla je šlep od nekoliko metara. Olja je nosila sa ponosom u ruci buket belih ruža koje su stigle za nju direktno iz Holandije. Njen celokupni izgled narušavao je jedan beli cvet udenut u kosu. Bio je to nespretna pokušaj da se poistoveti sa ružom.

Ceremonija zvaničnog venčanja je brzo obavljena. Mladenci i svedoci potpisali su se u knjigu venčanih. Milan i Olja uzevši po jednu plamteću sveću zapalili su srednju. Tako je dat simbol zajedništva. Posle šampanjca i čestitki gosti su krenuli nazad u restoran.

Mladenci su otvorili ples te je zabava započela. U programu su se smenjivali pevači, humoristi pa čak i jedna trbušna plesačica. Goste su zabavljali profesionalni orkestri. Jedan za narodnu, a drugi za zabavnu muziku. Dok su se orkestri smenjivali jedan humorista i jedan žongler su zabavljali prisutne. U društvu Lele, Zvonka, Tihomira, Tanje i Nikole, Maja se osećala veoma dobro. Puno je plesala i bila je radosna u tom prijatnom društvu.

Ples i zabava su bili u jeku kada se Eva pojavila na ulaznim vratima. Njena žarko crvena haljina dosezala je do poda. Haljina krojena kao korset isticala joj je telo sve do sredine butina. Od tog dela ona se naglo širila. Duboki izrez na njenim grudima bio je napadan. No, bez obzira na to haljina je bila vrlo elegantna i veoma izrazita. Eva se za tu priliku doterala i frizurou i šminkom. Stajala je tako na ulaznim vratima i sačekala je da se ples završi. Tek tada su je svi primetili. Nikola je želeo da odvraći Majinu pažnju pa je stao tako, da je ona bila okrenuta leđima prema ulaznim vratima. Ipak, kada je Eva zakoračila, svi su je sa interesovanjem pogledali. Ni orkestar nije započeo da svira novu numeru. Oni koji je nisu pobliže poznavali od ranije, ne bi je prepoznali u toj elegantnoj večernjoj haljini i šminki. U levoj ruci držala je malu prikladnu tašnicu iste boje kao i haljina. Na desnoj ruci imala je crvenu rukavicu koja je dosezala skoro do njezinog lakta. Druga rukavica joj je visila u ruci pored tašne. Na ruci sa rukavicom imala je prsten sa velikim *cirkonom*. On se još više isticao na crvenoj podlozi.

Manekenskim korakom krenula je u dubinu sale gde se nalazio sto mladenaca. Milan i Olja prethodni ples nisu plesali. Sedeli su i međusobno razgovarali. Da li je to bila slučajnost, ili je Eva čekala u prikrajku kada mladenci budu za stolom, nije se moglo utvrditi. Samo, ona je ušla u momentu kada su je svi mogli zapaziti. Iskoristivši priliku, prišla je Milanu i gurnula prste u tašnu. Uradila je to hladnim izrazom lica i promišljeno da je Olja uzviknula od straha. U tom momentu pojavio se Nikola pored Eve. Zgrabio je njenu tašnu i istrkao joj iz ruke. Pri tom povredio je šaku na oštrom *cirkonom*. Eva se opirala i prvo začuđeno, a zatim ga uplašeno osmotrila.

- Šta radiš Nik? – upita ona ozbiljno
- Šta ti tražiš ovde? Kako znam nisi pozvana, – odgovorio je Nikola ozbiljno.

- Šta te briga, – rekla je naredbodavno Eva. – Vрати mi tašnu.

Kada je Nikola to učinio ona se okrenula prema Milanu koji je uplašeno ustao bojeći se da ponovo ne dođe do nekog incidenta. Upitno je gledao čas u Nikolu, čas u Evu. Tada se Eva obratila direktno Milanu.

- Čestitam mladencima. Donela sam poklon, – zatim je izvadila iz tašnice beli koverat i predala ga Milanu.

Milan nije smeo da je pogleda. Zastideo se što je nije pozvao.

- Zahvaljujem se ... i u ime Olje...- reče postiđeno Milan i pruži ruku radi pozdrava.

Eva je ne prihvati. Samo se okrenula prema Nikoli i pogledala ga direktno u oči. Ne rekavši ništa podigla je ruku sa rukavicom i prstenom i pomilovala mu je obraz.

Posle nekoliko trenutaka Eva se okrenula ka izlazu. Nikola ju je pratio. Želeo je da se vrati kod svoje Breskvice. Većina gostiju još uvek je stajala u sredini sale na plesnom podijumu. Čekali su i posmatrali šta se događa. Kada je Eva prolazila pored Breskvice, njih dve besno su se pogledale.

- Profuknjača – rekla je kratko Eva.

- A ti fufa. – odgovorila je Maja.

Eva je ljutito podigla ruku da je ošamari. Nije uspela u tome jer je Nikola zadržao njenu ruku tik pored Majinog lica. Eva se istrгла i nastavila ka izlazu.

- Nisam dobro čuo... Šta ti je rekla? – upita on brižno kada je Eva izašla iz sale.

- Samo smo se pozdravile... – reče ona pa upita, – Šta ti je na šaci?

- Ništa, izgleda da me je njen prsten slučajno ogrebao.

- Da li te boli?

- Ne Breskvice vidiš da je čak prestalo i da krvari.

Kada je Eva otišla, zabava se nastavila kao da se ništa nije dogodilo. Posle ponoći neki gosti, među njima i Maja nisu marili što je muziku ponekad zamenjivao voditelj i neki od prisutnih animatora. Sve više je bilo potrebe za zabavom sedeći za stolom. Mada je još bila mlada, ipak je poževela da sluša, a ne da igra za vreme nekih brzih muzičkih tačaka.

Prvi gosti su napustili svadbu u jutarnjim časovima. Među njima bili su Maja i Nikola. On se požalio na umor i glavobolju. Lela, Zvonko, Tiho-mir i Tanja su još ostali da se zabavljaju.

Posle svadbe Maja je nastavila dan za danom da montira veridbu. Nakon nedelju dana završila je montažu. Dosta se namučila. To je bio njen prvenac, a radila ga je potpuno samostalno. Da je imala režisera ili novinara pored sebe montaža bi joj išla lakše. Sa njima bi se mogla otvoreno dogovoriti o koncepciji i redosledu. Naučila je od Uroša da raspored kadrova u montaži ne mora uvek da se poklapa sa redosledom događanja u stvarnosti. Bilo je delova u kojima je nedostajao novinarski tekst. Kao objašnjenje, tekst bi se mogao podvući pod određenu sliku. To se u filmskom žargonu zove *nematerijalni zvuk*. Televizijski saradnici su ga nazivali *off tekst*. Pre početka montaže odredila je sebi jedan redosled. Bila bi sigurnija da je o tome prodiskutovala sa nekim.

Pre nego što je htela predati video film o Milanu i Olji, želela je da to pogleda neko ko se, ipak, razume u to. Među njihovim poznanicima bili su to Tihomir i njegova Tanja. Njih dvoje rado su prihvatili poziv i došli u radnu posetu.

Da se ne guraju u maloj prostoriji ispred računara Maja je snimila gotovu reportažu ili kako je ona to nazvala kratak dokumentarni film na DVD. Tako su mogli da ga pogledaju komotno sedeći na velikom kauču u dnevnoj sobi uz zakusku i piće. Kada su stigli Maja je poručila nekoliko piza preko dostave. Dok su prepričavali događaje na Milanovoj svadbi, zazvonio je Tihomirov mobilni telefon. Uča se javio i zapitao ga kako može da dostavi video traku Maji. Ona je trebalo da presnimi ceo materijal sa venčanja u računar. Tihomir je kratko odgovorio.

- Tu sam baš kod Nika i Breskvice. (Nekako svi prijatelji prihvatili su Majin nadimak). Baš se pripremamo da pogledamo izmontiran materijal sa veridbe.

Dok je Tihomir razgovarao njih troje, Maja, Tanja i Nikola započeli su večeru i uživali u *pici* i nekim slanim kolačima. Nisu ni obraćali pažnju na

telefonski razgovor. Saznali su predmet razgovora tek kada se Tihomir obratio prisutnima.

- Uča pita kada može da donese materijal sa svadbe sada ili drugom prilikom? Rekao sam mu da smo tu i da se spremamo da pogledamo izmontirani *materijal* sa veridbe. Napomenuo je da bi i on rado pogledao. Na kraju krajeva on je snimao taj *materijal*.

Nikola je pogledao upitno prema Maji. Ona je samo slegla ramenima. Bilo joj je svejedno.

- Ako brzo možeš da stigneš doći. Adresu znaš, – rekao je Tihomir u telefon.

- Treba profesionalno gledati na stvar, – objašnjavao je Tihomir jednostavno, a zatim zagrizao u jedno oveće parče *pice*.

Nikola je malo teže baratao rukom jer je njegova šaka bila previjena.

- Šta ti bi sa rukom? – zapita Tanja.

- Ništa strašno. Ogrebao sam se, već se ne sećam ni gde.

- Nemoj tako Nik, – ispravila ga je Maja. – Reci istinu, ogrebala te je Eva svojim oštrim prstenom na svadbi. Desilo se to kada ste gurkali jedno drugo. Sada mu se rana zagnojila.

- Proći će to za koji dan, – rekao je nehajno Nikola.

Tek što su popili pivo neko je zazvonio na vratima. Nikola je otišao da otvori. Bio je to Uča. Doneo je sa sobom flašu konjaka Nikoli i buket belih kraljevskih ljiljana za Maju.

- Zdravo svima, – rekao je vrlo tiho. – Ne znam kako se zove ovo cveće ali učinilo mi se lepim. U cvećari su me nagovorili da izaberem to. Onome kome nosim svideće se, rekli su.

- Nisi trebao Učo, – rekla je Maja i preuzela buket da bi ga stavila u vazu.

- Ovo je za gazdu, – rekao je Uča i predao je Nikoli flašu konjaka.

- Pa, Učo mi ne slavimo ništa danas. Ovo je samo jedan radni sastanak – rekao je Nikola.

- Znam... ali red je. Prvi put sam kod vas.

- Dobro. Hvala ti. Nađi sebi mesto. Odmah počinje projekcija na velikom ekranu, – obavestila je Maja prisutne.

Dosta ležerno su gledali film od pola sata. Usput je Maja objašnjavala kakve je probleme imala pri montaži. Smatrala je da to treba da saopšti jer se redosled u filmu razlikovao od redosleda stvarnog događanja. Niko nije imao primedbu na to. Gledali su, pili i jeli, tako da je sve više ličilo na druženje nego na neki radni sastanak. Na kraju su svi pohvalili Majin rad. Smatrali

su reportažu ili, kako je ona to nazvala, kratki dokumentarni film, sasvim korektnim i profesionalno urađenim.

Maja je bila zadovoljna takvim pozitivnim kritikama. To joj je godilo i potisnula je tremu koju je do tada imala. Uzela je parče *pice* da okusi ponudu. Nije primetila da se na njoj nalaze tanko sečene pečurke. Šampinjoni su bili prekriveni gustim kečapom. Nije ni stigla da proguta zalogaj kada je skočila i pojurila prema kupatilu.

- Šta je Breskvica? Da li ti treba pomoć, – upita Nikola zabrinuto.

Ona je samo odmahivala glavom, pokrila usta dlanom i žurno nestala u kupatilo. Ostali prisutni pratili su je pogledom.

Društvo je utihnulo. Svi su iščekivali šta će se dalje dogoditi.

- U drugom stanju je. Drugi ili treći mesec. Izgleda da ne podnosi ni šampinjone.

Posle kratkog vremena Maja se pojavila kao da se ništa nije dogodilo.

- Izvinjavam se, – rekla je, – još uvek sam alergična na neka jela i mirise.

- Nemoj se izvinjavati, – prva je radosno progovorila Tanja – znači biće prinove. Čestitam.

Ustala je i poljubila Maju u obraz. Svi su je obasipali poljupcima i čestitkama. Uča je samo suzdržano pružio ruku i rekao:

- Čestitam, drago mi je.

Kada se društvo malo smirilo ona zapita Uču:

- Jesi li doneo trake? Treba *materijal* da prebacim u računar.

- Da. Nadam se da sam snimio sve, pa i *međukadrove*, – rekao je. – Doneo sam i kameru. Znaš da samo preko nje možemo da prekopiramo snimke.

- Da. Dođi u drugu prostoriju. Tamo se nalazi računar za montažu. Koliko ima materijala, – upitala je i krenula ispred Uče.

- Ukupno tri sata.

- Nadam se da nećeš sedeti tu tri sata.

- Ne Maja ili Breskvica. Kada spojimo kameru i računar i otpočne proces kopiranja ja ću vas napustiti. Po kameru mogu doći kada vama bude odgovaralo.

Kada su priključili kameru na računar, Maja je proveravala da li se *materijal* kvalitetno i bez greške presnimava.

- Moram ti reći da se pripaziš Eve. To se naročito odnosi na Nikolu, – rekao je Uča dok su bili u zasebnoj prostoriji. – Mislim da je pomahnitala. Spominje osvetu. Proučava droge i otrove. Može da uradi svašta u tako bezumnom stanju.

- Kako to misliš? – upita Maja.

- Posle one prepirke na Milanovoj veridbi, kada smo odlazili rekla mi je da će smisliti nešto... Želi da vas razdvoji. Rekla je: *Ako Nik ne može biti moj neće biti ničiji.*

Maja se uplašila saznajući Evine namere. Više se bojala za Nikolu nego za sebe. Ali se brzo trгла.

- Učo, nije li to opet jedno od onih tovojih klevatanja?

- Ne Maja. Kamo sreće da je samo to. Učinilo mi se da kada je to rekla, da misli sasvim ozbiljno.

- Nemoj Niku ništa da kažeš. Ja ću pripaziti na nas, a naročito na njega, – rekla je.

- Dobro. Ja idem. Ovo kopiranje će potrajati. Sledećih dana kad vam bude odgovaralo javi se pa ću doći po kameru, – rekao je Uča.

Pozdravio se sa prisutnima zatim je otišao. Tihomir i Tanja ostali su još neko vreme da se druže. Maja je povremeno odlazila da proveri da li ispravno funkcioniše rad računara i kamere. Posle više od tri sata proces je bio završen. Za to vreme gosti su već napustili njihov stan.

Sledeći dan Maja je insistirala da Nikola poseti lekara. Nije odmah htela da mu kaže šta je čula od Uče. Smatrala je da on preteruje. Pa ipak učinilo joj se da sa tom infekcijom nešto nije u redu. Iz predostrožnosti nagovarala ga je da lekaru pokaže ranu.

Nikola je otišao u ambulantu kako bi udovoljo Maji. Skinuli su mu zavoj i lekar je konstatovao da je rana inficirana. Nije mogao da poveruje da se radilo samo o jednoj maloj ogrebotini od prstena. Preporučio je analizu krvi. Maja je zatražila i dodatne analize na drogu ili otrov. Lekar se začudio jer je smatrao da je to nepotrebno. Za takvu analizu bilo bi potrebno da se putuje u glavni grad, na toksikološki institut, a za tako nešto nema potrebe. Ako krvna slika bude pozitivna tek tada ima nekog smisla za odlazak tamo. Posle par dana svi nalazi su bili negativni. Lekar je smatrao da je u pitanju infekcija i prepisao antibiotike.

Nikola nije razumeo zašto Maja insistira na tim pretragama. Tada je ona rekla šta je saznala od Uče prilikom presnimavnja Milanove svadbe. Nije mogao da poveruje da je Eva u stanju tako nešto da učini.

Toga dana Nikola je predložio da započnu sa pripremama oko njihove svadbe. Trebalo je najpre da odrede datum venčanja. Svadbenu je trebalo organizovati što pre. Osnovni razlog je bio taj što Maja nije želela da se primeti njena trudnoća. Posle kraće argumentacije odredili su da to bude u subotu nakon tri nedelje. Kada su izbrojali potencijalne goste, bili su zadovoljni. Na spisku se našlo devedesetak imena. Maja je kasnije pronašla jednu pra-

znu beležnicu i odlučila da u nju upiše sve ono što se ticalo njihovog venčanja, od matičara do svadbene slave u restoranu.

Imali su prilike da vide kod Milana šta je dobro pripremljeno, a šta loše. Smatrali su da njihova svadba ne treba da ističe bogatstvo nego svečani čin. Svadba treba da je dobro pripremljena da dokaže njihovu ljubav i da omogućí gostima zabavu. Ni oni nisu planirali crkveno venčanje.

Zbog toga su odlučili da celu organizaciju prepuste jednoj poznatoj agenciji koja se bavila tim poslovima. Nikola i Maja su odredili datum i dali imena gostiju. Odredili su okvirnu sumu koja bi mogla doći u obzir. Glavna smernica je bila na svečanosti i zabavi. Agencija za pripreme zadužila je gospođu Vlatku i gospodina Batu za dogovoreni protokol.

Kada su obavestili o tome svoje roditelje Nikolina majka insistirala je i na crkvenom venčanju. Mladenci nisu imali ništa protiv ali to je malo iskomplikovalo pripremu. Naime venčanju u crkvi treba da prethodi registracija kod matičara. Maja i Nikola nisu hteli da razmišljaju o tome. Prepustili su organizatorima da to reše.

Nikoli se učinilo da mu je hladno. Maja je spavala mirno pored njega. Opihao je ivicu kreveta. Ona je bila vlažna. Upalio je noćnu lampu. Cela soba plivala je u vodi. Drveni bračni krevet lelujavao se na talasima kao neki čamac. Hteo je da probudi Maju. Želeo je da oboje napuste prostoriju. Dok ju je drmusao krevet je naglo zaplivao prema prozoru. Zid se otvorio i oni su se našli na ulici punoj vode. Još uvek su bili na krevetu kada je do njih doplutala dugačka venecijanska gondola sa gondolijerom, koji je bio obučen u tradicionalnu nošnju i glasno pevao *O sole mio...*

- Šta se mučite u tom krevetu – reče on kada ih je video. – Uđite u moju barkarolu.

Majina tanka spavaćica je bila već skroz mokra i lepila se uz njeno telo. Ni Nikola nije bolje prolazio jer se potapao krevet. Zato su oberučke prihvatili tu ponudu. Gondola je nastavila da plovi sa njima. Kuda god su prolazili zgrade su bile u vodi.

- Pa mi smo u Veneciji, – rekao je Nikola uzbuđeno.

- Naravno. Ne sećaš se. Tu smo došli na medeni mesec, – rekla je Maja drhtavim glasom.

- Tebi je hladno – konstatovao je Nikola. – Treba negde da se presvučeš.

Gondolijer kao da je čitao njegove misli, počeo je brže da vesla. Tako su stigli do *Mosta uzdaha*. Nikolu nije baš zadivila ta građevina. Očekivao je most sa puno cveća i zaljubljenih parova. No, na mostu nije bilo ni cveća ni mladeži. Kada su prošli most gondolijer je stao ispred velike robne kuće. Tu su se iskrcali. Nikola se zahvalio, a gondolijer je skinuo šešir i duboko se naklonio.

U velikoj robnoj kući Maja je brzo pronašla veš i laganu letnju haljinu. Nikola je obukao farmerice i teget majicu. Prošli su kroz prostrano odeljenje sa garderobom i izašli na zadnji izlaz. Bilo je leto. Na parking su se

presijavali automobili od toplog sunca. Brzo su pronašli svoje vozilo. Bio je to *opel* srednje kategorije. Krenuli su kući.

Dosta dugo su se vozili, prvo kroz ravnice a zatim preko brdovitih predela. Kako su savladavali visine, tako je put bio sve krivudaviji. U jednom momentu, ispred oštre okuke, Nikola je poljubio Maju u obraz. Automobil je nastavio pravo a put je skretao u krivinu. Auto je poleteo sa puta. Celu večnost su leteli u zraku očekujući pad, lom i kraj. No, to se nije desilo. Na tom brdovitom, delu u podnožju, kosina je bila velika. Automobil se sa velikim potresom spustio na tu kosinu sličnu skijaškim skakonicama. Tako, bez veće štete automobil je nastavio da se kreće. Posle kratkog vremena zario se u travnjak. Nikola je izašao da vidi da li je vozilo oštećeno. Nije video nikakve promene na njemu.

Kada je konstatovao da je vozilo neoštećeno pogledao je okolo. Nikoga nije bilo u blizini. Samo se u daljini videla strma litica ispred koje su se redala borova stabla. Dok su tako stajali pored kola iz šumice su se pojavile ovce. Došle su do njih kao da ih žele pozdraviti. Umiljato prislanjale i trljale svoja debela krzna na Nikolinu butinu. On se nije protivio, samo kada su to htele i sa Majom, tada ih je rasterao.

Nešto kasnije iz šume se pojavio stariji čovek sa pohabanim šeširom i motkom. Prugasta prljava košulja bila je zavučena u poderane pantalone. Mesto kaiša njih je vezao kanapom. Bio je dobroćudan. Nije mario što je Nikola rasterao ovce.

- Vidm da vam treba pomoć – rekao je blago – Iz te niske travnate doline, teško da ćete se sami izvući.

- Da. Verovatno. Ne vidim ni put ni ljude – odgovori Nikola.

- Pa zato moramo do lifta. Zatim u selo. Tamo, možda možemo naći neku pomoć, – rekavši to starac je krenuo ka borovoj šumi.

Nikola i Maja su se veoma začudili kada je starac spomenuo lift. Pa, ipak, krenuli su za njim. Hodajući kroz šumu, stigli su do litice. Tamo je starac pomerio jednu izbočinu i u tom trenutku u kamenom grebenu otvorila su se dvokrilna vrata. Ušli su u lift koji ih je podigao do visine puta sa kog su se survali u dolinu.

Selo... to su bile samo dve kuće.

Starac ih je poveo u prvu kuću. Tamo, u sobi sa ulice, bila je improvizovana krčma. Na zemljanom podu su se redale flaše i flašice raznih veličina. Bilo ih je na stotine. U njima se nazirala žućkasta tečnost. Navodno rakija. Flaše su bile začepljene čepom od šapurike ili grančice. Na onim flašama koje su imala šire grlo, oko šapurike omotana je prljava platnena krpa.

- Popijte nešto. To je sve rakija. Ima raznih vrsta, samo ne znam koja je u kojoj, – rekao je čovek koji je sedeo na zemlji skrštenih nogu i pio iz jedne flašice.

- Treba nam traktor, – rekao je stariji čovek koji je doveo Nikolu.

- Onda treba da ideš kod Milivoja, znaš da jedino on ima traktor.

- Milivoj je nekoliko kilometara odavde, – rekao je stariji čovek Nikoli.

- Idem do njega. Vi ostanite tu ili pogledajte šta ima u drugoj kući.

Nikola i Maja su se pozdravili sa domaćinom i krenuli ka drugoj kući. I tamo je soba prema ulici bila nameštena kao kafana. Samo je bila malo bolje uređena. Ni tu nije bilo stolova ali stolica jeste. Bilo je i nekoliko šamlica i tronožaca. Vlasnik je sedeo na jednoj od njih i jeo parče hleba na kojem je bila pljeskavica.

- Imam odličnu rakiju. Samo kaži koja te zanima, – obratio se vlasnik Nikoli. – Kod mene se mogu razlikovati, jer su u posebnim flašama. Imam dobru kajsijevaču.

- Dobro, uzećemo kajsiju – rekao je Nikola.

Vlasnik se okrenuo na stolici i pružio ruku prema prljavim policama koje su se nalazile iza njega. Sa te police skinuo je krišku hleba na kojoj su bili nasečeni komadi mesa i povrća.

- To je meze, – rekao je i nastavio, – priđi polici sa flašama tamo na suprotnom zidu i potraži kajsiju.

Nikola je prišao staroj oronuloj polici na kojoj su se ređale litračice. Bilo ih je desetak. Svaka od njih imala je različite nalepnice sa loše odštampanim slikama. Na jednoj je bio guslar na drugoj neka olimpijska medalja, pa jabuka, zatim grožđe sa velikim listovima, stilizovana glava kostura sa prekrštenim kostima, devojka u srpskoj narodnoj nošnji, poznata slika glumice Merilin Monro kako joj vetar nadiže suknja i na pretposlednjoj bila je fotografija njegove Breskvice. Bila je obučena samo u jednu providnu majicu sa bretelama i u veoma plitkim *slip* gaćicama. Sedela je na površini ustala-sale vode. Neko je nalepio više tih fotografija na istu flašu. Ivica vinjete su bile malo poderane i prljave. Nikola je uzeo tu flašu.

- Izabrao si najbolju kajsiju.

Nikola nije odgovorio samo je izvadio čep da bi je pomirisao.

- Ovo nije kajsija nego breskva. To osećam i znam pouzdano jer poznajem njen miris.

Hteo je da povuče gutljaj iz flaše, ali kada ju je primeo ustima...

Naglo se probudio.

- Breskvice, sanjao sam da smo bili u Veneciji, – rekao je Nikola ne pominjući uznemirujuće detalje.

- To je divno. Mogli bismo u Veneciju na medeni mesec, – odgovorila je.

Nikola je primetio da je ona već odavno budna. Zabrinuta je zbog organizacije predstojećeg venčanja.

Tokom dana gospođa Vlatka je pozvala Maju telefonom da je obavesti o nekim detaljima crkvenog venčanja.

- Sam tok venčanja zavisi od sveštenika koji Vas venčava. Oni imaju svoja mala pravila. Bitno je da se oko svega dogovorite pre venčanja da kasnije ne bi bilo nesporazuma.

- Gospođu Vlatka, – rekla je Maja, – mi želimo najkraće i najjednostavnije crkveno venčanje.

- Dobro. Razumela sam, ali morate položiti predbračni ispit u crkvi. On se može obaviti za dvadeset minuta. To su pitanja u smislu da li svojom voljom stupate u brak i da li postoje još neka ograničenja za stupanje u brak. Misli se na srodstvo i slično.

- To je u redu.

- Dužina obreda traje oko pola sata, – nastavila je gospođa Vlatka, – to zavisi od toga koliko vremena će vam trebati da se gosti smeste u crkvi. Pretpostavljam da hor nije potreban.

- Tako je, – potvrdila je Maja.

- U crkvu ulazite zajedno. Na glavi bi trebalo da imate veo, ali Vam niko neće zameriti ako ga ne bude bilo.

- Dobro.

- Kumovi, Vi i gospodin Nikola morate biti kršteni. Te krštenice treba dostaviti svešteniku pre venčanja. U dogovoru sa njim, crkvu možemo dekorisati ako to želite.

- Mislim da nema potrebe, – odgovorila je kratko Maja.

- Krune koje se nose na glavi u toku venčanja možete zameniti vencima od cveća. Potreban je jedan peškir, ne duži od metar i sedamdeset i širine petnaest do dvadeset centimetara, kojim će Vam sveštenik u toku obreda zavezati ruke.

- To biste vi mogli nabaviti.

- U redu. Treba još jedna čaša iz koje ćete piti vino u toku obreda. Zatim dve ukrašene sveće. Po sopstvenoj želji, možete pokloniti bitnim članovima porodice vezene peškire. I to je sve, – rekla je na kraju gospođa Vlatka.

- Krštenice i predbračni ispit obavićemo mi, a ostalo je na vama. Mislim da je dosta desetak ukrasnih peškira, – rekla je Maja.

Kada je Maja spustila slušalicu, pogledala je prema Nikoli koji je ceo razgovor slušao.

- Nemoj me ništa pitati, – rekao je odmah. – Sve prepuštam tebi. Biće onako kako ti odlučiš. Ja ću se malo pozabaviti kupovinom Tijaninog stana.

- Stvarno. Kada bolje razmislim Tjanu nismo videli od Vesnine sahrane. Jesi li je ponekad sreo? – upita Maja.

- Ne. Stvarno... ne. Ili je na nekom radnom putovanju ili se odselila. Moraću ovih dana da zakucam na njena vrata. Samo da znaš, taj njen stan bi nam bio idealan. On je isti kao ovaj samo razmeštaj soba je okrenut suprotno.

U toku dana gospođa Vlatka je još nekoliko puta telefonirala. Ispalo je da raspored programa mogu teško ostvariti. Brinula se da te tri stvari: venčanje kod matičara, zatim u crkvi pa svadbena večera neće moći da se ostvari u istom danu. Predložila je da bi, možda, zvanično venčanje kod matičara trebalo obaviti dan ranije. Maja se nije mogla odlučiti odmah o tome. Rekla je da će razmisliti i konsultovati se sa Nikolom. Kada odluče javiće joj se. Naravno, Nikola ni ovaj put nije hteo da se meša. Samo je napomenuo da svadba treba da je dobro pripremljena, da dokaže njihovu ljubav i da omogućiti gostima zabavu. Tako su se dogovorili onog dana kada su odlučili da sklope brak. Imajući to u vidu Maja je posle kraćeg razmišljanja predložila Nikoli:

- Šta kažeš na sledeći predlog. Glavna proslava i zabava treba da su u subotu. Pre podne kod matičara, a popodne u restoranu. Sledeći dan u nedelju da se venčamo u crki. Ako to nije izvodljivo možemo to obaviti i nedelju dana kasnije.

- Slažem se. U tom slučaju program ne bi bio teško ostvarljiv za jedan dan. A mogli bismo društvo počastiti pićem i narescima kod matičara.

- Dobro. Tako ću reći Vlatki. Ja ću razgovarati sa Lelom. Želela bih da mi ona bude kuma. Koga si ti izabrao? – upita Maja.

- Još razmišljam između Milana i Zorana. Zoran mi je prijatelj iz detinjstva.

- Mislim, treba da im kažemo da se ne pripremaju kao tradicionalni kumovi koji snose deo troškova svadbe. Oni treba da su svedoci, da su pored nas i da se zabavljaju na venčanju. Pretpostavljam da nema prepreke ni da budu kumovi i prilikom crkvenog venčanja.

- Verovatno su kršteni, – reče na kraju Nikola.

Posle ovog dogovora Maja je pozvala agenciju i obavestila je Vlatku o njihovoj odluci da u subotu pre podne bude zvanično venčanje kod mati-

čara a predveče svadbena zabava u restoranu. Sledeći dan, ili nedelju dana kasnije, bilo bi crkveno venčanje. Kada izrade predlog satnice Maja će to proveriti. Insistirala je da poseti i pogleda restoran koji će agencija izabrati. Preporučila je i jedan orkestar sa pevačem.

Tog dana predveče, iz stana pored njih, zapravo iz Tijaninog stana, začula se glasna muzika i pevanje nekog društva. Kao da je tamo bilo nekog slavlja. Nikoli se učinilo pogodnim trenutkom da pozvoni na Tijanina vrata. Posle kratkog vremena na vratima se pojavio mladić obučen u paukov kostim. Verovatno je hteo da liči na *Betmena*.

- Dobro veče. Ja sam vaš komšija... – rekao je Nikola.

- Izvinite. Muzika je glasna... Mi slavimo rođendan, – izvinjavao se mladić.

- To je u redu. Slavite i dalje... Mene zanima gde je Tijana.

- Tijana... Ona se udala. Mislim da se preselila u Pariz...

- Imate li možda njen broj telefona?

- Da naravno, sada ću vam doneti, – rekao je *Betmen* i vratio se u sobu da potraži adresu. Posle kratkog vremena vratio se sa ceduljicom i objasnio, – Ja i moja prijateljica smo tu podstanari. Tijana vrlo retko dolazi. Samo, podigne stanarinu i sredi neke papire pa ponovo otputuje u Pariz.

- Hvala komšija. Nema problema za muziku. Samo vi i dalje slavite... – reče Nikola i vrati se u svoj stan.

- Zamisli Tijana se udala i odselila u Pariz, – obavestio je Nikola Maju.

- Pa verovatno je zbog toga nismo sretali.

- Da. Pozvaću agenciju koja je obavila kupovinu ovog našeg stana. Neka se raspitaju za Tijanin stan. Ako se odselila u Pariz postoji pretpostavka da joj ovaj stan nije potreban. Ukoliko ne želi da proda, reći ću agentu da ponudi deset ili dvadeset posto više samo da se odluči za prodaju.

- Zašto ne kupiš jedan veći, a ovaj prodaš. Tako bi rešili prostor za pri-novu, – predloži Maja.

- Breskvice, jednom sam se već selio. Mrzim selidbu.

- Pravo da ti kažem i ja. Ali finansijski bi možda bolje prošao.

- Za sada finansije nisu u prvom planu. Inače zadužiću agenta da proda i moj stari stan. Naravno, ako Tijana ne pristane ni pod kojim uslovima da proda svoj stan, moraćemo da potražimo veći na drugoj lokaciji.

Sledećeg dana Nikola je svratio u agenciju za nekretnine, a Maja je otišla sa Vlatkom i Batom da pogleda restoran.

Restoran *Knez* nalazio se u otmenom delu na periferiji grada. Vlasnik restorana, gospodin Nebojša, sačekao ih je i pozdravio sa prijatnim osme-

hom na licu. Restoran se nalazio u velikom novoizgrađenom objektu. Deo objekta bio je i hotel sa desetak soba. To je Maja odmah primetila i sa odobravanjem konstatovala da će za vreme svečanosti iznajmiti dve-tri sobe za sebe i za umorne goste. Kada su ušli u zgradu pred njima se ukazala prostrana sala. Bila je dobro opremljena za velike prijeme i svadbe. Pored te velike sale, nalazila se i jedna manja sa šankom. Tu manju, su verovatno koristili svaki dan za goste koji bi samo na kratko navraćali.

Sala je bila ugodna. Čim je Maja ušla osetila je prijatan mladalački, ali, svečani ambijent. Zidovi i tavanica u njoj bili su obloženi hrastovinom. Dva okrugla mozaična lusteru podsećale su na disko klub. Na jednom zidu su bile reprodukcije *impresionista*. Maja je ocenila da ima dovoljno prostora za ples, a i dovoljno stolova za njihove goste. Orkestar je imao poseban podijum. Vlatka je telefonom zamolila vlasnika da pripremi ukrase i nameste jedan sto za primer, upravo onako kako bi izgledali i ostali stolovi za svadbu.

Stolice su imale belu platnenu navlaku do poda. Narandžasta svilenka traka široka dvadesetak centimetara vezana je u mašnu iza naslona. Ista svilenka traka je krasila i sredinu stola na stolnjaku. Na stolu, pored znalački nameštenog pribora za jelo, nalazio se svećnjak sa pet sveća. Kada su njih troje stigli, sveće su gorele. Sve u svemu prostor je obećavao ugodnu atmosferu za zabavu i ples. Maja je detaljno pogledala sve.

- Mislim da će odgovarati. Na svadbu je pozvano oko devedesetak do stotinjak gostiju. Od toga verovatno je desetoro dece, – rekla je Maja gospodinu Nebojši. – Bilo bi dobro da sednemo za jedan sto da vam kažem, šta bih sve želela. Vi ste privatnik i ovaj restoran je vaš, iz tog razloga ne verujem da bi bilo nekih problema da udovoljite mojim željama.

- Sve što treba, uradićemo. Budite bez brige... Samo recite...gospođice... rekao je Nebojša.

- Ja sam gospođica Maja, ali svi moji prijatelji i poznanici zovu me Bre-skvica. Među našim gostima nema vegetarijanaca i makrobiotičara. Znači i sami, – nastavila je Maja, – hrana na tanjiru ispred mojih gostiju, ako ima dobar izgled, miris, pa zatim i ukus, dovoljan je razlog za osmeh na licu. Zato bih želela zaista vrhunsku dekoraciju i prezentaciju onoga što žele da pojedu gosti. Dobro izbor stvara vrhunsku svadbenu svečanost. A ja baš to želim. Bogata trpeza je naš, Nikolin i moj poklon gostima. Zato treba da sastavimo jelovnik i kvalitetnu ponudu pića. Znajući da je ovaj restoran ekskluzivan mislila sam da možete udovoljiti mojoj želji, što se tiče jela i pića.

Posle tog uvoda Maja je izvadila svoj podsetnik i pronašla stranicu gde se nalaze jela i pića za večeru.

- Predlažem da uzmete papir i olovku te upišite ono što bih želela da bude ponuda za svadbu. I vi gospođo Vlatka jer treba da se odštampa jelovnik za svakog gosta. Nebojša je samo pokretom ruke, pozvao jednog od konobara koji su bili slobodni za šankom. Kada je on stigao odmah je izvadio svoju beležnicu.

- Za aperitiv predlažem, – nastavila je Maja, – domaću rakiju *kajsijevaču* i *dunju*. Od ostalih žestokih pića *balantajns*, *jegermajster*, *unikum*, *votka*, *martini bijanko*, *džin* i *pelinkovac*. Za one koji ne piju žestoka alkoholna pića može *koka kola*, *fanta*, *đus* od raznog voća, *šveps*, *mineralna voda* i to gazirana i negazirana. Kafa *turska*, *espresso* i *kapučino*. Za one koji piju samo vino treba da se predvidi kvalitetno *iriško*, *vršačko* i *crnogorsko crno i belo* vino. Za aperitiv pre predjela nikako ne servirati pivo.

- To nije nikakav problem jer sva ta pića inače imamo za šankom gospođo... pardon, izvinite... gospođice.

- Za predjelo: Ukusno dekorisani ovali sa *njeguškom pršutom*, *suvi vrat*, nekoliko vrsta rezanog suvog mesa, *filovana šunka*, *ruska salata*, *salata sa pečurkama*, najmanje tri vrste sira i možda *carska pita*. Za glavno jelo dve vrste čorbe: *teleća krem čorba* i *pileća čorba*. Da li je to u redu. Možete li to sve prirediti?...

- Ali gospođice...vaša molba je za nas zakon. Ništa ne brinite. Ono što ste do sada nabrojali mi bez problema možemo servirati.

- Dobro, – nastavila je Maja. – Za topla predjela bih takođe želela bogatu ponudu. Evo mog predloga, u stvari zahteva. Neka bude *teletina u sosu od pečuraka*, *knedle sa biftekom*, *pršutom* i *pečurkama*. Za vreme serviranja tih predjela mogla bi se naći na stolu i sezonska salata. Mislim na *paradajz*, *krasatavac*, *zelena salata*, *kupus salata*. Kao što vidite nisu u pitanju baš neki veoma retki specijaliteti. Bitna je raznovrsnost i lepa dekoracija.

- Pero! – obratio se gospodin Nebojša konobaru koji je sve to zapisivao. – Jesi li sve zapisao?

- Da gazda, – odgovori on kratko.

- Naravno, sada dolazi najvažnije, – nastavila je Maja. – Za glavno jelo imam ideju za desetak jela. Sa tog spiska treba izabrati pet.

Kada je Maja predala Nebojši spisak on je mumlajući poluglasno pročitao:

- *Bečka i pileća šnicla u tartar sosu*, *rolovano praseće pečenje*, *jagnjeće pečenje*, *pileće belo meso sa roštilja*, *pa rolovana pileća džigerica*, *gurman-*

ska pljeskavica, dimljena vešalica, punjeni pileći ražnjić, svinjski ražnjić, rolovani ćevapi u slanini, vešalica u maramici i francuski krompir.

Kada je sve pročitao obratio se Maji:

- *Bečka i pileća šnicla sa susamom u tartar sosu*, to je standardno jelo. Mogu da ga konzumiraju i oni koji nisu pristalice mesa sa ražnja. *Rolovano praseće pečenje i jagnjeće pečenje* su dobar izbor. Zatim *rolovana pileća džigerica, gurmanska pljeskavica i dimljena vešalica*. Mislim da bi to bilo dovoljno. Naravno, uz sve to *francuski krompir*. Predlažem Vam tih šest vrsta jela. Mislim da će vaši gosti tim izborom biti veoma zadovoljni.

- Da. U pravu ste. Slažem se. Posebna priča su deserti i svadbena torta. Tortu i sitne kolače želim poručiti kod iskusnog poslastičara. Za to ne morate da se brinete.

- Za piće možemo ponuditi ono što smo rekli kod aperitiva, – predložio je Nebojša.

- Da, s tim da bi sve bilo u skladu, konsultujte i jednog *someliera* da ipak preporuči ona vina koja najviše odgovaraju ponuđenim jelima. Naravno, mora biti i piva. Najmanje četiri vrste, od toga dva strana. E... da. Skoro sam zaboravila. Nikola i ja želimo da pozdravimo goste posle toplog predjela. Tada treba svima koji to žele, ponuditi šampanjac. Na taj način i pićem želimo da pozdravimo sve prisutne.

- Ne brinite postaraćemo se da sve bude u najboljem redu, – uveravao je Nebojša Maju.

- Za taj broj gostiju, molim vas, angažujte barem desetak konobara. Ne bih želela da se neko požali da je dugo čekao na piće ili jelo.

- Svakako, ali verovatno znate i sami da sve to što ste nabrojali ima svoju cenu.

- Naravno. Evo vam jedan ček za depozit. Posle svadbe izvršićemo konačan obračun, – rekla je Maja.

Kada je Nebojša video koliki iznos je napisan na čeku odmah se razvedrio.

- Gospođice Maja. Ovo je zaista velikodušno. Trudiću se da ja i moji saradnici udovoljimo vašoj želji i garantujem da ćete biti zadovoljni.

- Dobro. Kao što sam rekla ispred svakog gosta treba da je jelovnik i karta za piće. Svako od njih će pojedinačno izabrati jelo koje želi. Još jedna stvar. Želela bih da počastim goste i kod matičara. Tamo sam predvidela švedski sto. Ukoliko smatrate da možete i to obaviti ne bih imala potrebu da angažujem neki drugi restoran.

- Samo recite šta biste želeli da tamo serviramo? – upita ljubazno Nebojša.

- Raznoliki švedski sto. Treba gostima omogućiti da sami stave u svoj tanjir ono što žele. Želela bih da se svako posluži kada želi i po svom izboru. Ali, kao što pretpostavljate, taj izbor treba da je velik.

- Da li će svi gosti biti tamo? – upita gazda. – To treba da znam zbog količine hrane.

- Ne. Na zvaničnom venčanju pred matičarem neće biti više od četrdesetak gostiju.

- Mislim da smo se uglavnom sve dogovorili – rekao je na kraju Nebojša. Kako sam obavešten muziku i pevače će agencija ugovarati. Sve ostale detalje treba da dogovorim sa gospođom Vlatkom.

- Da, – rekla je Maja i pozdravila se sa vlasnikom restorana *Knez*.

Dok su izlazili Vlatka je obećala da će satnicu spremi za dan, dva i da će je doneti, da bi Maja mogla da pregleda i potvrdi ili izmeni predloženo.

U narednoj nedelji Maja je bila veoma napeta. Najviše se plašila da će se nešto nepredviđeno dogoditi na svadbi. Nikako nije želela da njihovi gosti nečemu prigovore ili da se razočaraju. Vlatka je došla u zakazano vreme da bi uskladili satnicu. Agencija je pribavila svu potrebnu papirologiju i kod matičara i kod sveštenika.

Zvanično venčanje dogovoreno je za deset sati pre podne kod matičara. Obezbeđeni su automobili za one koji su se najavili da bi prisustvovali tom činu. Svadba u restoranu započinjala bi popodne u osamnaest časova. Goste bi dočekivali mladenci. Rezervisane su i tri sobe. Jedna od njih je bila za oblačenje i šminkanje mlade.

Vlatka je uspeła da ubedi sveštenika uz dobar honorar da crkveno venčanje obave sledeći dan u jedanaest časova.

Nikola je dosta ležerno provodio dane pred svadbu. Pouzdano je znao da će i agencija i Maja voditi računa o svim detaljima. On samo treba da prati satnicu i uputstva onih koji su zaduženi za izvršenje programa.

Maja je imala još jedan nezaobilazan problem.

Nije znala šta da obuče.

Istina da je u plakaru imala svega dve venčane haljine. Kada ih je obukla nije baš bila zadovoljna njima. Pozvala je Lelu da joj pomogne u odluci. Na kraju se ipak odlučila da poseti salon sa venčanicama. Želela je da iznajmi jednu koja će joj odgovarati. Za ovu priliku pozvala je i Tanju. Nikola se ponudio da i on prisustvuje izboru ali sve tri devojke u isti glas u vrisnule:

- Ne! Mladoženja ne sme da vidi mladu u venčanici pre venčanja.

U salonu je bio zaista veliki izbor venčanica. Preko pedesetak haljina. Maja je imala predstavu kakav kroy bi želela. Htela je da haljina ne pokriva

njena ramena. Da počinje odmah iznad grudi, što je značilo tipa korzeta. Da je uz telo do bedara a zatim da se širi sa velikim naborima i preklapima.

Imala je sreću. Našla je takvu. Grudne korpice su bile dizajnirane u obliku školjke. Haljina je započinjala od tih dveju školjki i nastavljala se uz telo do bedara. Na dva ili tri mesta materijal se preklapao kao neki dugačak šal oko struka. Naborani materijal delovao je upečatljivo. Na klasičnoj širokoj suknji sa *volanima* bio je umetnut dodatak radi ukrasa sa naboranim materijalom i nekoliko ruža. Kada su je videle prijateljice pohvalile su je i odobrile venčanicu. Haljina je bila zaista neobična i upelčatljiva sa tim školjkastim korpicama. Trebalo je izvršiti samo neke male dorade jer veličina nije u potpunosti odgovarala njenim dimenzijama.

Dok se Maja presvlačila Lela je ispričala kako je bela venčаница od sate-na ušla u modu. Negde je pročitala da, kad se engleska kraljica *Viktorija* udavala 1840., prva je tražila da se sašije za nju bogato naborana bela satenska haljina. Ali, posle nje, prvu kratku venčanicu je prikazala *Koko Šanel* u tridesetim godinama. Jedno kratko vreme u šezdesetim godinama kada su farmerice bile u modi, devvojke su stale u njima pred matičara. Sada je ponovo zavládala romantična bela satenska venčаница sa širokom suknjom.

Kada je Maja stigla u stan bila je radosna i dobre volje. Prva, i za nju najvažnija prepreka, je prevaziđena. Sa velikim oduševljenjem je ispričala Nikoli kako je bilo na probi. Nije izostavila da napomene da je probala barem desetak haljina dok se nije odlučila. Za vreme tog razgovora zazvonio je telefon. Nikola je podigao slušalicu pomislivši da je neko od gostiju i da ima dodatna pitanja u vezi sa svadbom.

- Zdravo Nikola. Ja sam Tijana, – začuo je glas preko telefona – Jedna agencija za nekretnine me je obavestila da si zainteresovan za kupovinu stana.

- Da Tijana. Pa gde si ti. Maja i ja imamo svadbu za dve nedelje. Bilo bi nam drago da i ti prisustvuješ.

- Žao mi je Nikola. Pravo da ti kažem ja sam pobegla. Shvatila sam zašto je Vesna stradala. Nas dve smo bile nerazdvojne drugarice. A mislim da su u pitanju neki kriminalni poslovi koje je njen Kristijan obavljao u Kartageni. Strahujem za svoj život. Imala sam dobru priliku za udaju te sam otišla.

- Žao mi je Tijana...

- Ne, nema problema. Taj stan mi je samo teret. Ako želiš možemo se dogovoriti za posao. Ali molim te ja ću ovde u Parizu da zadužim jednu agenciju da ona obezbedi svu papirologiju. Ne bih želela da se sazna gde se nalazim.

- I ja sam zadužio agenciju. Želeo bih da ti isplatim realnu tržišnu vrednost. Maja i ja očekujemo prinovu pa želimo da proširimo stan.

- Ne moraš mi ništa objašnjavati. Budite srećni i čestitam vam. Svaki dalji kontakt izvršićemo preko agencije. I molim te nikome nemoj reći da sam te zvala i gde se nalazim. Ne bih želela da prođem kao Vesna.

Rekavši to Tijana je spustila slušalicu. Nikola jedno vreme nije rekao ništa. Samo je posmatrao zid sobe ispred sebe. Maja je odmah primetila da nešto nije u redu.

- Šta je dragi?... Šta se desilo?...

- Bila je to Tijana u vezi sa stanom...

- Šta je rekla što te je tako uznemirilo?

- Uplašila se da će proći kao Vesna. Zato je napustila grad. Udala se i nastanila se u Parizu.

Maja nije želela dalje da ga ispituje. Znala je, pretpostavljala je, da bi Nikola morao izreći niz neistina oko dijamanta i sefa u bečkoj banci. Znala je da će jednog dana on ipak reći sve u detalje. Za sada se nije brinula. Smatrala je da nije ni u kakvoj opasnosti. Na kraju krajeva nije znao ni gde su ti dijamanti bili sakriveni niti šta je u sefu. To mu je Vesna rekla pred smrt. Ko bi još mogao da pretpostavlja da je i on upleten u te tajne. Posle kraće pauze Nikola je prvi progovorio.

- Dogovarali smo se kako da izvršimo kupoprodaju stana.

- Znači pristala je da proda, – konstatovala je ona.

- Da, bez problema.

Ali i on je počeo da se brine. Pretpostavka da je bila u pitanju osveta sve više ga je opterećivala. Pomislio je na onaj disk sa podacima. To je bio uzrok prvo Kristijanovoj a zatim Vesninoj tragediji. Znao je da to sve treba da kaže Maji ali smatrao je da bi se ona zabrinula. A pred njima je svadba. Ona treba da ostane raspoložena i vesela.

- Verujem da će se agencija za nekretnine pobrinuti za sve.

- Imamo li dovoljno para za sve to Nik? Za svadbu i kupovinu stana, – upitala je malo zabrinuto ona.

- Znaš i sama da imamo, – odgovorio je on kratko.

Sledećih dana obišli su prodavnice muške garderobe. Maja je insistirala da kupe najmanje četiri odeli. Želela je da, kada ona promeni haljinu, red je da i Nikola promeni odelo. To su obavili jedno pre podne bez većih problema. Nikola se složio sa onim što je Maja izabrala. Nije hteo da se meša u njene pripreme. No, bio je i dalje malo zabrinut. Ne zbog svadbe, nego zbog onoga o čemu je razgovarao sa Tijanom.

Dosta stvari je saznao sa Vesninog *laptopa* o gospodinu El Konrandu i Kristijanu. Ipak, do tada još nije pomislio ni jednog trenutka da i njemu preti nekakva opasnost. Tijanin strah ga je opomenuo da razmisli u tom pravcu. Odlučio je da posle svadbe sa nekim telohraniteljem otputuje u Beč i da stavi tačku na sva ta nagađanja.

Za sklapanje braka pred matičarem Maja je obukla sivu usku haljinu sa preklopom na gornjem delu. Preklop je bio malo otvoreniji te su joj grudi došle do izražaja. U sklopu haljine bio je i kratak kaputić koji je pokrivao tek polovinu prsa. Od istog materijala bio je je i dizajniran cvet, ruža, uđenut iznad leve dojke. U ruci je držala buket od raznobojnog cveća, pretežno ruža, kala i kraljevskog ljiljana. Nikola je imao letnje odelo skoro iste boje.

Sva sreća gospođa Vlatka je bila veoma spretna. Vodila je brigu o svakoj sitnici. Upućivala je prisutne gde da se smeste i pomogla Maji da se snalazi ispred matičara. Lela i Zoran su bili svedoci. Uča, kao već ustaljeni snimatelj i fotograf, snimao je svaki trenutak događanja. Na službenom venčanju okupilo se oko četrdesetak gostiju. U pozadini, primetno osamljen, stajao je Dragan i posmatrao venčanje. I Ivan je stigao, samo nešto kasnije. A Boško se pojavio pred sam kraj venčavanja i zatim ljutito izašao. Svi oni ipak su u duši voleli Maju. Jer da nije bilo tako ne bi se tamo pojavili.

Sama procedura sklapanje braka je vrlo kratko trajala. Maja je preuzela Niklino prezime i postala je Maja Radanov. Posle završetka ceremonije pio se šampanjac uz čestitke mladom bračnom paru. Oni koji su želeli, mogli su da se počaste bogatom ponudom sa švedskog stola. Dragan je među zadnjima prišao Maji. Hteo je da je poljubi pri čestitanju. No, ona se malo izmakla. Na kraju su se samo rukovali.

- Žao mi je što danas nisam bio ja pored tebe, – rekao je tužnih očiju. Maja se samo smešila i zahvalila na čestitki. Ivan je pokupio svu svoju hrabrost i prišao joj kada su već svi čestitali. Društvo je uživalo kraj švedskog stola.

- Čestitam Maja i želim vam mnogo sreće i zdravlja. Ja sam ti doneo samo mali poklon. Znam da si volela taj film, – rekavši to predao je DVD sa filmom *Parižanka*.

Mladi bračni par bio je veoma srećan i zadovoljan. Maja se mogla opustiti, a Nikolu je ispunilo zadovoljstvo što je, najзад, Maja postala njegova supruga.

Gospođa Vlatka je preporučila da se ne zadržavaju dugo. Treba da se odmore do popodnevne svadbe. Tamo će verovatno imati više obaveza, a samo slavlje trajeće mnogo duže. Obavestila je da ih čeka beli *mercedes* pred zgradom opštine.

Nikola i Maja su izašli iz zgrade ostavljajući nekolicinu gostiju da se još malo počaste. U momentu kada je stigla, do za nju otvorenih vrata automobila, neko joj je prišao sa leđa i naglo prislonio električni šoker. Nikola je tada već bio na drugoj strani kola, te joj nije mogao pomoći. Sa zaprepašćenjem je video Evu kako drži šoker koji je varničio prislonjen na Majin vrat. *Omamljivač* je trenutno delovao. Maja nije imala vremena ni da se brani niti da vidi ko je počinjatelj. Posle nekoliko trenutaka, bespomoćno se stro-poštala u nesvesnom stanju kraj automobila. Uradivši to Eva je nestala u gužvi. Nikola je pritrčao i pokušao da je osvesti. Ona je samo klonulo ležala u njegovom naručju.

„Lebdela sam. To je bio prijatan osećaj. Nisam znala gde se nalazi granica između sna i jave. To me nije ni zanimalo. Oko mene ceo prostor je izgledao kao u nekoj legendarnoj priči. U jednom momentu počela sam lagano da propadam. Pridržavale su me vile. Jedna od njih, mlada, lepa plavooka devojka prihvatila me i lagano spustila na travnatu površinu. Nakon dodira sa tlom krenuli smo ka svetlećem prolazu u oblacima. Prolaz se nalazio ispred nas na dalekom horizontu. Nije me požurivala. Išle smo sporo pored ljubičaste reke čije su ravne obale bile zelene. Obala je bila toliko niska da se voda povremeno preliva preko nje. Ponekad bismo zagazile u plitko korito. Tada su se iz oblaka pojavili okomiti zraci. Kao da nas usmeravaju u tom pravcu. Odnekud se pojavila dvorska luda sa crvenožutim mozaičnim pantalonama i košuljom. Vozila je bicikl, jednotočkaš. Ponekad je prolazila obalom a ponekad kroz plitku reku. Smejala se i pravila razne grimase. Činilo mi se da mi se podsmeva. Te njene grimase postajale su sve ružnije i žustrije. Na kraju nisam mogla prepoznati njeno lice. Kada se smirila pretvorila se u Evu. Začudila sam se zašto se smeje i zašto je obukla to klovnovsko odelo. Setila sam se da je imala lepu crvenu večernju haljinu. Mogla se pojaviti u njoj.

Namerno je ušla u reku da bi uzburkala vodu i napravila talase. Ti talasi su postajali sve veći. Na kraju dosezali su do svetlećeg dela oblaka i pokrili ga. Savladao me je zamor od hodanja. Vila koja me pridržavala dozvolila mi je da malo prilegnem. Zeleno tlo ispod mojih nogu postalo je ljubičasto. Odnekud se pojavilo lebdeće ogromno belo platno. Iskoristila sam krajičak tog platna i podvukla se pod njega. Devojka se vinula u visinu i njeni obrisi su postali oblak koji se udaljavao.

Imala sam žarku želju da malo odspavam. Bilo je neugodno na toj ljubičastoj zemlji. Kao da je neko znao moje želje, jer se dokotrljala svetleća mekana plava lopta. Bila je taman tolika da sam je mogla koristiti za jastuk.

Legla sam potrbuške i čini se da sam zaspala, ali ne zadugo. Devojka, vila iz oblaka, ponovo se pojavila i probudila me. Videla je koliko sam umorna pa me ponela na neko drugo mesto. Tražila je krevet za mene.

U daljini se pojavila šuma. Jesenja šuma. To sam znala, jer je oko stabala bilo puno opalog žutog lišća. Tik pored jednog žbuna bila je klupa. To je, u stvari, bila jedna šira daska koja je lebdela iznad površine. Daska je bila puna čvorova. Kada sam se namestila na nju pomislila sam da će mi biti veoma neudobno zbog neravnina. Međutim, čvorovi su nestali, a daska je postala veoma mekana i udobna. Skoro sam zaspala kada sam začula glasove oko sebe. To se Eva svađala sa devojkom. Devojka koja se brinula o meni nije dozvoljavale da zaspim“

- Neka neko pozove hitnu... brzo... molim vas, – vikao je Nikola sav očajan.

Sva sreća bila je u blizini i Vlatka. Odmah je pozvala urgentni centar.

Dok su čekali kola za hitnu pomoć prišla je jedna gospođa predstavivši se kao lekar. Pokušala je da pomogne, ali bez uspeha. Posle desetak minuta pojavila su se kola hitne pomoći. Podigli su Maju na nosila i odmah započeli proceduru oživljavanja. Ni posle bezbroj pokušaja nije došla k' svesti. Nije bila mrtva, ali bila je u dubokoj komi. Hitno su je prebacili u Klinički centar. Nikola je sedeo pored nje za vreme vožnje. Držao joj je ruku, a ona je samo bespomoćno ležala.

U *Kliničkom centru*, već su očekivali kola hitne pomoći na ulazu. Bila je to ista bolnicu u kojoj je Vesna preminula. Maju su odmah smestili na odeljenje intenzivne nege. Lekar, dr Stanković, zadržao je Nikolu i rekao mu da morao sačekati u hodniku. Tek kada je pregledaju mogu reći u kakvom je stanju pacijent. Posle kratkog vremena izašao je i obavestio ga da je njeno stanje stabilno, ali da je još u komi. Nisu mogli ništa konkretnije da kažu.

U međuvremenu stigli su i njegovi priljatelji i Majini roditelji. Tihomir je saopštio da je Eva uhvaćena. Uča, koji se našao tamo, obrušio se na nju i svalio je na zemlju. Oteo joj *električni omamljivač*. Brzo je stigla i policija. Eva je uhapšena. Dok su joj stavljali lisice ona je podivljala. Jedva su je mogli privesti. Sprovedena je u policijsku stanicu radi ispitivanja.

Stigla je i gospođa Vlatka sa Batom. Prvo se raspitivala o Majinom stanju.

- Treba da urade još neke pretrage. Za sada njeno stanje je stabilno ali još je u komi. Nadam se da će proveriti i fetus. Ona je u drugom stanju...

- Znam da je teška situacija ali moram Vas zapitati: mogu li otkazati svadbu u restoranu?

- Da. Recite to gazda Nebojši. Saopštite mu da ću, kada se malo smiri situacija, doći da izmirim račun. Pozvane goste obavestite da neće biti svadbe, a ni crkvenog venčanja, za sada.

Dok je to govorio dr Stanković se ponovo pojavio.

- Vaša supruga se nalazi u takozvanoj *vigilantnoj* komi. To nije prava koma. Pacijentica je budana ali ne komunicira sa svojom okolinom. Nije moguće za sada uspostaviti kontakt sa njom. Plod je neoštećen i sve životne funkcije su u dobrom stanju. Ne znamo koliko vremena treba da prođe da se probudi. Mislim da možete na kratko da je posetite.

Nikola je samo to čekao. Ušao je u bolesničku sobu sa Julijom i Lelom. Ostali su sačekali na hodniku. Maja je ležala mirno na krevetu. Bila je već u bolničkoj spavaćici. Njena siva venčana haljina bila je prebačena preko stolice koja se nalazila u sobi. Nikola je prišao krevetu i blago je uhvatio za ruku. Ona je okrenula glavu prema njemu, ali u očima joj se videlo da ga ne vidi. Izgledala je kao da spava budna. Nikola je poljubio u čelo. Ni na to nije reagovala.

Julija i Lela su obišle krevet i posmatrale je sa druge strane. Julija je tiho jecala.

Posle desetak minuta ušao je doktor i zamolio ih da napuste bolesničku sobu. Obrazložio je to time što je potrebno da izvrše još neke pretrage.

- Ja ću doći i posle podne da je posetim. Doneću njenu spavaćicu.

Lekar je samo klimnuo glavom i prišao Maji uhvativši je za zglob da izmeri njen puls.

- Želeo bih da dobije najbolju negu. Da neko pazi na nju danonoćno i da dobije posebnu sobu. Sve te dodatne privilegije ću ja platiti, samo da što pre ozdravi, – rekao je Nikola.

- To je moguće izvesti. Obavestiću o tome profesora Miletića. On je šef odeljenja.

Kada su njih troje izašli na hodnik, ostali koji su bili tamo, sa strepnjom su očekivali šta će Nikola da kaže kakvo je Majino stanje.

- Meni se čini kao da je pri svesti. Međutim, lekar smatra da ona nema kontakta sa okolinom. To je donekle istina jer nije reagovala ni kada sam joj pomilovao ruku ni kada sam je poljubio u čelo.

- Mora ozdraviti... mora. Pa pred njom je ceo život... – rekla je Julija obraćajući se Jovanu, njenom mužu. – Eto, dovoljan je jedan trenutak da nam se život u potpunosti promeni. Tu se spominje neka Eva. Vi je svi poznajete? Ko je ta Eva i zašto je tako podmuklo napala na život naše Maje.

Svi su pogledali prema Nikoli. Smatrali su da je on taj koji treba da da objašnjenje.

- Eva... Eva je jedna moja bivša poznanica koja se nije pomirila sa time da smo raskinuli i da ja želim samo Breskvicu... Maju, – objasnio je Nikola Juliji i Jovanu.

Za to vreme u policijskoj stanici započeli su Evino ispitivanje. Po službenoj dužnosti dobila je advokata. Eva nije želela da govori o tome šta se desilo i zbog čega je napala Maju. Detektiv koji je ispitivao slučaj, primetio je da ona ponavljala neke neuobičajene pokrete rukom i pravi grimase na licu. Odmah su shvatili da se radi o neuravnoteženoj osobi. Islednik i advokat su se složili da zatraže mišljenje neuropsihijatra o njenom stanju. Tek posle toga mogu da nastave sa istragom. Do tog vremena ona ostaje u pritvoru. Tereti se za pokušaj ubistva.

Kada se Nikola vratio u stan bio je potpuno skrhan. Uključio je računar i potražio na *internetu* šta znači biti u *vigilantnoj* komi. Osim što je dobio odgovor, saznao je i šta je činiti da što brže dođe do budnog stanja.

Pronašao je spavaćicu koju je Maja donela sa sobom još tada kada se odlučila da prenoći u stanu. Jednostavan kratki haljetak, odgovarao je za nastalu situaciju. Vratni izrez je bio u obliku slova V. Pričala mu je, dok je bila devojka, da je kod kuće uvek nosila isti kroj.

U kupatilu je neodlučno stajao ispred ogledala naslonivši se rukama na lavabo. Još uvek nije u potpunosti bio svestan šta se dogodilo. U mislima očekivao je da će se Maja javiti iz dnevne sobe i požurivati ga da joj prepusti kupatilo. Čekao je mada je znao da se to neće dogoditi. Krenule su mu suze. Nije ih mogao zadržati.

Posle kratkog vremena otvorio je viseći orman. Iz njega je izvadio kreme za ruke i telo, šampon za kosu, pastu za zube i četkicu. Želeo je sve to da ponese, mada nije znao što od toga Maja može da koristi. Dok je odlazio u *Klinički centar*, usput je svratio u cvećaru. Kupio je veliki buket crvenih ruža. Kada je stigao pred zgradu, i da nije hteo, morao se setiti događaja u njoj. Tu, u istoj bolnici, preminula je Vesna. Uveravao je sam sebe da je to sasvim drugi slučaj...

Još je bilo rano popodne kada je sigao u Majinu sobu. Ona više nije bila tamo. Krevet je bio prazan. Zavrtelo mu se u glavi od straha. Odmah je pomislio na najgore. Nije čuo ni ulazak sestre iza svojih leđa.

- Vi ste njen muž? Gospodin Radanov Nikola? – upita ona.

- Da... da. Gde je Breskvica... Maja? – upita on strahujući da ne sazna nešto najgore.

- Gospođa Maja je na drugom odeljenju, sprat više. Profesor Miletić i dr Stanković su naredili da je prenesemo u sobu sa posebnom negom. Mogu vas odvesti tamo ako želite, – objašnjavala je sestra.

- Da... Želeo bih. Kakvo je njeno stanje? Nadam se da se nije pogoršalo.

- Ne. Njeno stanje je za sada nepromenjeno.

Kada su stigli do sobe broj jedan A, na trećem spratu, sestra je otvorila vrata bolesničke sobe. Tamo je nepomično ležala Maja. Oko nje su bili naređani razni uređaji. Bio je i televizor na zidu. U toj sobi bio je samo jedan krevet na kojem je ona ležala. Pored ležaja bila je i jedna udobna fotelja.

- Vidim da ste joj doneli cveće. Idem da potražim vazu, – rekla je sestra i preuzela buket.

- Doneo sam i njenu omiljenu spavaćicu. Da li možete da je presvučete u to? – upita Nikola.

- Naravno, gospodine Nikola, – rekavši to sestra se udaljila hodnikom.

Nikoli se činilo kao da Maja spava. Očni kapci su joj bili zatvoreni. Sestra koja ga je dovela ušla je sa koleginicom. Nosila je vazu sa ružama. Njih dve veoma spretno i stručno su preobukle Maju. Dok su je okretale i nameštale spavaćicu, ona nije davala nikakve znake da je pri svesti. Izrez na spavaćici je dobro došao da se postave EKG elektrode.

Kreme za ruke i telo, šampon za kosu, pastu za zube i četkicu stavio je na mali noćni ormančić.

- Sve te stvari za sada joj neće trebati, – rekla je sestra.

- Mislim da će pomoći dodir mojih prstiju i masaža ruku. Trebalo bi da oseti toplotu koju joj dajem preko moje kože. Odlučio sam da, bez obzira koliko mi je teško, neću plakati pred njom, – rekao je sestri.

- To joj sigurno neće štetiti, – odgovorila je sestra i izašla iz sobe.

„Misliću samo pozitivno govoriću joj lepe stvari. Naše zajedničke doživljaje. Želim je uveriti da ima odličnu negu i da se osim mene svi brinu o njoj. Kada stigne nazad, kući, tamo treba da nastavim sa negom. Kad ozdravi... A ozdraviće... Ozdraviće,“ – pomislio je Nikola.

Kasnije je potražio profesora kako bi potvrdio da će sve dodatne usluge platiti. Želeo je najbolju negu. On ga je uveravao da će njegova supruga to i dobiti. Ohrabrio ga je da se ona nalazi i najlakšoj vrsti kome. Čudilo ga je što se ona nije osvestila do sada. Po njegovom saznanju, delovanje *elektrošokera* traje nekoliko minuta. On ima svrhu samo da onesposobi onog na koga se prislanja. Veoma retko se pada u komu zbog toga. Još u svojoj karijeri nije se sreo sa slučajem višerasovne kome od *omamljivača*.

Iz razgovora sa profesorom, Nikola je pretpostavljao da će se ona brzo oporaviti. Sa tom nadom vratio se u stan.

Kada je ponovo u nedelju pre podne došao u posetu, njena oba oka bila su otvorena. Ponekad je pratila ono što se događa oko nje. Nije znao da odredi da li je budna ili je još u komi. Seo je u fotelju pored nje. Želeo je da razgovara sa njom. Ispričao je kako su proveli prvo veče zajedno. Kako su putovali u London. Kako je zaprosio u hotelskoj sobi. Kako je sa strepnjom očekivao njen pozitivan odgovor.

Pošto je ona ćutala, Nikola je sam odgovarao na svoja pitanja mesto nje. Spominjao je samo ugodne, nežne i emotivne trenutke. Bio je siguran da ona može da ga čuje. Smatrao je njeno stanje kao nekakav polusan. Kao kada još spavamo, a ipak čujemo glasove oko nas.

Nikola je dolazio svakodnevno i pre i popodne. Dolazili su i Majini roditelji u posetu. Ali kada je Nikola bio tamo nisu se dugo zadržavali. Znali su da on želi da je sam sa njom.

Sredinom nedelje, započeo je Majin peti dan u bolnici. Nikola je masirao stopala njene desne noge. Kada je završio sa tim hteo je da prihvati i da nastavi masažu na levoj nozi. Pre nego što je uhvatio, ona ju je povukla ispod sebe. Bio je to prvi znak buđenja. Prišao je njenom licu i pogledao je. Bila je budna.

- Zdravo dragi... Mislim da sam malo zaspala. Kada krećemo na svadbu?... – upitala je ona još uvek umornog glasa ali smešeći se.

Nikola nije mogao da progovori jer mu je zastao dah i krenule suze rado-snice. Samo ju je grlio i ljubio. Njoj je to godilo. Prepustila se njegovom zagrljalju i poljupcima. Posle kratkog vremena, Maja je, ipak, shvatila da se ne nalaze u njihovoj spavaćoj sobi. Zidovi, ležaj, razni uređaji, sve je oko nje bilo nepoznato.

- Nik... Dragi... Gde se nalazimo? – upita ona.

- Na jednom dosta neugodnom mestu koje se zove bolnica. Ali mislim, nadam se, da ćeš uskoro biti kod kuće u našoj spavaćoj sobi. Sačekaj malo, idem da pozovem lekara.

Ne sačekavši da Maja nešto kaže Nikola je istrčao iz sobe da potraži sestru ili doktora. Na hodniku je radosno prišao prvoj sestri na koju je naišao i sav srećan povikao:

- Sestro pozovite lekara, moja Breskvica se probudila...

Nikola je izašao iz parka i krenuo prema stanu. Skrenuo je u ulicu gde su stanovali Maja i on. Stotinjak metara dalje blizu njihove zgrade skupljali su se ljudi na ivičnjaku. Odmah je pomislio da se radi ili o nekoj saobraćajnoj nesreći ili nekoj zavadi ili tuči, koje se u poslednje vreme često događale. Prišavši bliže primetio je da se gomila skupljala ipred zgrade koja je bila pored njihove. Ta zgrada je bila niža. Imala je svega tri sprata. Na tom trećem spratu bilo je otvoreno nekoliko prozora. Iz jednog se nagnula žena mašući rukama i tražeći pomoć.

Među ljudima na pločniku stvarao se metež. Primetili su da iz otvorenih prozora kulja dim. Nikola je odmah shvatio da se radi o požaru u stanu. Sirota žena nije mogla da izađe kroz ulazna vrata. Verovatno je vatra tamo bila najjača. Na ulici, svi su bespomoćno posmatrali kako žena očajno traži pomoć. Očekivali su vatrogasce. Dok su oni bili na putu ka nesreći, plameni jezici su se pojavili na prozoru iznad ženine glave. Tada je ona u momentu nestala sa prozora. Svako od prisutnih odmah je pomislio na tragediju. Nije potrajalo ni par sekundi kada se žena ponovo pojavila na prozoru sa devojčicom. Mogla je imati dve-tri godine. Načinila je pokret kojim je nedvosmisleno nagovestila da želi da baci dete sa sprata u nečije ruke. Tako je mislila da spase dete od sigurne smrti. Svi muškarci, pa i Nikola, okupili su se ispod prozora podigavši ruke očekujući pad devojčice.

Žena je to i učinila. Ali nespretno, devojčica se zaustavila na spoljnim električnim kablovima koje su bile pričvršćene uz zid između prvog i drugog sprata. Dete je očajnički vrištalo a njena majka zapomagala. Neko je doneo merdevine ali bile su kratke. Dosezale su tek do prvog sprata. Kada su ih prislonili na zid bilo je očito da ne mogu dostići ni na visinu nesretne devojčice, a kamoli do žene na trećem spratu. Nikola je ipak odvažno krenuo na lestvama prema devojčici.

Začudo kako se on penjao lestve su se tako produžavale i dostigle do električnih vodova. Pomislio je ako je devojčica još živa verovatno su to stari vodovi u kojima nema struje. Uhvatio je devojčicu ali protresla ga je struja. Strujni udar nije bio toliko jak da ga omami. Uspeo je da oslobodi malu ljupku devojčicu koja mu se odmah od straha obesila za vrat. Dok je silazio, svi su mu pljeskali na tom spasonosnom poduhvatu. Svakim korakom bliže pešačkoj stazi, devojčica u njegovim rukama postajala je sve veća. Na kraju razvila se u odraslu *tinejdžerku*. Bila je veoma zgodna plavuša. Na sebi je imala kratku, zelenu letnju haljinu. Nikola nije prepoznao u njoj ni jednu poznanicu. Dok je on silazio, stigli su i vatrogasci. Oni su podigli dugačke lestve, a zatim gasili vatru i spasavali ženu sa trećeg sprata.

Nikola i devojka stigli su dole. Ona ga je iz zahvalnosti strasno poljubila. Bila je spasena od pada i od strujnog udara.

Za vreme poljupca pojavila se iz gužve Maja. Ljutito ga je posmatrala. Nikola je hteo da spusti devojku iz naručja, međutim, ona se nije dala. Čvrsto se okacila za njegov vrat. Kada ju je najzad spustio, ona je još uvek bila pripijena uz Nikolu.

- Pa zar si baš ti morao da spasavaš devojku? – reče Maja.

- Nije se niko drugi od prisutnih usudio... A mala devojčica...

- Kakva mala devojčica. Držao si u naručju devojku za udaju a ne devojčicu.

- Znam, ali kada sam se penjao do nje, bila je tako mala... – rekao je Nikola i začudio se. Ne zbog toga što je devojčica u međuvremenu odrasla nego zato što je to bila prva prepirka između njega i Maje.

- To su samo izgovori. Ugrozio si svoj život samo zato što je ona zgodna i umiljata, – nastavila je da napada Nikolu.

- Ali Breskvice...?

- Nema ali. Svako ko je tu prisutan mogao je da vidi da si držao u naručju zgodnu odraslu devojku...

- Nisam imao nikakvu zlu nameru Breskvice. Zašto me optužuješ, kada mi svi ostali pljeskaju... – rekao je tužno Nikola.

- Optužujem te, jer mislim da si imao sebične namere. Hteo si na taj način da je pridobiješ...

- Pa, ako tako misliš mogao sam i ja tebe da optužim ne jednom...

- Ti za to nemaš razloga...

- Imam, Breskvice. Ko zna šta ste vas dvoje... ti i Uča radili pored računara za vreme presnimavanja...

- Nik, kako možeš tako nešto i da pretpostavljaš bez da imaš za to neke dokaze.

- Pa, tako, kao što i ti možeš o meni da pretpostavljaš da se ja udvaram, kada nekog spasavam, – reče Nikola sad već ljutito.

Nikola se sav oznojan probudio. Opihao je ko je pored njega. Za moment nije znao gde se nalazi, da li je to Maja ili ona devojka u zelenoj haljini. Smirio se kada je napipao Majinu zadnjicu. To je bila zadnjica koja mu je dala ideju da je od milja nazove Breskvicom.

Prošlo je nekoliko meseci od onog nemilog događaja sa Evom. Obično kada je sanjao nešto lepo, Nikola je to uz jutarnju kafu ispričao svojoj supruzi. Ali ovaj san ipak nije bio za pripovedanje.

Nakon toliko vremena Maja se u potpunosti oporavila. Nikola je postao sve češće depresivan. Sebe je krivio za njenu komu. Trebalo je da ostane pored nje sve dok se ne smesti u *mercedes*. Mesto toga otišao je na drugu stranu kola. Bojao se i zbog Eve. Naime, ona je zbog neuračunljivosti dobila kaznu samo od godinu dana. Kao olakšavajuća okolnost bila je i ta što se Maja oporavila bez posledica. Bila je upućena na neuropsihijatriju zatvorenog tipa. Nikola se plašio da, kad ona bude puštena na slobodu, ne učini opet neki nasrtaj na njega i njegovu porodicu.

Hteo je da obavi još dve važne stvari do rođenja deteta. Jednu lakšu i jednu komplikovaniju. Lakša je bila ta da Maji u *Ex* banci omogući pristup iznajmljenom sefu u kojem su dijamanti. Ona je već imala punomoć za njegov žiro račun ali ne i za sef. Želeo je da to što pre sredi. Imao je neki neodređeni predosećaj. Taj strah pojavio bi se uvek kada je pomislio na Evu. Ali mogla se njemu dogoditi i neka nesreća. Danas i prelazak ulice može da bude opasan.

Druga stvar je bila u vezi sa bečkom bankom. Želeo je da proveri da li tamo stvarno ima gotovine ili je to samo Vesnina izmišljotina. Na kraju krajeva, neke stvari koje je pisala u dnevniku, bile su istinite. Ali, ko zna. Jedino nije znao kako da saopšti to Maji da se ona ne bi brinula.

Maja je za svaku sigurnost odlazila mesečno barem dva puta na kontrolu. Želela je da prati razvoj bebe. Sve je bilo u najboljem redu. Čak su kod zadnjeg pregleda *ultrazvukom* ustanovili da će verovatno roditi devojčicu. Tada je još nerođena beba, dobila ime Tanjica. Maja je insistirala na tome. Kada su je pitali, zašto baš Tanjica, rekla je jednostavno to joj se ime sviđa. Nikola je to ime prihvatio. Njemu je bilo važno da je Maja zdrava i da se devojčica rodi jedra.

Svadbu sa gostima i prijateljima, odlučili su, da prirede kada mala Tanjica bude imala godinu dana. Maja se time oduševila jer je ipak želela, kao svaka žena, da se bar jednom u životu pojavi u beloj venčanici i da na taj način ostavi utisak na sve poznanike. U međuvremenu, izvršena je kupovina Tijaninog stana. Otvoren je prolaz između njih. Tijanin stan je morao biti renoviran jer su ga podstanari rasturili. Taj posao obavio je Jovanov prijatelj, arhitekta, sa saradnicima. Maja je uživala da se odmara čas u jednoj čas u drugoj dnevnoj sobi. Među mnogim prostorijama u stanu odabrali su i dečiju sobu.

Maja se više bavila pripremom za majčinstvo nego što je montirala. Mada je Tihomir ponudio nekoliko poslova za račun televizije, Maja je to nerado prihvatila. Obilazila je prodavnice i pronalazila raznu garderobu za Tamaru. I Nikola je zapostvio svoje interesovanje za snimanje filma. Celu porodicu, računajući tu i bake i deku, zaokupirala je buduća pridošlica u familiju.

Maja je bila u sedmom mesecu trudnoće. Odlazila je i na porodijske vežbe. Nikola ju je ponekad pratio. Često su se odmarali i gledali televizijski program. Nikolu su naročito zanimali dokumentarni filmovi, a Maju kuvanje i oprema za bebe.

Za vreme jednog takvog odmara pojavila se i reklama za nov *Dell laptop* bele boje. *Laptop* ga je podsetio na Vesnu. I dalje ga je kopkalo šta se nalaziti u sefu u bečkoj banci. Prošlo je već više od godinu dana od kada je Vesna otvarala taj pretinac. Oni, koji su špijunirali taj sef, sigurno su odustali.

Nikola je odlučio da pogleda šta je u njemu. Ali nije znao kako to da saopšti Maji. Znao je da bi se ona brinula.

Tihomir se pojavio kao *kec na jedanaest*. Obavestio je Nikolu da ga jedno vreme neće biti, jer ide sa Tanjom u Beč. Tamo će se održati *Evropski festival dokumentarnog filma*. Projekcija filmova će se održati u *Kunstthali (Kunsthalle-Ci-Nema-Pho-Graphique)*. Relativno blizu centra. Projekcije su uglavnom u večernjim časovima a preko dana mogu razgledati grad. Rekli su da će biti tamo skoro nedelju dana.

Nikola je predložio Maji da i oni posete taj festival a usput bi mogao da ugovori detaljan pregled u *Centralnoj bečkoj bolnici (General Hospital Center Vienna)*. Dok ne krenu na put raspitaće se i dogovoriti za mogući termin pregleda u periodu dok su u Beču.

Tome se ona nije protivila. Putovanje avionom do tamo traje svega jedan sat. A posle se mogu odmarati, obilaziti znamenitosti. U večernjim časovima gledali bi filmove na festivalu.

Kada su Olja i Milan čuli da društvo odlazi u Beč i oni su želeli da se priključe. Tihomir i Tanja, Nikola i Maja nisu imali ništa protiv. Kada je videla da se dobro staro društvo ponovo okuplja, Maja je pozvala Lelu telefonom. Ispričala joj je kakvo putovanje spremaju. Bila je i ona zainteresovana za taj izlet u inostranstvo. Rekla je da bi se Zvonko i ona rado priključili tom društvu.

Nikola je preko interneta zakazao Maji pregled, a zatim je to telefonom i potvrdio. Očekivali su je u četvrtak one nedelje kada je i festival.

Bio je ponedjeljak kada je celo društvo stiglo u Beč. Tihomir, koji je mnogo putovao kao novinar, imao je iskustva oko rezervacije hotela. Izabrali su *Lindern Am Belvedere* hotel sa četiri zvezdice. Pre podne su se odmarali i ručali u hotelu. Popodne su žene htele da obidu prodavnice. Rekle su da za turističke zanimljivosti ima vremena. Tanja je već bila u Beču. Ponudila se da ona pokaže gde se nalaze najinteresantnije prodavnice i robne kuće. Naravno, to je bilo na u čuvenom bulevaru *Marijahilfer štrase*. (*Mariahilfer Straße*) Inače, obično, objašnjavala je Tanja, tamo su i po pravilu najveća sniženja. U istoj ulici nalaze se velike robne kuće i internacionalni trgovinski lanci.

Momcima je više odgovaralo da se smeste u neku pivnicu i da tamo sačekaju dok se one bave *šopingom*. Pronašli su dobru pivnicu pod imenom *Draj husaren* (*Drei Husaren*) Dogovorili su se da, žene jave kada obave kupovinu, odrede *miting point* (*meeting point*) i oni odmah dolaze.

Tako je i bilo. Niklin telefon zazvonio je tek posle devetnaest časova. Zvala je Maja i obavestila ga da su obavile deo kupovine.

- Pa šta to znači, deo kupovine.

- To znači da ima još, ali za danas je dovoljno. Nemojte dolaziti po nas. Mi idemo taksijem direktno u hotel. Dodite i vi. Tamo se nalazimo.

- Odmah mi je laknulo što možete da spremite stvari u taksi. Brinuo sam se da vam treba teretnjak, – šalio se Nikola.

Kada je stigao u hotelsku sobu Nikola je imao šta da vidi. Maja je radosno pokazivala haljine, bluze, potkošulje i veš koji je kupila. Videvši tu gomilu garderobe Nikola je samo konstatovao:

- Breskvice, zar nije tvoj orman u stanu prepun tih odevnih predmeta?

- Jeste, Nik. Ali tamo su sve skupocene i veoma kvalitetne haljine. Pravo da ti kažem nemam u čemu da izađem na ulicu. Nemam jednostavnu svakodnevnu haljinu...

- U redu... Nemam ništa protiv... Kupi sve ono što ti se sviđa i što ti je potrebno.

Krajem dana toliko su se umorile od obilaska robnih kuća da nisu mrdnule iz hotela. Tamo su i večerali.

Sledeći dan pre podne odlučili su da posete *Hofburgplace*. To je Maji sasvim odgovaralo jer su se mogli provozati *fijakerima*. Ručali su tamo u obližnjem restoranu. Dok su naručivali Maja se šalila na račun *bečke šnicle*.

- Pretpostavljam da ovde u Beču treba da okusim najbolju *bečku šniclu*. Zbog toga ja poručujem to...

- Nemoj samo da prođeš sa tom šniclom kao ja u Londonu, – rekao je Tihomir. – Poručio sam *hemendegs* (Hem and eggs). Nikada bljutaviji doručak nisam jeo. Šunku su prelili sa nekim slatkim sosom od meda.

Ipak ona se nije mogla požaliti. Bečka šnicla je bila odlična.

Popodne, dok se Maja odmarala, Nikola je saznao od recepcionara za jednu od mnogobrojnih agencija koje su se bavila obezbeđenjem. Želeo je sledeći dan kada ulazi u *Bank Austria*, da bude sa njim neko ko se bavi ličnom zaštitom. Napomenuo je da mu je potrebna i obezbeđena tašna za prenos novca. Ta osoba treba da ga potraži u hotelu pre podne u devet časova. Službenik agencije sa kojim je razgovarao odmah je znao o kakvom poslu se radi. Obećao je Nikoli da će mu poslati najbolju osobu u tom poslu.

Za vreme doručka ostalima je rekao samo toliko, da ima nekih neodložnih poslova tog prepodneva. Zamolio je da povedu sa sobom Maju u obilazak. Treba da obavi neke transakcije. Nije hteo ništa konkretnije da kaže, ali Maja je naslutila njegove namere. Ne znajući da je on već angažovao čoveka radi lične zaštite, ona je predložila da povede sa sobom i Tihomira.

- Nije potrebno Tihomire, radi se o nekim formularima. Čista papirologija... – pokušao je da ga nagovori da ostane sa ženama.

- Ja znam i nemački. Ako je u pitanju administrativna stvar, idem da ti pomognem, – ponudio se Tihomir.

- Pa idi slobodno, – nagovarala ga je Tanja. – Mi danas planiramo da pogledamo samo katedralu *sv. Stefana* (*St. Stephanes catedral*). A ti baš nisi religiozan...

Još su svi doručkovali kada se pojavio recepcionar i saopštio da, gospodina Nikolu traži neko. Nikola je samo klimnuo glavom i progutao poslednji zalogaj. Kada je izašao u predvorje, blizu recepcije, sedela je za stolom mlada, veoma zgodna, crnka, ozbiljnog izgleda. U levoj ruci je držala sigurnosnu tašnu. Između tašne i njenog zgloba ruke bio je tanki lančić.

Iznenadio se što su mu za obezbeđenje poslali ženu i to relativno mladu. Bila je nekoliko godina starija od Breskvice. Ona je primetila da je Nikola zabrinut.

- Ja sam gospođica Ella, – obratila mu se ona na perfektnom engleskom jeziku – Molim Vas gospodine Radanov, nemojte da se brinete. Imam dovoljno iskustva. Do sada sam obavila preko pedesetak sličnih poslova. Sprečila sam osam pljački. Svi oni koji su to pokušali onemogućeni su.

- Dobro. Nadam se da će sve biti u redu, – rekao je Nikola.

U tom momentu našao se tamo i Tihomir.

- A to su te tvoje transakcije. Nadam se da ne menjaš Breskvicu za gospođu... – rekao je u šali Tihomir i pogledao prema gospođici.

- Ella, ja sam gospođica Ella.

- Radi se o ozbiljnoj stvari. Još imaš vremena da odustaneš Tihomire, – rekao je Nikola.

- A ne. Ako je u pitanju bilo kakva transakcija, ja se ne predajem. Pogotovo kada je predamnom tako zgodna crnka, nemam nameru da odustanem.

- Gospodine Radanov, – rekla je gospođica Ella, – ja sam obavještena da ste samo Vi u pitanju i da treba da obezbedim vašu sigurnost...

- Da, takav je sporazum. Gospodin Tihomir ide sa nama samo kao znatiželjno lice. – umirio je Nikola gospođicu Ellu.

- U redu. Samo da se razumemo. Ne mogu da odgovaram i za njegovu bezbednost...

- U redu je gospođice. Znam da pazim na sebe, – rekao je Tihomir.

- Dobro, pa da krenemo, – rekla je poslovno gospođica Ella. – Ispred hotela nas čeka vozač sa kolima.

Nikola nije želeo da se dugo zadržava. Rekao je vozaču adresu i oni su krenuli odmah u *Bank Austrija*. Dok su se vozili ulicom prema banci, primetio je da u blizini postoji još nekoliko banaka. To ga je ohrabrilo jer je imao plan za to. Još za vreme vožnje, gospođica Ella je proverila svoju *Berettu* i napunila je sa 22 mm municijom. Kada je to Tihomir primetio, shvatio je da se radi o ozbiljnoj stvari.

- Pretpostavljam da ne idemo u pljačku? – pokušao se našaliti.

- Ne. Ne Tihomire. Radi se o transakciji, – odgovorio je Nikola i hteo da nastavi kada su se kola zaustavila pred bankom.

Prilikom ulaska u samu zgradu odmah je zazvonio alarm. To je bilo zbog Ellinog oružja. Kada su svu trojicu opkolili ljudi iz obezbeđenja banke, ona je podigla ruke i pokazala svoje isprave. Imala je dozvolu za nošenje oružja. Na nemačkom je objasnila da prati gospodina Nikolu i da je ona njegovo privatno obezbeđenje. Prihvatili su to objašnjenje i pustili ih da krenu dalje.

- Nažalost, Vi gospodine, – rekla je ozbiljno gospođica Ella Tihomiru, – ne možete dalje sa nama. Molim Vas, sačekajte tu u predvorju banke. Rekla

je to toliko odlučno i profesionalno, da se Tihomir nije ni usudio protiviti njenoj naredbi. Prišao je prvoj fotelji i smestio se.

U kancelariju, koja se bavila pitanjem trezora, ušli su samo Nikola i gospođica Ella. Tamo je on zamoljen da se potpiše. Nije odmah razumeo ali se setio teksta iz Vesinog dnevnika i potpisao se sa K-2312954901. Službenik nije od Nikole tražio nikakav dokumenat. Potpis, odnosno šifru, službenik je proverio na računaru. Posle te kratke provere, klimnuo je glavom da je sve u redu. Zapitao je da li žele oboje da priđu sefu. Nikola je to potvrdio.

U delu trezora gde su kasete, službenik je svojim ključem otključao kasetu pod brojem 901. Nikola je stavio ključ koji je pronađen u jednom *Evy lady*. Ključ se bez problema obrnuo u bravi. Videvši to službenik je napustio prostoriju.

U kaseti, kao što je Vesna pisala, bila su četiri debela povezana smotuljka od po 500 evra. Nikola je zamolio gospođicu Ellu da otvori kofer u kojeg su stavili sav novac. Praznu kasetu stavili su nazad i zaključali. Kada su se vratili kod službenika, Nikola ga je zamolio da pozove nekog iz blagajne jer je želeo da izvrši transfer određenog novca na račun u *EX* banku. Gospođica Ella je zamoljena da izvadi jedan od četiri smotuljka i da preda blagajniku. Uradila je to tako da niko osim nje nije mogao da vidi šta se još nalazi u sigurnosnom koferu. Iz toga je Nikola zaključio da je zaista prava profesionalka.

Prebrojali su novac na licu mesta. Bilo je tačno petsto hiljada evra. Nikola je dao broj svog računa i zamolio da se izvrši transakcija tog novca. Obavestio je službenika da će izvršenje transakcije sačekati u predvorju banke. Ponudili su mu da to uradi u jednoj od reprezentativnih sala banke ali je on to odbio. Želeo je da ostane na prometnom mestu u predvorju. Smatrao je da to smanjuje rizik od eventualnog nasrtaja na njegov život. Blagajnik je izdao potvrdu, složio banknote i nestao iza jednih vrata. Znao je da će mu javiti na mobilni telefon izvršenje prebacivanja novca.

Dok su sedeli u predvorju Nikola je obavestio gospođicu Ellu da će svratiti u još tri banke da izvrše uplatu. Nije želeo da novac na njegov račun stigne iz jedne banke. Smatrao je da je tako bolje. Gospođica Ella je samo potvrdno klimnula glavom. U holu, nedaleko od ulaza čekali su da se Nikolin telefon oglasi, bili su ponuđeni viskijem i brendijem. Gospođica Ella je odbila piće.

- Jesmo li, znači, obavili sve što je potrebno? – upita Tihomir.
- Ne, Tihomire. Treba da posetimo još tri banke, – rekao je jednostavno.

Zabrujao je Nikolin mobilni telefon. Obaveštavali su ga je da je transakcija izvršena. Ustali su i Nikola reče da kreću u drugu banku. Sa Ellom i Tihomirom obišli su još *Winer-banku*, *Erste bank* i *Wiener sparbanku*. U svakoj od njih Nikola je uplatio jedan svežanj od petsto hiljada evra.

Bilo je rano popodne kada su se vratili u hotel. Nikola se zahvalio gospođici Elli za njene usluge. Ona je samo ljubazno rekla da je radila svoj posao. Predala je Nikoli svoju posetnicu i račun za izvršenu uslugu, rekavši da može da je pozove bilo kada, ako mu ponovo zatreba zaštita ili transport novca. Kada je gospođica Ella otišla Tihomir je samo tužno konstatovao:

- Imao sam prilike da upoznam predvorje poznatih banaka u Beču, – rekao je.

- Pa, rekao sam ti Tihomire da ostaneš u društvu žena. Tamo bi se verovatno bolje proveo.

- Šta si u stvari radio, ako ipak smem da pitam? – upita Tihomir.

- Moji su imali u *Bank Austria* ušteđevinu. Zamolili su me da to prebacim u našu banku. Nisu imali nameru da koriste dalje sef one prve banke, – izgovarao se Nikola.

Za četvrtak pre podne Maja je dobila termin za pregled u *centralnoj bolnici*. Ona je sagrađena na velikom prostoru sa dve višespratnice. Sva sreća dobili su uputstva preko interneta, da se jave u zgradu B na drugi sprat, ispred ordinacije sa brojem 248. Profesor doktor *Otto Virc* će ih primiti u jedanaest časova. Nikola i Maja nisu znali nemački, ali to nije bila nikakva prepreka, jer je tamo medicinsko osoblje govorilo engleski jezik. Za vreme razgovora i Nikola je bio u ordinaciji. Rekli su profesoru zbog čega su zabrinuti. Maja je ponela i sve lekarske nalaze koje je dobijala za vreme kontrole u svom gradu. Profesor je pregledao papire i zamolio Nika da pričekava u čekaonici. Posle pola sata profesor je otvorio vrata ordinacije i pozvao ga da uđe. Maja je bila već obučena i čekala ga je u jednoj od udobnih stolica.

- Ne treba da se brinete ni zbog čega. Mala Tanjica, tako sam čuo da će se zvati, izvrsno napreduje. Pregledali smo svaki deo njenog tela i sve je u najboljem redu. Gospođa Maja dozvolila je da uzmemo krv radi pregleda. To je uobičajeno. Ali ako brinete, možemo da zatražimo od laboratorije da se napravi i test molekularne genetike. On će sigurno pokazati ukoliko ima nekih mutacija.

- Molim Vas profesore uradite i taj test. Želeli bismo da budemo sasvim sigurni. Ja ću isplatiti račun za pregled i laboratorijska ispitivanja. Budite ljubazni pošaljite rezultat na ovu adresu, – Nikola je predao svoju posetnicu. – Mi verovatno sutra putujemo nazad. Hvala Vam još jednom.

- Hvala i vama na poverenju. Ukoliko bude još nekih pitanja slobodno se obratite meni. Evo i moje posetnice. Tamo je broj mog telefona i u stanu. Zovite bez ustručavanja kada god osetite potrebu za to.

Naredne dane Nikola je smatrao kritičnim. Ukoliko su javili El Konrandu da je u *Bank Austriji* otvaran sef broj 901, to bi moglo da ugrozi njegov, a verovatno i Majin život. Razmišljao je, da li da ponovo angažuje gospođicu Ellu. Ona bi se brinula o njihovoj bezbednosti. To ne bi imalo puno efekta jer mogli su biti ugroženi i kada se vrate kući. Tako je stradala i Vesna. Znao je kakav rizik preuzima na sebe, kada je odlučio da otvori Kristijanov sef. Računao je na to da je onaj sporni *CD* već pronađen. Do sada, za ovih godinu dana dok je živio sa Majom u kupljenom stanu, niko ga nije uznemiravao. Verovatno su pretpostavljali da on nema veze sa tim dokumentima. Jedino, ukoliko je novac pripadao gospodinu El Konrandu, treba da se brine. To će se otkriti za nedelju dana. O tim svojim dilemama nije hteo da govori Maji. Hteo je da se ona provede prijatno u Beču.

Bila je nedelja kada su se vratili kući. Nikola se osećao umorno. Tu svoju tromost pripisao je velikom stresu koju je doživeo prilikom prebacivanja novca. Zaključio je, ali sada već kasno, da ipak nije trebalo da bude pohlepan. Dijamanti koji su se nalazili u sefu *EX* banke bili su dovoljni za ceo život. Zbog toga nije morao da se upušta u rizičnu avanturu zbog novca.

Sledeći dan otišao je u banku da proverí svoj račun. Bio je zadovoljan jer su sva sretstva koje je poslao iz Beča stigla tamo.

Cele te nedelje i dalje je osećao zamor. Počela ga je boleti i glava. U želucu je osetio previše kiseline. Krajem nedelje ceo vikend je ostao u krevetu. Maji se nije svidelo to njegovo stanje. Nagovarala ga je da poseti lekara. Nikola je to odbio smatrajući da je sva ta njegova malaksalost rezultat nervoze koju je pretrpeo u Beču.

Kada mu glavobolja nije prošla ni posle nekoliko dana, poslušao je Majin savet i otišao na pregled. Internista nije mogao da ustanovi ništa što bi upućivalo na neku ozbiljniju bolest. Jedino mu je krvni pritisak bio povećan. Glavobolja može biti rezultat toga. Prepisao je neke lekove koji bi mu smanjili pritisak. Prošlo je oko nedelju dana kada se Nikoli pritisak stabilizovao, ali mučnina i bolovi u predelu slepoočnica nisu prestali. Bol iz želuca premestio se prema jetri. Nikola je bio skoro siguran da se radi o kamenu u žuči. Ponovo je posetio lekara specijalistu. Požalio se na bolove i zamor. Bilo mu je teško biti duže na nogama pa ga je Maja pratila. Na pregledu lekar je preporučio pretragu u bolnici. Ukoliko je u pitanju žuč, a to

je verovatno moguće, tamo će ga detaljno pregledati i ustanoviti da li je potrebna operacija. U povratku morali su da naruče taksi.

Maja je počela ozbiljno da se brine za Nikolu. Ali on je još uvek, slabاشan, sve to pripisivao stresu iz Beča. Posle detaljnog ispitivanja u bolnici nisu pronašli nikakav razlog za takvo njegovo stanje koje se pogoršavalo iz dana u dan.

Prilikom jedne posete Nikola se šalio na svoj račun. Govorio je Maji da je prošao kao *lord Karnavon* koji je bio prisutan pri otvaranju grobnice čuvenog faraona *Tutankamona*. Nakon izvesnog vremena umro je od neke misteriozne bolesti.

- I ja sam otvarao misterioznu kasetu u sefu banke.

- Da je to razlog, onda bi verovatno i gosподica Ella bila bolesna.

Tih dana dok su Nikolu ispitivali na sve moguće načine, Maja je zadovoljna trudove. Sva sreća u to vreme Julija, Majina majka je bila pored nje. Ona je pozvala *Urgentni centar* i otpratila je u porodilište.

Pošto je Tanjica bila velika, medicinsko osoblje je odlučilo, da se ona porodi carskim rezom. Dobila je *epiduralnu anesteziju* i porođaj je obavljen bez komplikacije. Mala Tanjica se rodila sa gustom tamnom kosom i plavim očima. Imala je četiri kilograma i dvadeset deagrama, a bila je dugačka pedesetdva centimetara.

Nikola, nažalost, nije mogao da prisustvuje tom izuzetnom činu. U to vreme bio je već toliko slabашan da je samo uz nečiju pomoć mogao da ustane iz kreveta.

Maja se brzo oporavljala, a Nikola je neočekivano pao u komu. Maju nisu želeli da obaveste o tome. Smatrali su da prvo treba da se oporavi od porođaja. Očekivali su da se Nikola kroz izvesno vreme ipak probudi iz kome. Lekari su procenjivali da je ta koma samo privremeno stanje.

Posle nedelju dana Maju i malu Tamaru pustili su da posete Nikolu. Taj susret prošao je u suzama. Nikola je bio u besvesnom stanju. Nije mogao da vidi niti da zna da je otac lepe i zdrave devojčice. Maja se još uvek nadala da će Nikola ozdraviti. Ali to je bila samo pretpostavka. Lekari su bili bespomoćni. Smatrali su da se radi o nekoj nepoznatoj bakteriji ili nekom otrovu. Pošto nisu mogli da ustanove o čemu je reč, stavili su ga u *karantin*. Posle toga prognozirali su najgori mogući ishod.

Maja je skoro svakog dana dolazila u posetu. Uvek je bila u pratnji Julije ili Jovana. Često je dolazila i Nikolina majka sa očuhom Draženom. Shvaćtili su da Nikola umire. Maji je bilo teško što Nikolu nije mogla u tim tre-

nucima ni da pomiluje, da ga uhvati za ruke. Bili su odvojeni staklenim zidom. Na taj način Nikola je bio već na *onoj* strani.

Rodbina i prijatelji bili su usredsređeni na Maju i Tanjicu. Pokušavali su na svaki način da je smiruju i da održe u njoj neku nadu. Govorili su joj da se mora brinuti prvenstveno o sebi i bebi. Njih dve su na prvom mestu. Sudbina je tako odlučila da će ih Nikola napustiti. Taj osećaj napuštenosti Maja je već doživela nekoliko puta. Rastanak sa Nikolom bilo je mnogo teže podneti nego one ranija. Najteže joj je palo, da neće više imati njegovu podršku, milovanje i ljubav.

Posle mesec dana od dana kada se rodila Tanjica, Nikola je preminuo. Umro je tako da nisu mogli da ustanove koji je razlog njegove smrti. Morao je biti kremiran zbog eventualne zaraze. Bila je to velika sahrana. Maja je bila očajna. Tek je tada shvatila koliko veliki krug prijatelja je imao njen pokojni suprug.

Julija i Jovan su se preselili kod nje da joj pomognu oko Tanje, a i da ne bude sama. Pored njih svakog dana dolazili su prijatelji i poznanici. Čas je tamo bila Lela, čas Tihomir, čas Olja. Oni su se međusobno dogovarali kada će ko doći. Želeli su da uvek neko bude kraj nje.

Posle nekoliko meseci Maja je odlučila da se vrati u kuću gde je provela svoje detinjstvo. Bilo joj je teško da svakodnevno bude među stvarima za koje je znala da je Nikola voleo i koristio. Pomislila je da će na taj način brže prebroditi sve ono što se desilo sa njom.

Julija i Jovan nisu imali ništa protiv takve odluke. Čak su se i radovali tome da će učestvovati u brizi za unuku. U njihovoj kući bilo je dovoljno mesta, a i kada Tanjica poraste moći će da se igra u velikom travnatom dvorištu. Jovan je već planirao da će tamo izgraditi malo igralište sa peskom, ljuľjačkom i svim ostalim stvarima za malo dete. Maja više nikome nije dozvolila da izgovori njeno ime *Breskvica* koje je dobila od milja. To pravo pripadalo je samo njenom Nikoli.

I Uča se vratio kod svojih roditelja u istu onu ulicu gde je Maja živila sa Tanjom. Prolazio je pored njene kuće dnevno i nekoliko puta. Vrebao je trenutak da se sretne sa njom. Jednom ili dva puta uspeo je u tome. Tada joj je ispričao kako je Eva ponovo na slobodi. Ona mu je prišla u jednoj prodavnici u gradu. Rekla mu je da zna da je Nikola preminuo. Bilo joj je žao što se sudbina poigrala sa njom. Nije on bio taj koji je trebalo da umre.

- Govorim ti da bi znala... Kloni je se ako je vidiš. Ona je potpuno poludela. Bojim se da ti ponovo nešto ne naudi, – rekao je Uča.

- Pa neka samo proba. Biću pripremljena na tako nešto...

Posle, otprilike šest meseci Maji je stiglo pismo od Dragana. Prepoznala je njegov rukopis. Dugo je razmišljala da li da ga otvori ili da ga odmah baci. No, ipak, otvorila ga je sa pretpostavkom da želi da joj izjavi saučešće.

„Dosta je zakasnio“, – pomislila je i otvorila koverat.

Primi moje najiskrenije saučešće. Žao mi je Maja što si izgubila Nikolu. Nisam imao hrabrosti da se ranije javim. Bio sam na tvom venčanju, sećaš se. Već sam tada zažalio što smo prekinuli. Znam koliko sam pogrešio onog dana kada sam u onom kafiću izgovarao optužbe. Ja te još uvek volim. Ne mogu da zaboravim one naše lepe trenutke kod Krleta... Oprosti mi, molim te. Bio sam glup i uvređen mada na to nisam imao prava. Želeo bih da mi se vratiš sa Tanjom. Mislim da bi mogli da pokušamo ponovo...

Maja se tada setila njegovih reči na tom kobnom sastanku:

„Ali odlučio sam, mi ne možemo dalje da budemo zajedno. Ti si zaista lepa, prijatna i dobra u krevetu. Naći ćeš već nekog koga ćeš lako obmanjivati.“

Bila je to tada teška uvreda i veoma bolna za nju. Setila se kako je uhvatila Dragana za ruku. Nije želela da ga pusti da ode. Dragan se približio i vlažnim očima poljubio je jednom u obraz. Okrenuo se i otišao. Gledala ga je kako odlazi. Nije ga mogla zaustaviti. Samo je skrhanu sela. Bila je potresena. Sva ona nežna osećanja, pažnja, koju je mesecima, godinama gradila prema njemu srušila se za tren, kao kuća od karata. Toliko joj je bilo loše u emocionalnom smislu da je konobarica nekoliko puta zapitala da li joj je zlo...

„Prošlo je sve to davno, Dragane, – pomislila je Maja. – Imala sam ja ljubav kakvu ti još nisi ni sanjao.“

Maja je pocepala Draganovo pismo i bacila.

Nakon toga prošlo je možda manje od mesec dana kada se pojavilo novo pismo. Pomislila je da je to opet od Dragana. Međutim, rukopis je bio drukčiji.

Otvorila ga je. Prepoznala je Boškov rukopis.

„Nije valjda da mi šalje u koverti dve novčanice od 50 evra“, – pomislila je i ne pročitavši bacila pismo.

Posle godinu dana Maja je proslavljala Tanjin prvi rođendan. U kući se okupilo skromno društvo. Pojavio se i Uča, mada nije bio pozvan. Maja se nije više ljutila na njega. Rekao je da je svojevolejno došao da snima proslavu, ukoliko ona to dozvoli. Maja nije imala ništa protiv. Uča je snimao svaki pokret male Tanje. Svi su se vrzmali oko slavljenice. Dobila je mnogo poklona, igračaka i, naravno, rođendansku tortu sa jednom svećom. Slavlje

je bilo u jeku kada je Maja zapitala ko je zainteresovan za kafu. Svi su digli ruke. Ušla je da pripremi kafu. Posle kratkog vremena ušao je za njom i Uča.

- Prošlo je dosta vremena. Znam da si bila srećna sa Nikolom...

- Učo, možemo da razgovaramo, ali nemoj molim te da mi spominješ Nika, ne danas...

- Više neću, izvini ali molim te dozvoli mi da ti objasnim razloge onih mojih brljotina sa fotografijama i pismima.

Maja nije odgovorila.

- Već tada, kada sam pomagao Ivanu prilikom fotografisanja zaljubio sam se u tebe. Bila je to nekakva tajna, *platonska* ljubav. Video sam da se dobro slažeš sa Ivanom pa nisam hteo da se mešam. Kada ste se zavadili pomislio sam da bi možda imao neke šanse, ali došli su drugi.

- Misliš na Dragana i Boška...

- Da. Ja sam ostao izvan tvog vidokruga. To mi je padalo teško ali ipak, nadao sam se da ćeš me jednog dana primetiti... Nisam imao nameru da ti naudim samo iz umišljene sujete, iz lude ljubomore pokušao sam da uklonim sve one koji su se pojavili kao suparnici. Ni jednog od njih nisam poštovao. Znao sam da su oni samo prolazna ljubav. Jedino je Nikola bio taj koji te je iskreno voleo. Zato nisam mario za tu vezu. Bilo mi je drago da si srećna.

- Da. Sa njim sam zaista bila srećna...

- To je i meni bilo najvažnije, – nastavio je Uča – Sudbina se umešala. Nisam imao nameru da te odvojim od tvog muža... Ako možeš da razumeš šta hoću da ti kažem... Želeo bih da dozvoliš da sam blizu tebe. Pomoći ću ti. Uradiću sve da ti olakšam život. Ne moraš da me voliš samo pokušaj da me razumeš i da me prihvatiš.

Maja je bila veoma iznenađena tom Učinom izjavom. Ranije, ni u jednom momentu nije pomislila da su njegove namere bile takve. Uvek ga je posmatrala sa negativne strane, a on to nije bio. Počela se prisećati nekih detalja koji su se sada pojavljivali u drugom svetlu. Shvatila je da je imala sasvim pogrešan stav prema njemu.

Odgovorila je jednostavno i kratko:

- Mogu pokušati...

Kraj

Beleška o autoru

Arpad Nemet je rođen 1945 godine u Somboru. Osnovnu i srednju školu je završio u svom rodnom gradu. 1968. godine preselio se u Novi Sad gde je postao član novoosnovanog dopisništva Televizije Beograd.

Kasnije 1970. godine prelazi u redakciju Televizije Novi Sad. U dopisništvu i u novosadskoj televiziji radi kao filmski snimatelj. U to vreme upisuje se na Akademiju za kazališnu i filmsku umjetnost u Zagrebu, gde je diplomirao 1975 godine. Nedugo potom počinje da se bavi i režijom. Snimio je i režirao više stotina dokumentarnih filmova o događajima, znamenitim ljudima i umetnicima.

Kao snimatelju, zapažene emisije su mu: „Stari ribar” (1972), „Statističari” (1974) To je i prvi televizijski film na mađarskom jeziku u Vojvodini. Zatim dokumentarni film o značajnom vojvođanskom sinaesti „Šandor Lifka” (1975), „Crni globus” (1975), „Sedam mađarskih balada” (1977), „Buda Brakusz” (1979), „Vera i Eržika” (1981), „Topola sa terase” (1981), „Bacač noževa” (1984)

Kao reditelju značajni projekti su mu: „Ljubavna poezija” (1980), televizijska serija od šest polusatnih epizoda pod nazivom „Grimas” (1981), dečiji film „Bumerang”, dokumentarni film „Usiljeni marš” (1987) koji je sniman u koprodukciji sa budimpeštansom televizijom M-1.

To je vrlo zapažen poekat od dva 45 minutna dokumentarna filma. Obraduje poslednje dane logoraša Mikloša Radnotija znamenitog mađarskog pesnika. Film je nagrađen posebnom televizijskom nagradom „Nivo” u Budimpešti.

Za njegov rad se vezuju mnogobrojne dokumentarne i portretne emisije o značajnim umetnicima iz vojvođanske mađarske kulture. Da pomenemo Karolj Sirmaj, Karolj Ač, Istvan Nemet, Laslo Kopecki, Nandor Buranj, Jožef Pap, Istvan Konc, Oto Tolnai, Istvan Brašnjo, Laslo Gal, Šandor Bogdanfi, Mihalj Majtenji, Dr Imre Bori, Janoš Herceg, Đerd Sabo i mnogi drugi.

Bio je član Sekretarijata za kulturu i obrazovanje Izvršnog veća Vojvodine, zatim i Komisije za filmsko stvaralaštvo republike Srbije.

1985. Radio Televizija Novi Sad dodeljuje mu Plaketu sa poveljom za izuzetan doprinos u radu i razvoju TV Novi Sad.

1985. Izabran je za predsednika Udruženja filmskih radnika Vojvodine. Početkom 2000. godine naglo mu se pogoršava vid i postaje član Saveza Slepih Novi Sad. Iste godine postaje urednik zvučnog časopisa na mađarskom jeziku „Viszhang” (Odjek).

2005. Režira prvu pozorišnu predstavu na ovim prostorima sa glumcima čiji je vid oštećen. Premijera predstave pod nazivom „Ko je u pravu?” izvedena je sa velikim uspehom u Beogradu u pozorištu Duško Radović.

2006. Objavljuje knjigu pod naslovom „A kamera mögöl” (Iza kamere) Ovo delo koje govori o pionirskim danima Televizije u Vojvodini objavila je i Mađarska elektronska nacionalna biblioteka na svom sajtu u pisanoj i zvučnoj tehnici. (<http://mek.oszk.hu/04700/04762>)

2008. Režira drugu pozorišnu predstavu pod nazivom „Vrata” po tekstu Gobby Feher Đule, poznatog Vojvodjanskog pisca. Premijera je izvedena u Novom Sadu u SNP-u. Iste godine objavljuje drugu knjigu „P.P. Nemetovi” (<http://mek.oszk.hu/06900/06904>.)

2009. Savez Slepih Srbije dodeljuje mu Diplomu za najbolje rezultate pokazane u oblasti kulture te godine. Iste godine, Savez Slepih Vojvodine dodeljuje mu zahvalnicu kao izraz posebnog priznanja za doprinos na unapređenju rada, razvoja i afirmacije Saveza.

2010. Objavljuje zbirku novela pod nazivom „Priče i snovi”. To je njegova prva zbirka na srpskom jeziku. Mađarska nacionalna elektronska biblioteka i nju objavljuje na svom sajtu. Te iste godine objavljuje knjigu „Scenarijum” u kojoj su tekst za jednu pozorišnu predstavu i scenario za film.

Breskvica je Arpadova peta knjiga koja je, osim crnog tiska dostupna i u zvučnoj tehnici.

Arpad Nemet
BRESKVICA

Izdavač
Gradska organizacija slepih
Novi Sad

Lektor
Vera Gikić profesor

Prelom
Vladimir Vatić

Štampa
Topolino, Novi Sad

Tiraž
150 primeraka

ISBN 978-86-88025-05-8

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-32

HEMET, Арпад, 1945–

Breskvica / Arpad Nemet. – Novi Sad : Gradska organizacija slepih,
2014 (Novi Sad : Topolino). – 342 str. ; 21 cm

Tiraž 150.

ISBN 978-86-88025-05-8

COBISS.SR-ID 282720007